

BURMESE
CLASSIC

အိမ်ထောင်ရေး

၁ ၂ ၃ ၄ ၅

26 AUG 2013

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ❖ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
 - ❖ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
 - ❖ အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး
- ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

Kyaw Kyaw Swe 1965 @ G MAIL.COM

BURMESE
CLASSIC

မြတ်ဗုဒ္ဓ

မဂ္ဂဇင်းတိုက်

တိုက် (၉) ၃၀၁-ပိတောက်လမ်းယုရနပလာဏ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း-၀၉၄၃၂၀၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၁၅၀၊ ၀၉၅၁၃၆၂၃၀၊ ၀၉၅၀၃၆၆၀၂

ဥပဇာတ်ပါဒေဟံ

အိန္ဒြာဓိက

မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၃ခု၊ အောက်တိုဘာလ အတွဲ (၁၇) အမှတ် (၂)

အစ်ကိုများနှင့် ကျော်ကျော်ဆွေ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် တည်ထောင်၍ မိုးဆင်းပန်းစာပေနှင့် T.T.K. GROUP

တိုက်(၉) ၃၀၁ ပိတောက်လမ်း၊ ယုဒနပလာစာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှ ပြည်လုံးကျွတ် ဖြန့်ချိပါသည်။ ဖုန်း - ၀၉၄၃ ၂၀၀၇၆၀

အတိုင်ပင်ခံပညာရှင်များ

အမျိုးသားစာပေဆုရစာရေးဆရာကြီးဌေးမောင်
အမျိုးသားစာပေဆုရစာရေးဆရာကြီးချစ်ဝင်း

စာတည်းအဖွဲ့

ကိုကိုဆွေဆွေ

ရှင်ဆည်းသာ၊ ဇော်နှင်းဆွေ

ခေါင်းစီးစာလုံး

ပန်းချီတင်ထွက်

အမှတ်တံဆိပ်

ပန်းချီတင်ရွှေချို

ပျက်နာဖုံးသရုပ်ဖော်

ပြီးသူ(ဝဿန်)

ကိုနိုင်၊ ပန်းချီကောသန၊ ချစ်ဦး(ပုသိမ်)

Graphic Design

ချစ်ဆန်း(၅၂၀)

ပြီးသူ(ဝဿန်)

ကွန်ပျူတာစာစီ

မွေးဖွားနှင့်အဖွဲ့(အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

Dear Mary

Online Shopping and Retail

BURMESE CLASSIC

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

ငြိမ်း B.Sc (Chem)

စာပျက်နာဖွဲ့စည်းမှု

လွင်နှင်းဆွေ၊ ဇော်နှင်းဆွေ

ဇော်ဝက်ဆန်းကြယ်ပန်းချီအဖွဲ့

မောင်မောင်ချို၊ ကျော်ဦး၊ ပိုးဒီလွန်း၊ မိုးဝေ၊ မိုးအောင်၊

ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်၊ မောင်မောင်စိန်လတ်၊ ကောင်းရာစာ၊

စောနိုင်ထူး၊ ချစ်ဆန်း(၅၂၀)၊ ပြုံးသူ(ဝဿန်)၊

ပန်းချီချစ်ဦး(ပုသိမ်)၊ ပန်းချီစက္ကူ

ဖြန့်ချိရေး

ရန်ကုန် - ကျော်သိန်းစာပေ၊ ငြိမ်းစာပေ၊

ဧတဦးစာပေ၊ နေ့စေးစာပေ၊ ကိုလတ်စာပေ၊

ဝင်းရွှတ်ငွေစာပေ၊ မြတ်စာပေ၊ မြသော်တာစာပေ၊

အောင်ကျော်စာပေ၊ အမေအိမ်စာပေ၊

ဦးတင်မိုးစာပေ၊ သီတာနီလာစာပေ၊

ဗန္ဓုလေး - နဂါးစာပေ၊ ဇော်လမြိုင် - ကျော်ကျော်စာပေ၊

ဟောင်ကြီး - ဂင်္ဂါနဒီစာပေ၊ ဖိလ္လုံနာစာပေ၊

ပြည် - သုခစာပေ၊ ဝဲခူး - သခင်စာပေ၊

ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ကျော်ကျော်(၁)ဦးကျော်ကျော်ဆွေ(၀၄၀၆၂၆) ၁၉/၁၂၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးဝင်းဌေး(၃၀၁၉၆) ဝင်းထွန်းပုံနှိပ်တိုက်အမှတ် - ၃၇၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပလင် - ကိုအောင်မင်းလွင်။ ပျက်နာဖုံးပလင် - အီးဂဲ(လ်)။ စောင်ရေ - ၁၀၀၀။ တန်ဖိုး - ၂၀၀၀။ စာအုပ်ချုပ် - ရှုစီး(တင်ဆွန်း)။ ၁၁၄ - လမ်း

Graphic Design & Layout - ပြုံးသူ(ဝဿန်)၊ ကိုနိုင်၊ ကိုချစ်ဦး(ပုသိမ်)၊ ကိုကျော်လှိုင်သင်းနှင့်ငြိမ်းကွန်ပျူတာအဖွဲ့မှ စီစဉ်ဝန်တီးသည်။

BURMESE
CLASSIC

လုပ်သလောက်လည်းဖြစ်တယ်။
ဖြစ်သလောက်လည်းပျက်မှာပဲဆိုတာကိုမမေ့နဲ့။
မမေ့ရင်ငြိမ်းချမ်းမယ်။
မဟာမောဓိမြိုင်ဆရာတော်ကြီး

မာတိကာ

ပို့ထားသော		ခွဲတစ်စုံတစ်ရာ			
အရှင်ရေဝတ (သာသနာပျိုးခင်း)	သီလတည် အိမ်ကလေး	၁၁	ကြည်စော်ထူး အမေရိကန်ခွဲတစ်	၆၃	
ခရီးလည်းထွားထွားလည်းဝှေး		စိတ်ထွယ်ရာရိုး			
ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်)	ဝါးမည်ရပြည်ရွှေဘို....	၁၇	ခင် (ခင်ဦးမြ)	၇၂	
ထဝတော့ထဲမှာ		ခေတ်ဆန်တာခေတ်ကြန့်			
ညိုသစ်ဦး (ဟန်အောင်)	ခေတ်သစ် စုဉ်သုဘဒ္ဒါ	၂၉	စိန်စိန်အေး	၇၇	
ဝါးဝါး		ထုံကြည်စွာရွတ်ဆိုပါ			
သဒ္ဓါကျောက်ဆရာတော်	လူတို့မကြီးပွားခြင်းအကြောင်း		ကြောက်	နိမိတ်ကြီးလေးပါး ဂါထာ	၈၁
သံတွဲမြို့	တရား	၃၂	ဆရာဝင်း	ထူထောင်ထူထောင်	၈၅
ထုတ်ပြန်ကြရန်		ထူထောင်ထူထောင်			
ဦးကောလာသ	ဘီလူးစီးခြင်း	၃၄	(သာကီနွယ်)	တောင်ပြုံးမင်းညီနောင်....	
(ပျဉ်းမနား - မြို့လယ်ကျောင်းတိုက်)				နတ်နဲ့နဂါးတွေညီစားပါနဲ့	
ခံထားပါပြေဆို		နတ်နဲ့နဂါးတွေညီစားပါနဲ့			
လှထွန်းဇွဲ	သိုက်အဆက် ပဋ္ဌာန်းအဆက် နန်းအဆက်	၃၆	ဌေးဌေးဇင်	ပုတီးအသစ် ပန်းအသစ်	၉၂
(စက်စဲ)			(ဇယ်နံ)	ထိုက်တော့ဖြစ်ရင်ဆန်း	
ထုံးတမ်းမြို့ခေတ်ဆရာတော်ကြီး ဝေးဝေး		ထိုက်တော့ဖြစ်ရင်ဆန်း			
သုံးဆယ်	အနွှေရယ်ကင်းလားရှည် ပုတီးစိပ်	၄၈	မကွေးလှမြင့်	ကိုလိုနီခေတ်သူကြီးတစ်ဦး	၉၅
အေးကြူမွန်				အချစ်ထို ဦးထိန်းနှင့် ဝယ်ထည်	
ခေတ်ထောင်းကြူစဉ်		အချစ်ထို ဦးထိန်းနှင့် ဝယ်ထည်			
မနောမြူ	ပြောစိုရ်ယှဉ်	၅၁	စိမ်းရွက်လွှာ	အနားသတ်မရှိတဲ့ပင်လယ်	၁၂၃
(လွန်း)				ထွန်းတော်ရဲ့ ဖြတ်ဆရာ	
ခေတ်ဆန်တာခေတ်ကြန့်		ထွန်းတော်ရဲ့ ဖြတ်ဆရာ			
BGနေသူရိန်	ပရလောကနှင့် ဆက်နွယ်နေသူများ	၅၇	စိုးဝင်း	ကျော်ကျော်စို	၁၃၂
			(ဝက်လက်)	ထွန်းတော်တို့နဲ့တွေ့တဲ့	
		ထွန်းတော်တို့နဲ့တွေ့တဲ့		ဂုံညည်တန်းက စန်းစန်းဝေ	၁၃၉
			မောင်မိုး		

မြို့ခေတ်ဆရာတော်ကြီး

ပြန်ချီရေးနှင့်စာစုအစုံ-

တိုက် (၉) ၃၀၁ ၊ ယုဒနပလာတ ဖိတောက်လမ်းမင်္ဂလာတောင်ညွန့် ၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး
ဖုန်း - ၀၉-၅၁၃၆၂၃၀ ၊ ၀၉- ၅၁၇၂၁၅၀ ၊ ၀၉- ၅၁၃၆၆၀၂ ၊ ၀၉- ၄၃၂၀၀၇၆၀

BURMESE
CLASSIC

သေခြင်းတရားကိုတကယ်သိလျှင်
အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အသေးအမွှားကိစ္စတွေနဲ့
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ရန်သူလိုသဘောမထားဘူး။
အပေါ်စားအပျော်အပါးတွေနဲ့အချိန်ကုန်မခံဘူး။
တကယ်အရေးကြီးတာကတန်ဖိုးရှိတာကိုဦးစားပေးပြီးလုပ်မယ်။
ဆရာတော်ဦးဇောတိက

မာတိကာ

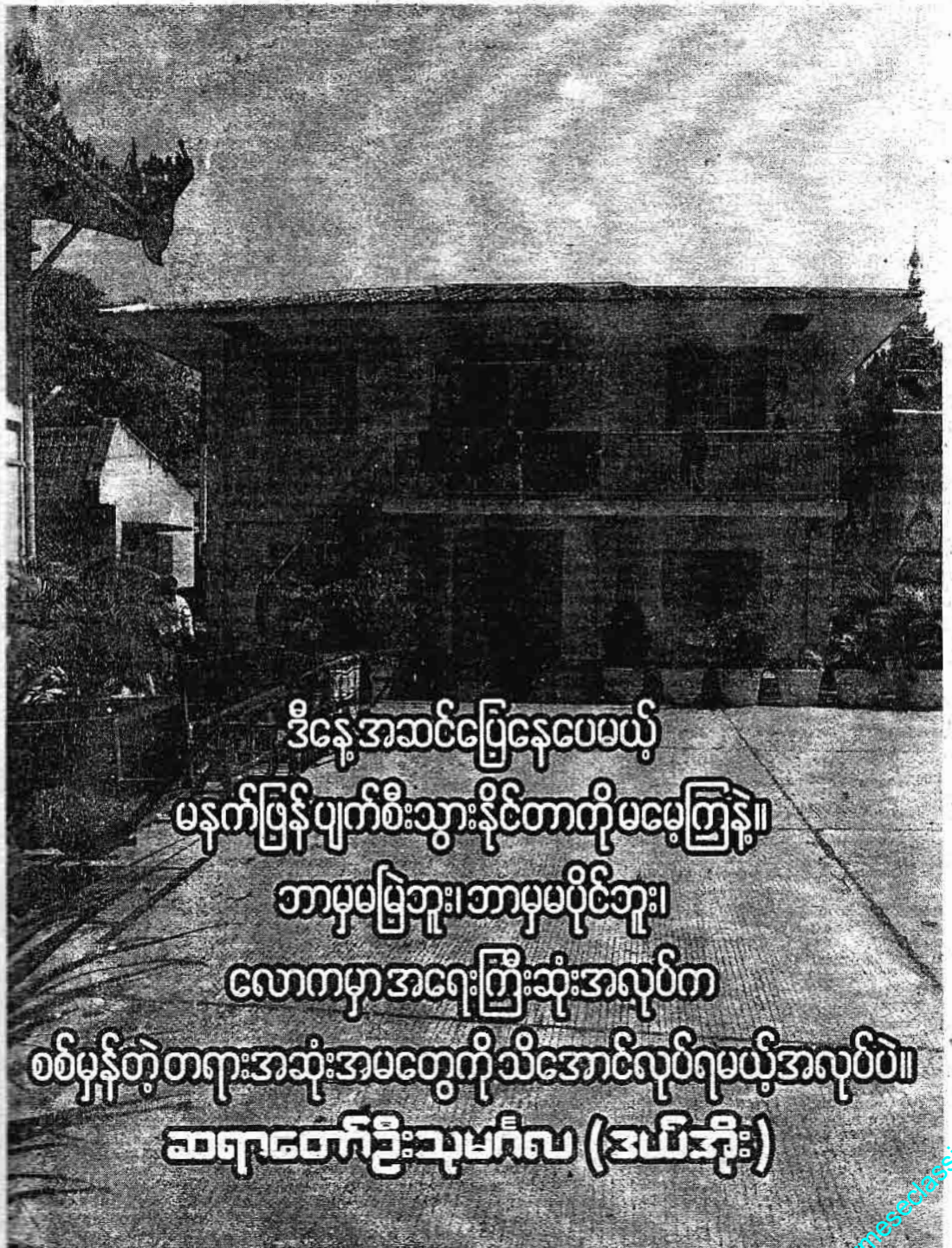
ရာဇဝင်ဝရ	၁၄၇	ရှေးထဝနောက်ထဝ	၂၂၀
ဝသုန်ဟိန်းထက်		သက်ဦးမောင်	
ဗိညာဉ်တိုက်ပွဲ		(နဂါး)	
ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော			
ဘိုဆို	၁၅၈	တိန့်သနိုဝပ် ဗုဒ္ဓဝိသုဒ္ဓိ	၂၂၃
(ရွှေကံက)		အရှင်ဥက္ကရသာရ	
		(ညောင်ဦး)	
အချက်အလက်	၁၇၀	ဟားလုံးဝင်းတော(၁၂၀)	၂၂၇
ရွှေဖြူသာထွန်း		ဦးစိုးသိ	
အဖွဲ့		“ကိုးရေတစ်ရေ ဆယ်ရေတစ်ရာ”	
ထားပြောရလေထာရလေ	၁၇၆	ဝစ္စဝေတွယ်ထ	၂၃၀
ကချင်ပြောရလေ		အရှင်သည် ၂	
ကျွန်တော် ဘည့်အောင်နှင့် ဝန်းမြေ		ဦးစိုးသိ	
ထံထရာတိုက်တစ်ဖန်	၁၈၁	ပုဒ်မပြော-မောင်ရွှန်းတင်	၂၃၆
ဝေယံဘုန်းစိုင်းအောင်		(လားရှိုး)	
စောင့်ဆိုင်းနေကြသူများ			
ထူတဝေးရှိရပ်ဆဲ	၁၉၂	ဝယ်	၂၄၉
ကိုရီ		ဝေစည်	
(ဥပဒေ)		(ရွှေဘို)	
ဖြစ်တတ်ပါသည်	၁၉၉	ဆေးဝန်ထမ်းထဝအမှတ်တရ	၂၅၃
စောစောစော		မေချီ	
(မိတ္ထီလာ)		စိန်လည်ဆွဲလေးတွေသာဖြစ်ကြစေရင်	
		(ပျဉ်းမနား)	
ထုနဲ့ထမယ်လို့	၂၀၄	ထမုတေ	၂၆၇
ကျော်အေးမိ		ဘုန်းစင်ကြယ်	
ချစ်ဒေါသ		လွမ်းသည်ဟု ပြောခွင့်မသာ	
		ထဝေတွယ်မှာ	၂၇၀
မိမိထရစ်	၂၁၁	သန်းမြင့်ဦး	
ကျွန်းစခန်း		အရှင်လိုပီတိမျိုးနှင့်သာဆို	
(စက်မှု)		(၇) ရယ် ထားထီးရားအတွယ်	၂၇၆
တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု	၂၁၅	ဗေဒသုတေသီ	
မိုးသည်းည		“ဘာကိုရှောင်လိုဆောင်ရမလဲ”	
တင်ထူး		ဆရာမျိုး	
(ဇေယျဝတီ)			

မြန်မာ့စာပေအဖွဲ့

မြန်မာ့စာပေအဖွဲ့-

တိုက် (၉) ၃၀၁ ၊ ယုဒနယလာတ ဝါတောက်လမ်းမင်္ဂလာတောင်ညွန့် ၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။
ဖုန်း - ၀၉-၅၁၃၆၂၃၀ ၊ ၀၉- ၅၁၇၂၁၅၀ ၊ ၀၉- ၅၀၃၆၆၀၂ ၊ ၀၉- ၄၃၂၀၀၇၆၀

ဒီနေ့ အဆင်ပြေနေပေမယ့်
မနက်ဖြန် ပျက်စီးသွားနိုင်တာကို မမေ့ကြနဲ့။
ဘာမှ မမြဲဘူး၊ ဘာမှ မပိုင်ဘူး၊
လောကမှာ အရေးကြီးဆုံး အလုပ်က
စစ်မှန်တဲ့ တရားအဆုံးအမတွေကို သိအောင် လုပ်ရမယ့် အလုပ်ပဲ။
ဆရာတော် ဦးသုမင်္ဂလ (ဒယ်ဒိုး)

နိုဝင်ဘာလမှစ၍ အခန်းဆက် လစဉ်တင်ဆက်သွားပါမည်

ပြေတီတိုက်ပွဲကြီး

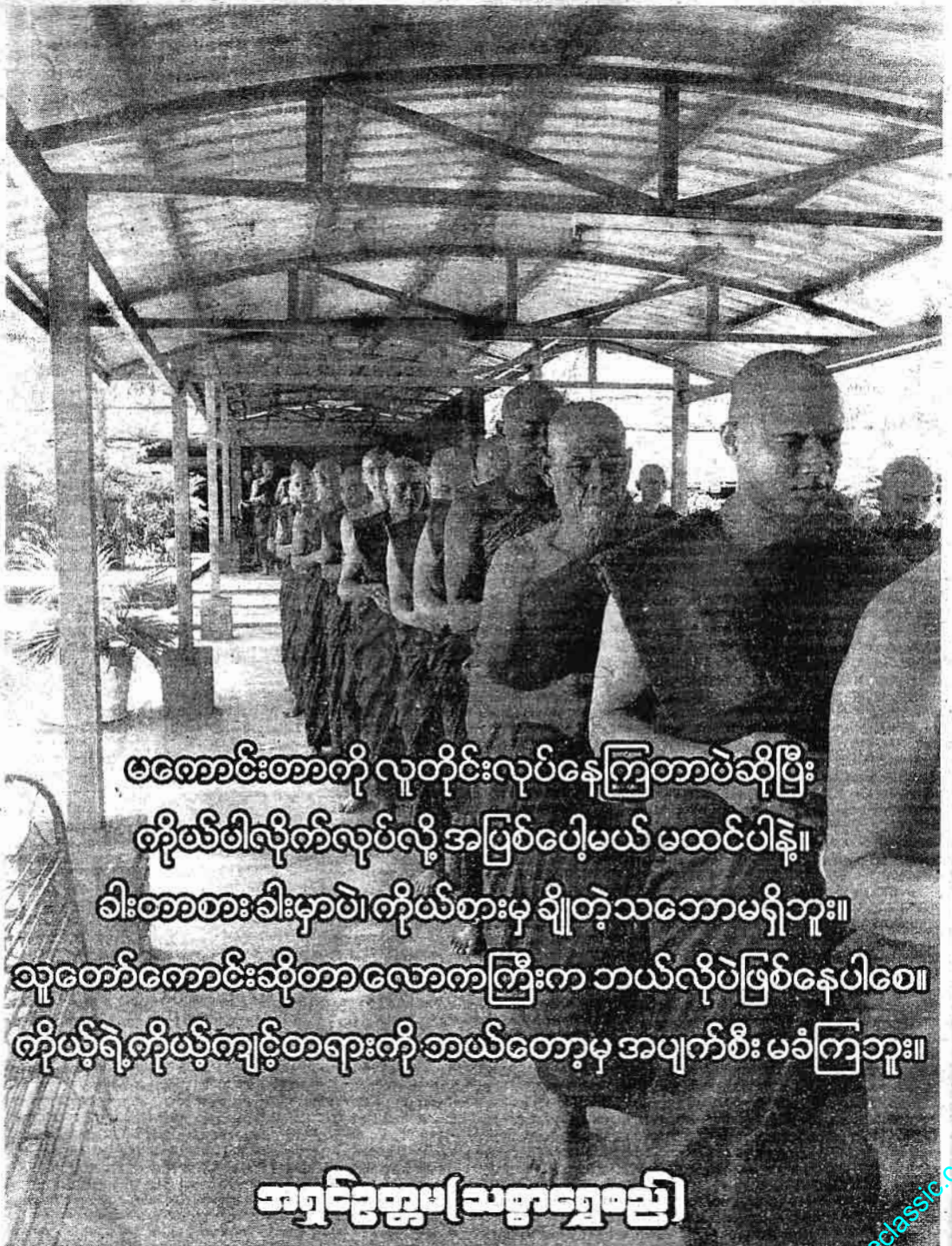
သောင်းစေဦး

အရှင်နေကာ တိဗီလ (မဟာဂန္ဓာရီဆရာတော်)

လူမျိုးတာဝန် သာသနာအတွက်
မျိုးဆက်သစ်များသို့ မှာတမ်း

အိုးမပုတ်ခင်၊ အိုးလုပ်စဉ်ဝယ်၊ အိုးတွင်နှိပ်ခင်၊ တံဆိပ်မှတ်ထား
အပြတ်မစ၊ အိုးပင်ကွဲလည်၊ အမြဲတစေ၊ တည်ရှိနေမို့...
ထွေထွေသွေးသား၊ ကလေးများ၌၊ ဘုရားတံဆိပ်၊ ဘာသာပိတ်ကို၊
ခပ်နှိပ်နှိပ်မှ၊ သက်ဆုံးကျအောင် ဗုဒ္ဓဝါဒစွဲ၍တင်မည်၊
ကိုယ်စီ ခပ်နှိပ်စေသနည်း။

မကောင်းတာကို လူတိုင်းလုပ်နေကြတာပဲဆိုပြီး

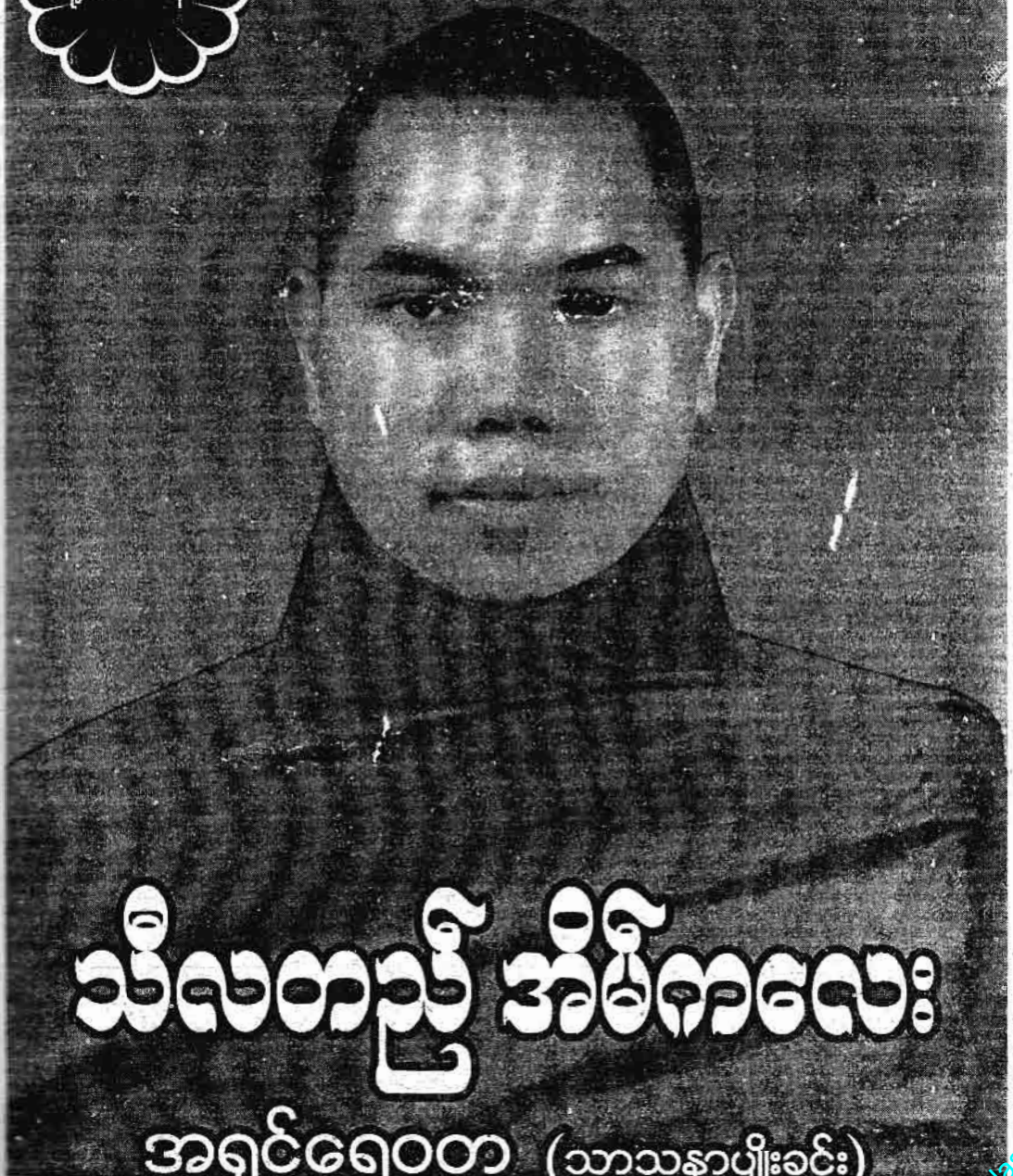
ကိုယ်စီလိုက်လုပ်လို့ အပြစ်ပေါ့မယ် မထင်ပါနဲ့။

ခါးတာစားခါးမှာပဲ၊ ကိုယ်စားမှ ချီတဲ့သဘောမရှိဘူး။

ဆူတော်ကောင်းဆိုတာ လောကကြီးက ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေပါစေ။

ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ့်ကျင့်စာရားကို အယ်တော့မှ အပျက်စီး မခံကြဘူး။

ဘုင်ဥတ္တမ(သဗ္ဗာရွှေဦး)

သီလတည့် အိမ်ကလေး

အရှင်ရေဝတ (သာသနာ့ပျိုးခင်း)

ဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏ ထုံးတမ်း

အစဉ်အလာအတိုင်း အခါကြီးရက်ကြီးများတွင် ဘုရား၊ ကျောင်းကန်၊ စေတီပုထိုးများတွင် ပိပြီး စည်းကားလာသည်။ ဝါတွင်းကာလရောက်သည်နှင့် ဘုရားသွားကျောင်းတက်သူများ၊ ဥပုသ်သီတင်းသီလ အတတ်တတ်သူများနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ၌လည်း ဝါပကာလထက် ပို၍ မြင့်ဆိုင်လာ၏။ ဘာသာဝင်တို့၏ သီလဆောက်တည်မှုသည် ဝါတွင်းကာလတွင် ပိုပြီး ဆောက်တည်ကျင့်သုံးကြသည်။ အစဉ်အလာ သီလတရားအဖြစ် ငါးပါးသီလကို အမြဲစောင့်ထိန်းကြရသည်။

ယခုနှစ် ဝါဆိုလပြည့်နေ့တွင် စာရေးသူထံလာရောက်၍ ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်ရင်း ဥပုသ်သီလဆောက်တည်ကြသူများလည်း ရှိလာ၏။ မိသားစုနှစ်ခုဖြစ်၍ သီလ နှစ်ကြိမ်ပေးရပါ၏။ ပထမမိသားစုတွင် သားနှင့်သမီးပါ လေးယောက်ဖြစ်သည်။ ဥပုသ်သီလပေး၍ အပြီးတွင် သီလတစ်ပါးအကြောင်းကို ပြောပြဖြစ်၏။ ဥစ္စာသယန မဟာသယန သိက္ခာပုဒ်ကို ပြောပြဖြစ်၏။ သားဖြစ်သူနှင့်

သမီးဖြစ်သူအတွက် ဖြစ်၏။

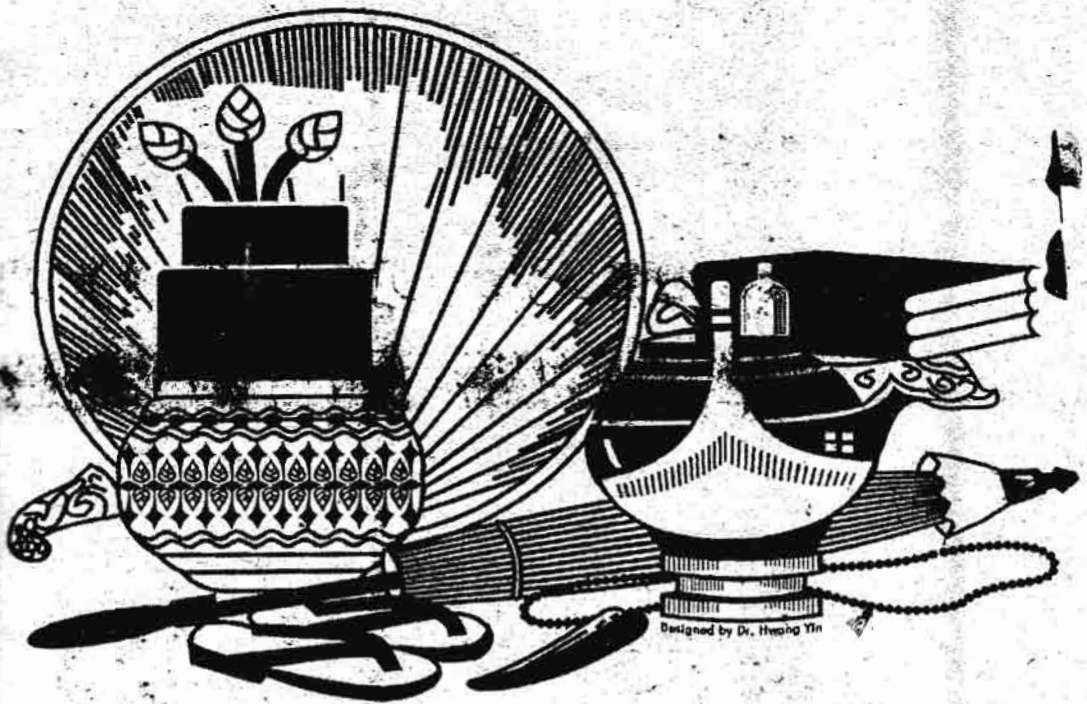
ဥပုသ်သီလဆောက်တည်ပြီး ဖြစ်၍ ရှစ်ပါးသီလ၌ တည်သွားပါ၏။ ဥစ္စာသယန မဟာသယန သိက္ခာပုဒ်ကို နစ္စ ဂီတ ဝါဒီတ ဝိသုကာ ဒဿန မာလာကန္တ ဝိလေပန စာရဏမဇ္ဈာန သိက္ခာပုဒ်တို့ကိုကား လွန်ကျူးလိုစိတ် မရှိကြသော်လည်း ဂရုမပြုမိ၍ သီလကျိုးသွားတတ်ပုံကို ပြောပြဖြစ်ခဲ့၏။

ဥစ္စာသယန မဟာသယန သိက္ခာပုဒ် တည်အောင် ဆောက်တည်နည်းဟုဆိုလျှင် မမှားနိုင်ပေ။ ယင်းသီလညှိုးသွားပုံကား မိဘဘိုးဘွားတို့နှင့် သားသမီး မြေးများ အတူထိုင်မိသည့်အခါ ကျိုးသွားခြင်းဖြစ်၏။ ယင်းသိက္ခာပုဒ်သည် မြင့်သောနေရာ မြတ်သောနေရာတို့တွင် နေထိုင်ခြင်းမှ ရှောင်ကျဉ်ပါ၏ဟုဆိုလို၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုင်ခုံတစ်ခုတည်းတွင် မိဘများနှင့်အတူ နေအိမ်တွင် တရားနာမိတတ်၏။ မိဘများနှင့်အတူ မွန်းမလွဲမီ နံနက်စာ စားမိတတ်၏။ ထိုသို့ အတူတူ တရားနာမိခြင်း၊ အတူတူ စားမိခြင်းအတွက် အပြစ်ဖြစ်သလားဟုဆိုလျှင် အပြစ်ဖြစ်သည်ကား မဟုတ်။

ထိုမိသားစုအတွက် အမြင့်နေရာ၊ အမြတ်နေရာထိုင်ထိုက်သော၊ နေထိုက်သောသူသည် မိဘဘိုးဘွားသာ ဖြစ်၏။

မိမိတို့နေသော အိမ်ဂေဟာဘုရားဆောင်တွင် ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးနေ၏။ သံဃာတော်များကို ပင့်ဖိတ်ထားလျှင် သံဃာတော်များအတွက် သီးသန့်နေရာ ရှိရမည်ဖြစ်၏။ တရားဓမ္မ (တရားခွေ တိပိ ဝီဒီ) များသည်လည်း အမြင့်စင်တွင် ရှိနေမည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ဂေဟာတွင် ရတနာသုံးပါးမှတစ်ပါး မိဘထက် မြတ်သောသူ၊ မြင့်သောသူဟူ၍ မရှိတော့ပေ။ သားသမီးများက ယင်းနေအတွက် မိဘနှင့် အတူထိုင်ခြင်း၊ အတူစားခြင်းကို ရှောင်ရမည်။ မိဘများကို ဦးစွာ ကျွေးမွေးပြုစုရမည်။ မိဘခြေရင်းတွင် နေထိုင်၍ တရားနာရမည်။ မိဘကို ခြေလက်ဆုပ်နယ်ပြုစု၍ အညောင်းအညာ ဖြေပေးရမည်။ မိမိဆောက်တည်ထားသော သီလကို အလေးဂံရပြု၍ စောင့်ထိန်းရာလည်း ရောက်လေ၏။ မိဘကို လေးစားမှုလည်း ဖြစ်သည်။ ကျေးဇူးကြီးမားသော မိဘများကို သီလဖြင့် ပူဇော်ရာလည်း ရောက်၏။ နံနက်

ခင်း ရတနာသုံးပါး ရှိခိုးဝတ်ပြုပြီးလျှင်
မိဘကို ရှိခိုးဦးချ ကန်တော့သင့်၏။ ထို
နေ့အတွက် ယင်းအိမ်ဂေဟာ မိသားစု
သည် ကြည်နူးဖွယ်ရာ နေ့တစ်နေ့ကို
အံ့တီးနိုင်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ထို
သို့ စာရေးသူပြောပြလိုက်ရာ သီလလာ
ရောက်ဆောက်တည်ကြသော မိသားစု
မှာ ကြည်နူးသွားကြသည်။

အမှန်တော့ ရှစ်ပါးသီလ
ဆောက်တည်မှသာ မဟုတ်ဘဲ နေ့စဉ်
နှင့်အမျှ သားသမီးတို့က မိဘတို့အပေါ်
အသိ ပြုရာရှိသော ဂရုတစိုက်ပြုမှုနိုင်လျှင်

ပို၍ပင် အကျိုးထူးမည်ဖြစ်၏။ ဥပုသ်
သီတင်းနေ့ဖြစ်လျှင် ပို၍ ဂရုတစိုက်
စောင့်ထိန်းသင့်လှ၏။ သားသမီးတို့လည်း
မိဘအကြောင်းပြု၍ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ
ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ရရှိနေမည်ဖြစ်၏။
ယင်းသို့ပြောပြခြင်းနှင့်အတူ သားသမီး
ဝတ္တရားငါးပါးအပြင် အခြားသော မိဘ
အပေါ် နေ့စဉ် ပြုကျင့်ရမည့် ဝတ္တရား
များကိုလည်း ပြောပြဖြစ်သည်။ သား
သမီးများ မိဘများအပေါ် အခြားဖြစ်
သော နေ့စဉ်ပြုကျင့်ရမည့် ဝတ္တရားများ
ကိုလည်း ပြောပြမိ၏။ ယင်းသို့ ပြောပြ

မိပြီး ကိုယ်တိုင်လည်း ကြည်နူးရပြန်၏။
ဤခေတ်တွင် ဤလိုမျိုး အခြေအနေ
များ မလိုအပ်တော့ဟု ယူဆသူများ
လည်း ရှိနေသေး၏။ အမေနှင့် သား
သမီးများသည် ညီအစ်မလိုမျိုး နေထိုင်
ခြင်း၊ အဖေနှင့်သားသည် ညီအစ်ကို သူ
ငယ်ချင်းလိုမျိုး နေထိုင်ခြင်းက သက်
သက်ဖြစ်၏။ သားသမီးများ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် အားကိုးတတ်စေရန် ယုံကြည်မှု
ရရှိစေရန် မိဘများက မေတ္တာဖြင့် နေ
ထိုင်ပေးခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။ မည်သို့ပင် နေ
ထိုင်စေကာမူ မိဘသည် မိဘပင်ဖြစ်၏။

သားသမီးတို့အတွက် အလေးစားပြုနိုင်
လေ ကောင်းကျိုးတရားတို့ တိုးပွားလေ
သာ ဖြစ်ပါ၏။

ရှေးက လူကြီးသူမများ ဆောင်
ရွက်ခဲ့ကြသော အစဉ်အလာလေးများကို
ပြောပြဖြစ်၏။ တစ်နေ့တာ နေနည်းဟု
ဆိုလျှင်လည်း မှန်ပေ၏။ နေ့စဉ်နံနက်
အိပ်ရာထလျှင် သရဏဂုံရွတ်ဆိုပြီး
ရတနာသုံးပါး၏ဂုဏ်ကို အာရုံပြု၍
မျက်နှာသစ်သင့်၏။ ယင်းနောက် ကိုယ်
လက်သန့်စင်ပြီးလျှင် ဘုရားဆောင်သို့
သွား၍ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး ကပ်လှူပူ
ဇော်ရမည်။ ငါးပါးသီလ ဆောက်တည်ရ
မည်။ ပြီးလျှင် မိဘနှစ်ပါးကို ရှိခိုးဦးချ
ကန်တော့ရမည်ဖြစ်၏။ ပြီးမှ နံနက်စာ
စသည် စားသောက်ပြီး အလုပ်သွားစရာ
ရှိလျှင် သွားရမည်။ ကျောင်းသားဆိုလျှင်
ကျောင်းသွားရမည်။

နံနက်စာ စားလျှင်လည်း ကျေး
ဇူးကြီးမားသော မိဘ၊ ဆရာသမားများကို
မေတ္တာပို့၍ စားသောက်ရမည်။ မိဘတို့
ကျေးဇူးကြောင့် ဤကဲ့သို့ စားဖွယ်
သောက်ဖွယ်များကို အေးချမ်းစွာ စား
သောက်ရသည်။ အလုပ်အကိုင်ကို

အဆင်ပြေစွာ လုပ်ကိုင်ခွင့်ရသည်ဟု
မိဘမေတ္တာကို အာရုံပြု၍ စားသုံးရမည်
ဖြစ်၏။ ကျောင်းသားဖြစ်လျှင် နေ့လယ်
စာစားချိန်တွင် ဖေဖေ၊ မေမေတို့ကြောင့်
ပညာရေးကို အဆင်ပြေပြေ သင်ခွင့်ရ
သည်ဟု မိဘကို မေတ္တာပို့ပြီးမှ စားရ
မည်ဖြစ်၏။ အလုပ်သွားမီနှင့် အလုပ်
ပြန်လာသော အချိန်များတွင် မိဘကို
တလေးတစား နှုတ်ခွန်းဆိုသော အသံပြု၍
သွားလာမှုကို ပြုရမည်။ ကျောင်းမသွား
မီနှင့် ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်ချိန်တို့တွင်
“သားတို့ ကျောင်းသွားတော့မယ်၊ သမီး
ကျောင်းသွားတော့မယ်၊ သားတို့ ပြန်
ရောက်ပါပြီ” ဟု စသည်ဖြင့် မိဘကို
နှုတ်ဆက်သင့်၏။ မိဘများနှင့် နှုတ်ခွန်း
ဆိုလွှာ တုံ့ပြန်ပေးသော သားသမီးတို့အဖို့
နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြည်နူးမှုရလိမ့်မည်။
ကြည်နူးမှုများလည်း ခံစားကြရ၏။ ပျော်
ရွှင်ကြရ၏။ ထိုကဲ့သို့သော သားသမီးများ
ပညာရေးမှာ အောင်မြင်၊ အလုပ်တွင်
အဆင်ပြေနေကြသူများ များစွာတွေ့ရ၏။
ရတနာသုံးပါးနှင့် မိဘ၊ ဆရာသမားတို့၏
ဂုဏ်ကျေးဇူးပင် ဖြစ်၏။ ကျောင်းသား
တစ်ယောက်ကမူ “သား ကျောင်းသွား

တော့ အမေတို့၊ အဖေတို့က အလုပ်
သွားပြီ။ အဲဒီတော့ သားက ဘယ်လို
လုပ် ရှိခိုးကန်တော့ရမလဲ” ဟု မေးဖူး
၏။ ထိုအခါ စာရေးသူက ချိတ်ဆွဲထား
သော သူမိဘဓာတ်ပုံကို လက်ညှိုးထိုး၍
“ဒါဆို သားမိဘတွေရဲ့ ဓာတ်ပုံကို “အဖေ
တို့၊ အမေတို့ လုပ်ငန်းတွေအဆင်ပြေပါ
စေ၊ ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ” လို့
ဆိုပြီး ရှိခိုးကန်တော့ပြီးမှ သွားလာရမယ်”
ဟု ပြောပြရ၏။ မိဘများနှင့် ဝေးနေ
သော ကလေးငယ်များ၊ ဘော်ဒါဆောင်
နေ ကျောင်းသားများ၊ နိုင်ငံရပ်ခြား ခရီး
သွား၍ အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသောသူများ၊
ပညာသင်ကြားနေကြသူများနှင့် မိဘ
ဓာတ်ပုံဆောင်ထား၍ မနက်၊ ည တစ်
နေ့နှစ်ကြိမ် ရှိခိုးကန်တော့သင့်ကြောင်း
ပြောပြဖူး၏။

ညအိပ်ရာဝင် ချိန်တွင်လည်း
ဘုရားကျောင်းဆောင်သို့ သွား၍ ဘုရား
ရှိခိုးမှုပြုရမည်။ အိပ်ရာဝင်ခါနီး ရှိခိုးဝတ်
ပြဌာန်းရုံသလို ညပိုင်း ၇ နာရီချိန်တွင်
ရှိခိုး ကန်တော့သောသူများကိုလည်း
တွေ့ရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ရတနာ
သုံးပါးကို နေ့စဉ် မိမိ၏ ကာယကံ၊ ဝစီ

ကံ၊ မနောက် အားလုံးထဲတွင် သက်ဝင်
တည်ရှိနေစေရန် ဖြစ်သည်။ ဘေးဥပဒ်
ပေးမည်၊ အန္တရာယ်ပြုမည် ကြောက်
သောကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ လာဘ်
စသည်ကို လိုချင်မက်မော မျှော်လင့်ချက်
ကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ သူတစ်ပါးတို့
ဒီးမွမ်းခြင်းကို လိုချင်သောစိတ်ကြောင့်
လည်း မဟုတ်သော ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ်
ဖြင့် ယုံကြည်လေးမြတ်စွာ ကိုးစားအား
ထားရမည် ဖြစ်၏။

လောကတွင် အမွန်ဆုံး၊
အမြတ်ဆုံး၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘုရားသာရှိ၏။
ဘဝကို မြှင့်တင်ပေးနိုင်သော သံသရာ
တွင် ကောင်းစားစေနိုင်သော အပါယ်
ဘေးမှ ကယ်တင်နိုင်သော တရားသည်
မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူ
သော ဓမ္မရတနာသာ ရှိ၏။ အားထား
ဆည်းကပ်ရာသည် ပရိယတ်၊ ပဋိပတ်
တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်တော်မူပြီး
အရာဓမ္မကို သင်ကြားပြသ၊ ဟောပြော
ဆွဲဆောင် ပြတော်မူကြသည့် သံဃာရတနာ
သုံးပါး ရတနာသုံးပါး မှတစ်ပါး အခြား
ဘာကြွယ်အားထားရာသည် မရှိဟု အာ
ရုံဖြင့် ရတနာသုံးပါးကို ကန်တော့ရမည်။

ထို့နောက် အရပ်ရပ်မျက်နှာ
သတ္တဝါများကို မေတ္တာပို့ပေးရမည် ဖြစ်၏။
အလုံခြုံဆုံးသောအရာသည် မေတ္တာဖြစ်
၏။ မေတ္တာ၏မူလ ပင်ကိုဓာတ်သဘာဝ
ကပင် အအေးဓာတ်ကို ဆောင်ကြဉ်းပေး
၏။ မေတ္တာပို့သူရော၊ မေတ္တာပို့ခံရသူကပါ
အေးမြခြင်းကို ရရှိစေလေ၏။ တချို့က
မေတ္တာပို့မည်ကို ကြောက်ကြ၏။
မေတ္တာပို့ခံရလျှင် မေတ္တာပို့ခံရသောသူ
မှာ ထိခိုက်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆကြ
သူများလည်း တွေ့ရဖူး၏။ မေတ္တာပို့ခြင်း
မှာ တစ်ဖက်သားထံမှ ရန်ကို ကာကွယ်
လို၍သာ တစ်ပါးသူနှင့် ပြဿနာမဖြစ်
လို၍သာ ပို့ပေးခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ဖက်သား
ကို ထိခိုက်စေလိုသော စေတနာမျိုးနှင့်
မေတ္တာပို့၍ မရနိုင်ပါ။ မေတ္တာလည်း
မဟုတ်ပါ။ အန္တရာယ်ရှင်းရန် ဘေးကင်း
ရန်အတွက်သာ မေတ္တာပို့ပေးခြင်း ဖြစ်၏။

မုဒိတာတရားတစ်ခုကိုလည်း
ပွားများရန် ရှိသေး၏။ လူတို့၏သဘာဝ
မှာ သနားစရာရှိလျှင် အဆင်မပြေလျှင်
သနားတတ်၏။ အားပေးစကား ဆိုတတ်
၏။ စာနာစကား ပြောတတ်၏။ သို့သော်
မုဒိတာပွားစရာရှိလျှင် မုဒိတာမဖြစ်ပါဘဲ

မနာလိုမှုများ ဖြစ်တတ်ကြ၏။ မုဒိတာ
ဆိုသည်မှာ တစ်ပါးသူ ချမ်းသာနေခြင်း
ကို ကြားသိရ မြင်တွေ့ရသောအခါ ဝမ်း
မြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေမှုမျိုးတည်း။ မိမိ
ပတ်ဝန်းကျင်က မိတ်ဆွေများနှင့် အလုပ်
အကိုင် အတူလုပ်ကြသူများ အဆင်ပြေ
အောင်မြင်လျှင် “ဟန်ကျလိုက်တာ၊
အဆင်ပြေလိုက်တာ၊ ဝမ်းသာစရာ
ကောင်းလိုက်တာ၊ ရရှိထားတဲ့ စည်းစိမ်
များ လက်မလွတ်ပါစေနဲ့။ ဆက်လက်
အဆင်ပြေ ချောမွေ့ပါစေ” ဟု ကြည်နူး
ဝမ်းသာ မူပြုနိုင်ရပေမည်။ နောင်လည်း
ဤထက်ပို၍ အဆင်ပြေအောင်မြင်ပါစေ
ဟု မုဒိတာပွားနိုင်ရမည်။ ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ ဖြစ်ပေးနိုင်ရမည်။ တစ်ပါးသူ
အပေါ် ဝမ်းသာပေးမှု အထပ်ထပ် ဖြစ်
နေခြင်းကို မုဒိတာဟု ခေါ်ရ၏။

စာရေးသူတွေ့ဖူးသည်မှာ တချို့
လူများ မုဒိတာပွားခြင်းကြောင့် သူတို့
လုပ်ငန်းများ စိတ်ပင်ပန်းမှုမရှိ အဆင်ပြေ
ချောမွေ့စွာ လုပ်နိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရ
၏။ အောင်မြင်လည်း အောင်မြင်ကြ၏။
ကူညီစောင့်ရှောက်မည့်သူများလည်း ပေါ
များ၏။ လုပ်ငန်းများ တိုးတက်လာသည်

ကိုလည်း တွေ့မြင်ရ၏။ စိတ်လည်း အေးချမ်း။ လူလည်း လန်းဆန်းတက်ကြွ၏။ နေ့စဉ် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကို နည်းသည်ဖြစ်စေ၊ များသည်ဖြစ်စေ ပြုလုပ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ရမည်။ ဒါနဆိုသည်မှာ ခက်ခက်ခဲခဲ ပြုနေရသည်မဟုတ်။ မိမိ နေအိမ်ထဲမှာပင် ဒါနပြု၍ ရနိုင်ပါ၏။ မိဘများက သားသမီးများကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခြင်းများသည် ဒါနဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားရှင်အား မိမိ ရေသောက်တိုင်း ဘုရားရှင်ကို

ရေတော် ကပ်သူများလည်း တွေ့ရပေ၏။ မိမိက ရေတော်ကပ်လိုက်တိုင်း ဒါနဖြစ်သွား၏။ ကောင်းသော အလေ့အကျင့်များကို တဖြည်းဖြည်း ပြုစုပျိုးထောင်ရမည်။

ဘာသာရေး အနှစ်သာရများကို နေ့စဉ်လုပ်ငန်းတွင် အဝင်ခွင့်ကျဖြစ်အောင် နေထိုင်တတ်ရမည်။ ယင်းသို့ နေထိုင်ခြင်းဖြင့် အေးချမ်း၍ အဆင်ပြေသောဘဝကို တည်ဆောက်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ ဥစ္စာသယန မဟာသယန

သိက္ခာပုဒ်ကို ပြောပြရင်းဖြင့် အခြားသော အကျိုးရှိရာများကိုပါ ဆက်စပ် ပြောဆိုမိတော့၏။ အားလုံး အသေးအဖွဲ့လေးပါ ဟု ဂရုမပြု မဖြစ်လေနှင့် အသေးအဖွဲ့လေးကြောင့် အပြစ်ကြီးသွားနိုင်သည့် နည်းတူ အသေးအဖွဲ့လေးများကြောင့် ကြီးပွားတိုးတက်သွားရသည်လည်း များစွာရှိလေ၏။ ဤဆောင်းပါးလေးကို ဖတ်ပြီး အားလုံး အဆင်ပြေကြပါစေ...

အရှင်ရေဝလ
(သာသနာ့ကျိုးခင်း)

ခရီးလည်းသွားဘုရားလည်းဖူး

ငါးမည်ရပြည်ရွှေဘို

မှ

သမိုင်းဝင် ရွှေတန်ဆာဘုရား

ခင်ခင်လှ (အင်းစိန်)

အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦး
အောင်ဇေယျ၏ သမိုင်းအကြောင်းအရာ
များကို ငယ်စဉ်အခါမှစ၍ သင်ကြားမှတ်
သားခဲ့ဖူးသည့် သမိုင်းဝင် ရွှေတန်ဆာ
ဘုရားကြီးကိုလည်း ဖူးမြော်လိုစိတ်ပေါ်
ပေါက်၍ ခရီးသွားရမည်ကို ဝါသနာပါ
သော ကျွန်မ ယခု ငါးမည်ရပြည်ရွှေဘို
သို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ရွှေဘိုမြို့၏ ပူပြင်း
သော နွေကာလကိုပင် မေ့နေခဲ့ပါသည်။
ဦးအောင်ဇေယျ၏ အားမာန်အပြည့်နှင့်
ရပ်နေသောရုပ်တုကြီးကို ဝင်ရောက်၍
လေးစားဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ဂါရဝပြုမိခဲ့သည်။
ရွှေဘိုမြို့နယ် ကျက်သရေဆောင်ရွက်သည့်
ဦးအောင်ဇေယျကား မြန်မာတစ်မျိုးသား
လုံး သာမက ကမ္ဘာ့အထိ ကျော်ကြားခဲ့
သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မ ရွှေဘိုမြို့သို့ရောက်ရှိက
ဘုရားများကို ဖူးမြော်ခဲ့သည် ပထမဦးစွာ
စစ်ကိုင်းတိုင်း ရွှေဘိုခရိုင်၊ ရွှေဘိုမြို့နယ်
ရှိ အမှတ် (၆) သဒ္ဓတ္ထောရပ်ဟုသိရ
သော ချမ်းသာကြီး၊ ချမ်းသာရ မဟာမုနိ
ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီးအား ဝင်ရောက်ဖူး
မြော်ပြီး လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးလိုက်လျှင်
ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် သက္ကရာဇ် (၅၃၆)

ခုနှစ်တွင် နရပတိစည်သူမင်းကြီး တည်
ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော ရွှေတန်ဆာစေတီ
နှင့် ရွှေတန်ဆာရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး၏
မုခ်ဦးအား တွေ့ရှိရပါသည်။ ရှေးသမိုင်းဝင်
ဘုရားကြီးဖြစ်သဖြင့် လေ့လာမှုများစွာ
ရရှိခဲ့သည်။ ရှေးဘုရား၊ ရှေးဘုရင်များ
တည်ထားခဲ့သဖြင့် ရှေးဟောင်းအမွေ
အနှစ် လက်ရာများကို တွေ့ရသည်မှာ
အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရတနာကို တွေ့ရ
သကဲ့သို့ ခံစားရပါသည်။ ဘုရားကြီးမုခ်ဦး
မှတစ်ဆင့် ဝင်လိုက်သည်နှင့် စောင်း
တန်းအရှည်တွင် တိုင်လုံးကြီးများမှာ
လည်း ရွှေတိုင်ကြီးများသဖွယ် စိတန်း၍
တွေ့ရသည်။ တိုင်အလုံးပေါင်း တစ်ဖက်
ကို ၁၇ တိုင်ဖြစ်ပြီး အခင်းများကို ကြွေ
ပြားများခင်းထားသည်။ မျက်နှာကြက်များ
နိမ့်သည်။ စောင်းတန်းတစ်လျှောက်
ကျွန်းကွက်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်
စောင်းတန်းတွင် လူများနေရန် အုတ်ခုံ
တန်းလျားများ ဂေါဟာအဖွဲ့ခန်းနှင့် တစ်
ဖက်တွင် ရွှေစေတီငယ်နှင့် ခရောင်များ
စွာ ဘုရားဝန်းကျင်အတွင်း တွေ့ရသည့်
၎င်းတန်ဆောင်းမှတစ်ဆင့် လှေကားထစ်
၅ ဆင့်ဖြင့် တက်သွားရသည်။ လိုဏ်မုခ်

အတွင်း ရွှေတန်ဆာရုပ်ပွားတော်မြတ်
ကြီး သီတင်းသုံးတော်မူသော တဝဂ္ဂသို့
ရောက်ရှိပါသည်။ လိုဏ်မုခ်အတက်တွင်
ရွှေတန်ဆာစေတီမြတ် တည်ရှိသည့် ရွှေ
တိုင်လုံးကြီးများကို မုခ်စီရွှေချပြီး ရုပ်လုံး
များထုလုပ်ထားသည့် မျက်နှာကြက်များ
မှာလည်း ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သည့်
ရှေးခေတ်လက်ရာများကို တွေ့ရသည်။
တဝဂ္ဂ လိုဏ်မုခ်အတွင်း မွေခံဘုရား
ဆင်းတုတော်အား ဖူးမြော်ရသည်။
လိုဏ်မုခ်အတွင်း မုခ်ကာထား၍ အမျိုး
သား၊ အမျိုးသမီးများ ခွဲခြားဖူးမြော်ကြရ
သည်။

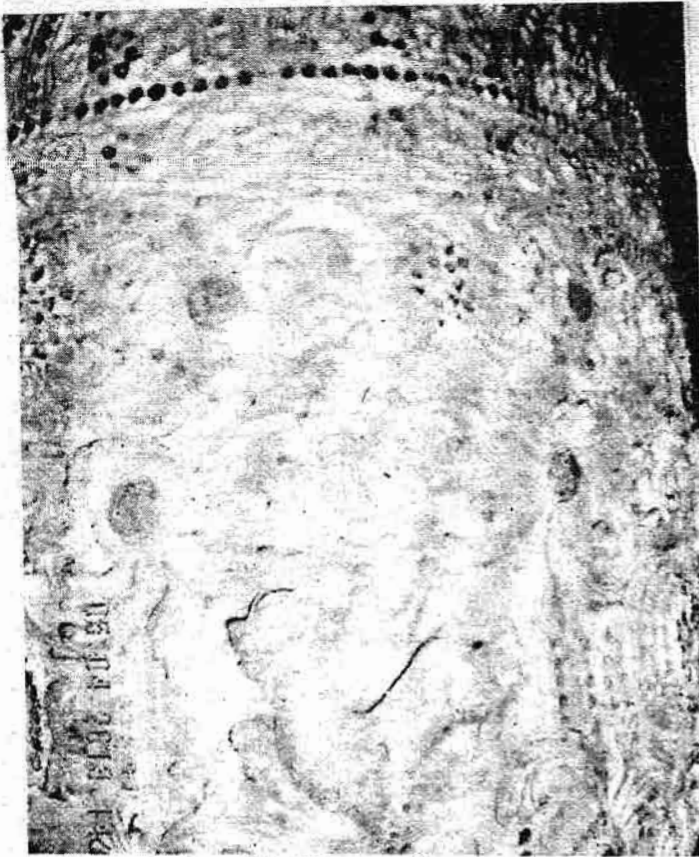
ပထမဦးစွာ ရွှေဘိုမြို့အား
ငါးမည်ရပြည်ရွှေဘိုဟု ခေါ်တွင်မှုများနှင့်
ရွှေတန်ဆာဘုရား သမိုင်းများကိုလည်း
ဗဟုသုတအဖြစ် ရေးသားရပါသည်။
အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် တစ်ခု
သောအချိန်တွင် တိုင်းခန်းလှည့်လည်
တော်မူရာ ရွှေဘိုမြို့တည်ရာ ဒေသသို့
ရောက်လာတော်မူပြီး အရင်အရပ်ဒေသ
၌ အကြီးအကဲပြုနေသော ငပိအမည်ရှိ
မှဆိုးသည် မိမိ၏ နောက်တော်ပါလူတို့
နှင့်အတူ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးအား

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားဗျာဒိတ်ပေးသောနေရာ

ခရီးနှီးကြီး၍ ရှိသောစွာ စားဆည်းကာ
၏ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးအား မုဆိုး
ငပိသည် နယ်မြေဒေသ အေးငြိမ်းသာ
ယာမူရှိပါကြောင်း ရှိခိုးတင်လျှောက်
သောစကားကို ကြားလျှင်နှစ်သက်
ကျေနပ်တော်မူ၍ ရပ်ရွာနယ်ပယ်အပိုင်း
အခြားသတ်မှတ်၍ နယ်စားခန့်အပ်
ပေးသနားတော်မူသည့် အလောင်း
စည်သူမင်းကြီး ဖောင်တော် ဆိုက်ကပ်
ရပ်နားရာအနီးရှိ ကုန်းမြေပေါ်တွင်
စေတီတစ်ဆူတည်တော်မူ၍ ဖောင်
တော်ဦးစေတီဟု သမုတ်တော်မူခဲ့သည်။
ယခု ရွှေဘိုမြို့ တည်နေရာ၏ အရှောက်
ကုန်းဘောင်ရိုးတစ်ခုတည် ထား
တော်မူခဲ့သည်။ မုဆိုးငပိ နေထိုင်
အုပ်ချုပ်ရာရပ်ရွာသည် မုဆိုးငပိရွာဟု
တွင်လေ၏ ကာလကြာလတ်သော်
မုဆိုးငပိမှ မုဆိုးပိုဟုလည်းကောင်း၊ မုဆိုး
ဟူသည် အမည်ပယ်ဖျက်၍ မြိုင်တင်
ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် သုတိမင်္ဂလာနှင့်
ကဏ္ဍသုခဖြစ်စေရန် ရွှေဟူသော အက္ခ
ရာစာလုံးအသံကို ထည့်ပြီး ရွှေပိုမှ ရွှေတို
ဟုလည်းကောင်း အမည်တွင်ခံသည်။
ကုန်းဘောင်၊ ရန်ကြီးအောင်၊ ရတနာ

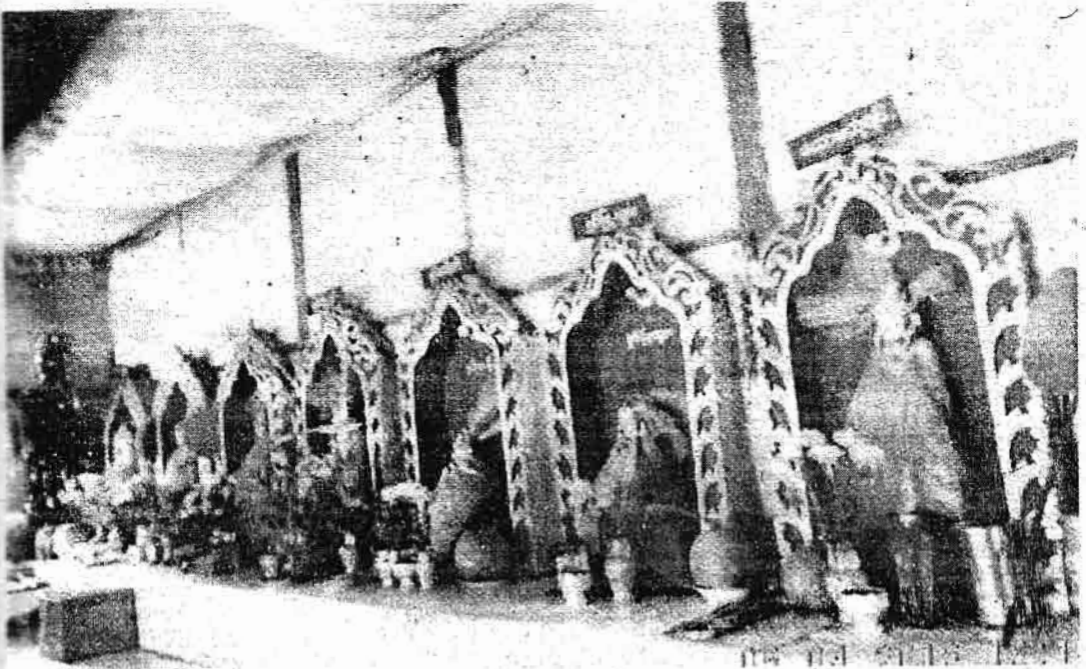
တိုင်ပေါ်ရှိရေးဟောင်းလက်ရာများ

သိယံအမည်တွင်ပုံကား ရွှေဘိုမြောက်
ဘက် မျက်နှာတွင် အလောင်း စည်
သူတည်ထားခဲ့သော ကုန်းဘောင်
ရိုးတောင် မြောက်လျှာ လျှက်ရှိသည်ကို
အစွဲပြု၍ ကုန်းဘောင်မြို့ဟု တွင်သည်
မိမိနေရာမှဆိုးဘိုသို့ လာရောက်
တိုက်ခိုက်ကြသော ရန်သူအပေါင်းတို့ကို
ကောင်းစွာ အောင်မြင်ရာဌာန ဖြစ်သော

ကြောင့် ရန်ကြီးအောင်မြို့ဟု တွင်ခဲ့သည်။
အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင်
လေယူသည် ဘုန်းရှိန်ကိရိန် လက်ရုံးရည်
နှလုံးရည် တို့ကြောင့် ရန်အပေါင်းကို
အောင်မြင်တော်မူသဖြင့် သိမ်းကျုံး
အုပ်စိုးတော်မူ နိုင်ရကာ ဟံသာဝတီ၊
တောင်ငူ၊ အင်းဝ၊ ရှမ်းပြည်၊ ယွန်း
ပြည်အရပ်ရပ်ရှိ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပတ္တမြား

စသော ရတနာအပေါင်း ရွှေဘို မြို့
စုလာကြကုန်၏။ ပိဋကတ်စာပေ၊
ဓာတ်တော်မွေတော်ယူသော သာသနိက
ရတနာတို့သည်လည်း ရောက်လာစုဝေး
တည်ရှိကြကုန်၏။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်
တို့မှ လူပညာရှိ၊ ရဟန်း၊ ပညာရှိတည်း
ဟူသော ပညာရတနာအပေါင်းတို့သည်
လည်း ရှုံးပေါင်းဆုံသောကြောင့် ရတနာ
သယ်မြို့ဟု တွင်လေသည်။

ရွှေတန်ဆာဘုရားကြီးသည်
ရွှေဘိုမြို့၏ အထင်ကရအဖြစ် တန်ဖိုး
ကြီး ဘုရားတစ်ဆူဖြစ်၍ သိရှိသမျှကို
ကုသိုလ်ပြု ရေးသားရပါသည်။ သက္ကရာဇ်
(၅၃၆) ခုနှစ်တွင် နရပတိစည်သူမင်း
အဖြစ် ခံယူသည် ထိုအချိန်တွင် နရပတိ
စည်သူ၏ အသက် (၃၇) နှစ်သာ
ရှိသေးသည်။ အလောင်းစည်သူမင်းကြီး
၏ မြေးတော်ဖြစ်ပြီး ဘိုးတော်လက်ထက်
အသုံးပြုခဲ့သော လှေများနှင့် စိတ်
အလိုရှိရာသို့ လျင်မြန် လွယ်ကူစွာ
သွားရောက်နေနိုင်သော လှေယာဉ်
စကြာတို့ကိုဆက်လက် အမွေခံ သုံးစွဲ
တော်မူသည်။ ဘိုးတော်အလောင်း

မြို့စောင်နတ်(၉)ပါး

စည်သူမင်းကြီးနှင့် ခမည်းတော်၊
 နောင်တော်တို့အား အမျှဝေမှု၊ ပတ္တိဒါန
 ကုသိုလ်၊ ဘိုးတော်၊ ခမည်း တော်၊
 နောင်တော်တို့၌ ပတ္တိဒါန
 ဆာဇနကုသိုလ်ဖြစ်စေရန် တိုင်းသူပြည်
 သား နောင်လာနောက်သား ရဟန်းရှင်
 လှူရွာတို့၌ ပူဇော်ယု၊ ဗုဒ္ဓပူဇာ၊ မင်္ဂလာ
 ကုသိုလ် အကျိုးဆက်ဆက် ဖြစ်စေရန်
 မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော သမ္မာနန္ဒဖြစ်
 ပေါ်၍ ဘိုးတော် အလောင်းစည်သူ
 မင်းကြီးအား သကြားမင်းဆက်သသည်
 လေးရှားနိုင်ငံ မာလာယုကျွန်းမှ စန္ဒကူး

သား သက္ကဒါနိလေမှ လှေဦး စကာရွတ်
 သဏ္ဌာန် အသားကို ရွှေတန်ဆာရုပ်ပွား
 တော်အပါအဝင် ဆင်းတုတော် ၁၀ ဆူ
 ထုလုပ်ပူဇော်ခဲ့သည်။ နရပတိစည်သူ
 သည် ဆင်းတုတော် ၁၀ ဆူကို ဖောင်
 တော်ဦးတွင် တင်၍ အဓိဋ္ဌာန်ကာ လှည့်
 လည်ခဲ့ရာ ညဉ့်အချိန်တွင် ရွှေတန်ဆာ
 ရုပ်ပွား သီတင်းသုံးတော်မူသည့် ကုန်း
 အထက် မြေပြင်မှ သောက်ရှူးကြယ်
 ရောင်နှင့်တူသော ဖြူဝင်းကြည်လင်သော
 အရောင်ဝန်းကြီးသည် ကောင်းကင်သို့
 ဆလိုက်ထိုးထားသကဲ့သို့ နရပတိစည်

သူမင်းကြီးနှင့်တကွ မိဖုရားမောင်းမ၊
 မှူးမတ်ဗိုလ်ပါ၊ ရွာသူရွာသားတို့ ဖူးတွေ့
 ကြရပြီး ဖောင်တော်ဦးတွင် သီတင်း
 သုံးတော်မူကြသော လှေဦး စကာရွတ်
 ရုပ်ပွားတော်တို့တွင် ရွှေတန်ဆာရုံတော်
 မှ ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ် ထွက်
 ပေါ် ကွန်မြူးနေသည်ကို တအံ့တဩ
 မြင်တွေ့ကြ၊ ကြည်ညိုကြလေသည်
 နရပတိ စည်သူမင်းကြီးသည် ဟူးရာဖြူ
 ဟူးရာညိုတို့အား အကြောင်းခြင်းရာကို
 မေးမြန်းတော်မူရာ အရှင်မင်းကြီး
 သောက်ရှူးကြယ်ရောင်အတူ ဖြူစင်ဝင်း

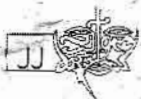
ရွှေတန်ဆာမြတ်စွာဘုရားခေါင်းတော်မှရောင်ခြည်တော်ကွန်မြူသည်ပုံ

တည်ထားခဲ့သော စေတီဖြစ်ကြောင်း
ထိုစေတီတော်ကို ဉာဏ်တော်ချဲ့ပွား
ခမ်းနား ပြေပြစ်လိုက်မုခ်နှင့် တကွ
အသစ် မွမ်းမံ ထားစေလိုသော နိမိတ်နှင့်
ဘုရားကိုယ်စား ရွှေတန်ဆာရုပ်ပွားတော်
သည် ထိုစေတီလိုက်မုခ်အတွင်း
သီတင်းသုံးလိုသော နိမိတ်ကြောင့်
ကုန်းဘောင်ထက်မှ ရောင်ဖြူထိုးတက်
ရုပ်ပွားတော်ထက်မှ ခြောက်ချက်ရောင်
တူ ကွန်မြူသည် ဖြစ်ပါကြောင်း
သံတော်ဦးတင်ကြလေသည်။

နံနက်မိုးသောက် အလင်း
ရောက်သော် နရပတိစည်သူမင်းကြီးနှင့်
မူးမတ်တို့ကို သွားရောက်ကြည့်ရှု ရှာ
ဖွေစေရာ ရွှေတန်ဆာစေတီတည် ကုန်း
မြေအလယ်တွင် သစ်ပင်ချုံနွယ်တို့ဖြင့်
ဝန်းရံလျက် နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ငါးရာ
ခန့် ကြာညောင်းလာပြီဖြစ်၍ ဟောင်းနွမ်း
နေပြီဖြစ်သော ဓမ္မသောကမင်းကြီးတည်
ထားသော ဉာဏ်တော်အမြင့် နှစ်ဆယ့်
ငါးတောင်ခန့်ရှိသော စေတီတော်ကို
တည်၍ ရွှေထီးတင်ပြီးလျှင် စေတီလိုက်
မုခ်အတွင်း ပလ္လင်ထက်သို့ ရွှေတန်ဆာ

စက် အရောင်ထွက်ရာဖြစ်သော ကုန်း
မြေသည် မြတ်စွာဘုရား သက်တော်
ထင်ရှားရှိစဉ် နောက်တော်ပါ အရှင်
အာနန္ဒာနှင့်အတူ ဒေသစာရီ ကြွချီလာ
၍ သီတင်းသုံးခဲ့ဖူးရာ ဗျာဓိတော်ထား
ခဲ့ရာ ကုန်းမြေ မဟာဖြစ်ပါကြောင်းနှင့်

ကုန်းမြေထက်တွင် မဇ္ဈိမဒေသ ပါဠိလိ
ပုတ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်ဓမ္မာသောကမင်းကြီး
၏ အမိန့်တော်ဖြင့် ကိုယ်စား ပါဠိလိ
ပုတ်ပြည့်မှ ရောက်လာကြသော မင်းချင်း
အမတ်ကြီး ကွပ်ကဲ၍ မြတ်စွာဘုရား၏
ဓာတ်တော်မွေတော် ဌာပနာသွင်းကာ

ရွှေတန်ဆာလိုဏ်မုခ်အတွင်းရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော်

ရုပ်ပွားတော်တို့ ပင့်တင်ပူဇော်ကြလေသည်။

၁၁၁၁ ခု ဦးအောင်ဇေယျမင်း ဖြစ်မီ ရွှေတန်ဆာဘုရားကို အစဦး တည်ထားကိုးကွယ်ချိန်မှ ရေတွက်သော် နှစ်ပေါင်း (ငါးရာကျော်) ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ရွှေတန်ဆာစေတီတော်သည် ဟောင်းမွန်း ခဲ့ကာ ပြိုပျက်သွားလေပြီး နေရာမျှကို ဖင် သိသူမရှိသလောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဦး အောင်ဇေယျ အသက် သုံးဆယ်ခန့်

အရွယ်တွင် ညဉ့်တစ်ညတွင် အိပ်ပျော် နေစဉ် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဖြင့် လူတစ် ယောက်သည် ဦးအောင်ဇေယျထံသို့ လာ၍ သင်၏ယာခင်းအနီးတွင် ပြိုပျက် နေသော ရွှေတန်ဆာဘုရားရှိသည်။ ရအောင်ရှာ၍ ပြုပြင်ပါ အလိုဆန္ဒ ပြည့်စုံလိမ့်မည်ဟု ပြောဆို၍ အိပ်မက် ပေးလေသည်။ နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ဇနီးဖြစ်သူ မယ်ထွန်းစံအား အိပ်မက်ကို ပြောပြပြီး ဓား၊ ပေါက်ပြား၊ တူရွင်း

များကိုယူကာ မယ်ထွန်းစံနှင့်အတူ ရွှေတန်ဆာဘုရားနေရာကို ရှာဖွေရာ အစအနကိုပင် မတွေ့ရသဖြင့် အမယ်အို အဘွားကြီးအား သွားရောက် မေးမြန်းရာ အဘွားအိုကြီးပြောပြချက် အရ ထပ်မံ ရှာဖွေရာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း လွှမ်းယှက် ဖုံးအုပ်နေသော ကုန်းမြေပေါ်တွင် တောင် ပိုယောင်ဖြစ်နေသော မူလ ရွှေတန်ဆာ စေတီ ငုတ်ကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ တွေ့ကြရပြီးနောက် ရွာသူ၊ ရွာသား။

ရွှေတန်ဆာစေတီတော် နှစ်တစ်ရာတိတိပြည်သောနေ့တွင်ဌာပနာပွင့်ခဲ့သည်

ပန်းရံသမားတို့နှင့် သွားရောက် တူးဖော်
လေသော် ဌာပနာတိုက်နှင့်တကွ စေတီ
ဟောင်းကို တွေ့ရှိ၍ အသစ်ထပ်မံ
တည်ထားရာတွင် ဦးအောင်ဇေယျ၏
ဘကြီးတော် မင်းညိုတင်၏သား မောင်
ကြောက ရွှေထီးကုသိုလ် ပါဝင်တင်လှူ
လေသည်။ ထိုအချိန်က ရွှေတန်ဆာ
စေတီ၏ထီးကို မောင်ကြောထီးဟု ခေါ်
ကြသည်။

သ၁၁ ခုနှစ်တွင်ပင် မဟာဓမ္မ
ရာဇာဓိပတိ အင်းဝဘုရင် အိမ်မက်မြင်

မက်တော်မူသည်ကား မြောက်အရပ်သို့
ကြည့်တော်မူသည်တွင် အရှေ့လောက
ဓာတ်မှ အနောက်လောကဓာတ်တိုင်၊
အောင်နက္ခတ်တာရာ ကြယ်ပေါင်းခြံရံ
လျက် နေနိဗ္ဗာန်သည် အစဉ်အတိုင်း
အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွန်းသည်ဟု မြင်
တော်မူသည်။ မြောက်အရပ် မုဆိုးဘိက္ခု
မှ ဦးအောင်ဇေယျသည်လည်း ညဉ့်တစ်
ညဉ့် အိပ်စက်နေချိန်တွင် ခံတွင်းမှ တစ်
ယူဇနာ၊ နှစ်ယူဇနာ အနီးအလျှံတို့သည်
ကောင်းကင်သို့ မြင့်၍မြင့်၍ စတုမဟာ

ရာဇ်၊ တာဝတိံသာ၊ မာယာကုတိကာ၊
နိဗ္ဗာနရတီ၊ ပရိနိဗ္ဗိတဝတ္ထိ နတ်ပြည်
ခြောက်ထပ်တိုင်အောင် တက်လေသည်
လက်ရုံးတော်မှ ဘုန်းမီး သုံးကြိမ်တောက်
သည့် ထူးခြားမှုများဖြစ်ပေါ်ပြီး ငါသည်
ဘုန်းတန်ခိုးအာဏာကြီးလိမ့်မည် လျှပ်
မက နတ်ပြည်ဌာနတိုင်အောင် ကျော်စော
ထင်ရှားလိမ့်မည်။ မင်းကောရာဇ်အဖြစ်ကို
ရမည်ဟု ယုံကြည်နလုံးသွင်းထားသည်
အတိုင်း စကြာဝတေး ရှေးမင်းလောင်း
တို့ ကျင့်မြဲဖြစ်သော ဒါန၊ ဓမ္မ၊ သံယု

တရားသုံးပါး ပင့်ရုံပဒေသစသော စက်
လေးပါးတို့ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ကွင်းတော်
မှသည် ညောင်ရမ်းခေတ် ဒုတိယ
အောက်တက်လွန်မင်းတရားလက်ထက်
မှ၍ မင်းအဆက်ဆက်တို့ ကိုးကွယ်
အပ်သော ရွှေဘိုမှ ရွှေတန်ဆာရုပ်ပွား
ဆင်းတုတော် မြတ်ဘုရားသည် ရွှေဘို
ဦးတွင် မူလ ရွှေတန်ဆာစေတီလိုက်
မှန်အတွင်း ထပ်မံတည်ထားသည်
အင်းဝဘုရင် မဟာဓမ္မရာဇဝိပတိသည်
ထည်း ပင့်ဆောင်ကာ ထွင်ထွင်မြတ်
မြတ် ပူဇော်ထားပြီး ရွှေတန်ဆာ ရုပ်ပွား
ဆင်းတုတော်မြတ်ဘုရား ကွယ်ပျောက်

သွားလေလျှင် မူးတော် မတ်တော်တို့
အား စုံစမ်းရှာဖွေစေရာ ရွှေဘိုမြို့
ရွှေတန်ဆာ စေတီတော်မှန်အတွင်း တွေ့
မြင်ကြ၍ အင်းဝရွှေနန်းတော်သို့ ပြန်
လည် ပင့်ဆောင်သွားသည်။ ယင်းသို့
ပင့်ဆောင်ကိုးကွယ်ထားပါသော်လည်း
ဘုရားကြီးမှာ အကြိမ်ကြိမ် ရွှေဘိုသို့
ပြန်ရောက်ကြတော်မူပြန်သည်။ သို့သော်
လည်း အင်းဝဘုရင်သည် နန်းတော်သို့
ပြန်လည်ပင့်ဆောင်ပြီး မဟာမုနိသုဓမ္မ
ဇရပ်တွင် အရှေ့သို့ မျက်နှာမူ၍ သံကွန်
ရက်တို့ဖြင့် ပတ်လည်ကာရံထားသည်။
ယင်းသို့ထားကြသော်လည်း ရွှေတန်ဆာ

ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်မြတ်ဘုရားသည်
အရှေ့သို့ မျက်နှာမူရာမှ အလိအလျောက်
မြောက်ဘက် မုဆိုးဘို ရွှေဘိုသို့သာ
မျက်နှာမူ၍နေတော်မူသည်။
ထိုမှတစ်ဆင့် ဆရာနန္ဒမိတ်
ကျော်ထင်က ရွှေတန်ဆာရုပ်ပွားဆင်းတု
တော်မြတ်ကို စစ်ကိုင်းနန်းတော်သို့
ပင့်ဆောင်ကိုးကွယ်ထားရန် ပင့်ဆောင်
သွားလေသည်။ ဟံသာဝတီဘုရင်က
ညီတော် ဥပရာဇာနှင့် ဗညားဒလ၊ ဒလ
ပန်း စသော ဗိုလ်မှူးတပ်မှူး သူရဲ သူခက်
လက်နက် ဆင်မြင်းစည်းကြပ်ခန့်ရန်ပြီး
အင်းဝနှင့် စစ်ကိုင်းမြို့သို့ ချီတက်၍

ရွှေတန်ဆာမြတ်စွာဘုရားမုခ်ဝတွင် အမှတ်တရ

တိုက်ခိုက်ရာ ၁၁၁၃ ခုနှစ် စစ်ကိုင်းနှင့် အင်းဝမြို့ ပျက်လေသည်။ စစ်ကိုင်း နန်းတော်တွင် ကိုးကွယ်ထားသော ရွှေဘိုမြို့ ရွှေတန်ဆာရုပ်ပွားဆင်းတုတော်သည်လည်း ဟံသာဝတီသို့ ဆောင်ယူသွားကြလေသည်။

အလောင်းမင်းတရားကြီးသည် ရွှေဘိုမြို့တော် တည်ပြီး သက္ကရာဇ်၏ ၁၁၁၅ ခု၊ ပြာသိုလဆန်း ၅ ရက်နေ့ ရတနာသီယံမှ သားတော် ညီတော် စသော ပရိသတ်များ ခြံရံလျက် အင်းဝမြို့ သာစည်တံခါးမှဝင်၍ ရတနာပူရ အင်းဝပြည်ကြီးကို သိမ်းတော်မူသည်။

သက္ကရာဇ် ၁၁၁၆ ခု၊ နတ်တော်လဆန်း ၁၅ ရက်၊ သောကြာနေ့ နံနက် တစ်ချက်တီးကျော်တွင် ရတနာသီယံမြို့တော်တွင် ထီးဆောင်းမင်္ဂလာ မဟာစုတင်တော်ကြီး ဖွင့်တော်မူ၍ ရာဇပလ္လင်တက်တော်မူသည်။ ၎င်းနှစ် ပြာသိုလဆန်း ၁၁ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ နံနက် တစ်ချက်တီးကျော်တွင် ရွှေမြို့တော်တံခါးဆယ်ရပ်အမည်များကို မော်ကွန်းတိုက်စိုက်တော်မူသည်။ ၁၁၁၉ ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်နေ့တွင် ဗဟိုရံစည်ကိုဖောက်၍ ဟံသာဝတီပဲခူးကို အပြီးတိုင် သိမ်းယူတော်မူခဲ့သည်။ အခြား

သာသနိကပစ္စည်းများနှင့်အတူ ရွှေတန်ဆာရုပ်ပွားဆင်းတုတော်မြတ်ကို ရတနာသီယံနေပြည်တော်သို့ ပင့်ဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၁၄၃ ခုနှစ်တွင် ပဒုံမင်း သီရိသုဓမ္မရာဇာသည် ထီးနန်းကို သိမ်းမြန်းအုပ်စိုးတော်မူသည်။ ဘိုးတော်ဦးဦးဟု ယခုတိုင် ခေါ်ဝေါ်သော ဘိုးတော်ဦးဦးသည် ရတနာသီယံရွှေဘိုမြို့၌ ရွှေတန်ဆာဘုရား ပြုပျက်သည်ကို အသစ်တည်၍ ထီးတော်တင်ခဲ့ပြန်သည်။ ထီးချရားသီးမှ မြေတိုင်အောင်ရွှေထည့်တော်မူခဲ့သည်။

၁၂၁၅ ခုတွင် မင်းတုန်းမင်း

ဦးဆောင်လေ့ရှိရပ်တုရှေ့ အမှတ်တရ

တရားကြီးသည် ထီးတော်အသစ်တင်
လှူပြီး ချမ်းသီးကသည် ဖိနပ်တော်
အထိ လုံးတော်ပြည့် ရွှေမွမ်းမံကပ်လှူ
တော်မူသည်။ ယခု ရွှေထီးတော်ကို
ဦးဗလ + ဒေါ်စိန်ရင်(ကျားဆေးလိပ်ခုံ)
မင်းရပ်မှ ၁၃၄၄ တွင် တင်လှူတော်မူ
ခဲ့သည်။ ရွှေတန်ဆာစေတီတော်ကြီး၏
အံ့ဩဖွယ်ထူးခြားမှုများကိုလည်း သိရှိ
ခဲ့ရပါသည်။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား နစဉ်
ဘဝများတွင် စိုင်းမင်း ၁ ကြိမ်၊ ကြက်တု
ရွေး ၃ ကြိမ်၊ ခြင်္သေ့မင်း ၁ ကြိမ်၊
ဟင်္သာမင်းအဖြစ် ၇ ကြိမ် ဤရွှေ
တန်ဆာဘုရား ကုန်းမြေနေရာတွင် ဖြစ်
ခဲ့သည်။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသည်
ညီတော် အာနန္ဒာနှင့်အတူ ရွှေတန်ဆာ
ဘုရားမြေသို့ ကြွရောက်တော်မူရာတွင်
လူသူတော်စင်တစ်ဦး ကြာပန်းရှစ်ခိုင်
ဆက်သရာ ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီး
နောက် သီရိဓမ္မာသောကမင်းသည် ဤ
ကုန်းမြေပေါ်၌ ငါ၏ဓာတ်တော်မွေတော်
များကို ဌာပနာ၍ မုဠောစေတီ တည်
လိမ့်မည်။ ပုဂံပြည့်ရှင်မင်းမြတ်သည်
ဤကုန်းမြေသီရိဓမ္မာသောကမင်းအနား
၌ပင် စေတီတည်၍ စေတီလိုဏ်မုခ်

အတွင်း ပကတိကိုယ်မူပင် တန်ဆာ
စုံလင်အဆင်အယင်ပါရှိသော ရုပ်ပွား
ဆင်းတု ထုလုပ်ကိုးကွယ်လိမ့်မည်။
ယခုအခါ ဘုရားအား ကြာပန်းရှစ်ခိုင်ကို
လှူဒါန်းပူဇော်သူ ဤလူသူတော်စင်သည်
ဤအရပ်ဒေသ၌ ပြည်ကြီးတည်ထောင်
၍ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားထင်ရှားသော မင်း
ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုမင်း၏အဆက်အနွယ်
သားမြေးတို့သည်လည်း မင်းချည်းနှင့်
ဖြစ်ကြ၍ ငါဘုရား၏ သာသနာတော်ကို
ပူဇော်စောင့်ရှောက် ခိုးမြှောက်ကြလိမ့်
မည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်တော်
ထားခဲ့သည့်နေရာလည်း ဖြစ်သည်။

ရွှေဘိုမြို့တွင် အောင်မြေ ၉
ဌာနရှိသည့်အနက် ဗုဒ္ဓအောင်မြေအဖြစ်
ထင်ရှားသည်။ ၁၁၇၆ ခုနှစ်မှစ၍ ဝါတွင်း
ဘုရားစဉ်ဆွမ်းလောင်းပွဲများ ကျင်းပရန်
အတွက် ဝါဝင်ဝါဦး ဘုရားနေရာ မဲ ၃
ကြိမ် နှိုက်ကြရာ ရွှေတန်ဆာမြတ်စွာ
ဘုရား ၃ ကြိမ်စလုံး မဲကျခဲ့သည်။
ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း ရွှေဘိုတစ်မြို့
လုံး ဗုဒ္ဓဏ်ခံခဲ့ရသော်လည်း ရွှေတန်ဆာ
စေတီတော်နှင့် ပရိဝုဏ်အတွင်းရှိ
သာသနိက အဆောက်အဦများ လုံးဝ

မထိခဲ့ချေ။
ရွှေတန်ဆာရုပ်ပွားတော်၏
တန်ခိုးတော်များ ထူးထူးခြားခြား တန်ခိုး
တော်များတို့လည်း သိရှိခဲ့ရပါသည်။
သကြားမင်းဆက်သဘော စန္ဒကူးဖြင့်
ထုလုပ်ခြင်း၊ မူလထုစဉ်က ထိုင်မသိမ်း
အင်္ကျီ၊ တံတောင်လက်စည်း လက်
ကြပ်များဖြင့် မင်းညီမင်းသားများ ဝတ်
ဆင်သကဲ့သို့ ထူးခြားစွာ ထုလုပ်ထား
ခြင်း၊ မျက်နှာတော်မှာ အထူးပြုံးတော်
မူခြင်း၊ အမြဲကိုးကွယ်စည်းကပ်ပုတီးစိပ်
ပါက စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာ၍
စီးပွားလာဘ်လာဘများ တစ်နေ့တခြား
တိုးတက်ကြခြင်း၊ ဆရာဝန်လက်လျှော့
၍ သေရမည့်သူများ ရုပ်ပွားတော်ရှေ့
တွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပုတီးစိပ်ပါက အသက်
ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခြင်း၊ စစ်နိုင်မင်း
အဆက်ဆက် နန်းဦးတွင်တည်၍ ကိုး
ကွယ်ခြင်း၊ စစ်ကိုင်း၊ အင်းဝ၊ ပဲခူး၊
တောင်ငူမင်းများ ပင့်ဆောင်ကိုးကွယ်
ဒေသစာရီခရီးအထက်အောက်စုန်ဆန်
ကြွချီခဲ့သည်။ အင်းဝဘုရင် မဗ္ဗရာဇာ
ဇိပတိ လက်ထက် နန်းဦးတွင် ကိုးကွယ်
ထားသော်လည်း ရွှေတန်ဆာရုပ်ပွားတော်

ကြီးမှာ ဦးအောင်ဇေယျပြုပြင်ထားသော
 လိုလံမုခ်သို့ သူ့အလိုလိုပြန်ရောက်ခြင်း၊
 အင်းဝသို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြန်ပင့်၍ မဟာ
 မုနိသုဓမ္မဇရပ်တွင် အရှေ့ဥဒ္ဓါ အကြိမ်
 ကြိမ် မျက်နှာမူနေခြင်းတို့ဖြစ်သည်။
 ရွှေဘိုမြို့တွင် ပူလောင်ပြင်းပြ၍ မိုးအလွန်
 ခေါင်ပြီး စိုက်ပျိုး၍ ရေမရသည့်အခါ
 ရွှေတန်ဆာရုပ်ပွားတော်ကြီးကို မဟာ
 နန္ဒကန်သို့ ပင့်ဆောင်၍ ရွှေတန်ဆာ
 အညာဆန်ပွဲတော်ကို စီစဉ်၍ သီလ
 သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်
 ဦးမှ မှန်သောသစ္စာကို ဆို၍ မိုးနတ်မင်း
 ကို တိုင်တည်ကာ လမ်းကြောင်းအတိုင်း
 ဆက်လက်ပင့်ဆောင်သောအခါ မိုးများ
 အဆင်အပြင်မရှိဘဲ ခြေကျင်းဝတ်မြုပ်
 အောင် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းသည်။
 ထူးခြားမှုတစ်ခုမှာ ၁၂၅၀ ပြည့်နှစ်၊
 နယုန်လဆန်း ၇ ရက်နေ့တွင် တိုက်
 တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နှစ်၊ လ၊ ရက် အတိ
 အကျ နှစ်တစ်ရာပြည့်နေ့တွင် ရုပ်ပွား
 တော်ကိုယ်လုံးတော်အတွင်းမှ ဌာပနာ
 များ၊ ဘုရားရဟန္တာဓာတ်တော်များကို
 ပြန်လည်ဖူးမြော်ခဲ့ကြသည်။ အဆင်
 တန်ဆာတို့ကိုလည်း ရတနာသီယံမြို့မှ

နေ ဘုရားဒါယကာ ဦးဆိုင်၊ ဘုရား
 ဒါယကာမ ဒေါ်ထုပ်တို့က ဇေဉ္ဇက္ကဋ္ဌ
 စေတနာသဒ္ဓါပွား၍ လှူဒါန်းတော်မူခဲ့
 သည်။
 ရွှေတန်ဆာ ဘုရားဝင်းကြီး
 သည် ကျယ်ဝန်းသလောက် ဗဟုသုတ
 စုံလင်စွာ လေ့လာခဲ့ပါသည်။ မြို့စောင့်
 နတ်မင်းကြီး ၉ ပါးကိုလည်း တွေ့ရ
 သည်။ နတ်ကွန်းဗိမာန်များ ဆောက်
 လုပ်အပ်နှင်းခဲ့သော အောင်စွာမင်းကြီး
 အမျိုးပြုသည့် သမ္မာဒေဝနတ်မင်းကြီး ၉
 ပါးသည် ဦးအောင်ဇေယျ အင်အားနည်း
 စဉ်က စစ်ကူတိုက်ပေးခဲ့၍ ၇ ဌာန
 ပန္နက်ချရာနေရာဖြစ်သည့် ရွှေဘိုမြို့ကြီး
 ကို ဆက်လက်စောင့်ရှောက်လျက် ရှိ
 သည်။ နတ်ကန္တမင်းရင်းလည်း အရက်
 သေစာများ လုံးဝမပါရှိရဘဲ သက်သတ်
 လွတ် ပူဇော်၍ အန္တရာယ်ကင်း ဘေး
 ရှင်း အဓိဋ္ဌာန်များအောင်၍ စီးပွားလာဘ်
 လာဘများ တိုးတက်သည်မှာ မိဋ္ဌ
 ဖြစ်သည်ဟု သိရှိခဲ့ရသည်။ နတ်ကွန်း
 ဗိမာန်နှင့် မနီးမဝေးတွင် ဗျာဒိတ်ပေး
 မြတ်စွာဘုရားဆင်းတုတော်ကြီးကို
 ညီတော် အာနန္ဒာနှင့် တစ်ဖက်တွင်

ကြာပန်းရစ်ခိုင် လှူနေသော လူသူတော်
 စင် တစ်ချို့တွင် ဦးအောင်ဇေယျဖြစ်
 လာမည့် ရုပ်တုများနှင့် ဘုရားသမိုင်း
 ကျောက်စာများကို တွေ့ရှိရသည်။ ရွှေ
 တန်ဆာမြတ်စွာဘုရား ဆင်းတုတော်
 ဒေသစာရီ ကြွရောက်ရာနေရာများ၌
 ရောင်ခြည်တော်များ ကွန့်မြူးသည့်
 ဓာတ်ပုံများကိုလည်း ဖူးတွေ့ရသည်။ ယခု
 အခါ အရုဏ်ခံကြီးအသစ် ပြန်လည်
 တည်ဆောက်ရေးနှင့် ရင်ပြင်တော်
 နေပူခံကျောက်ပြားခင်းများနှင့် ဘက်စုံ
 ပြုပြင်မှုများစွာ မင်းအဆက်ဆက်
 ကိုးကွယ်ခဲ့သော ရွှေတန်ဆာစေတီတော်
 မြတ်နှင့် ရွှေတန်ဆာမြတ်စွာဘုရားကြီး
 အား လာရောက်ဖူးမြော်ရင်း နိဗ္ဗာန်၏
 အထောက်အကူပြုသော အလှူဒါနများ
 အား ပြုလုပ်လှူဒါန်းနိုင်ကြပါစေဟု
 မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။
 ဘုရားကြီးအား ပို့ဆောင်ပေးသော ရွှေဘို
 သုလေး မသင်းသင်းခိုင်နှင့် ရွှေတန်ဆာ
 ဂေါပက အမှုဆောင်လူကြီးများအား
 ကျေးဇူးအထူးတင်ပါသည်။

ခင်ခင်လှ(အင်းစိန်)

ဘဝတွေထဲမှာ

ခေတ်သစ် စူဠသုဘဒ္ဒါ

ညိုသစ်ဦး (မာနီအောင်)

အတိတ်ကဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ဝေဒနာပုံရိပ်တွေကို ပြန်ပြောင်းတွေးမိလေတိုင်း ဖွဲ့မိလို ရင်ထဲမှာ တမြေမြေလောင်ကျွမ်းရပါတယ်။ ကြာတော့ အတော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၂၃) နှစ်ခန့် အချိန်လောက်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့် ဘဝအတွေ့အကြုံတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ မိသားစု (၄) ယောက်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ရယ်၊ ခင်မောင်ဆိုတဲ့ ညီလေးတစ်ယောက်ရယ်၊ နောက်ပြီး အဖေနှင့် အမေရယ်။ ဒီမိသားစု (၄) ယောက်ပဲရှိပါတယ်။ သူများတွေလို အစ်မတွေ၊ ညီမတွေဆိုလို့ မူးလို့ ရှုစရာတောင်မရှိဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ထင်ပါရဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတဲ့ မိန်းမတွေကို တွေ့ဆုံပြောဆိုတဲ့အခါ ကိုယ့်အစ်မအရင်းတစ်ယောက်လို ပြောဆိုဆက်ဆံသလို၊ ကိုယ်ထက်ငယ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ပြောဆိုဆက်ဆံတဲ့ အခါမှာလည်း ညီမလေးအရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြောဆိုဆက်ဆံလေ့ရှိပါတယ်။ အဖေနှင့် အမေတို့က ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ပြောလာပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အိမ်ထောင်ရေးကို

စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။ ဂိုဏ်းအေးအေးနဲ့ ငိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ နေခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ မိဘတွေရဲ့စကားကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ အခြားတစ်ရွာမှ မိန်းကလေးတစ်ဦးနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပါတယ်။

သူမနှင့် အိမ်ထောင်ပြုပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာမှာ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေမှုတွေနဲ့ ကြုံတွေ့လာရပါတယ်။ သူမဟာ သူ့ရဲ့မိဘတွေရှိတဲ့ရွာသို့ လှည့်ကျသွားပြီး ရှိသမျှပစ္စည်းတွေကို သူ့မိဘတွေဆီ အရောက်ပို့လိုက်တယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို ကျွန်တော် သိလိုက်ရပါတယ်။ အစပထမအနေနဲ့ ကျွန်တော် မသိသလိုနေလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတည်းမဟုတ်၊ နှစ်ခါလည်းမက အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တွေ့မြင်လာရတဲ့အခါ ကျွန်တော် မေးမိပါတော့တယ်။

“မေ...ဘာဖြစ်လို့ ရွာကို ခဏခဏ သွားနေရတာလဲ။ ကိုယ့်နဲ့အတူ အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးလည်း နေပေးပါဦးကွာ။ အခုတော့ မေ အနေအထိုင်မတတ်လို့ သူများတွေ ပြောကုန်ကြပြီလေ”

ကျွန်တော်က ထိုသို့ပြောလိုက်

သောအခါ သူမ၏မျက်နှာ အနည်းငယ် တင်းမာသွားသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်၏။

“ဒီမှာ...မောင် မေက မေ့ရဲ့ မိဘတွေဆီကို သွားတာကလည်း အကြောင်းမဲ့သက်သက် မဟုတ်ပါဘူး မောင်။ အဖေ၊ အမေတို့နဲ့ အကြာကြီးခွဲပြီး မနေနိုင်လို့ သွားရတာပါ။ ဘာလဲ မောင်က မကြိုက်လို့လား။”

“မောင်က မကြိုက်လို့ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး မေ။ မေ့အနေနဲ့ မေ့ရဲ့ မိဘတွေကို သတိရလို့ တစ်ခါတလေ အလွမ်းပြေသွားတာမျိုးကို မောင် နားလည်ပါတယ်။ အခုဟာက”

“တော်တော့မောင် မောင့်စကားတွေက ကျွန်မကို အထင်အမြင်သေးလွန်းသလို ဖြစ်မနေဘူးလား မောင်။ မောင် ကျွန်မကို ပြောတဲ့စကားတွေက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မနေဘူးလား။ အတ္တဆန်မနေဘူးလား။ ဒီမှာမောင် ကျွန်မဟာ မောင်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တယ်ဆိုတာကလည်း မိဘတွေရဲ့စကားကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ မောင်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရတယ်ဆိုတာကိုလည်း မမေ့နဲ့ဦး။”

ကျွန်မဟာ မိဘတွေရဲ့စကားကလွဲရင်
ဘယ်သူလူတာ၊ ဘယ်သူအမိန့်ကိုမှ မနာ
ခံခဲ့ဘူးဆိုတာ မောင်သိရဲ့လား။”

သူမက ကျွန်တော့်ကို အချစ်
ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ခါးသီးတဲ့စကားလုံးတွေကို
ပြောလာတဲ့အခါ ကျွန်တော်လည်း သူမ
ကို ပြန်ပြီး ပြောချင်တဲ့စကားတွေကို
ပြောလိုက်ပါတော့တယ်။

“ဒီမှာမေ့၊ မောင်က မေ့ကို
ဩဇာပေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အမိန့်
ပေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ဇနီး
မယားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မဖြစ်သင့်
တာတွေ မဖြစ်ရအောင်ဆိုပြီး ပြောပြ
တာ။ ဒါကို မေ့က ကိုယ့်ကို အတ္တ
သမား၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားလို့ စွပ်
စွဲပြောဆိုမယ်ဆိုရင်လည်း ပြောနိုင်ပါ
တယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင် မေ့စိုက်သဘော
ထားတွေကို မောင် သိလိုက်ရပါပြီ။
ဒီကြောင့် အသွင်မတူတဲ့ ကိုယ်တို့နှစ်
ယောက်ဟာ ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်
ဖက်ကောင်းတွေ ဖြစ်လာကြမှာ မဟုတ်
ဘူး။ ဒါကြောင့် စောစောစီးစီး ကိုယ်တို့
နှစ်ယောက် လမ်းခွဲလိုက်တာ အကောင်း
ဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။”

ကျွန်တော် သူမကို ထိုသို့ပြော
လိုက်ပြီးနောက် သူမလည်း မိဘတွေရှိတဲ့
သူမရွာကို ပြန်သွားပါတယ်။ သူမ အိမ်
ပေါ်ကဆင်းသွားတဲ့နေ့မှာ ကျွန်တော်
လည်း ငှက်ဖျားရောဂါကို အလူးအလဲ
ခံစားပြီး ကျွန်ခဲ့ပါတယ်။ သူမကတော့
ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကလေးတောင်
လှည့်ကြည့်ခဲ့ပါတော့။ ဂိုဏ်းပစ္စည်းတွေကို
ယူပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပါတယ်။ သူ
မနဲ့ကျွန်တော် လမ်းခွဲလိုက်ပြီး (၃) နှစ်
ခန့်အကြာမှာ သူမရဲ့ ငယ်ရည်းစားဖြစ်သူ
ကိုချက်ဖြူသီး ဆိုသူနဲ့ အိမ်ထောင်ပြု
လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ကျွန်တော်
သိလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း
ကျန်းမာရေး ပြန်ကောင်းလာပြီး ပုံမှန်
အတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နှစ်
တွေအလီလီ ပြောင်းခဲ့ပါတယ်။ နှစ်တွေ
အလီလီ ကူးပြောင်းခဲ့သလို ကျွန်တော်
လည်း စိတ်သစ် လူသစ်၊ ဘဝသစ်ဆီသို့
ဦးတည်လျက် ကျွန်တော်လိုချင်သော
ဆုတစ်ခုကို တောင်းခဲ့ပါတယ်။

ဟော . . . အခု ကျွန်တော်
တောင်းခဲ့သောဆု ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော် တောင်းခဲ့သောဆု

မှာ အခြားမဟုတ်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်
ချိန်မှာ ကျွန်တော် စာရေးဆရာတစ်
ယောက် ဖြစ်လာခဲ့မယ်ဆိုရင် ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို
ရေးဖြစ်အောင်ရေးမည်ဟု...

ဇာတ်လမ်းရဲ့ ခေါင်းစီးက...
“ခေတ်သစ် ရုဋ္ဌသုဘဇ္ဈိ” တဲ့။

(ညားကြသူတိုင်း ချစ်နိုင်ကြပါစေ)
ညိုသစ်ဦး (မာန်အောင်)

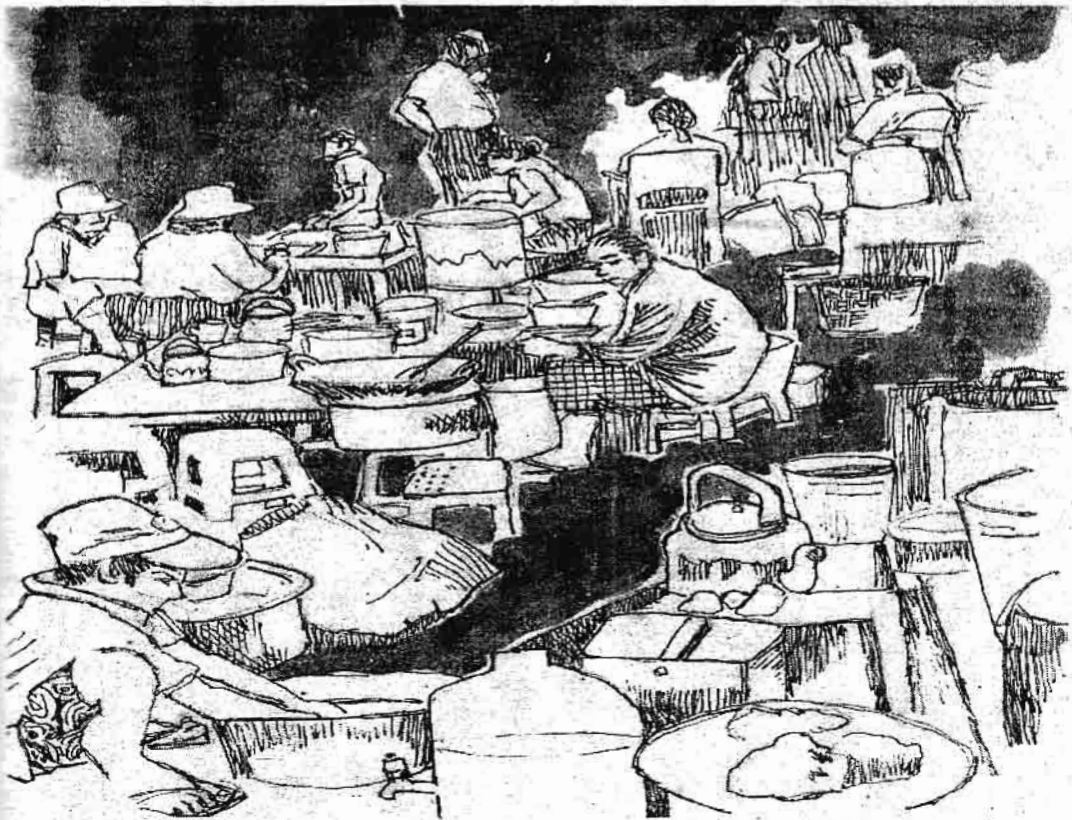

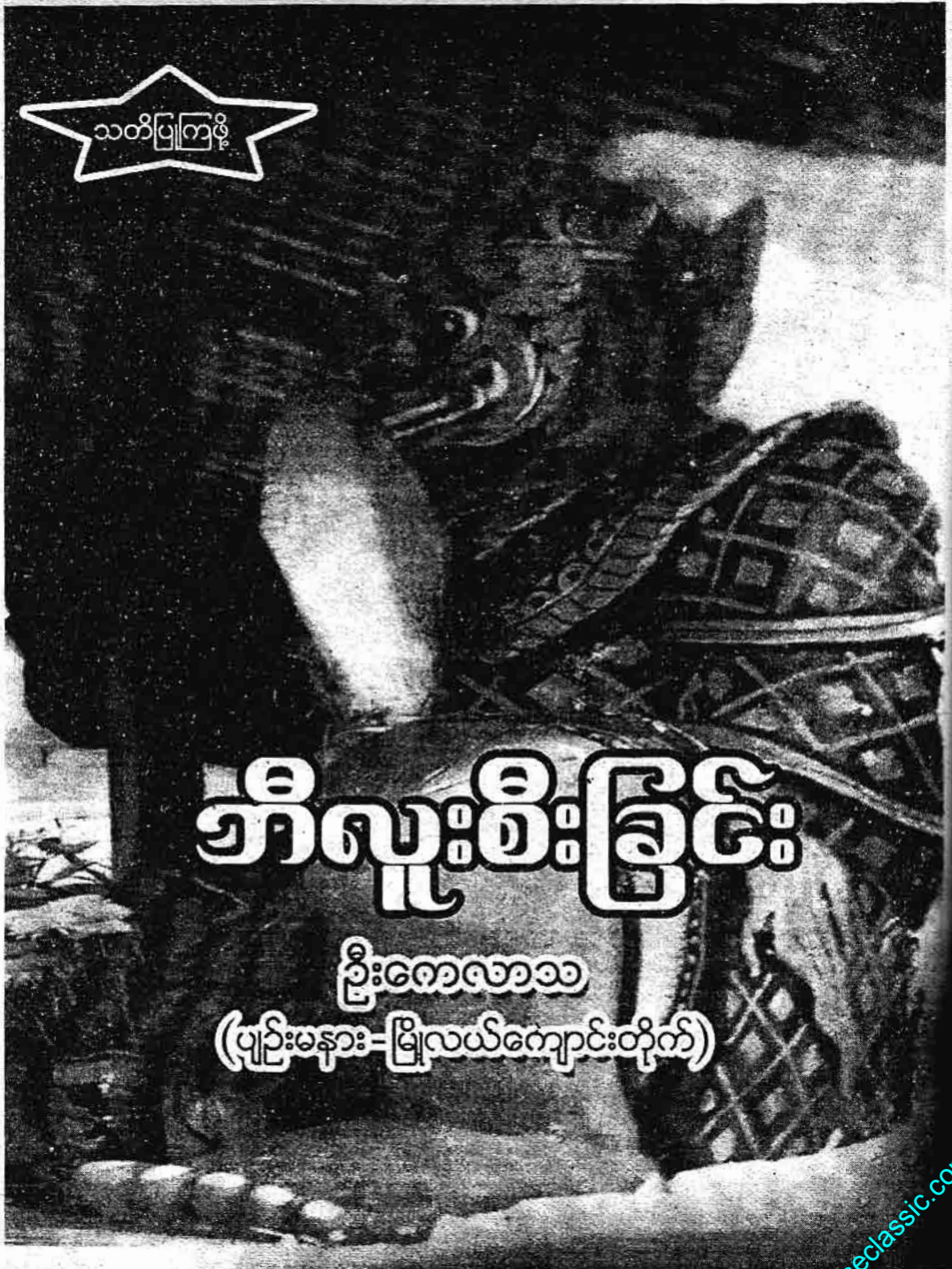
လူတို့မကြီးပွားခြင်းအကြောင်းတရား

သဒ္ဓါကျောက်ဆရာတော် - သံတွဲမြို့

လူတို့ မကြီးပွားခြင်းအကြောင်း ၃။ လင်၊ ဇနီး၊ သမီးသား တစ်ဦး မှတ်ချက်။ ။ ကျွန်ုပ်သည်
 တရား ငါးပါး နှင့်တစ်ဦး ပိုသော မေတ္တာ ည ၁၂၀၀ နာရီတွင် တစ်ကြိမ်၊ နံနက်
 သဒ္ဓါကျောက်ဆရာတော်-သံတွဲမြို့၊ ဓာတ်ခံယူကြရန် ခဲယဉ်းခြင်း။ ၅၀၀ နာရီတွင် တစ်ကြိမ် ၃၁ ဘုံ ၀၀
 ၄။ ပတ်ဝန်းကျင် တိုင်းပြည်၊ မြို့၊ နေယျ၊ ဆွေတော်မျိုးတော်များအား
 ၁။ အရိယာ၊ ရဟန်း၊ သံဃာတော် ရွာ၊ ရပ်ကွက်မှ ပိုသော မေတ္တာဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းပို့လွှတ်
 များပိုသော မေတ္တာဓာတ် ခံ ယူကြရန် ခဲ မေတ္တာဓာတ် ခံယူကြရန် ခဲ လျက်ရှိပါသည်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ
 ယူကြရန် ခဲယဉ်းခြင်း။ ယဉ်းခြင်း။ ဖြင့် သာဓကောင်းချီး ပြတော်မူနိုင်ကြပါ
 ၂။ ဖိတ်နှစ်ပါး၏ အေးမြကြည်လင် ၅။ နတ်မြတ်နတ်ကောင်း နတ်ဒေ စေတည်း။ သာဓု သာဓု သာဓု။
 သန့်စင်သော မေတ္တာဓာတ်ခံ ဝါများ၏ ပိုသော မေတ္တာ
 ယူကြရန် ခဲယဉ်းခြင်း။ ဓာတ်ခံယူကြရန် ခဲယဉ်းခြင်း။ သဒ္ဓါကျောက်ဆရာတော်-သံတွဲမြို့။

အိလူးစီးခြင်း

ဦးစောလောသ
(ပျဉ်းမနား-မြို့လယ်ကျောင်းတိုက်)

ဘီလူးစီးခြင်းဆိုသည်မှာ ဘီလူးကိုယ်တိုင်လာပြီး စီးခြင်းမဟုတ် ပဲ။ အိပ်မက်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ယောက် က လာပြီး မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအပေါ်မှ ခွစီးထားပြီး လည်ပင်းကို ဖျစ်ညှစ်ထားခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။ စာရေးသူတို့ အသံတွင် ဘီလူးစီးခြင်းကို “အရိပ်စီးခြင်း” ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းလေ့ရှိပါသည်။ နေရာအသေအလိုက် အခေါ်အဝေါ် အသုံးအနှုန်း မည်သို့ပင် ကွဲပြားခြားနားသော်လည်း ဘီလူးစီးခြင်း၏ မကောင်းသော ဆိုးကျိုးသက်ရောက်မှုမှာ အတူတူပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘီလူးစီးခံရခြင်း၏အကြောင်းရင်းမှာ ပက်လက်အနေအထား အိပ်စက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ လူအတော်များများ ပက်လက်အိပ်စက် တတ်ကြပါသည်။ ထိုသို့ ပက်လက်အနေအထား အိပ်စက်ခြင်းမှာ ကောင်းသော အိပ်စက်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ ပက်လက်အိပ်စက်ခြင်းကြောင့် အသက်ရှူကျပ်လာပြီး အသက်ရှူမဝ ဖြစ်လာပါသည်။ ထိုအခါ စာခေါ်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ဟောက်ထားတတ်ပါသည်။ ပက်လက်အိပ်စက်ခြင်းကြောင့် မကောင်းသော အိပ်မက်

ဆိုးများ မြင်မက်လာတတ်ပါသည်။

ထိုသို့ မကောင်းသောအိပ်မက် ဆိုးများ မြင်မက်လာခြင်းကို “ဘီလူးစီးခြင်း” ဟု ခေါ်ပါသည်။ စာရေးသူကိုယ်တိုင်လည်း အကြိမ်ကြိမ် ဘီလူးစီးခြင်းကို ခံစားခဲ့ရပါသည်။ ဘီလူးစီးခြင်းမှ ကင်းဝေးစေရန်အတွက် အကောင်းဆုံးသော အိပ်စက်နည်းမှာ ဘေးစောင်းအနေအထား အိပ်စက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ စာရှုသူများအနေဖြင့် ညအိပ်ရာဝင် အနားယူတော့မည်ဟု ဆိုပါလျှင် ဘုရားစာများနှင့် ပရိတ်ပဋ္ဌာန်းတော်များကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပြီးမှ အိပ်စက်အနားယူမည် ဆိုပါလျှင် ဘီလူးစီးခြင်းမှ ကင်းဝေးစေပြီး “အိပ်သောယောက်ျား နိုးသော်လား” ဟု ဆိုသော စကားအတိုင်း နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်ခံလျှင် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း တက်တက်ကြွကြွဖြင့် အိပ်ရာနီးထိုင်မည် ဖြစ်ပါကြောင်း စေတနာဖြင့် ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

သတ္တဝါအားလုံး

ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ

ဦးကေလာသ (ပျဉ်းမနား-

မြို့လယ်ကျောင်းတိုက်)

စံကားဝါမြေသို့

ချိုက်အဆက်ပဋ္ဌာန်းအဆက်နန်းအဆက်

လှူထွန်းဇွန့် (စဝှံစံ)

ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်သော ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်တွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော သာသနာ့နယ်မြေများစွာရှိသည်။ တန်ခိုးကြီးစွာအနက်ကရင်ပြည်နယ် သာမညတောင် သက်သတ်လွတ်နယ်မြေသည် အထင်ရှားဆုံးဖြစ်သည်။ သာမညတောင်ပိုင် အမေ နန်းကြာဟဲနှင့် သာမညတောင်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဝိမလ၏ အတိတ်ဘဝက ပဋ္ဌာန်းအဆက်အကြောင်းကိုလည်း လေ့လာမှတ်သားခဲ့ရသည်။ မွန်ပြည်နယ်တွင်လည်း ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင်၊ ထို့ကွဲမီ ရေလယ်ဘုရားတို့မှာ အထူးဆင်ရှားသည်။

ထို့ပြင် ဘီးလင်းမြို့နယ်ရှိ ထိုက်ထီးဆောင်းဆရာတော်၊ မုန့်မြို့နယ်ရှိ မြိုင်ကုန်း(ဗိုင်းနပ်ကောင်)ဆရာတော်၊ ရေးမြို့နယ် ဆေးတောင်ကိုရင်လေးတို့မှာ အထူးထင်ရှားသည်။ ထိုဆရာတော်များ သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူကြသော ဆာတောင်ကို ပိုင်ဆိုင်သည့် တောပိုင်ဆောင်ပိုင်တို့နှင့် ပဋ္ဌာန်းအဆက်များအကြောင်းကို လေ့လာမှတ်သားသိရှိရသည်မှာ ဗဟုသုတတိုးပွားရပါသည်။

ထို့ပြင် ပုဂံခေတ်က တိုင်းပြည်ကို ချစ်သော ကွမ်အပ်သောမင်းသားနှင့် ယခင်ဘဝက မိခင်တော်စပ်ဖူးသော နံကရိုင်းကျွဲမတို့၏ ပဋ္ဌာန်းအဆက်အကြောင်းကို လေ့လာဖတ်ရှုခဲ့ရပြီး မိမိယုံအဖြစ်လည်း ကြည့်ရှုခဲ့ရပါသည်။

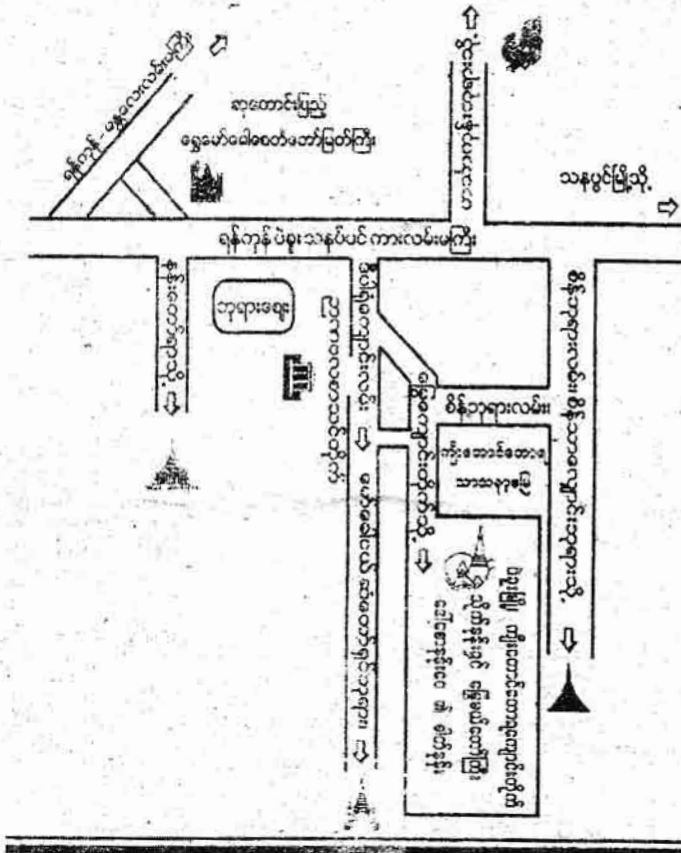
အထူးသဖြင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်သည် ဗုဒ္ဓသာသနာထွန်းတောက်သောနိုင်ငံ ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ သီရိတ္ထရကုန်းတော်ပေါ်တွင် တည်ရှိသော လေးဆူဓာတ်ပုံရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အထင်ကရစေတီဘုရားတစ်ဆူဖြစ်ခဲ့ပြီး ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များကပါ အံ့ဩခိုးကျူးမကုန်နိုင်သော စေတီဘုရားမြတ်တစ်ဆူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ရဟန်းတော်များတွင်လည်း မဟာစည်ဆရာတော်၊ မိုးကုတ်ဆရာတော်၊ သဲအင်းဂူဆရာတော်၊ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၊ ဝေဘူဆရာတော်၊ သပိတ်အိုင်ဆရာတော်၊ ရွှေပေါ်ကျွန်းဆရာတော်၊ မင်းကွန်းဆရာတော် ဦးဝိစိတ္တသာရဘိဝံသ စသည်ဖြင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခဲ့သော ရဟန်းတော်များစွာ ပေါ်ထွက်

ခဲ့ပါသည်။ ထို့အပြင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များစွာနှင့် တိပိဋကရောဘွဲ့ရပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များစွာ ပေါ်ထွန်းစေခဲ့ပါသည်။ ကမ္ဘာသို့ပါ ကျော်စောထင်ရှားသည့် သီတဂူ ဒေါက်တာရှင်ဉာဏိဿရကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလည်း ပေါ်ထွန်းပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းရှိ တောင်ကုန်းတောင်တန်းများတွင်လည်း စေတီပုထိုး ထောင်ပေါင်းများစွာကိုလည်း ဖူးမြင်နိုင်ပါသည်။ ငလျင်ကြောင့် ပျက်စီးသွားသော ပုဂံဘုရားများကိုလည်း အလှူရှင်၊ စေတနာရှင်များက စေတနာသဒ္ဓါတရားထက်သန်စွာဖြင့် တည်ဆောက်ပြုပြင်နေကြပြီဖြစ်သည်။

၂၀၁၂ ခုနှစ် တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကာလ၌ အထက ကျိုက္ခမီစာစစ်ဌာနတွင် ကြီးကြပ်သူအဖြစ် တာဝန်ကျစဉ် မတ်လထုတ် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၌ တတိယမြောက်ဆောင်းပါးပါလာကြောင်း အထက်တန်းပြ ဆရာမဒေါ်ဥမ္မာဝင်းက မဂ္ဂဇင်းပြသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိသည်။ စာတည်းအဖွဲ့အားလည်း အထူးကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

ပဲခူးမြို့စကားဝါမြေထူးခြားနားပညာတူနာအာနာရား
 ကျီးတောင်တောရကျောင်းတိုက်
 သိုက်နန်းရှင်၊ မြေပယ်တော်ကြီး ဒေါ်စောနန်းဝေ ၏ ဓါတ်နန်းသို့
 သာသနာပြု၊ ဓရီးလမ်းညွှန်ပြမြေပုံ

ကျီးတောင်သာသနာ ဓရ်ဂွယ်ကြာ = ကမ္ဘာတည်သ၍၊ မြဲပါစေ။
 စကားဝါသာသနာ ဓရ်ဂွယ်ကြာ = ကမ္ဘာတည်သ၍၊ လွမ်းပါစေ။
 စောနန်းသာသနာ ဓရ်ဂွယ်ကြာ = ကမ္ဘာတည်သ၍၊ ဝိပါစေ။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် မြတ်ဗုဒ္ဓ
 သာသနာ နေလို လလို ထွန်းတောက်
 နေချိန်တွင် သာသနာကို ခုတုံးလုပ်ကာ
 အမြတ်ထုတ်နေကြသော လူပုဂ္ဂိုလ်၊
 ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်အချို့ကို တွေ့ရ၍ သည်
 ဆောင်းပါးကို ရေးရန် စိတ်ကူးမိခြင်း
 ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် အထက်တန်းပြ
 ဆရာဘဝ ရေးမြို့နယ်တွင် တာဝန် ထမ်း
 ဆောင်စဉ်က သံဖြူဇရပ်သို့ ကျောင်း
 ပိတ်ရက်ပြန်လာစဉ် ရေးမြို့အတွက်
 လေယာဉ်ကွင်းနေရာ၌ ဂျစ်ကားတစ်စီး
 ရပ်ထားကာ အိုင်ဘာတစ်ဦးရဟန်း သုံး
 ပါးတို့က ဆီပြတ်သည်ဟု အကြောင်း
 ပြကာ အိုင်ဘာတစ်ဦး ရဟန်းသုံးပါးတို့
 က ဆီပြတ်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ
 လမ်းဖြတ်သွားသူ ဆိုင်ကယ်သမားများ
 အား အလှူခံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။
 ကားတစ်စီးပိုင်ပါလျက် ဆီဖိုးမရှိခြင်းမှာ
 မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထိုဂျစ်ကားကို နောက် ၆
 လခန့်အကြာ မုဒုံမြို့အတွက် ညောင်ကုန်း
 ကျေးရွာအလွန်တွင် အလှူခံနေသည်
 ကို ပြန်တွေ့ရပါသည်။ လက်ထောက်
 မြို့နယ် ပညာရေးမှူးတာဝန်ဖြင့် ကျောင်း

စစ်ဆေးရေးသွားရာတွင်လည်း စခန်းကြီး
ကျော့ရွာအလွန်တွင် တစ်ကြိမ် တောင်
အထူကျော့ရွာအလွန်တွင်လည်း ကားရပ်
၍ ခရီးသွားဆိုင်ကယ်သမားများအား
အလှူခံနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် များစွာ
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။

ထို့ပြင် အစုန်အဆန်ရထားများ
ပေါ်တွင်လည်း စာအိတ်ပေးပြီး အလှူခံ
သူ ကိုရင်များ၊ သီလရှင်များ တွေ့ရပါ
သည်။ ဖလားတစ်လုံး အရင်းတည်ကာ
ထုပ်စားနေသူများ၊ ဖြတ်ပိုင်းတွင် ကျောင်း
တံဆိပ် လက်ခံဖြတ်ပိုင်းတွင် ဘာမှ

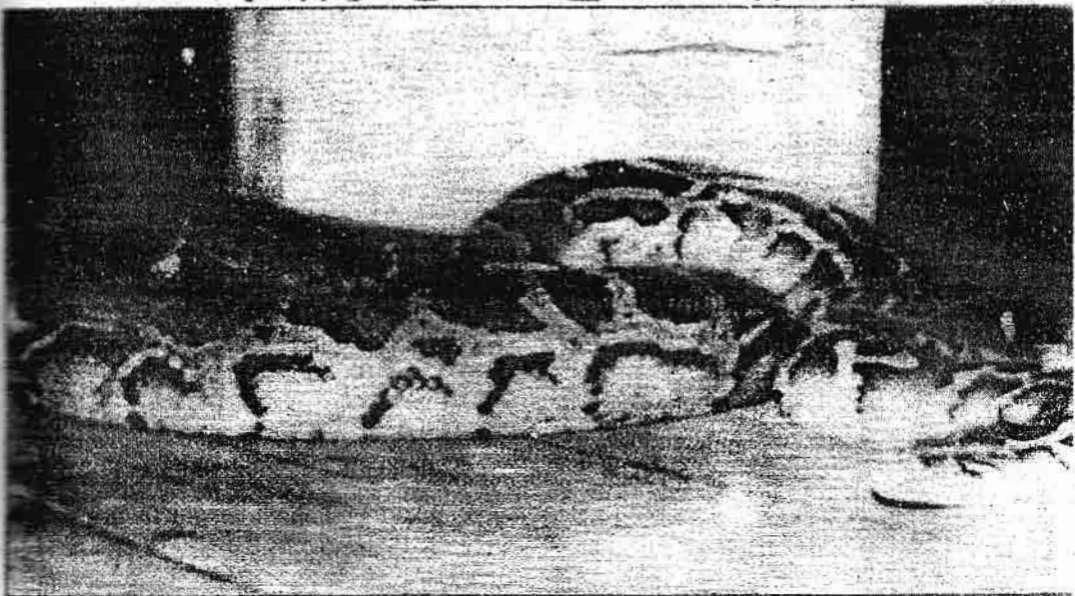
မရဘဲ အလှူခံသူများ တွေ့ရ၍ သူ
တို့၏နောက်ဘဝ ခံရမည့်ဝင့်ခက္ခာအတွက်
ရင်လေးမိပါသည်။ ဘာသာခြား သူငယ်
ချင်းများ၏ ဝေဖန်သံများ ကြားနေရ၍
ရင်လေးမိပါသည်။

၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် ပဲခူး ဒီဂရီ
ကောလိပ်၌ အထက်တန်းပြဆရာ၊
ဆရာမများအား ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ
အထူးမွမ်းမံသင်တန်းကို နွေရာသီ
ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ဖွင့်လှစ်သင်ကြား
ပို့ချပေးသည်။ အမှတ် (၁) အခြေခံ
ပညာ ဦးစီးဌာနလက်အောက်ရှိ အထက်

တန်းကျောင်းများက အထက်တန်းပြ
များ တက်ရောက်ကြပြီး တက္ကသိုလ်မှ
ဌာနအလိုက် ဆရာ၊ ဆရာမများက
သင်ကြားပို့ချပေးသည်။

သင်တန်းပိတ်ရက်များတွင် ပဲခူး
မြို့တစ်ဝိုက်ရှိ အထင်ကရနေရာများသို့
သွားဖြစ်သည်။ ရွှေမော်မောဘုရား၊
ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီး၏ ကမ္ဘောဇ
သာဒီနန်းတော်၊ တရုတ်ဘုံကျောင်းတို့
သို့ ရောက်ဖြစ်သည်။ ဘုံကျောင်းတွင်
တရုတ်ရဟန်းတော်များ၊ သီလရှင်များ
ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ စကားဝါမြေ ထူး

သိုက်နန်းရှင်မြွေမယ်တော်ကြီး၊ ခေါ်စောနန်းမေ

ညောင်သာရွာ စာရားပုထိုးရှိ သားဆွေ၏တံဆိပ်

မခြားနား အဉ္စနာရာမနီတောင်တောရ
ကျောင်းတိုက်(မြွေဘုရားကျောင်း)ကို
လည်း သွားရောက် လေ့လာခွင့်ရခဲ့
သည်။

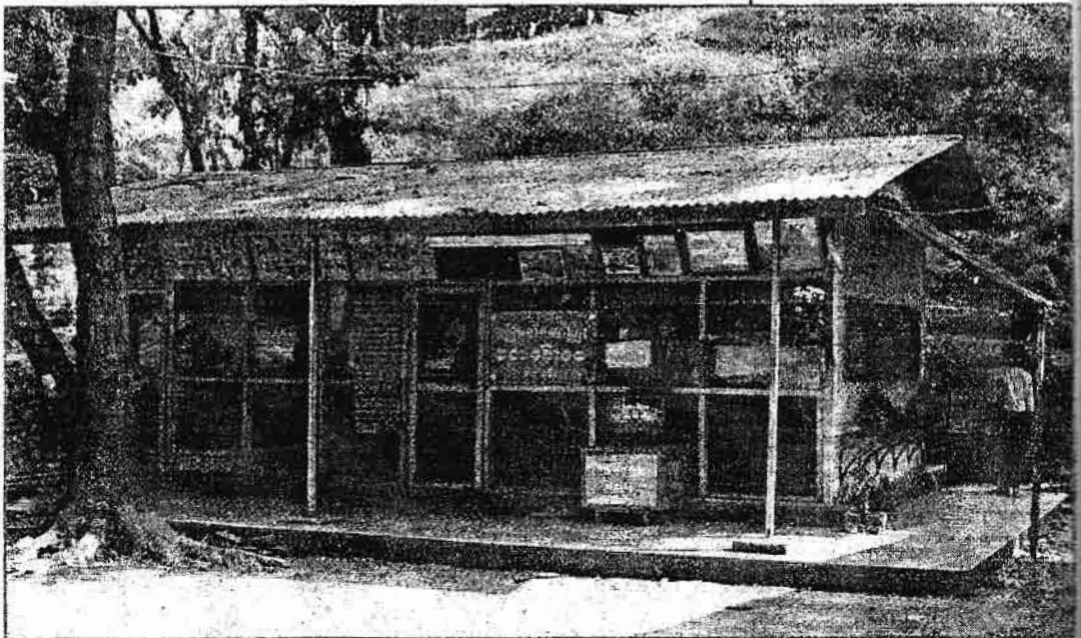
စကားဝါမြေမှ သာသနာပြု
မြွေမယ်တော်ကြီး ဒေါ်စောနန်းဝေနှင့်
စကားဝါသာသနာမြေကို တည်ထောင်
ခဲ့သော မူလပထမ ပဓာနနာယက
သက်တော်ရှည် ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ
ဇာဂရတို့ သားအဖတော်စပ်ခဲ့ရပုံကို
လည်း သိရှိရသည်။ ဣစ္ဆာသယကုန်း

တော်(စကားဝါ)မြေသည် မြွေမယ်တော်
ကြီး ဒေါ်စောနန်းဝေမရောက်ရှိစဉ်ကာလ
အတွင်း စေတီ၊ သာသနိကအဆောက်
အအုံများ မထွန်းကားခဲ့ပေ။ စောနန်းဝေ
ရောက်ရှိပြီး ဘဝအဆက်ဆက်က တော်
စပ်ခဲ့ဖူးသော သိုက်အဆက် ပဌာန်း
အဆက် နန်းအဆက်များ၏ ကောင်းမှု
တို့ဖြင့် ဣစ္ဆာသယကုန်းတော်ကို ထွန်း
တောက်သော သာသနာနယ်မြေဖြစ်
အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

သိုက်နန်းရှင် မြွေမယ်တော်

ကြီး ဒေါ်စောနန်းဝေသည် အဟိတ်
တိရစ္ဆာန်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား မြတ်ဗုဒ္ဓ
သာသနာကို ထွန်းတောက်အောင်
သာသနာပြု ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။
သာသနာကို ခုတ်းလုပ်ကာ အမြတ်
ထုတ်နေသူ လူ့ ရဟန်းအချို့လည်း “ငရဲ
က လူ ပြာပူမကြောက်” လိမ်ညာလုပ်
ဆောင်မှုများကို စွန့်လွှတ်ပြီး မယ်တော်
ကြီး စောနန်းဝေကဲ့သို့ ဘာသာအကျိုး
သာသနာအကျိုးကို အမှားမြင်ပြီး ပြုပြင်
ကြပါဟု တိုက်တွန်းလိုပါသည်။

သိုက်နန်းရှင် မြွေမယ်တော်ကြီး ဒေါ်စောနန်းဝေ၏

သာသနာပြု စာပေအိမ်

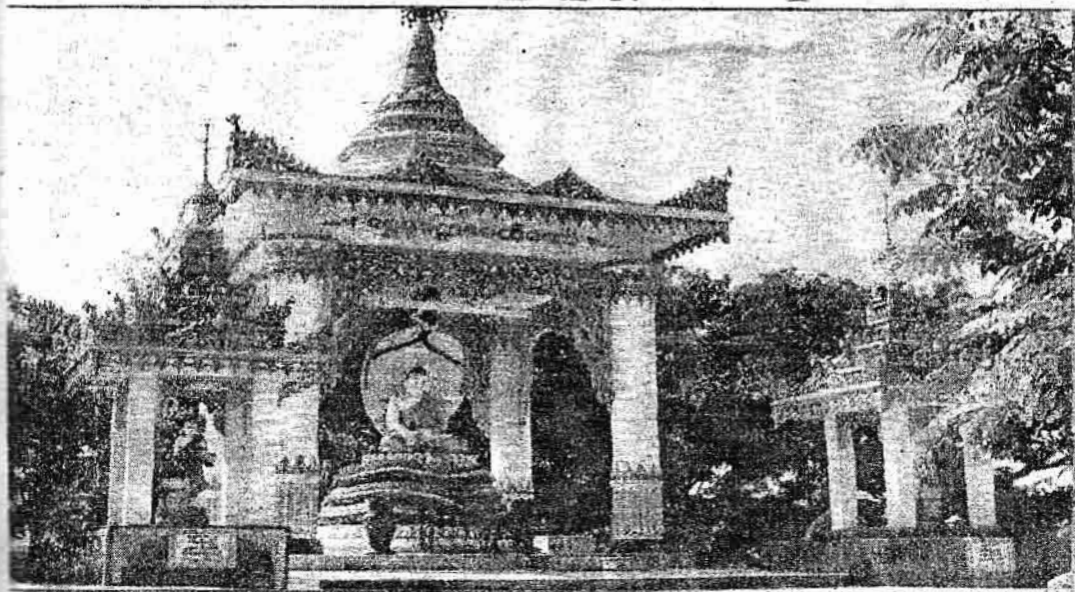
သိုက်နန်းရှင်မြွေမယ်တော်ကြီး
စောနန်းဝေ၏ သာသနာပြုခရီးကိုလည်း
အကျဉ်းမျှ တင်ပြချင်ပါသည်။ လျှို့ဝှက်
ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း စာဖတ်ပရိသတ်များ
ကို နယ်အနံ့ ဖတ်ရှုသိရှိစေချင်သော
စေတနာကြောင့် ရေးဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

မြွေမယ်တော်ကြီး ဒေါ်စောနန်း
ဝေသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၆၀၀
ကျော်က မိန်းကလေးဘဝဖြင့် နေရစဉ်
သာဘာဝဘေးဒဏ် အန္တရာယ်အမျိုးမျိုး
တို့ဖြင့် ရင်ဆိုင်ရပြီး ပြေးမိပြေးရာ ပြေး

လေရာ ကျီးတောင်တောရ ကျောင်း
ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဇာကရမာ ရသေ့ကြီး
ဘဝဖြင့် တရားအားထုတ်နေစဉ် တွေ့
ရှိ၍ သနားသဖြင့် ကျွေးမွေးပြုစောင့်
ရှောက်ထားခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်က
အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ်ရှိပြီး ရသေ့ကြီး
နှင့်အတူ ၁၃ နှစ်မျှ အလုပ်အကျွေးပြု
ပြီး ရသေ့ကြီး (မူလပထမ ပဓာန
နာယက ဆရာတော်ကြီး) ၏ စကားကို
နားမထောင်ဘဲ အစာရှာဖွေရာတွင် နယ်
မြေကျော်လွန်၍ ရန်သူ၏လက်ချက်ဖြင့်
အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါသည်။

အသက်မထွက်မီ အချိန်
ကလေးအတွင်း ရန်သူအား ပြန်လည်
ချေပချင်သောစိတ်ဖြင့် ဒေါသစိတ်ကြီး
ဝင်၍ အသက်ထွက်ခဲ့ရပြီး မြွေဘဝသို့
ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ သိုက်မြွေဘဝမှ
လွတ်မြောက်လို၍ ယခင်ဘဝက တော်
စပ်ခဲ့ဖူးသော မူလပထမပဓာနနာယက
ဆရာတော်ထံသို့ ဘုရားတည်ရန် ရှမ်း
ပြည်နယ် မြောက်ပိုင်း သီပေါမြို့နယ်
ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ဘော်ကြိုဘုရားမှ
(၁) ပထမအကြိမ်လာစဉ် လမ်း
တွင် အသက်ခံရခြင်း။

ကမ္ဘာသယ စကားမိခြေ ရွှေတုန်းတော်ပေါ်၍

ရွှေပထမာ နန်းရှင် မြွေမယ်တော်ကြီး

- (၂) ခုတိယအကြိမ်လာစဉ် စထွက် သဘာဝဘေးအန္တရာယ်များ ကျော်လွှား ခဲ့ပါသည်။
ထွက်ချင်း အသတ်ခံရခြင်း၊ ကာ ပြင်းပြလှစွာသော သာသနာပြုလို သို့သော် မသိနားမလည်သော
- (၃) တတိယအကြိမ်လာစဉ် လမ်း သည် စိတ်ဓာတ်ဖြင့် မိုင် ၁၄၀၀ ကျော် လူတစ်စုက လှော်ကား (သို့) တိရစ္ဆာန်
တစ်ဝက်တွင် အသတ်ခံရခြင်း၊ ဝေးသော ခရီးကို တစ်နေ့ ၂ နာရီနုန်း ဥယျာဉ်သို့ ပေးပို့ရန် အဆိုပြုကြ အကြံ
(၄) စတုတ္ထအကြိမ်လာစဉ် လမ်း ဖြင့် ၃ နှစ် ၃ မိုး ၃ လဖြင့် သာသနာ ပြုကြသဖြင့် ဆက်သွယ်မှုအမျိုးမျိုး ပြု
တွင် မိုင်းမိ၍ သေဆုံးရခြင်းတို့ ပြု ခရီးဆက်ကာ ရန်ကုန်မြို့ သာကောတ လုပ်ပြီး ပို့ရန် ကြိုးစားရာ မအောင်မြင်ပဲ
ဖြစ်ခဲ့ ရပါသည်။ မြို့နယ် အမှတ် (၂) လှံကွက်နေ မြွေမယ်တော်ကြီး စောနန်းဝေမှ ၁၅ နှစ်
ပဉ္စမအကြိမ်တွင် ဘော်ကြို ဒေါ်ကျင်ရွှေနေအိမ်သို့ သာသနာပြုရန် အရွယ်ရှိသော မိန်းကလေးအား ဝင်ပူး
ဘုရားထံပါး၌ သာသနာပြုဒေသန္တရ ဖြူစင်သော စိတ်ဓာတ်အဟုန်ကြောင့် ၍ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ပြောပြ
ခရီးထွက်ရန် ဆုတောင်း၍ တစ်ကိုယ် သိုက်နန်းရှင် မြွေမယ်တော်ကြီး စော ပြီး မိမိသွားချင်သော ပဲခူးမြို့နယ်က
ရည် တစ်ကာယ အပျိုကြီးဘဝဖြင့် နန်းဝေ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိ တွင်းခြံကျေးရွာအုပ်စု သံဃာနာယက

ဆရာတော်ဘုရား၏အကျမ်းဂန်များ

ယခင်တောမှ ဆရာတော်ဘုရား၊ ဩဇာလုံးလေး ရှစ်မြောက်မြေပေါ်တော်မူကြောင်း
ဆရာတော်ဘုရား မှားမြင်ရမူ

အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဘန္တုတကရထံသို့ သာသနာ
တော်ကို ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိ၍
သာသနာပြုရန် သိုက်နန်းရှင် မယ်တော်
ကြီး စောနန်းဝေအား ၁၃၆၁ ခု တပေါင်း
လ ဆန်း ၆ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်တိုင်း
သာဓကတမြို့နယ် အမှတ်(၂) ရပ်ကွက်
နေ ဧရိယာရှေ့ဆောင်သော သာသနာ
ပြုအဖွဲ့မှ လာရောက်၍ အပ်နှံလှူဒါန်း
ခဲ့ပါသည်။

မိန်းကလေးအား ဝင်ပူး၍ ပဲခူး
က ကျီးတောင်ကျောင်းတိုက်ကို ပို့ပေး
ပါ။ ၄၂ သာသနာပြုမည်ဟု ပြောစဉ်က

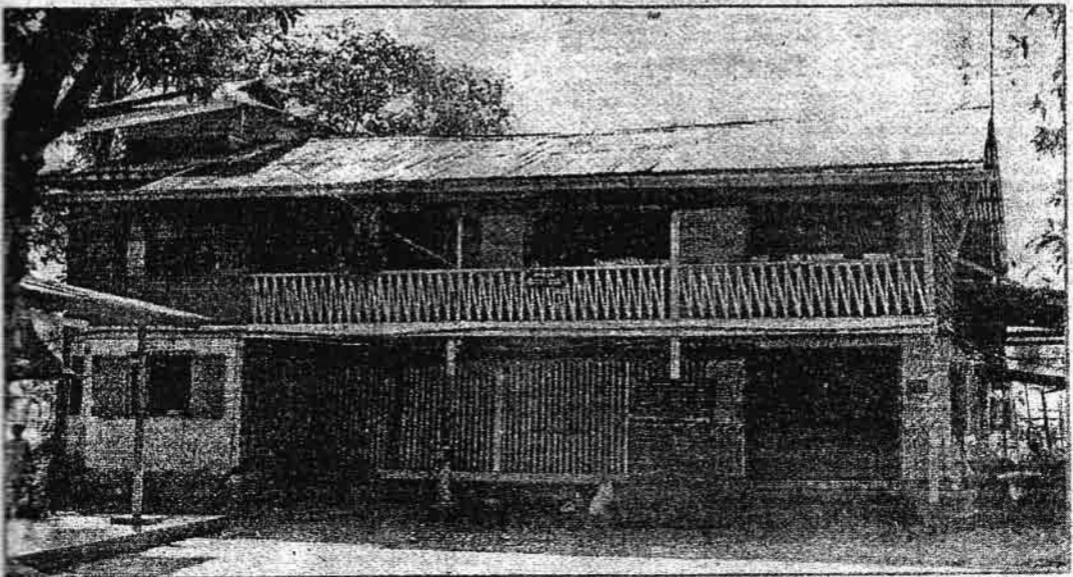
သာဓကတမြို့နယ်မှ ဒေါ်ကျင်ရွှေနှင့်
ဒါယကာအပေါင်းတို့ တပေါင်းလဆန်း ၂
ရက်နေ့တွင် တစ်နေ့ကုန်လိုက်ရှာကြပြီး
ကျောင်းတိုက်အပေါင်းမှ ဆရာတော်များ
အား လျှောက်ထားမေးမြန်းရာက ပဲခူး
တိုင်း ပဲခူးမြို့နယ် တောင်သူစုကျေးရွာ
စကားဝါမြေ ထူးမခြားနား ပညာဏ္ဍနရာ
အဓွနာရာမကွီးတောင် တောရ ကျောင်း
တိုက်ကို ညနေ ၆ နာရီခန့်တွင် တွေ့
ရှိခဲ့ရပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးအား မြွေမယ်
တော် ပြောပြခဲ့သော ရာဇဝင်အသေး

စိတ်ကို ပြန်လည်လျှောက်ထားရာ ဆရာ
တော်ကြီးမှ အထိတ်တလန့် အံ့သြစွာ
ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ အကြောင်းအရာစုံလင်
စွာ သိရှိပြီးသောအခါ ဆရာတော်ကြီး
သည် ၎င်းသူ ချက်ချင်းပင် သာဓကတ
မြို့သို့ လိုက်ပါကြွတော်မူခဲ့ပါသည်။

ည ၉ နာရီခန့်တွင် ဆရာတော်
ကြီး ရောက်ရှိပြီး ယခင် ဝင်ပူးသော
မိန်းကလေးကိုပင် ပူးကာ တပည့်တော်
မသည် စောနန်းဝေဖြစ်ကြောင်း ဆရာ
တော်ကြီး ရသေ့ဘဝက မွေးစားသမီး
ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ရှင်းစော်ဘွား သိုးဟိုး

ဖြန့်ဖြူးမှုများဖြင့် နှစ်ထပ်အသစ်ဖြန့်လည်ဖြူဖြင်တည်ဆောက်မည်

ဆက်တော်မူ၍ သဘောပါဖြေတော်မူသောရဟန်းတော်၏ ဝိသေယနိဂရံ

မိခင်မြို့ စကားတိုင်း ကျီးတောင်တောရကျောင်းတိုက်

ကျေးဇူးတော်ရင်း ကျီးတောင်တောရ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
တပည့် သာဓုဗညာသမာဂါ (မိနယဗီဒီ - ဓမ္မာဘိဓာ) ပြုစုခဲ့သည်။

ဘုရား၏ မြတ်တော်ဖြစ်ကြောင်း မြွေမယ်
တော်ကြီးမှ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား
လျှောက်ထားခဲ့ပါသည်။

မြွေမယ်တော်ကြီး ကုဏ္ဍဿယ
ကုန်းတော်(ကျီးတောင်တောရကျောင်း
တိုက်)သို့ ရောက်ရှိပြီး ထူးဆန်းသော
အိပ်မက်၊ ထူးဆန်းသောနိမိတ်များ ပြ
ခဲ့ပါသည်။ နံနက်ပိုင်း ၇ နာရီခန့်တွင်
ကလေးငယ်တစ်ဦးအားဝင်ပူး၍ တပည့်
တော်မ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ဆရာတော်
ကြီး ငါနဲ့အမှန်တကယ် ပဉ္စာန်းဆက်ပါ

ခဲ့လျှင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်ပြီး ၅ မိနစ်သာ
အချိန်ပေးနိုင်ကြောင်း ဆရာတော်ကြီး
က ပြောကြားရာ မြွေမယ်တော်ကြီးအား
ဝမ်းသာဟန်ပြပြီး ၅ မိနစ်ခန့် ညင်သာ
စွာ တက်ရောက်ရာ ဓာတ်ပုံဆရာ အများ
အပြား ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးသော်လည်း
ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ဦးတွင်သာထင်ကြောင်း
တစ်ဆင့်ကြားသိရပါသည်။

ကျီးတောင်တောရကျောင်း
တိုက်သို့ မြွေမယ်တော်ကြီးကို မပို့
ဆောင်မီ ဆရာတော်ကြီးမှ ငါ့သမီး လိုက်

လို့ မဖြစ်ဘူး။ ငါက အသက်တွေ ကြီး
ပြီမို့ နင့်ကိုလည်း မစောင့်ရှောက်နိုင်၊
အစာလည်း မရှာကျွေးနိုင်။ ကျောင်းမှာ
တိရစ္ဆာန်တွေလည်း များတာမို့ သမီးနဲ့
တည့်မှာ မဟုတ်ဘူးဟု ပြောရာ တပည့်
တော်မသည် သာသနာပြုလိုသော စိတ်
ဓာတ်ဖြင့်သာ လာခြင်းဖြစ်၍ မည်သည့်
သတ္တဝါကိုမျှ အန္တရာယ်ပြုခြင်း အထိတ်
တလန့်ဖြစ်စေခြင်း မပြုလုပ်ပါ။ သတ္တဝါ
များနှင့် တည့်အောင်နေပါမည်။ တပည့်
တော်၏သစ္စာ မှန်ကန်ပါက အစာရေစာ

များ သူ့အလိုလို ရောက်ပါလိမ့်မည်
ဘုရားဟု လျှောက်ထားပါသည်။

ထို့ပြင် ဆရာတော်ကြီးက ငါ
ကျောင်းမှာ ရှေးဟောင်းကျွန်းတော်ကြီး
ရှိတယ်။ အဲဒီကျွန်းကြီးဟာလည်း တံခွန်
ဆိုသော ဘုရား အလံမရှိသော ရထား
အကျင့်သီလမရှိသော ရှင်ရဟန်း မိဘ
ဆိုသော သားသမီး ဘုရားမရှိသော
ကျွန်း မတင့်တယ်သလို အဲဒီရှေးဟောင်း
ကျွန်းဘုရားကို စည်ကားအောင် သမီး
စည်ရမည်ဟု ပြောပြီး ဆရာတော်ဘုရား

ကြီးမှ မြွေမယ်တော်ကြီး စောနန်းဝေ
အား သာကေတမြို့နယ်မှ နံနက် ၉
နာရီခန့်တွင် ခေါ်ဆောင်လာရာ ပဲခူးတိုင်း
ပဲခူးမြို့နယ်က တွင်းခြံကျေးရွာအုပ်စု
တောင်သူစုကျေးရွာ စကားဝါမြေ ထူး
မခြားနားပညာဣန္ဒရာအဓိနာရာမ ကျီး
တောင်ကျောင်းတိုက်သို့ နေ့လယ် ၁၂
နာရီခန့်တွင် ရောက်ရှိပြီး မြွေမယ်တော်
ကြီးအား မြေသို့ချရာတွင် ကျောင်းတိုက်
အတွင်းရှိ ဘုရားခန်းအတွင်းသို့ ဝင်
ရောက်ပြီး ညင်သာစွာ ခွေလျက် လွန်

ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်က တည်
ထားသော ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ကြက်
ပျံမကျ ငွေရောင်ပြစေတီ (ယခု) ပြည်
လုံးအေး ရန်ပြေမာန်မြေစေတီတော်မြတ်
ကြီးအား ပြန်လည်တည်ဆောက်ရန်
အာရုံပြုနေသည်ဟု သိရသဖြင့် ထူးဆန်း
အံ့ဖြာသော မြွေမယ်တော်ကြီးပင် ဖြစ်
ပါသည်။

မြွေမယ်တော်ကြီး ရောက်ရှိ
လာပြီးနောက် ဆရာတော်ကြီးမှ မြို့နယ်
သံဃာနာယကအဖွဲ့ ကျောင်းဝေယျာဝစ္စ

ဣန္ဒာသယ ရွှေကျွန်းတော်ပေါ်ရှိ

စောနန်းဝေ ဘုရားတော်အောင်းစကား ယခုကဲ့သို့ တွေ့မြင်ရသည်။

အဖွဲ့၊ သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်း၊ အစည်းများနှင့် တိုင်ပင်၍ ကျောင်းအကူအညီတောင်းအားများကို အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါသည်။ မူလ ပထမ ပဓာနနာယက ဆရာတော်နှင့် မြွေမယ်တော်ကြီး ဒေါ်စောနန်းဝေအား အမှူးထား၍ မိသားစုအလိုက် ကောင်းမွန်သောလည်းကောင်း၊ အဖွဲ့အစည်းများ အလိုက်သော်လည်းကောင်း၊ စကားဝါသာသနာနယ်မြေအတွင်း သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို ဘဒ္ဒန္တပညာသာမိ၏ ဩဝါဒကို ခံယူကာ ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခဲ့ကြပါသည်။

မြွေမယ်တော်ကြီး ဒေါ်စောနန်းဝေသည် မှန်ကန်သော သစ္စာဖြင့် ယုံကြည်စွာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လျက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်စဉ်အခါတိုင်း အစာမစားခြင်း၊ ဘုရားတည်ပြီးမှသော်လည်းကောင်း၊ ကျောင်းဆောက်ပြီးမှသော်လည်းကောင်း အစာပြန်စားခြင်း၊ စေတီတော်များ တည်ပြီးသော်လည်း နောက်တစ်ဆူအတွက် အဓိဋ္ဌာန်ပြန်ဝင်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကာ သာသနာပြုလုပ်ငန်းဆောင်ရွက်လျက်

ရှိပါသည်။

ထို့ပြင် ကျောင်းတိုက်အတွင်းရှိ စကားဝါပင်ကြီးအား ဘုရားနှင့် မလွတ်၍ ခုတ်လှဲမည်ဟုအဆိုပြုရာ မြွေမယ်တော်ကြီးမှ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား မခုတ်လှဲရန် အိပ်မက်ပေးပြီး များမကြာမီ စကားဝါပင်သည် အလိုအလျောက် ခြောက်သွေ့ကာ သေသွားခဲ့ပါသည်။

မြွေမယ်တော်ကြီးသည် အတိတ်ဘဝက ပါရမီထူးရှိသော သိုက်အဆက်၊ နန်းအဆက်၊ ပဌာန်းအဆက်ရှိခဲ့ဖူးသောပုဂ္ဂိုလ်များကို အိပ်မက်ပေး၍သော်လည်းကောင်း၊ ဝင်ပူး၍သော်လည်းကောင်း လက်တွဲ၍ သာသနာပြုနိုင်ပါရန် ပါရမီရှင်အပေါင်းအား မနောဓာတ်ဖြင့် လှိုက်လှဲစွာ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပါသည်။

နိုင်ငံရပ်ခြားအနေဖြင့် ပါရမီအဆက်ဆက်ရှိခဲ့ဖူးသော ဟောင်ကောင်နိုင်ငံမှ အနာဂတ်ကံကြမ္မာဟောပြောသူ စီးဇေးလီးယားအား အိပ်မက်ပေး၍ ဖိတ်ခေါ်ရာ ပထမအကြိမ် မြန်မာနိုင်ငံ လာရောက်ရာတွင် ဒေါ်စောနန်းဝေ၏ ဓာတ်နန်းအား မတွေ့ရှိဘဲ ပြန်သွား၍ နောက်

တစ်ကြိမ် ပြန်လာပြီး ဟိုတယ်တွင် အိပ်နေစဉ် မြွေမယ်တော်ကြီး ရစ်ပတ်သလို ခံစားရပြီး ၁၆.၁.၂၀၀၇ တွင် စကားဝါသာသနာနယ်မြေသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။ နိုင်ငံခြားသားများ၊ နိုင်ငံခြားဘုန်းတော်ကြီးများ အပတ်စဉ် စနေတနင်္ဂနွေနေ့များတွင်လည်းကောင်း၊ မြွေမယ်တော်ကြီးရှိရာ ဌာနသို့ လာရောက်လည်ပတ်ကာ စူးစမ်းလေ့လာလေ့ရှိသည်။

မြွေမယ်တော်ကြီး ဒေါ်စောနန်းဝေ ရောက်ရှိပြီးနောက် တည်ဆောက်၍ ကိုးကွယ်ထားရှိသော ကောင်းမှုတော်များမှာ -

- (၁) ပြည်လုံးအေး ရန်ပြေ မာန်ပြေ စေတီတော်မြတ်ကြီးအား အများကောင်းမှုဖြင့် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းတည်ထား ကိုးကွယ်ပူဇော်ခြင်း။
- (၂) ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီတော်မြတ်ကြီးအား အများကောင်းမှုဖြင့် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းတည်ထား ကိုးကွယ်ပူဇော်ခြင်း။
- (၃) မန္တလေး မဟာမြတ်မုနိပုဂ္ဂိုလ်

စေတီတော်မြတ်ကြီးအား တည်ထားကိုးကွယ် ပူဇော်ခြင်း။

၄) ရွှေမုဠောစေတီ နဂါးရံစေတီ တော်မြတ်ကြီးအား တည်ထား ကိုးကွယ်ပူဇော်ထားရှိခြင်း။

၅) အာရုံခံတန်ဆောင်းကြီးအား အများကောင်းမှုဖြင့် ဆောက် လုပ်လှူဒါန်းထားရှိခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကောင်း

၆) လှူဒါန်းမှုအစုစုများမှာ -

၁) ဝါဆိုလတွင် မြွေမယ်တော် ကြီးအား အမျိုးထား၍ ဝါဆို သင်္ကန်းများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်း ပူဇော်ခြင်း။

၂) သီတင်းကျွတ်လတွင် ဆီမီး ကိုးထောင် ပန်းကိုးထောင်ဖြင့် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်း။

၃) တန်ဆောင်မုန်းလတွင် ကထိန် ပွဲ၊ ပဋ္ဌာန်းပွဲ၊ ဘုရားပွဲများ လှူ ဒါန်း ဆက်ကပ်ပူဇော်ခြင်း။

၄) တပို့တွဲလတွင် ရိုးရာထမနဲပွဲ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်း။

၅) ကဆုန်လတွင် မြွေမယ်တော် ကြီး၏ မွေးနေ့ပွဲများ ပြုလုပ် လှူဒါန်းခြင်း စသော သာသနာ ပြုလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင် လျက် ရှိပါသည်။

အတိတ်ဘဝက မွေးစားဖခင် တော်စပ်ဖူးသော မူလပထမ ပဓာန နာယက ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တဇာဂရသည် သက်တော် ၁၀၃ နှစ်၊ သိက္ခာတော် ၄၃ ဝါအရ ၁၃၆၈ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလပြည့် ကျော် ၄ ရက်နေ့တွင် ဘဝနတ်ထံ စံမြန်းတော်မူသွားသော်လည်း စကားဝါ မြေမှာ ပိုမိုတိုးတက်စည်ပင်လာမြဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

သိုက်နန်းရှင် မြွေမယ်တော် ကြီး ဒေါ်စောနန်းဝေမှာ အသက် ၁၂၃ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ရှမ်းသိုက်နန်း အဆက်ဖြစ်၍ ရှမ်းအိုးစည်သံများကို ကြားရသောအခါ မြွေမယ်တော်ကြီးမှာ မြူးကြွသော ဟန်ပန်ဖြင့် ခေါင်းထောင် ခြင်း၊ ဆော့ကစားခြင်းတို့ဖြင့် ယိမ်းနွဲ့ ကနေဟန်ကို ရှမ်းအိုးစည်းအဖွဲ့နှင့်အတူ တွေ့ရှိရပါသည်။ သာသနာပြုလုပ်ငန်း များကို လုပ်ဆောင်ပြီး ဗုဒ္ဓသာသနာ

နေလို လလို ထွန်းတောက်အောင် လုပ်ဆောင်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ များ စာဖတ်သူတို့ ပဲခူးမြို့သို့ အလည် တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ပါက မြွေမယ်တော် ကြီးရှိရာ စကားဝါမြေသို့ တစ်ခေါက် လောက် အရောက်လာခဲ့ရန် ဖိတ်ခေါ် ပါသည်။

ထို့ပြင် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာ ထွန်းကားနေသော မြန်မာနိုင်ငံတွင် နေ ထိုင်ပြီး သာသနာ့ကွယ်အောင် လုပ် ဆောင်နေကြသော ရဟန်း၊ ရှင်၊ လူများ အနေဖြင့် အများကို သိမြင်ပြီး အမှန်ကို ပြင်၍ သာသနာအကျိုးကို ဆထက် ထမ်းပိုး ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်ရပေသည်။

[အချက်အလက်များ၊ ဓာတ်ပုံ မှတ်တမ်းများကို ရွှေဟင်္သာအဓွန့် D.S.Y (Myanmar) (ရွှေဟင်္သာမြေမှ ကြယ် တပွင့်) ရေးသားသော စကားဝါမြေမှ စောနန်းဝေစာအုပ်မှ ထုတ်နုတ်ဖော်ပြ ပါသည်။]

လှထွန်းနွေ(စက်စံ)

သုံးဆယ်မြို့ မွေ့သုခဆရာတော်ကြီး ပေးသော

အနွယ်ရယ်ကလေး လောဘ်ရှင် မုဆိုးမိမိ

သုံးဆယ် - အေးကြူမွန်

သုံးဆယ်မြို့ ဓူတင်ဂါစာရ ဓမ္မ
သုခ အရှင်ဉာဏဆရာတော်ကြီးသည်
သက်တော်ကြီးလာသည်ကတစ်ကြောင်း၊
ဇရာနာနှင့်အတူ ဓူတင်စခန်းများကို နှစ်
ဧည့်လများ၊ မနားတမ်း ပင်ပန်းဆင်းရဲခံ
ကျင့်ဆောင်တော်မူခဲ့ခြင်းကြောင့် တစ်
ကြောင်းတို့ကြောင့် ရပ်ဝေးရပ်နီးသို့ပင်
ကောင်းစွာ မကြွနိုင်တော့ပါ။

သဒ္ဓါကြည်ညိုရှိသေလှစွာ မိမိ
တို့အပါအဝင် သဒ္ဓါတူတပည့်ဒကာ
အပေါင်းတို့မှ ဝိုင်းဝန်းပြုစု ကုသိုလ်ယူ
ကြကာ ပူဇော်လျက်ရှိကြပါသည်။ ရပ်
ဆေးရပ်နီး တပည့်ကြီးငယ် အသီးသီး တ
ဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်လာကြပြီး ရောဂါဝေဒနာရှင်
များနှင့် လောကီကိစ္စအဝဝကို သက်
သတ်လွတ်ပတ္တဝါဏ်ဆွမ်းနှင့် ရေကိုသာ
ဆွတ္တာအားဖြင့်၊

ရှေးမူမပျက် ဆက်လက်ချီး
မြှောက်တော်မူခြင်းနှင့် ငါးပါးသီလကို
တစ်နေ့ နံနက်ည နှစ်ကြိမ်ခံယူကြ သရ
အင်္ဂုပုတီးစိပ်ကြ ဘုရားငါးကြိမ် ရှိခိုးကြ
ဆွတ္တာများများ ပို့ကြ၊ အနန္တငါးပါးကို
အမြဲဦးထိပ်ထား ပူဇော်ကြ၊ ကျေးဇူးရှင်
ခင်ပွန်းကြီး ၁၀ ပါးကို သီတတ်ကြစေ၊

ဘုရားမြို့ တရားမြို့ နည်းနည်းပဲစား၊ ငါ
တောင် တစ်နေ့ကို (ငါးလုတ်) ပဲ ဘုန်း
ပေးတယ်။ နည်းနည်းပဲစားတယ် စသည်
ဩဝါဒဖြင့် မိန့်ကြားပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ ကျင့်စဉ်များ
ကို လေ့လာရာမှ ဆရာတော်ကြီးသည်
ဓမ္မသုခကျောင်းသိမ်တွင် သီတင်းသုံးစဉ်
ကုတင်၊ ခြင်ထောင်၊ အခင်းစောင်နှင့်
အိပ်ရာ ဟူ၍ သီးခြားမထားဘဲ၊ သိမ်
တွင် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်၏ ရှေ့တွင် သား
ရေနွယ်ကိုခင်းလျက် ဝါးပိုးဝါးခြမ်းကို
ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးပမာ ထားရှိလေသည်။
ထိုခေါင်းအုံးနှင့်ပင် သားရေနွယ်ခင်းလျက်
ခန္ဓာနားနေမှု ဣရိယာပုတ်ကို မျှတစေ
သည်။

ဆရာတော်ကြီးက မိန့်ကြား
သည်မှာ-

“ဘုရားရှိခိုးတာ ပေါ့ပေါ့ဆဆ
ရှိခိုးကြရင်၊ ဂရုမစိုက်ရင် ကျန်တာတွေ
လည်း ပေါ့ပေါ့ပျက်ပျက် ဖြစ်တတ်တယ်။
ဘုရားရှိခိုးတာကို အချိန်ရမှ ရှိခိုးကြတာ
မှားတယ်။ ကျန်တာတွေကိုတော့ အချိန်
ယူပြီး အချိန်ကုန်ခံကြတယ်။ ဘုရားရှိခိုး
တာကို သီးခြား အချိန်သတ်မှတ်ပြီး

လေးလေးစားစား၊ ကြည်ကြည်ညိုညိုနဲ့
အာရုံညွတ်ပြီး ရှိခိုးကြရမယ်။

ဘုရားရှိခိုးတာကိုမှ ဝတ်ကျေ
တန်းကျေ သဘောထား ကုသိုလ်ပေး
တရား ဘယ်မှာထင်ရှားကြမလဲ။ ဘုရား
လေးစားအပေါ်သွား ဘုရားမလေးစား
အပါယ်သွား။ အပါယ်တစ်ခါကျသွားရင်
တော်တော်နဲ့ တက်နိုင်မယ်များ ထင်
သလား၊ ပေါ့ပေါ့များ ထင်ကြတယ်။ ဘာ
မှတ်လို့လဲ ဒါကိုကျက်ထား ပုတီးစိပ်ရင်
အန္တရာယ်ကင်းတယ်။ လာဘ်ရွှင်တယ်၊
မနောပေါက်တယ်ဆိုပါတော့။ ဒီနည်းက
တိုလက်သုံးဆိုပေမယ့် ဆားတုံဆရာ
တော်ကြီးရဲ့နည်းပဲ ဆိုပါတော့။

အနက်အဓိပ္ပာယ်ပါ သိအောင်
ကူးယူ မှတ်ပြီးစိပ်ရင် ပိုကောင်းတယ်
ကွယ့်”

လာဘ်ရွှင်၍ အန္တရာယ်ကင်း၏ထာ
သောဘဂဝါ-ဣတိပိ-အရဟံ
အရဟံဝတ-သောဘဂဝါ
အရဟန္တံသရဏံ-ဂစ္ဆာမိ
အရဟန္တံသီရဿ-နမာမိ
အရဟံမေ-သုခံဒေတု
အရဟံ-သီသေ-တိဋ္ဌတု

အနက်အဓိပ္ပာယ်

သောတာဂါ- ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဣတိပိ- ဤသို့ပူဇော်အထူးကို ခံယူတော်မူထိုက်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း၊ အရဟံ- အရဟမည် တော်မူပေ၏။

သောတာဂါ- ထိုမြတ်စွာဘုရားသည်၊ ဝတ- စဉ်စင်၊ အရဟံ- ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်၏။

အရဟန္တံ- ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရားကို၊ သရဏံ- ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဂစ္ဆမိ- ဆည်းကပ်ပါ၏။

အရဟန္တံ- ပူဇော်အထူးကို ခံ

တော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရားကို၊ သိယာ- ဦးခေါင်းရတနာ မြတ်အင်္ဂါဖြင့်၊ နမာမိ- ရှိခိုးပါ၏။

အရဟံ- ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရားသည်၊

မေ- တဟညတော်အား၊ သုခံ- လောကီလောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသောချမ်းသာကို၊ ဒေတု- ပေးတော်မူပါဘုရား။

အရဟံ- ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရားသည်၊ မေ- တဟညတော်အား၊ သိသေ- ဦးခေါင်းရတနာ မြတ်အင်္ဂါထက်၌၊ တိဋ္ဌတု- တည်တော်မူပါဘုရား။

(မှတ်ချက်)

အထက်ပါ ပါဠိဂါထာကို အားလုံးရွတ်ဆိုပြီးမှ ပုတီးတစ်လုံးချပါ။ ဝဝဝ လုံးပါသော ပုတီးဖြင့် မိမိအသက်အလိုက် ဖြင့်သော်လည်းကောင်း (သို့မဟုတ်) ပုတီး ၁ ပတ်မှအထက် မိမိတတ်နိုင်သလောက် အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် နေ့စဉ်စိပ်သွားပါ။ လာဘ်ရွှင်၍ အန္တရာယ်ကင်းသော ဂါထာအဖြစ် တင်ပြလိုက်ပါသည်။

သုံးဆယ်-အေးကြူမွန်

ခေတ်ကောင်းကြုံစဉ်

မြွေစိုက်ယဉ်

မုနော့ဖြူ (လွန်)

ကျွန်မသည် ၂၀၀၉ ခုနှစ်က သာကောတမြို့နယ်ရှိ ပုညာရာမ ဖိုးကုတ် ဝိပဿနာကျောင်းတိုက်တွင် ငါတွင်းရက် ရှည် ရက်တစ်ရာ တရားစခန်းဝင်ရောက် အားထုတ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုရက်တစ်ရာ စခန်းသည် ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော် အရှင် ပုညာနန္ဒသင်္ကတော်ထင်ရှားရှိစဉ် နောက် ဆုံးတရားစခန်း ဖြစ်ပါသည်။ ရက်တစ်ရာ အတွင်း ဆရာတော်၏တရားများကို အဖိုးဖိုးမရှိရ မထပ်ရအောင် နာကြား ခဲ့ရပါသည်။ ဆရာတော်၏ အဆုံးအမ စကားများ အလုပ်ပေးသင်ကြားမှုများကို စိတ်ဝင်စား မှတ်သားနာယူခဲ့သဖြင့် ဆရာ တော်ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူပြီးသည့် နောက်ပိုင်း တခြားတခြားသော တရား စခန်းများတွင် ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ အသိ အလိမ္မာဉာဏ်ပညာ၌ သူများနှင့်ယှဉ်လျှင် မျက်နှာမငယ်ရဘဲ အမြဲမျက်နှာပန်းလှခဲ့ ပါသည်။

ဆရာတော်ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန် တော်မူခဲ့သည်မှာ ၄ နှစ်ပြည့်တော့မည် ဖြစ်သော်လည်း ဘုရားရှိခိုးတိုင်း ဆရာ တော်၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာ ဂုဏ်၊ ကျေးဇူးဂုဏ်တို့ကို မမေ့မလျော့

သတိတရ ပူဇော်ရှိခိုးလျက်ရှိပါသည်။ ဆရာတော်ဟောကြားခဲ့သော တရားများ မှာ ရင်ထဲစွဲနေအောင် ဟောကြားတတ် သဖြင့် ယနေ့တိုင်မေ့မသွားပဲ အမှတ်ရ နေပါသည်။ ထိုအထဲမှာ သာသနာ ၅၀၀၀ နှင့်ခေတ် ၅ ခေတ် အကြောင်း အနည်းငယ်ပြောပြလိုပါသည်။ မသိသေး သူများသိကြစေရန် ဖြစ်ပါသည်။

သာသနာ ၅၀၀၀ အတွင်း ခေတ် ၅ ခေတ် ပိုင်းခြားထားပါသည်။

၁။ ဝိမုတ္တိယုဂခေတ် - နှစ်ပေါင်း ၅၀၀

ဘုရားပွင့်ချိန်မှစပြီး နှစ်ပေါင်း ၅၀၀ အတွင်း ထိုခေတ်၌ စာနိတရား၊ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရားစသည့် တရားထူး များဖြိုင်ဖြိုင်ရကြသည်။

၂။ သမာဓိယုဂခေတ် - နှစ်ပေါင်း ၅၀၀

ထိုခေတ်တွင် သမာဓိတရားကို အဓိကထား၍ ကျင့်ကြံသောကြောင့် သမာဓိတည်ရှိသော ဖြစ်သည်။

၃။ သီလယုဂခေတ် - နှစ်ပေါင်း ၅၀၀

ထိုခေတ်တွင် သီလဆောက် တည်သူတွေ များပြားပြီး သီလဦးစားပေး သောခေတ်ဖြစ်သည်။

၄။ သုတယုဂခေတ် - နှစ်ပေါင်း ၅၀၀

စာပေဗဟုသုတ ဦးစားပေး သောခေတ်ဖြစ်သည်။ လင်္ကာတွေ ဂါထာတွေ ရွတ်ဖွားသူများ ပေါများသည်။

၅။ ဒါနယုဂခေတ် - နှစ်ပေါင်း ၅၀၀

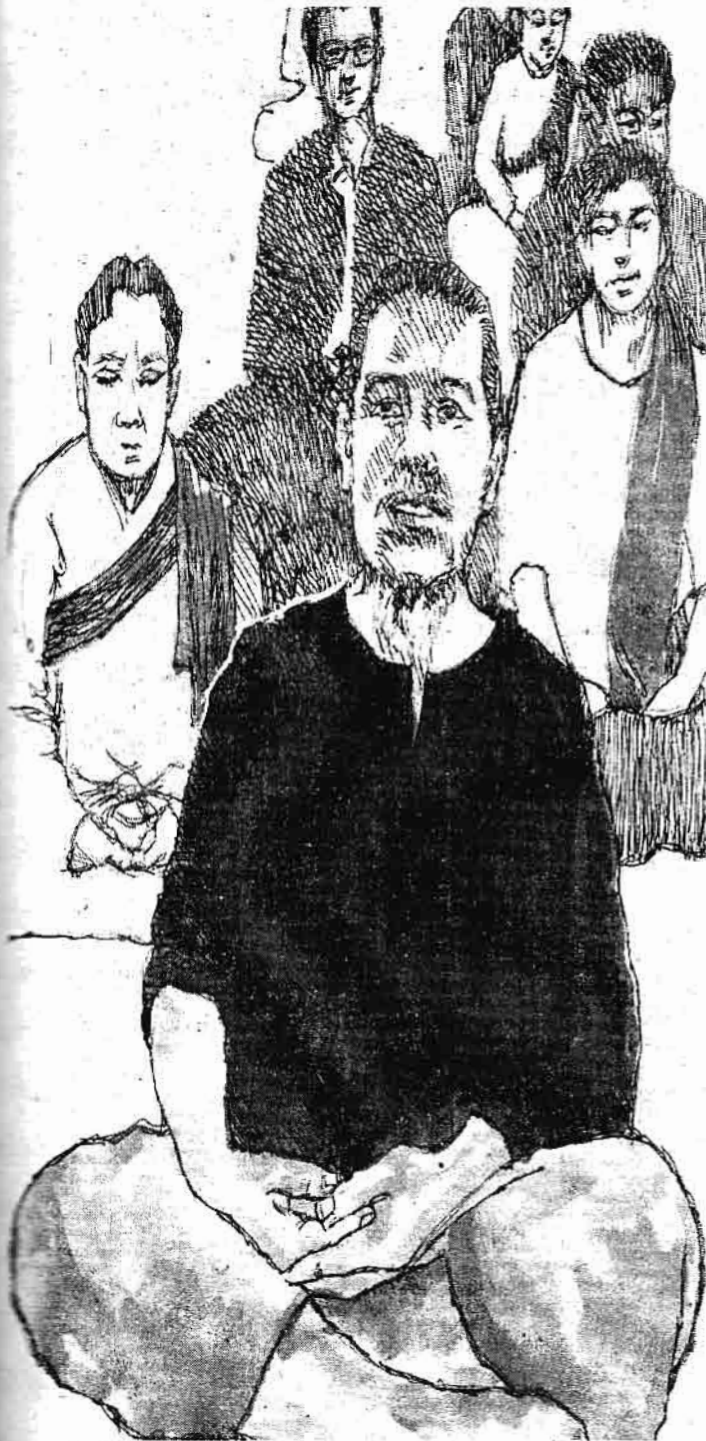
ဒါနပြုမှုသာ အားသန်သော ခေတ်ဖြစ်သည်။

သာသနာ ၂၅၀၀ ကောဇာ သက္ကရာဇ် ၁၃၁၈ ခုနှစ်ပြည့်ပြီးသည်မှ စ၍ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်သို့ တစ်ပတ်ပြန် လည်ဆိုက်ရောက်လာပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် ဝိမုတ္တိယုဂ ခေတ် တစ်ပတ်ပြန်လည်သည့်ခေတ်တွင် လူဖြစ်လာရ၍ အင်မတန်ကံကောင်းကြ ပါသည်။ ကမ္ဘာပေါင်းအသင်္ချေ အနန္တ လွန်သော်လည်း လူတစ်ကြိမ်ဖြစ်ရန် အလွန်ပင်ခဲယဉ်းသည်။ လူများသည် သေသွားလျှင် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ အသုရကာယ်ဟူသော အပါယ်လေဆုံး တွင်သာ အဖြစ်များကြသည်ကို မြတ်စွာ ဘုရားက ကမ္ဘာမြေထုနှင့် လက်သည်းခွံ ပေါ်မှာတင်နေသော မြေနှုတ်ဖို့ဖြင့် ဥပမာ ပေးဟောကြားခဲ့ပါသည်။

လူသေပြီး သုဂတိဘုံပြန် ရောက်ကြသည်မှာ လက်သည်းခွံပေါ်

မြေနှင့် ဖာဏသုသာန်ပြီး အပါယ်လေး
ဘုံသို့ ကျရောက်ကြသည်မှာ ကမ္ဘာမြေ
ကြီးထုရှိ မြေမှုန့်များ အမျှဖြစ်ပါသည်။
ခက်ခဲစွာရရှိလာသော လူ့ဘဝတွင် ကံ
ကောင်းစွာဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိကောင်း
ဖခင်သာသနာများ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ တစ်
ကမ္ဘာလုံးတွင် လူဦးရေသန်းပေါင်းခုနစ်
ထောင်ကျော်အနက် ဗုဒ္ဓဘာသာသည်
သန်းသုံးရာမျှသာ ရှိပါသည်။ ကျန်သန်း
ခြောက်ထောင်ခုနစ်ရာကျော်မှာ မွတ်
ဆလင်နှင့် ခရစ်ယာန်များဖြစ် ကြသည်။

အင်မတန်ကံကောင်း၍ ဘုရား
သာသနာတော်နှင့် ကြုံနေကြရသည်။
မာယာဝေမင်းကြီးများသည် လူလည်းဖြစ်
သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာလည်း ဖြစ်သည်။
ဘုရား၏သာသနာနှင့် မကြုံရသည့်
အတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာပင်ဖြစ်သော်လည်း
ဗြဟ္မစိုရ်တရား လေးပါးကိုသာသိကြပြီး
သစ္စာလေးပါးကို မသိနားမလည်ကြပါ။
ထို့ကြောင့်တိုလူများသည် ဗြဟ္မစိုရ်တရား
လေးပါးကို အမြဲဆုံးအားထုတ်ပါမှ ဗြဟ္မာ
ပြည်သို့သာ ရောက်နိုင်သည်။ ယနေ့
ကျွန်မတို့သည် ကံရှိနေသေး၍ အသက်
မသေသေးပါ။ အသက်ရှင်သန်နေသရွေ့

တရားအားထုတ်မည်ဆိုလျှင် အားထုတ်နိုင်သော ကျန်းမားရေးအခြေအနေနှင့်လည်း ပြည့်စုံနေပြီ ဆန္ဒရှိလျှင်လိုချင်စိတ်ရှိလျှင် တရားအားထုတ်နိုင်ကြပါသည်။ ပြင်းထန်သောရောဂါဝေဒနာများ နှိပ်စက်လျှင် တရားဘာဝနာများ အားမထုတ်နိုင်တော့ပါ။

ဝိမုတ္တိယုဂခေတ်တွင် တရားဟောဓမ္မကထိကများ၊ တရားပွဲများ၊ တရားစခန်းများ၊ ဓမ္မအလှူရှင်များ အလွန်ပေါများထွန်းပေါက်နေပြီး ကံကောင်းလွန်း၍ ဆရာကောင်း သမားကောင်းများနှင့်လည်းတွေ့နေကြရပါသည်။ ဤကဲ့သို့ အခွင့်ကောင်းများကြုံနေတုန်း တရားအားထုတ်ကြစေချင်ပါသည်။ အခွင့်ကောင်းများလွန်သွားလျှင် လူဖြစ်ကျီးမနပ် အရှုံးကြီးရပါလိမ့်မည်။ အခွင့်ကောင်းများလွန်သွားသောအချိန် ၄ မျိုးရှိပါသည်။

- ၁။ အလွန်အမင်းမေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်လောက်အောင် အိုမင်းခြင်း။
- ၂။ ပြင်းထန်သော ရောဂါများ နှိပ်စက်ခံနေရခြင်း။
- ၃။ တိုင်းပြည် မငြိမ်မသက်ဖြစ်ခြင်း။
- ၄။ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးသော ဘေးကြီးများ

ကပ်ဆိုက်နေခြင်းတို့ဖြစ်ပါသည်။
ထိုအချိန် ၄ မျိုးမှ တချိန်ချိန်သို့ မကျရောက်မီ အချိန်ကောင်းလေးရှိတုန်း အချိန်မီ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရားများ အားထုတ်ကြရပါမည်။ အခွင့်အရေးရှိတုန်း တန်ဖိုးရှိသည့် ဘဝကို တန်ဖိုးရှိရှိအသုံးချကြရပါမည်။ မေ့မေ့လျော့လျော့ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မနေသင့်ကြပါ။

ကြံ့ခဲတဲ့ အခွင့်အရေးကောင်းကြီးကို ကြံ့နေရတဲ့အခါမှာ သူ့ကိုလည်း ကိုယ်မပိုင်၊ ကိုယ့်ကိုလည်းသူမပိုင်၊ မပိုင်တဲ့သူချင်း အပျော်တွေဖက် မေ့လျော့နေကြမည်ဆိုလျှင် အရှုံးကြီးရုံကြပါမည်။ ပုထုဇဉ်တို့၏စိတ်သည် မကောင်းမှုမှာ မွေ့ပျော်တတ်ပါသည်။ ဘဝတိုင်းဘဝတိုင်းမှာ မကောင်းတာတွေနဲ့ မွေ့ပျော်ခဲ့တာတွေက အထုံပါလာကြပါသည်။

ရွံ့ဆိုသည်မှာ ရေကြောင့်ဖြစ်တာမို့ ရွံ့ပေလျှင် ရေဖြင့်ဆေးရပါမည်။ စိတ်မှာ အညစ်အကြေးတင်နေလျှင် စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သည့် အညစ်အကြေးကို စိတ်နဲ့ဆေးမှ စင်ကြယ်ပါမည်။

“စိတ္တေန နိယတိ လောကော”

လောကကြီးကို စိတ်က ဦးဆောင်နေသည်။ သတ္တဝါအားလုံးသည် စိတ်တရား၏ အလိုကိုလိုက်ပြီးနေကြသည်။ စိတ်သွားရာနောက်ကိုသာ အသိဉာဏ်မပါဘဲ လိုက်နေလျှင်မှားကြပါမည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေတ္တာစိတ်လေးတွေထားရပါမည်။ ကောင်းတဲ့စိတ်လေးတွေ မွေးကြရပါမည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်အပြစ်တွေလည်း မမြင်ကြပါဘဲ အပြစ်မတင် ချစ်ခင်ကြသည့်သဘောတရားကို “မေတ္တာ” ဟုခေါ်ပါသည်။ မေတ္တာစိတ်တွေ မွေးကြရပါမည်။

မေတ္တာဟူသည် ကောင်းကင်ကကျလာသည့် မိုးရေပေါက်လေးများနှင့်တူသည်။ ကြည်လင်အေးမြနေသည်။ မေတ္တာဓာတ်ရှိနေသည့် သူတွေ၏မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်လျှင် ကြည်လင်အေးချမ်းနေသည်ကို တွေ့ရမည်။ လူတိုင်းသည် ဗြဟ္မစိုရ်တရား ၄ ပါးနှင့် ပြည့်စုံအောင် နေထိုင်ကြလျှင် လောကကြီးလှပသာယာနေမည် ဖြစ်သည်။ ဗြဟ္မစိုရ်တရား ၄ ပါးထားခြင်းဖြင့် လူတို့၏စိတ်သည် ဖြူစင်ပြီး အကုသိုလ်ကင်းရှင်းနေပါမည်။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားခဲ့သည့်

“မကောင်းမှုရှောင် ကောင်းမှုဆောင်၊
 ခြံအောင်စိတ်ကိုထား” ဟူသော စကား
 ဆန်းအတိုင်း လိုက်နာကြရမည်။ စိတ်
 အလေးဖြူစင်နေလျှင် ကုသိုလ်စိတ်များ
 ဖြစ်နေပြီး အကုသိုလ်စိတ်များကိုလည်း
 ဖယ်ခွာပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်
 အစားအသောက် အစားမထုတ်ကြမီ စိတ်
 အလေးဖြူစင်အောင် ဗြဟ္မစိုရ်တရား ၄
 ခုဖြင့် အရင်ဆုံးအလေ့အကျင့်နေကြည့်
 ကြစေချင်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားက သားတော်
 ဧဟုလာအား ရာဟုလာ သာ နှစ်အရွယ်
 အောင် ဟောကြားသည့် တရားတစ်ပုဒ်တွင်
 “ရာဟုလာ...မင်းမေတ္တာပွား
 နေလိမ့်မယ်။ မေတ္တာတွေ ပွားပေးပါ။
 အများရဲ့အကျိုးကို လိုလားတဲ့စိတ်ဓာတ်
 ချီတည်ဆောက်ပါ။ အဲဒီလို မေတ္တာပွား
 မယ်ဆိုရင် မင်းရဲသတ္တန်မှာဖြစ်တဲ့ အလို
 မကျတဲ့ ဒေါသတွေ မလာတော့ဘူး။
 ဒေါသကို ဖယ်ရှားနိုင်ဖို့အတွက် မေတ္တာ
 ချီးမွမ်းပါ” တဲ့။

“တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ သူ
 အစ်ပါးကို ညှဉ်းဆဲလိုတဲ့ ရက်စက်
 ချီတဲ့စိတ်တွေ၊ အတွေးတွေဖြစ်တတ်

တယ်။ အဲဒါတွေပျောက်ဖို့ရာ ကရုဏာ
 ပွားပါ” တဲ့။

“သူများကြီးပွားတာ ဝမ်းသာနိုင်
 ရမယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုနဲ့ ပတ်သက်
 ပြီး စိတ်ထဲမှာကျေနပ် နှစ်ခြိုက်မှုရှိစေရ
 မယ်။ အဲဒီအတွက် မုဒိတာပွားပါ”

“ရာဟုလာ...ဥပေက္ခာလည်း
 ပွားရမယ်။ (သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿကာ)
 တဲ့။ လူတွေဟာ ကိုယ့်ကံနဲ့ကိုယ်မို့ မုန်း
 နေလို့လည်း အလကားပဲ။ ချစ်နေလို့
 လည်း အလကားပဲ။ သူ့ကံနဲ့သူလာတာ။

အချိန်တန်ခို ပြန်ကြရမှာမို့လို့ပဲ။ အဲဒီ
 လိုစိတ်ထဲမှာ နှလုံးသွင်းထားနိုင်ဖို့
 ဥပေက္ခာပွားရမယ်” တဲ့။

မြတ်စွာဘုရားက သားတော်
 ရာဟုလာကို ဆုံးမခဲ့တဲ့ တရားဖြစ်၍
 လူသားတိုင်း လိုက်နာသင့်ကြပါသည်။
 ဗြဟ္မစိုရ်တရား ၄ ပါးကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
 တော်တော်များများ သိကြပြီးဖြစ်ပါမည်။
 သို့သော် တရားမွေ့နှင့်မနီးစပ်သော မသိ
 ကြသေးသူများအတွက် ဖော်ပြပေး
 လိုက်ပါသည်။

- တန်သူတွေလျှင် မေတ္တာဝင်း၊ မဝင်နိုင်
က ပြိုင်တတ်တယ်။
- ပြိုင်မဲ့အစား မေတ္တာထား၊ စိတ်ထား
ပြုပြင်ပြောင်းလဲမယ်။
- ကိုယ့်အောက်နိုင်လျှင် ကရုဏာဝင်း၊
မဝင်နိုင်က နိုင်တတ်တယ်။
- နိုင်ခဲ့အစား ကရုဏာထား၊ စိတ်ထားပြုပြင်
ပြောင်းလဲမယ်။
- ကိုယ့်ထက်သာလျှင် မုဒိတာဝင်း၊ မဝင်
ဣဿာယိုင်တတ်တယ်။
- ယိုင်မဲ့အစား မုဒိတာပွား၊ စိတ်ထားပြုပြင်
ပြောင်းလဲမယ်။
- သဗ္ဗေသတ္တာသတ္တဝါ၊ ကံသာ မူလပိုင်

ကြတယ်။

ဥပေက္ခာတရား၊ လက်ကိုင်ထား၊ စိတ်ထားပြုပြင်ပြောင်းပါ့မယ်။

- ရုပ်ကိုလည်းပြင်၊ စိတ်လည်းပြင်။

ပြင်ဆင်တိုင်းရ ပြုတိုင်းလှ၊

သုခနိဗ္ဗာန်တိုင်လိမ့်မယ်။

- ဗြဟ္မစိုရ်လေးဆူ၊ တရားဟူသည်။ နတ်လူချစ်ဆေး၊ ရှုတိုင်းမွှေးကို မြတ်လေးဆောင်နယ်၊ ကင်းမဖယ်နှင့်၊ တင့်တယ်ဆက်တိုင်းကျင်လိမ့်မယ်။

လူတိုင်းခန္ဓာနှင့် နေကြရတာဖြစ်၍ ကောင်းသောဘဝကို ရချင်ကြသည်။ “ကောင်းပင်ပြီးက ကောင်းကန်ရလောကဓမ္မတာ” ဆိုသည့်အတိုင်း ကောင်းသော ကာယကံ၊ ကောင်းသော ဝစီကံ၊ ကောင်းသော မနောကံတို့ကို ပို့ထောင်ပြီး နိဗ္ဗာန်မရမီ ကောင်းသောဘဝများကို ပိုင်ဆိုင်ကြစေလိုပါသည်။ ယခုဘဝတွင်လည်း လူတိုင်းဗြဟ္မစိုရ်တရား ၄ ပါး လက်ကိုင်ထားပြီး နေထိုင်ကြမည်ဆိုလျှင် ကိုယ်၏ချမ်းသာခြင်း၊ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်းများကို မလွဲမသွေရရှိကြပြီး လောကကြီး သာယာလှပနေမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ပိမုတ္တိယုဂခေတ် တစ်ပတ်ပြန်လည်၍ ခေတ်ကောင်းကြံ့နေစဉ် ရခဲလှစွာ လူ့ဘဝလေးရနေတုန်း သာသနာနှင့် ကြံနေတုန်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်နေတုန်း၊ ဆရာကောင်းတွေရှိနေတုန်း တရားတွေ နာကြပါ။ တရားတွေ အားထုတ်ကြပါ။ တရားအားထုတ်ဖို့ အချိန်အခါမကျအခွင့်မသာသေးသူများက မကောင်းမှုရှောင် ကောင်းမှုဆောင်၊ ဖြူအောင်စိတ်

ကိုထား၍ ဗြဟ္မစိုရ်တရား ၄ ပါး လက်ကိုင်ထားနေထိုင်ကြပါ။ မသေခင်မှ လူတိုင်းဗြဟ္မစိုရ်တရား လက်ကိုင်ထားနေကြလျှင် လက်ရှိဘဝ၌ပင်ကောင်းကျိုးအနန္တရရှိကြမည်ဖြစ်ပြီး သေလွန်ပြီးနောက်လည်း နိဗ္ဗာန်သွားရာ ခရီးလမ်းဖြောင့်တန်းနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်ထို့ကြောင့်...

“ခေတ်ကောင်း ကြံ့စဉ်

ဗြဟ္မစိုရ် ယှဉ်၍

နိဗ္ဗာန်ဝင်လမ်း အစဉ်မှန်း

ဖြောင့်တန်းနိုင်ပါစေ” ဟု...

မေတ္တာဖြင့် ယှဉ်သော

ကရုဏာဖြင့် ယှဉ်သော

မုဒိတာဖြင့် ယှဉ်သော

ဥပေက္ခာဖြင့် ယှဉ်သော

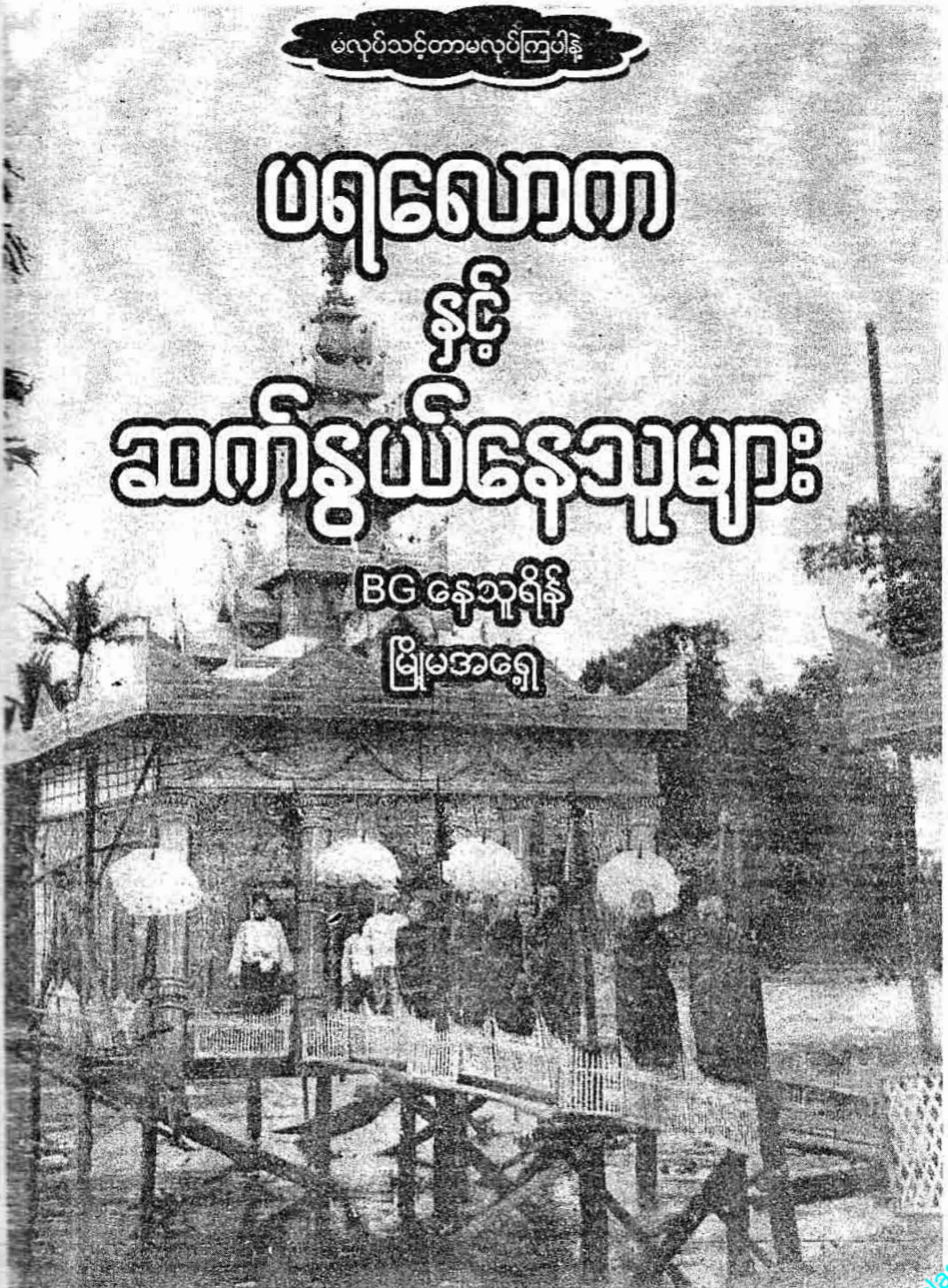
စေတနာတို့ဖြင့် တောင်းဆိုမှု မေတ္တာပို့သလိုက်ပါသည်။

မနောဖြူ (လေ့ရှိ)

မလုပ်သင့်တာမလုပ်ကြပါနဲ့

ပရဟေတာ နှင့် ဆက်နွယ်နေသူများ

BG နေသူရိန်
မြို့မအရှေ့

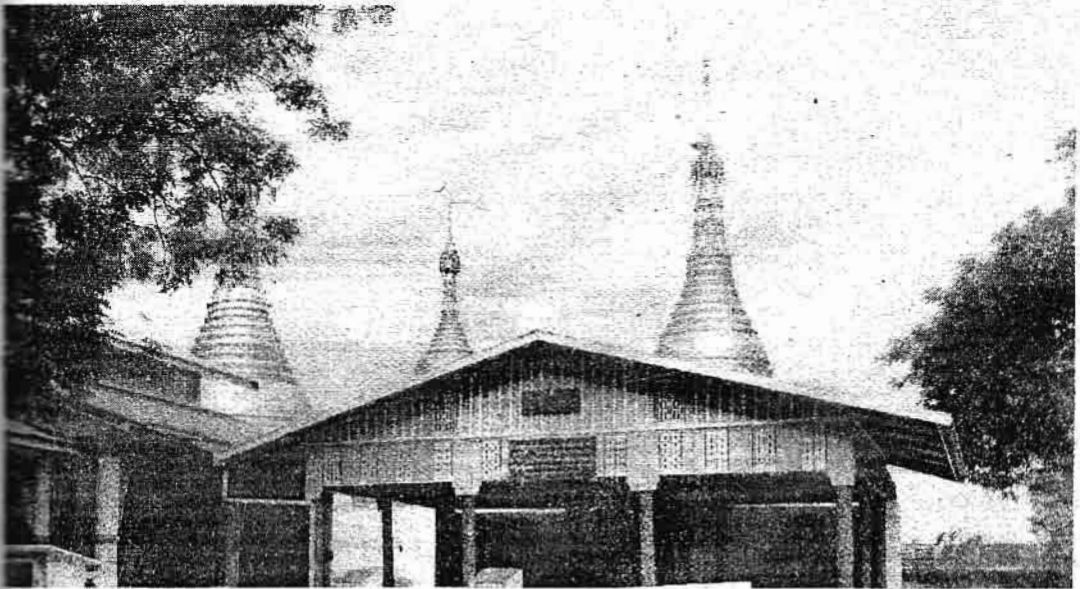

ကမ္ဘာလောကကြီး၌ တစ်ခါ
တစ်ရံ လွန်စွာမှ ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာ
ဖြစ်စဉ်များကို ကြုံတွေ့ရလေ့ရှိပါသည်။
ထိုအခြင်းအရာများမှ မန္တလေးတိုင်း
ဒေသကြီး၊ မြစ်သားမြို့တွင်လည်း ထူးဆန်း
ဖွယ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်များနှင့်တကွ လူသူအများ
အားလုံး ဘုရားဝတ္ထုကမြေပေါ်တွင် မထီ
မဲ့မြင်ပြုခြင်း၊ ဝင်ရောက်ကျူးကျော်နေ
ထိုင်ခြင်း မပြုလုပ်ကြရန်အတွက် ဤ
ဆောင်းပါးအား ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရပါ
သည်။

ရှေးလွန်ခဲ့သော သက္ကရာဇ်
၈၇၄ ခုနှစ်တွင် အနော်ရထာမင်းကြီး
သည် ဗိုလ်မင်းစစ်ကဲများနှင့်တကွ အခြွေ
အရံပေါင်းများစွာ ခြံရံလျှက် တိုင်းသူ
ပြည်သားများ ဆန်ရေစပါး ပေါကြွယ်ဝ
ရေးနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာသာသနာ ထွန်းကား
ပြန့်ပွားစေရေးကို ရှေးရှု၍ ဖောင်တော်
ဖြင့် ရေကြောင်းခရီးလှည့်လည်လာရာ
အဆင့်ဆင့်ကို ဖြတ်သန်း၍ ယခင်
မလ္လိဗ်သာမြို့ ယခုအခေါ် မြစ်သားမြို့သို့
ရောက်ရှိလာပြီး ဖောင်တော်ဆိုက်ကပ်
သည့်နေရာတွင် ဖောင်တော်ဦးစေတီ

တည်ထားကိုးကွယ်၍ ဆွေစစ်မြန်းတော်
မူပြီး တိုင်းသူပြည်သားများ ဆန်ရေစပါး
ပေါကြွယ်ဝစေရန် ပန်းလောင်ဆည်ကို
တည်ဆောက်ပြီး ကျောက်ဆည်အပိုင်
၅ ခုရှိင်ကို “တောက်တဲ့နေတဲ့ ညောင်
ခေါင်း (၇၇၇၇၇)” မြေကေသတ်မှတ်
ပေးပြီး မြစ်သားအပိုင် ၄ ခုရှိင်အား
“မောင်ရင်နေတဲ့ရွှေကျောင်း (၅၄၇၇၄၅)”
မြေကေဟု ခွဲခြားပေးသနားတော် မူပြီး
စံမြန်းတော်မူရင်း ဘုရင်တည်းတော်
မူသော ဝန်းအတွင်း၌ တည်းတော်ရာ
ဘုရားနှင့် တည်းတော်ရာကျောင်းတော်
ကြီးကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပြီး ဗိုလ်
မင်းစစ်ကဲများ နေထိုင်ရာနေရာတွင်
လည်း စစ်ကဲကျောင်းဟု အမည်သညာ
သတ်မှတ်၍ စစ်ကဲကျောင်းကိုလည်း
ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း ပူဇော်တော်မူလေ
ပြီး ပန်းလောင်မြစ်ကြောင်းကိုလည်း
ကောင်းမွန်စွာ ဖောက်လုပ်၍ ရေများကို
စတင်လွှတ်ကြည့်ရာ ဖောင်တော်ဦး
ဘုရား၏ မြောက်ဘက် ပေ ၅၀၀ ခန့်
အကွာမှ မြို့ပေါ်သို့ ရေလွှမ်းမိုးမှုများ
ကြုံတွေ့ရသဖြင့် ၎င်းနေရာတွင် ဘုရား
သုံးဆူကို တည်ထားတော်မူပြီး ရှမ်း

မောင်နှမများဖြစ်တဲ့ အစ်ကိုအကြီးဆုံး
ဖြစ်သူ စိုင်းထွန်းအောင်နှင့် ညီမများ ဖြစ်
တဲ့ စောနန်းထွေး၊ စောနန်းဗွေး တို့ကို
စောင့်ကြပ်ခြင်း တာဝန် ပေး၍ ပြုလုပ်
ပါမှ ရေလွှမ်းမိုးခြင်း မရှိတော့တဲ့အတွက်
တောင်ဆုံဘုရားကို ရန်ကြီးအောင်ဘုရား
မြောက်ဘက်နှစ်ဆူကို ရေကာတာ
ဘုရားဟု ကမည်းတွင်စေပြီး သာသနာ
ထွန်းကားရေးကို လုပ်လို့ ဆက်လက်၍
တိုင်းခန်းလှည့်လည်သွားသော်လည်း
အနော်ရထာမင်းကြီးနှင့်အတူ ပြန်ပါ
မသွားရှာတာကတော့ သိုက်နန်းရှင် ရှမ်း
မောင်နှမ သုံးယောက်ပဲ ဖြစ်ပါတော့
သည်။ ထိုကဲ့သို့ အနော်ရထာမင်း တည်
ထားတော်မူခဲ့တဲ့ စေတီပုထိုးများ နှစ်
ပရိစ္ဆေဒ ကြာ၍ အိုမင်းပျက်စီးလာချိန်
တွင် သိုက်နန်းရှင်များမှ ပျဉ်ကုန်သည်
ဦးသစ်ကလေးနှင့် ဇနီး ဒေါ်သီလတို့ကို
ဘုရားများပြုပြင်ရန် အိပ်မက်ပေးသဖြင့်
၎င်းဇနီးမောင်နှမ ဘုရားများကို ကောင်း
မွန်စွာ ပြုပြင်၍ ထီးတော်တင်ပွဲ၌လည်း
၇ ရက်လုံးလုံး စတုဒီသာ ထမင်းဟင်း
များ ကျွေးပြီး ပန်းလောင်မြစ်ထဲတွင်
ရေသိမ်မလွှပ်ကိုဆောက်၍ သံဃာ

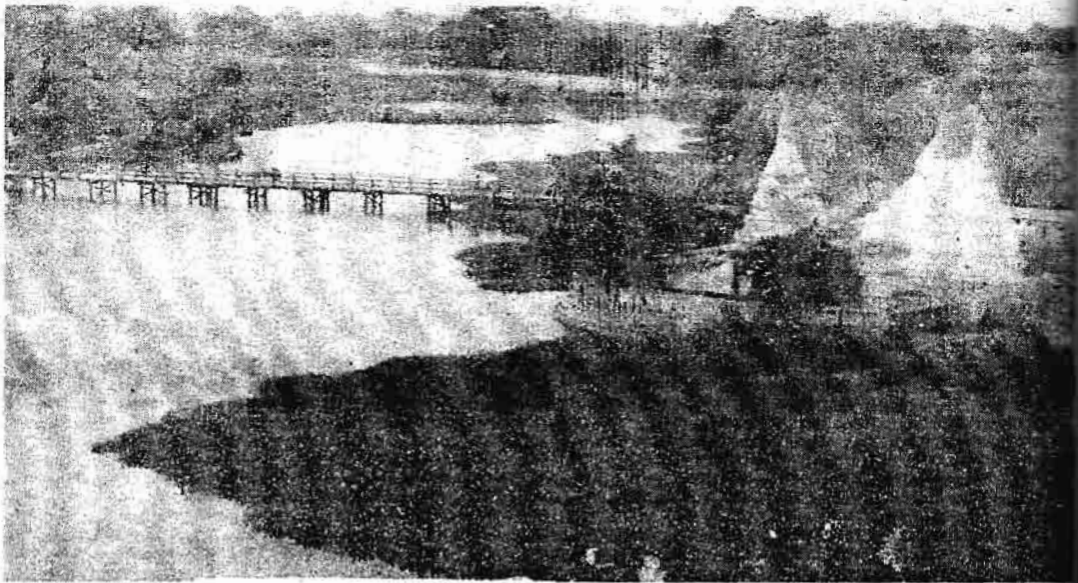
မောင်တော်ဦးဘုရားပုံတော်

ဆာများကို ဆွမ်းလောင်းကာ သက်ကြီး
ရွယ်အိုများကိုလည်း လူငယ်များနှင့်
စုပေါင်း၍ အဝတ်အထည်များလှူခြင်း။
ဆင်းလျှော်ခြင်း။ ခြေသည်းလက်သည်း
များ ညှပ်ပေးခြင်းများပါ ပြုလုပ်၍
ဆောင်းမှုကုသိုလ် အမျိုးမျိုး ပြုလုပ်ခဲ့
သည်။

နောင်နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်းလည်း
သာသမီးများနှင့်အတူ ကုသိုလ်ကောင်း
မှုများ ပြုလုပ်ရင်းဖြင့် အိုမင်းလာသော
အချိန်တွင် ဦးသစ်ကလေးနှင့် ဒေါ်သီလ
တို့ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ သားသမီး
သုံးယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ၎င်းမောင်နှမ

သုံးယောက်တို့သည် မိဘများပြုလုပ်ခဲ့
သော ကုသိုလ်လုပ်ငန်းများကို စဉ်ဆက်
မပြတ် ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြရင်းမှ
လောကဏိနိယာမသဘောအတိုင်း အိမ်
ထောင်ကျပြီး နယ်မြေအသီးသီးသို့
ရောက်သွားခဲ့ကြသော်လည်း အခြား
သော သားသမီးများကဲ့သို့ ပစ္စည်းဥစ္စာ
ရွှေငွေတွေကို မလုယက်ကြဘဲ သား
သမီးကျင့်ဝတ်ဖြစ်တဲ့ "ကျွေးမွေးမပျက်
ဆောင်ရွက်စီမံ မွေခံထိုက်စေ လှူမှု
ဝေ၍ စောင့်လေမျိုးနွယ် ဝတ်ငါးသွယ်
ကျင့်ဖွယ်သားတို့တာ" ဆိုတဲ့အတိုင်း
အမျိုးဂုဏ်ကို စောင့်ထိန်းကာဖြင့်

ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို အလှအယက်
ပြုလုပ်ကြပြီး ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းလာ
ခဲ့ချိန်တွင် ဘုရားဝတ္ထုကမြေပေါ်သို့ ၆
အိမ်ခန့် ဝင်ရောက်ကျူးကျော်နေထိုင်
လာရာ ဤနေရာမှ ဖယ်ပေးရန် မဖယ်
ပေးက ရေဘေးကြိုက်သလား။ မီးဘေး
ကြိုက်သလားဟု အိပ်မက်များပေးသော်
လည်း ဖယ်မပေးသည့်အတွက် ၁၉၉၆
ခုနှစ် နှစ်ဆန်းပိုင်းတွင် ဒေါ်ရီအိမ်မှ မီး
စတင်လောင်ရာ ဘုရားမြေပေါ်ရှိ အိမ်
အားလုံး မီးထဲပါသွားသည့်အတွက် ယခု
အချိန်အထိ မည်သူမှ မနေရကြတော့
ပါ။

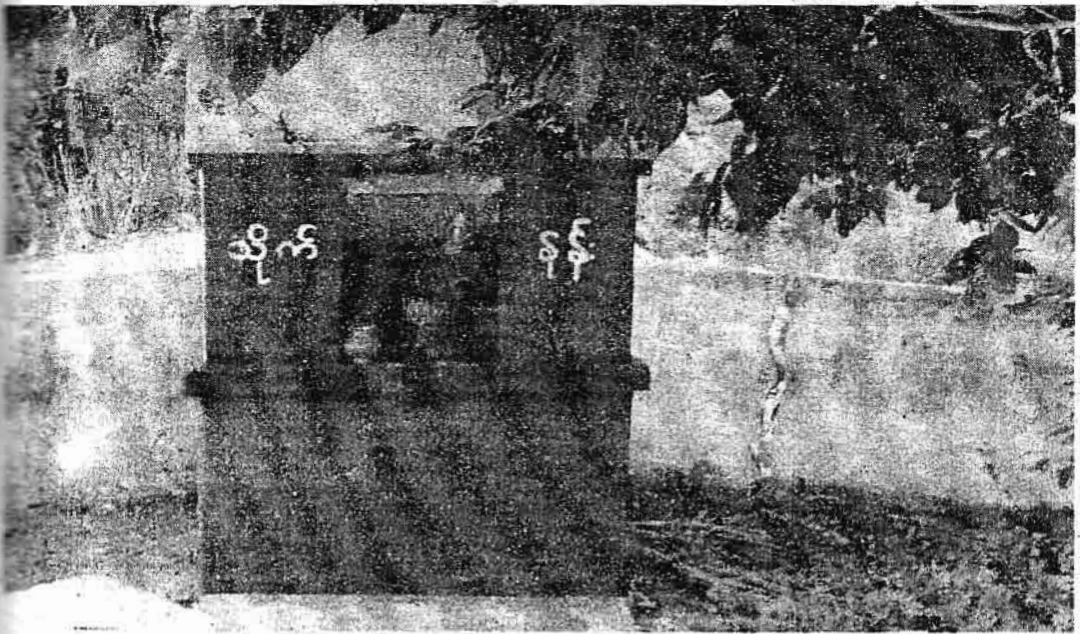
ရေကာတာဘုရားသုံးဆူ

ထိုသို့ အများပြည်သူများ မနေ
ရဲတော့သော်လည်း ၂၀၁၁ ခုနှစ် နှစ်ကုန်
ပိုင်းလောက်တွင် ဖြိုအနောက်ရပ်
အ-မူ-က ကျောင်းဆောင်သစ်ဆောက်
လုပ်ရန် နိုင်ငံတော်မှ ကျပ် ၂၁၆ သိန်း
ချပေးသည့်အတွက် မန္တလေးတိုင်းဒေသ
ကြီး ပညာရေးဌာန၏ အစီအစဉ်ဖြင့်
ဆောက်လုပ်ရာ ကျောင်းအပ်ပွဲမပြုလုပ်
ခင် ၁၃၇၅ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော်
၁ ရက်နေ့ နံနက် ၅ နာရီခန့်တွင် အနီး
ရှိ ဦးသိန်းဟန်+ဒေါ်ဥမ္မာ (TEC နေ
အထူးဘော်ဒါစာသင်ဆောင်မှ စတင်
မီးလောင်မှုဖြစ်ပြီး ကျောင်းကိုပါ မီးကျူး

လောင်သွားသည့်အချိန်တွင် လူတစ်
ယောက်သည် ကဲ ဒီနေရာမှာဆောက်
လျှင် မီးလောင်လိမ့်မည်။ မဆောက်ပါ
နှင့်လို့ တားတဲ့ကြားက ဆောက်တော့
ဖြစ်ပြီပေါ့ဟု ဆိုသဖြင့် စာရေးသူက
အကျိုးအကြောင်းမေးကြည့်ရာ ထိုသူမှ
ဒီဘုရားနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဗြိအနောက်
ရပ်မှ ဦးအောင်ကြည်ဖေ+ဒေါ်သိန်းသိန်း
နတို့ကို သွားမေးဟု ဆိုသဖြင့် သွား
ရောက်မေးကြည့်ရာမှ အကြောင်းစုံကို
ဂယနဏ သိခဲ့ရပါတော့သည်။

ဦးအောင်ကြည်ဖေ ပြောပြ
ချက်များမှာ ဦးသစ်ကလေးနှင့် ဇနီး

ဒေါ်သီလတို့ သားသမီး ၃ ယောက်၊
အကြီးဆုံးသမီးဖြစ်သူ ဦးဘသောင်း
ဒေါ်အေးကြွယ်နှင့် သား ဗိုလ်ချုပ်ဇေ
ထွန်း၊ ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီး(ငြိမ်း)-
ဇနီးဒေါ်မြင့်မြင့်ကိုတို့မှ ဖောင်တော်ဦး
ဘုရားနှင့် ဂန္ဓကုဋီတိုက်ကို ပြုပြင်ပြီး
သားအလတ်ဖြစ်သူ ဦးဘကျော်+ဇနီး
ဒေါ်မြခင်နှင့် သမီးဖြစ်သူ ဦးအောင်ကြည်
ဖေ+ဒေါ်သိန်းသိန်းနတို့မှ မြောက်ဘက်
ရေကာတာဘုရားနစ်ဆူကို ပြုပြင်ပြီး
အငယ်ဆုံးသားဖြစ်သူ ဦးဘမော်
ဇနီးဒေါ်သိန်းမြ အောင်ပန်းမြနေသူတို့
ရှမ်းအဖွဲ့များ ဖြင့် လာကာ တောင်ဆူ

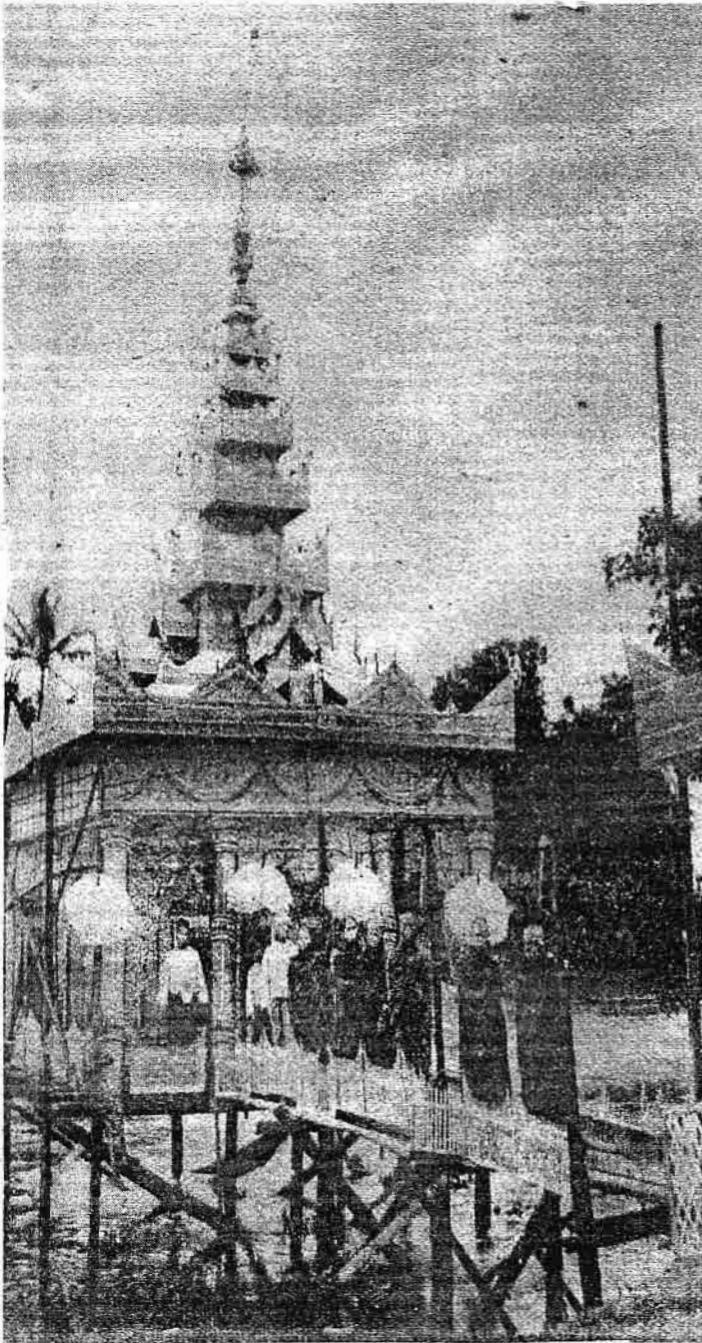

မောင်နှမသုံးယောက်၏သိုက်နန်း

ရန်ကြီးအောင် ဘုရားကို ပြုပြင်ပြီးနောက် သိုက်နန်းကို လည်း ကောင်းမွန်စွာတည်ဆောက်ပြီး ဦးအောင်ကြည်ဖေနှင့် ဇနီး ဒေါ်သိန်းသိန်းနုတို့မှ နှစ်စဉ် တော်သလင်းလ ဩဇာနေ့တိုင်း ရှမ်းအစားအစာများနှင့် သစ်သီး ၉ မျိုး၊ ပန်း ၉ မျိုးတို့ကို စုပေါင်း၍ သိုက်ပွဲတင်ပြီး ရှမ်းအိုးစည်များကို ပျော်မြူးစွာ တီးခတ်ပူဇော်ကြပြီးနောက် ရွှေမုဗ္ဗာဝတ်အသင်းမှလည်း ဘုရားကို ဝတ်ပြုရှိခိုး ပူဇော်ကြပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ နှစ်စဉ်ပြုလုပ်ရင်း တစ်နှစ်၌

မိုးထဲ လေထဲဖြစ်သဖြင့် ရှမ်းအိုးစည် မပါဘဲ ကီးဘုတ်ဖြင့် တီးခတ်၍ သိုက်ပွဲကို တင်ရာ ဦးအောင်ကြည်ဖေပိုင်းထဲသို့ လွန်စွာကြီးမားသည့် မြွေကြီးတစ်ကောင် ရောက်ရှိလာပြီး ဆန့်တန်းနေရာ တောင်းပန်မှ ပြန်ထွက်သွားပြီး ညတွင် ကီးဘုတ်ဖြင့် သိုက်ပွဲတင်တာကို မကျေနပ်ကြောင်း အိပ်မက်ပေး၍ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့တွင် ထပ်မံ၍ တင်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုသို့ နှစ်စဉ် သိုက်နန်းကို တင်ခြင်းနှင့် ဘုရားရင်ပြင်တွင် သန့်ရှင်းခြင်းလုပ်ငန်းများကို ဦးအောင်

ကြည်ဖေနှင့် ဇနီးတို့မှ နိစ္စဓူဝလုပ်ရင်း မြို့အနောက် အ-မ-က ကျောင်းဆောင်သစ်ကို ထိုဘုရားဝတ္ထကမြေပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်မည်ဆိုလာသဖြင့် ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၁) ရက်နေ့တွင် ရပ်ကွက်၏ အကြီးအကဲများနှင့် ဦးအောင်ကြည်ဖေတို့နှင့် ထိုနေရာကို မဆောက်လုပ်ရန် မြို့နယ်အထွေထွေအုပ်ချုပ်ရေးထံ တင်ပြပြီး ဒီနေရာ ဆောက်လုပ် ရေဘေးကြိုက်သလား၊ မီးဘေးကြိုက်သလားဟု မြစ်သားမြို့၊ မြို့အနောက်ရပ် ဒေါ်ရီဌေးကို အိပ်မက်

ပေးသည့်အကြောင်းကို တင်ပြသော်
လည်း မင်းအမိန့်ဟုဆိုကာ ငွတ်လုပ်
သွားတဲ့အတွက် ယခုတော့ ကျပ် ၂၁၆
သိန်းတန် ကျောင်းဆောင်သစ်ကြီးဟာ
အလဟဿ ဖြစ်သွားရရာပြီဖြစ်တဲ့
အတွက် ယခု ဘုရားများကို တည်ထား
ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ ဘုန်းရင်ကရင် အနော်
ရထာဘုရင်မင်းမြတ်တောင်မှ ကံနိမ့်
လာချိန်တွင် ကွဲခတ်၍ သေရသေးသဖြင့်
ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ အာဏာကို အထင်ကြီး
ပြီး ဘုရား၏ ဝတ္တကမြေများကို ကျူး
ကျော်၍ တစ်ငွန်ထိုး တစ်စောက်ကန်း
ဆင်ခြင်တုံတရားကင်းမဲ့စွာ မလုပ်ကြရန်
ဤဆောင်းပါးဖြင့် ရေးသားဖော်ပြလိုက်
ရပါသည်။

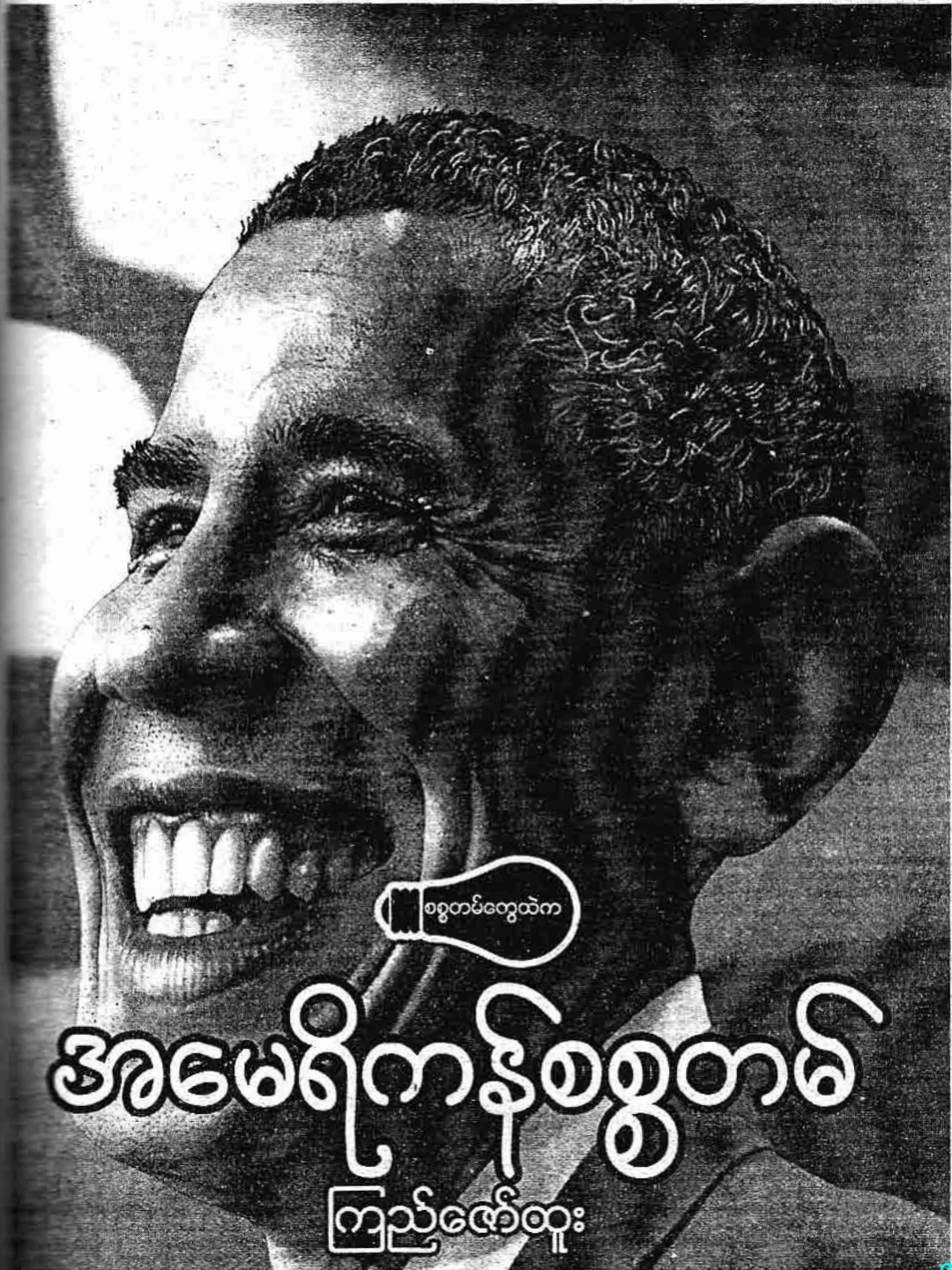
ဤစာမူ ဖြစ်မြောက်ရေး
အတွက် အဖက်ဖက်မှ အကူအညီ
ပေးခဲ့သော ဦးအောင်ကြည်ဖေနှင့်
ဒေါ်သိန်းသိန်းနု မြစ်သားမြို့ မြို့နယ်ရဲ
တပ်ဖွဲ့စခန်းမှ ဒုရဲအုပ် ဗိုလ်မောင်လေး
တို့အား အထူးကျေးဇူးတင်လျက်...

BG နေသူရိန်

မြို့မအရေ

ယခင်နှစ် (၁၅၀) ခန့်က ရေသိပ်

စက္ကန့်ကွက်

အမေရိကန်စက္ကန့်

ကြည်ဇော်ထူး

ရှက်တတ်မည် ဆိုလျှင်တော့၊
ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအတွက် ရှက်ဖွယ်
ကောင်းသောဖြစ်ရပ်ဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။
မိသားစုဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် လူဦးရေ
တစ်အုံတစ်မနှင့် အတော်အသင့်ကြီး
သော အိမ်ထောင်စုကြီး တစ်ခုအဖြစ်ပြေး
မမြင်လိုက်ကြစေလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့
မိသားစုမှာက အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊
ကျွန်တော်ရယ် စုစုပေါင်းမှ သုံးဦးသာ
ရှိပါလေသည်။

ထိုသို့ လူဦးရေသုံးဦးမျှသာ
ရှိသော ကျွန်တော်တို့မိသားစု၏ လူ
ကြား၍ မကောင်းလှသော၊ အိမ်တွင်း
ရေးပြဿနာတစ်ရပ်၊ အပြင်သို့ပေါက်
ကြားခဲ့သည်ဖြစ်၍ ရပ်ကွက်ထဲတွင်
အတော်ပင် ပုံနှိပ်နေချင်းပင် ဖြစ်၏။ အမှန်
တော့ ဤကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့မိသားစု
ကိစ္စသာလျှင်ဖြစ်ပြီး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ထိခိုက် အနောက်အယုက် ဖြစ်စေသော
ကိစ္စလည်းမဟုတ်သဖြင့် ပြောကြ ဆိုကြ
ပြောင်လှောင်၊ ထေ့ငေါ့ကြသည်များကို
အလေးထား ဂရုပြုနေရန်မလို၊ ရှက်ဖွယ်
ကိစ္စမဟုတ်ဟု ယူဆမည်ဆိုကလည်း
ယူဆနိုင်ပါ၏။

အပြင်သို့ ပေါက်ကြားခဲ့ရသော
ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအိမ်တွင်းရေး
ပြဿနာမှာ လူဦးရေသုံးဦးသာ ရှိသော
ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတွင် စားအိမ်အိုး
ကွဲနေသည့် အကြောင်းကိစ္စပင် ဖြစ်ပါ
လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှင့် မိတ်
ဆက်ပေးရမည် ဆိုလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်
နာမည်က ကျော်မြင့်လွင်၊ အသက်က
သုံးဆယ်ကျော်၍ တစ်နှစ်စွန်း၊ အဖေက
ဦးခင်မောင်လွင် အသက်ကခြောက်ဆယ်
ဝန်းကျင်၊ အမေက ဒေါ်မြင့်မြင့်မှ အဖေ
နှင့်သက်တူရွယ်တူ၊ ကျွန်တော်တို့ မိသား
စုနေထိုင်တာက မဟာရန်ကုန်မြို့၏
ဆင်ခြေမုန့်နယ်တစ်ခုရှိ လူဦးရေထူထပ်
သိပ်သည်းလှသော ရပ်ကွက်လေးတစ်ခု
တွင်ဖြစ်သည်။

ရပ်ကွက်အတွင်းမှ တစ်ခုသော
လမ်းသွယ်ကလေးထဲမှာရှိသော ပေ
လေးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်မြေကွက်လေး
တစ်ခုပေါ်မှာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း၊ ခပ်ကြမ်း
ကြမ်းတစ်ထပ်တိုက်လေးမှာ ကျွန်တော်

တို့မိသားစုပိုင်ဖြစ်၏။ ဤအိမ်နှင့် ဤမြေ
ကလေးမှာ၊ ကျွန်တော်မမွေးဖွားမီ အဖေ
နှင့်အမေတို့၏ မင်္ဂလာဦးအချိန်ကာလ
များက နှစ်ဘက်မိဘများ၏ အကူအညီဖြင့်
ငယ်ယူဆောက်လုပ် ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း
ကျွန်တော်သိရပါသည်။

ဟိုယခင်ကတော့ အဖေသည်
နိုင်ငံရပ်ခြား၊ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောသား
တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပြီး အမေကအစိုးရရုံး တစ်ခု
မှ ဌာနခွဲစွဲစားရေးကြီး တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။
အဖေသည်ဟိုအကြောင်းပြု ဒီအကြောင်း
ပြုဖြင့် သင်္ဘောပေါ် ပြန်မတက်ခဲ့သည်။
ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး မျှပင်ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။
အမေကတော့ အစိုးရဝန်ကြီးဌာနအား
နေပြည်တော်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည်ဆို
သောအခါ သုံးဦးဟည်းသွားရှိသော မိသား
စု၊ တကွတစ်ပြားစီဖြင့် အခြေပြုက်ဆွဲ
အရေးမဲ့လိုက်ပါခြင်းမပြုတော့ပါ။ ကျွန်
ရေးအကြောင်းပြကာ အငြိမ်းစား
ပါသည်။ အမေနေပြည်တော်သို့သွား
ပါမသွားခဲ့ချင်းမှာ ကျွန်တော်ကွန်ပျူတာ
တက္ကသိုလ်တက်ရောက် နေဆဲဖြစ်သော
မို့လည်း ကျွန်တော့်အတွက် အထေး
စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းလည်း မရှိပါ။

အဖေကအလုပ်လက်မဲ့ အမေ
အငြိမ်းစား ဖြစ်လာခဲ့သည်တိုင်
ကျွန်တော်တို့ မိသားစု၏ စားဝတ်နေရေး
ဘဝမှာ ဆိုးဆိုးရွားရွား ကသီလင်တဖြစ်ခဲ့
တော့ မရှိခဲ့ပါ။

ကျွန်တော် အဖေနှင့် အမေတို့
မျိုးရိုးအားဖြင့် မခေလှသော ဆွေကြီး
မိန်းမများမှ ဆင်းသက်လာခဲ့သူများ ဖြစ်
ကြပါ၏။ ယခုအခါမှာတော့ ကျွန်တော်၏
ဘက်သော် အဘိုးအဘွားတို့မှာ တစ်
ဘက်ယောက်မျှ မရှိရှာကြတော့ပါ။

အဖေသည် မွေးချင်းညီအစ်ကို
ဆင်နမများမှာ ယခုအခါတစ်ဦးတစ်
ယောက်မျှ မြန်မာပြည်တွင် မရှိကြတော့
ပြည်ပနိုင်ငံများသို့ ရောက်ရှိအခြေချ
ထိုင်လျက် ရှိနေကြပြီးဖြစ်သည်။
အဖေ၏ သားချင်းမောင်နှမများသည်
ပြည်ပပြည်တွင် တစ်ဦးတည်းခေါင်းစင်း
ကျန်နေသော အဖေအပေါ်မဆိုးလှ
အချိန်ပါမည်။ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုထောက်ပံ့
ကြပါ၏။ အဖေသားချင်းများ၏ ထောက်ပံ့
မှုများပြားလှသည် မဟုတ်သော်
လည်း အလုပ်လက်မဲ့ အဖေအတွက်
တော့ ကြီးစွာသော အထောက်အကူ

ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။
အမေက တရုတ်သွေးတစ်စိတ်
ခန့်နောသူဖြစ်ပြီး စီးပွားရေးသမားမျိုးရိုး
မှ ဆင်းသက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ အမေတွင်
မွေးချင်းမောင်နှမ သုံးဦးသာရှိပြီး အမေက
အငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ မိဘများကွယ်လွန်ခဲ့
ပြီးနောက်သူ့အတွက် ရရှိခဲ့သောအမွေကို
အမေက အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ၏ စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းတွင် ပြန်လည်ရင်းနှီးထည့်ဝင်
ထားခဲ့၏။ ထိုမှ လစဉ်ရငွေနှင့် ပင်စင်လ
စာနှင့်ရပ်ပေါင်း အမေ၏လစဉ်ဝင်ငွေမှာ
ကျွန်တော်တို့အိမ် စားစရိတ်ကို ကောင်း
စွာကာမိရုံမျှ ရှိပါလေသည်။

ထိုစဉ်အခါကတော့ အဖေနှင့်
အမေတို့သည် နှစ်ဦးပေါင်းဝင်ငွေဖြင့်
ကျွန်တော်တို့မိသားစုဘဝကို တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ်ထိန်းသိမ်း တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့
သည့်အပြင် ကျွန်တော်ကိုလည်း ကွန်ပျူ
တာတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရစေခဲ့သည်အထိ
ကျောင်းထားပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထို့အပြင်
ကျွန်တော်လေ့လာ သင်ကြားလိုသော
ကွန်ပျူတာသင်တန်း အမျိုးမျိုးကိုလည်း
မငြိုမငြင် တက်ရောက်သင်ကြားစေခဲ့ပါ
သည်။

ထိုသို့သော အကြောင်းများ
ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုစားအိုး
သုံးအိုးကွဲခဲ့ခြင်း၏ အဓိကတရားမှာ
ကျွန်တော်ပင် ဖြစ်လေမည်လောဟု
တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်တွေးတောမိခဲ့ရပါ
၏။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု
တွင် ပထမဆုံးစားအိုး ခွဲထွက်ခဲ့သူမှာ
ကျွန်တော်ဖြစ်သောကြောင့် ဤကဲ့သို့
တွေးတောမိခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော
ကျွန်တော်တို့ မိသားစု၏ ပြဿနာဖြစ်ရပ်
အားလုံးမှာ ကျွန်တော်အလုပ်စတင်ဝင်
ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းမှ အစပြုခဲ့ခြင်းပင်
ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ ဤနေရာတွင်
ကျွန်တော်၏ အလုပ်အကိုင်နှင့် စပ်လျဉ်း
၍ရှင်းပြပါမှ လိပ်ပတ်လည်မည်ဖြစ်သော
ကြောင့် ရှင်းပြရပေဦးမည်။

ကျွန်တော်သည် ယခုအခါ
ဘောလုံးစာစောင်ဟု ခေါ်ဆိုကြသော
တစ်ပတ် တစ်ကြိမ်ထုတ် နာမည်ရ
အားကစားဂျာနယ် တစ်စောင်တွင်
ကွန်ပျူတာစာစီစာရိတ်နှင့် စာမျက်နှာ
ဒီဇိုင်းပြင်ဆင်ဖွဲ့စည်းမှုကို တာဝန်ယူလုပ်
ကိုင်ရသူဖြစ်ပါ၏။ အပတ်စဉ်ထုတ်

ဂျာနယ်တို့၏ လုပ်ငန်းသဘာဝအရ
ဂျာနယ်အချိန်မီ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိနိုင်ရေး
အတွက် ကျွန်တော်တို့လို စာစီစာရိုက်၊
စာမျက်နှာခိုင်း ပြင်ဆင်ရသူများမှာ တစ်
ပတ်လျှင် သုံး လေးရက်ခန့် ညဘက်
အလုပ်ဆင်းလုပ်ကိုင်ကြရပါသည်။ သို့ဖြစ်
၍ အလုပ်ထဲဝင်ရောက်ခဲ့သည့် အချိန်မှ
စ၍ ကျွန်တော်သည် တစ်ပတ်လျှင် သုံး
လေးရက်ခန့်သာ အိမ်ပြန်နိုင်ခဲ့ပြီး ကျန်
ရက်များတွင် တိုက်အိမ်၊ တိုက်စားအဖြစ်
နေထိုင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပါသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် ကျွန်တော်တို့
ဂျာနယ်တိုက်မှ အပတ်စဉ်ထုတ်သတင်း
ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ထပ်မံတိုးချဲ့
ထုတ်ဝေခဲ့ပြန်ပါသည်။ ထိုသတင်းဂျာနယ်
အတွက်ကိုလည်း ကျွန်တော်ပင် တာဝန်
ယူလုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ ထိုအချိန်
မှစကာ ကျွန်တော်သည် တိုက်အိမ်၊
တိုက်စားဘဝသို့ လုံးလုံးလျားလျား
ရောက်ရှိသွားခဲ့ရပါတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍
တစ်လလျှင် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ခန့်သာ
အနိုင်နိုင် အိမ်ပြန်နိုင်ခဲ့သော ကျွန်တော်
သည် မိသားစုဝင်သုံးဦးသာရှိသော
ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်စုမှ ပထမဆုံး

စားအိုးခွဲထွက်သူ အဖြစ်သို့ရောက်ရှိခဲ့ရ
ပါတော့သည်။

လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း
စားအိုးတစ်အိုးဖြင့် ရှိနေခဲ့ကြသော အဖေ
နှင့်အမေတို့ အိုးစားကွဲခဲ့ကြသော အဖြစ်
ကတော့ ကျွန်တော်အဖို့ ရင်နာစရာ၊ စိတ်
မကောင်းစရာ ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

အမှန်တော့ ပြဿနာကို စတင်
ဖန်တီးခဲ့သူမှာ အဖေပင်ဖြစ်ပါသည်။
အဖေသည် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောသား
အဖြစ် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအတော်များများကို
ရောက်ခဲ့သူဖြစ်သည်နှင့်အညီ အသောက်
အစား လောင်းကစား အပျော်အပါးမျိုး
စုံနှင့် အကျွမ်းတဝင်ရှိခဲ့သူပင် ဖြစ်ပါ၏။
သင်္ဘောမလိုက်တော့သည်မှာ ဆယ်စုနှစ်
တစ်ခုမျှပင် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း
အဖေ၏အသောက်အစားနှင့် လောင်းက
စားဝါသနာအမှုအကျင့်ကမူ အရှိန်သေ
သွားခြင်းမရှိဘဲ လိမ္မော်ကောင်းနေဆဲပင် ဖြစ်
ပါ၏။

ကျွန်တော်အလုပ်ထဲ မဝင်မီ
သားအမိ သားအဖသုံးဦး တစ်စုတစ်စည်း
တည်းရှိစဉ်ကမူ အဖေ၏ လောင်းကစား
နှင့် အသောက်အစားကိစ္စတို့မှာ စည်း

လွတ်ဝါးလွတ်၊ ဆိုးဆိုးရွားရွားတော့
မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဤသည်မှာလည်း လက်မ
လွတ်ရသေးသည့် တစ်ဦးတည်းသော
သား ကျွန်တော်အပေါ်ထားရှိရမည့် သူ၏
ဖခင်ဝတ္တရားများ ကျန်ရှိနေသေးကြောင့်
ခံယူထား၍ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်
အလုပ်ထဲရောက်၍ ကိုယ်ဝင်ငွေနှင့်
ကိုယ်ရပ်တည်လာနိုင်ခဲ့ပြီး အိမ်သို့ပင်
တစ်ခါတစ်ရံသာ ပြန်နိုင်ခဲ့သောကြောင့်
ယခုအချိန်တွင် အဖေသည် ကျွန်တော်
အပေါ်ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရမည့် ဖခင်
တာဝန်ဝတ္တရားများမှ လွတ်လပ်ပေါ့ပါး
သွားပြီဟု ခံယူလိုက်ဟန်တူပါ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ အဖေသည်
စိတ်ထင်တိုင်းကြ၍ အကဲကြီးကဲပါတော့
သည်။ ဘောလုံးပွဲလောင်းသည်။ နှစ်လုံး
သုံးလုံးထိုးသည်။ မနက်လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်၊ ညဘက်အရက်ဆိုင် ပုံမှန်ထိုင်၍
တမင်းစားချိန် အိပ်ချိန်လောက်သာ အိမ်
ပြန်လေ့ရှိတော့၏။ ဘောလုံးပွဲရှိသောနေ့
များဆိုလျှင်တော့ နံနက်လင်းအားကြီး
အချိန်မှ ပဲပြတ်သည်နှင့် အတူပြန်လေ့
ရှိတော့သည်ဆို၏။

အဖေ၏ထိုသို့သော လွန်လွန်း

ကဲကဲ အနေအထိုင် အပြုအမူများသည်
အမေ၏ သည်းခံခွင့်လွှတ်မှု အတိုင်း
အတာကိုများစွာ ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီဖြစ်
သည်။ ယခင်က အဖေသားချင်းများက
အောက်ပေးကမ်းသည့် အမေ၏လစဉ်
ဆံ့ငွေကို အကုန်လုံးမဟုတ်သည့်တိုင်း၊
အတော်များများ အမေ့ကိုထိုးအပ်ခဲ့ပြီး၊
အိပ်သည့်အခါ အမေ့ထံမှနည်းနည်း
ဆင့်ပြန်တောင်းသုံးလေ့ရှိခဲ့သည်။ ယခု
အခါမှာတော့ အဖေသည် သူ၏ဝင်ငွေကို
အစိစိတစ်ချပ်မျှ အမေ့ထံအပ်နှံခြင်း
မရှိတော့ဘဲ သူ့ဟာသူပင် သုံးမလောက်
အလောက်အောင် ရှိလာပါတော့သည်။
နောက်ဆုံးတော့ အမေသည်
သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး အဖေ
အသွားဝစွာနှင့် စားရေးသောက်ရေးကိစ္စ
အားကို ဘာတစ်ခုမျှ တာဝန်ယူလုပ်ကိုင်
အခြေမရှိတော့ဘဲ အိုးခွဲစားကာ အဖေ
အိပ်ပွားပြု ထားလိုက်ပါတော့သည်။
သည်အခါ အဖေကလည်း သူ့မှာနန့်သူ
သူ့ဟာသူဖြစ်သလို ချက်ပြုတ်စားကာ
အိပ်မက်ပုံဖြစ်တော့ဘဲ ထင်တိုင်း
အိပ်နေပါတော့၏။

ဤသည်မှာ ကျွန်တော်တို့

မိသားစုသုံးစွဲ စားအိုးကွဲရခွင့် ဖြစ်ကြောင်း
ကုန်စင်၊ အပြည့်အစုံပင်ဖြစ်ပါပေသည်။
အဖေနှင့်အမေတို့၏ စိတ်မချမ်း
မြေ့ဖွယ် ထိုအဖြစ်ကို ကျွန်တော်အိမ်ပြန်
ရောက်သည့်အခါတိုင်း ဖျန်ဖြေစေ့စပ်ပေး
ရန်ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ပါ၏။ ပြဿနာ၏
အဓိကတရားခံမှာ အဖေသာဖြစ်သည်ဟု
ကျွန်တော်ယူဆထားသည်မို့ အဖေ့ကို
ကြိုးစားဖျောင်းဖျ နားချခဲ့ဖူးပါသည်။

ထိုအခါ မူးသံ့စွက်၍ကျွန်တော်
ကို မိန့်ကြားခဲ့သော အဖေအမှာစကားမှာ
မှတ်သားလောက်ပါပေ၏။

“ဒီမှာ...ငါ့သားရဲ့၊ အဖေတို့
ငယ်ငယ်ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ဆိုပါ
တော့၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်တို့၊ ကင်တင်းတို့၊ စားသောက်ဆိုင်
တို့ ထိုင်ကြတဲ့အခါ၊ တစ်ခိုင်းတည်း
အတူတူစားကြ၊ သောက်ကြပေမယ့် ငွေ
ရှင်းတဲ့အခါတော့ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူ၊
ကိုယ်စားတာ ကိုယ်ရှင်းကြရတာကိုး။ အဲ
ဒီလို...ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူကြတဲ့
စနစ်ကို အဖေတို့တုန်းကတော့ “အမေရိ
ကန်စစ္စတမ်” လို့ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲခဲ့ကြတယ်
လေ။ အခု...အဖေတို့ မိသားစုမှာလည်း

ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်ခြေထောက်
ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်ကြပြီဆိုတော့ အမေရိ
ကန်စစ္စတမ်အတိုင်း ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်
ယူ၊ ကိုယ့်ဝန်ကိုယ်ထမ်းနေလိုက်ကြ
တော့ ပြဿနာအေးတာပေါ့ကွာ။ အဖေ
လည်းနားငြီးသက်သာတာပေါ့။ မဟုတ်
ဘူးလား”

အဖေဆိုတော့လည်း အခြေ
အတင်ပြောဆို ငြင်းခန့်ခြင်းငှာမသင့်
သည်မို့ ကျွန်တော် ငြိမ်နေလိုက်ရပါ
သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ မကောင်းလှပါ။
မြန်မာလူမျိုးစစ်စစ်ဖြစ်သော ကျွန်တော်
တို့မိသားစုအတွင်း အမေရိကန်စစ္စတမ်
ဆိုတာကြီးကို ကျင့်သုံးဖြစ်ခဲ့သည်ကိုတော့
ကျွန်တော် ရင်နာနေရပါတော့သည်။

ကျွန်တော်အဖေနှင့် အမေတို့
တွင် ကြံဖန်ချီးမွမ်းသည်ဆိုက ချီးမွမ်း
ထိုက်သော အမူအကျင့်ကောင်းတစ်ခု
တော့ရှိနေပါ၏။ ဤသည်မှာ လင်မယား
ကတောက်ကဆ ဖြစ်ကြ၍ စကား
အခြေအတင်ပြောဆိုကြရာ၌ အိမ်နီးနား
ချင်းများ ကြားလောက်အောင် အော်ကြီး

ဟစ်ကျယ်ရန်တွေ ပြောဆိုတတ်လေ မရှိ
ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤနေရာ၌ ကျွန်တော်
သည်အဖေ့ကို ပိုမို၍အမှတ်ပေး ချီးမွမ်း
လိုပါ၏။

အဖေသည်မည်မျှပင် သောက်
စား မူးယစ်နေသည် ဖြစ်ပါစေ၊ အမေနှင့်
ကတောက်ကဆ ဖြစ်သည် အခါ
အမေ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ရိုက်
မောင်း ပုတ်မောင်းပြုလုပ်ရန်တွေ (မရိုက်
ရက်သည်လည်းဖြစ်နိုင်ပါ၏) ရုန်းရင်း
ကြမ်းတမ်းစွာ အော်ဟစ်ဆဲဆိုခြင်းပင်
ပြုတတ်သူမဟုတ်ပါ။ အဖေစရိုက်က
ပြန်မပြော နားမထောင်၊ ကိုယ်ထင်ရာ
ကိုယ်အသံတိတ် ပြုလုပ်တတ်သူဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ အဖေနှင့် အမေတို့၏
တူနစ်ကိုယ် တိုင်းပြည်တွင် တိုးတိုးတိတ်
တိတ်ကြိတ်ကာ အိုးစားကွဲနေသော
အဖြစ်မှာ အပြင်လူရိပ်မိ သိရှိခြင်းမရှိသော
ကျွန်တော်တို့မိသားစု၏ အိမ်တွင်းရေး
ပြဿနာအဖြစ် ရှိနေခဲ့သည်မှာ အတော်
ပင်ကြာခဲ့ပါပြီ။ သုံးနှစ်ခန့်မျှပင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်
သည်။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစု၏ အိမ်
တွင်းရေးပြဿနာ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်

အပြင်သို့ပေါက်ကြားခဲ့ရခြင်းမှာ ဝိကီလိခံ
လက်ချက်မဟုတ်ပါ။ ရပ်ကွက်ထဲမှ အိမ်
တကာလှည့်စပ်စု၊ အတင်းပြောလေ့ရှိ
သော အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးကြောင့်ပင်
ဖြစ်ပါ၏။ ထိုသို့သော မိန်းမကြီးမျိုး နေရာ
တိုင်း ရပ်ကွက်တိုင်းတွင် တွေ့မြင်ရလေ့
ရှိခြင်းကြောင့် သူ့အမည်ကို တကူးတက
ဖော်ပြခြင်း မပြုစတုဘဲ “ဒေါ်စပ်စုကြီး”
ဟုသာ အမှတ်သညာပြု ဖော်ပြလိုက်ပါ
တော့မည်။

တစ်နေ့သောနံနက်ပိုင်းတစ်ခု
တွင် ဒေါ်စပ်စုကြီးက သူ့ခြံထွက်ဟုဆို
သော ပဲပုစွန်သီး လက်တစ်ဆုပ်ခန့် အိမ်
လာပေးသည်ဆို၏။ ထိုအချိန်တွင် ထုံးစံ
အတိုင်း ကျွန်တော်မရှိ၊ အဖေမရှိ၊ အမေ
တစ်ဦးတည်းသာရှိ၏။ နောက်နှစ်ရက်ခန့်
အကြာ ဒေါ်စပ်စုကြီးနှင့် အဖေတို့ အရပ်
ထဲကလမ်းပေါ်တစ်နေရာတွင် ဆုံမိရာ
ဒေါ်စပ်စုကြီးက...

“ဘယ်နှယ့်...ကိုခင်မောင်လွင်
ဟိုနေ့ကပေးခဲ့တဲ့ ပဲပုစွန်သီး ဘာလုပ်စား
ကြသလဲ...။ ချီရဲမဟုတ်လား။ ခြံထွက်
လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေလေ...”

ထိုအခါ ဘာမျှမသိလေသော

အဖေက...

“ဘာ...ပဲပုစွန်သီးလည်းဗျာ
ခင်ဗျာဘယ်တုန်းက ပေးလို့လဲ”

“အဲတော်...ဟိုတစ်နေ့က
ရှင်တို့အိမ်ကို လာပြီးပေးခဲ့တယ်လေ
အဲဒီတုန်းက အိမ်မှာရှင်မိန်းမတစ်ယောက်
တည်းရှိနေတာလေ...”

“ဪ...သူပေးခဲ့တာ
ကျွန်တော် ဘယ်စားရမှာလည်းဗျာ...”

သူတစ်ပါးအတွင်းရေး ကိစ္စမှာ
ကို စပ်စု၊ စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရာတွင် အမေ
အကြံရင့်ကျက်လှပြီ ဖြစ်သော ဒေါ်စပ်
ကြီးက၊ အဖေ၏ လွှတ်ခန့်ထွက်သွား
သော၊ ဤနှုတ်ထွက်စကားကို နင်းကာ
စုံစမ်းဖော်ထုတ်ခဲ့မှုကြောင့် ကျွန်တော်
မိသားစုသုံးဦး စားအိုးသုံးအိုး ကွဲနေချေ
အမှုကိစ္စကြီးပေါ်ပေါက် ခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဒေါ်စပ်စုကြီးက သူ့အစွမ်းအား
ဖြင့် ဖော်ထုတ်ခဲ့လေသော ဤအမှု၏
ကို ပိုမိုလေးနက်စေရန်နှင့် လူစိတ်ဝင်
မှုပိုမိုရရှိစေရန် အဓိဓာသားလေးများ ခြံ
စွက်ကာ ရပ်ကွက်အတွင်း သတိ
ထုတ်ပြန်ခဲ့လေသည်။

ဒေါ်စပ်စုကြီး၏ သတင်းထုတ်

ပြန်ချက်များကတော့ အဖေနှင့်အမေတို့
သည် စားအိပ်တစ်ခန်းစီဖြင့် အိပ်စားကွဲနေ
ကြပြီး သောက်ရေအိုး တစ်ယောက်တစ်
အိုး၊ တံမြက်စည်း တစ်ယောက်တစ်
ချောင်းစီဖြင့် သူ့အပိုင်းကိုယ့်အပိုင်း ခွဲခြား
ကာ သီးခြားစီ ဖြစ်နေကြပါလေသည်တဲ့။

ဒေါ်စပ်စုကြီး၏ ဖွဲ့ချက်များက
တော့ လန်ထွက်နေသည်ဟု ဆိုရပါတော့
မည်။

xxx

ကျွန်တော်အနေဖြင့် ဒေါ်စပ်စု
ကြီးနှင့် ဆုံမိသည့်အခါများတွင် ကြိုက်၍
ပြုံးမိရင်းက...

“ဒေါ်စပ်စုကြီးရေ။ ခင်ဗျား
လောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက
သနားတယ်”

ဟူ၍ အသံမထွက်ဘဲ။ စိတ်ထဲ
မှပြောဆိုရေရွတ်မိပါ၏။ ထိုသို့ပြောဆို
ရေရွတ်နိုင်ရန်လည်း ကျွန်တော်တွင်
လုံလောက်သော အကြောင်းက ရှိနေပါ
လေသည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင်းရေး
ပြဿနာကို ဒေါ်စပ်စုကြီးစုံစမ်းဖော်ထုတ်

နိုင်သည်က သူ့လက်လှမ်းမီရာ ရပ်ကွက်
အတွင်းတွင်သာ ဖြစ်၏။ ရပ်ကွက်ပြင်ပ
အလုပ်ခွင်အတွင်း အချိန်ပြည့်ရောက်ရှိ
နေသူ ကျွန်တော်အကြောင်းကိုတော့
ဒေါ်စပ်စုကြီးတစ်ယောက် အသေအချာ
ဂယနဏသိနိုင်ခြင်း မရှိပါ။

အမှန်တော့ အသက်အားဖြင့်
သုံးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော ကျွန်တော်
သည်လူပျိုလူလွတ် တစ်ဦးမဟုတ်တော့
ပါ။ ကျွန်တော်ချစ်သူ မိန်းကလေးနှင့်
တရားရုံးတွင် နှစ်ဦးသဘောတူလက်မှတ်
ထိုး၍ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လက်ထပ်ထား
ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ခန့်ပင် ရှိခဲ့ပြီး
ဖြစ်၏။ ဤသို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လူမ
သိသူမသိကြိတ်၍ လက်ထပ်ထားခြင်း
မှာ နှစ်ဘက်သော မိဘများသဘောမတူ
၍လည်းမဟုတ်။ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ
တူနှစ်ကိုယ် တိုင်းပြည်ထူထောင်ရန်
အတွက် အလုပ်အကိုင်နှင့် ဝင်ငွေမရှိ၍
လည်းမဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဤအခြေသို့ရောက်
ခဲ့ခြင်း၏ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်း
အရင်းမှာ ကျွန်တော်အမျိုးသမီး၏ ဘဝ
ပေးအခြေအနေနှင့် ဘဝပေးတာဝန်များ
ကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ရှင်းပြရပေဦးအံ့ ...။

ကျွန်တော့်အမျိုးသမီး အမည်
ကို ကျွန်တော်ခေါ်သလို “မဝေ” ဟုပင်
နာမည်အတိုသုံး၍ ဖော်ပြပါမည်။

မဝေမှာ ကျွန်တော့်ထက် နှစ်
နှစ်ခန့်ငယ်၍ ကျွန်တော်နှင့်လက်ထပ်စဉ်
က အသက်နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်
သည်။ မဟာရန်ကုန်မြို့ အစွန်အဖျားရှိ
အခြေခံလူဟန်းစား အများစုနေထိုင်သော
ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုတွင် မိသားစုနှင့်
အတူနေထိုင်သူဖြစ်၏။ သူတို့မိသားစုတွင်
မုဆိုးမအမေရယ်၊ အကြီးဆုံးသမီးမဝေ
ရယ်၊ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိ
ပိုလီယိုရောဂါသည် မသန်စွမ်းမောင့်
တစ်ယောက်ရယ်၊ အလယ်တန်းနှင့်
အထက်တန်းကျောင်းသူ အငယ်ဆုံးညီမ
နှစ်ဦးရယ် စုစုပေါင်းငါးဦးရှိ၏။ မဝေတို့
အဖေကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ခန့်
ရှိခဲ့ပြီဟုဆိုသည်။ အဖေဆုံးပြီးကတည်း
က မိသားစုဘဝ ရပ်တည်ရေးအတွက်
အကြီးဆုံးသမီးဖြစ်သူ မဝေနှင့် မိခင်မုဆိုး
မတို့က အတော်ကြီးစားရန်ကန်ခဲ့ကြရ
သည်ဟုဆိုပါသည်။

အမှန်တော့ မဝေမှာက မေ့

ချင်းမောင်နှမခြောက်ဦးရှိမည်ဆို၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုစဉ်အခါက မဝေတို့အိမ်ထောင်စုတွင် အမေပါနှင့်ဆိုလျှင်မိသားစု နှစ်ဦးရှိပါသည်။ ထိုနှစ်ဦးမျှသော အိမ်ထောင်စုကြီး၏ တာဝန်ကို ကျောင်းမပြီးသေးသည့် မဝေက ကျောင်းတစ်ဖက်ဖြင့် အမေနှင့်အတူအိမ်ဆိုင်ကလေး တစ်ခု ဖွင့်လှစ်ရောင်းချခြင်းဖြင့် ကြီးစားရမ်းကန် ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နောင်အခါ မဝေသည် မြို့ထဲရှိ ကွန်ပျူတာစာမီ၊ စာရိုက်အဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ အိမ်ဆိုင်ကို အမေနှင့် မောင်ညီမများကို ရောင်းချစေခဲ့ပြီး ဆိုင်အတွက် ကုန်ဝယ်ယူဖြည့်တင်းခြင်းကိုမူ သူကပင် တာဝန်ယူလုပ်ကိုင်ပေးနေခဲ့ရသည်မှာ ယခုအချိန်ထိပင် ဖြစ်ပါ၏။

မဝေတို့ မောင်နှမခြောက်ဦးအနက် မဝေအောက်က မောင်တစ်ယောက်မှာ လွန်ခဲ့သောခြောက်နှစ်ခန့်က မလေးရှားတွင် အလုပ်သွားလုပ်မည်ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလိုက်သည်မှာ ယခုအချိန်အထိ ဘာအဆက်အသွယ်မှမရသေးပါ။ ရှင်သည် မသိရဟုဆိုသည်။ ထိုမောင်၏အောက် ညီမတစ်ယောက်မှာလည်း လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ်ခန့်က

အိမ်ထောင်ကျပြီး အိမ်မှထွက်သွားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အိမ်တွင်လက်ရှိဖြစ်သော မိသားစုငါးဦး၏တာဝန်မှာ လုံးလုံးလျားလျား မဝေအပေါ်တွင်သာကျရောက်လျက်ရှိနေပါတော့သည်။

ထိုသို့သော မိသားစုတာဝန်တစ်ခုနှင့်တစ်ခုပိုးကြီးကို မဝေမနိုင်မနင်းထမ်းဆောင်နေရခြင်း အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်နှင့်မဝေတို့၏ တူနှစ်ကိုယ်တိုင်းပြည်ထူထောင်ရေးတွင် ကြိုးစားသော အဟန့်အတား၊ အနှောင့်အယှက်ကြီးအဖြစ် အကျိုးသက်ရောက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ဆိုခဲ့ပြီးသော မဝေ၏မိသားစုတာဝန်နှင့် အခြေအနေများကြောင့် မဝေမှာလက်ထပ်ပြီး ကျွန်တော်နောက်လိုက်ခဲ့ရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်နောက်သို့ မဝေမလိုက်နိုင်သောကြောင့် မဝေတို့အိမ်သို့ ကျွန်တော်လိုက်နေရန်မှာလည်း အဆင်မပြေနိုင်ခဲ့ပါ။ ဖခင်ဆုံးပြီးနောက် ထက်ဝက်ခွဲရောင်းချခဲ့ရပြီး ဆယ်ပေအကျယ်သာကျန်ရှိသော မြေကွက်ပေါ်တွင်၊ ဈေးဆိုင်နှင့်တွဲကာ ဆောက်ထားခဲ့ရသော တံသာသာအိမ်ကလေးမှာ မဝေ

တို့ မိသားစုငါးဦး နေလောက်ရုံသာရှိပါ၏။ မဝေတွင်ညီမပျိုနှစ်ဦးနှင့် မသန်စွမ်းမောင်လူပျိုတစ်ဦးလည်း ရှိသေးသည်ဖြစ်ရာ။ နောက်ထပ်အိမ်ထောင် တစ်ခုပူးတွဲနေထိုင်ရန် မသင့်လျော်ပါ။ နောက်ပြီး မဝေကိုယ်တိုင်ကလည်း မနိုင်မနင်းထမ်းနေရသော မိသားစုတာဝန်များကို ကျွန်တော်ကို အိမ်အပါခေါ်၍ မျှဝေထမ်းဆောင်စေသည့် အဖြစ်မျိုးလုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်ဟုဆိုပါသည်။

ကျွန်တော်မိသားစုများကလည်း ကျွန်တော်အိမ်ထောင်ရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်တော်သဘောဆန္ဒအတိုင်းဆောင်ရွက်ရန် ခွင့်ပေးထားသည်ဆိုသော်လည်း သူတို့၏ တစ်ဦးတည်းသောသားကလေး မိန်းမဘက်မှ မိသားစုတစ်ခုလုံး၏တာဝန်ကို ကုန်းရန်းထမ်းနေရမည်ကိုတော့ မြင်လို့၊ တွေ့လို့ကြမည်မဟုတ်သည်မှာ သေချာပါသည်။

ဤသို့သော အကြောင်းများကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်မဝေတို့သည် နောက်ဆုံးမှာတော့ အဖေပြောသော အမေရိကန် စစ္စတမ်ဆိုတာကြီးအတိုင်း ပင်ကျင့်သုံးခဲ့ရပါတော့သည်။ တရား

တွင်တိုးတိုးတိတ်တိတ် လက်မှတ်ထိုး
လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲအတိုင်း
ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နေ၊ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်
ယူ၊ ကိုယ်ထမင်းကိုယ်စားပြီး တစ်လ
လွှာတစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်ခန့် တည်းခိုခန်း
တွင် ခိုနားတွေ့ကာ တူနစ်ကိုယ်တိုင်ပြည်
တို့တည်ဆောက် ခဲ့ကြရပါတော့သည်။

ယခုအခါ Living Together
ခေါ်လက်မထပ်ဘဲ အတူနေကြသည့်
ယဉ်ကျေးမှုလေ့စရိုက်များ ကျွန်တော်
တို့ဆီတွင်လည်း အတော်ပင် ပျံ့နှံ့တွင်
ကျယ်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ အမျိုးသားယဉ်ကျေး
မှုကိုထိန်းသိမ်းကြသော အမျိုးကောင်း
သားသမီးများအဖို့ စိတ်လက်မချမ်းသာ၊
ပူပင်ကြောင့်ကြ ဖြစ်နေကြရပါသည်။

ထိုအထဲတွင် တရားဝင်လက်ထပ်ထားပြီး
အတူမနေနိုင်ကြသည့် ကျွန်တော်နှင့်မဝေ
တို့အဖြစ်ကို ထုတ်ဖော်ဝန်ခံခဲ့ခြင်းကြောင့်
တစ်ပုလိန်ပုလိန် ဖြစ်ကြရမည်ကိုတော့
ကျွန်တော် စိုးရိမ်ပူပန်မိပါသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ လိုက်ပါ
နေထိုင်ခြင်း မရှိသေးသည့်တိုင်၊
ကျွန်တော်ဝန်းမတော် သူတို့ချွေမအဖြစ်
ကျွန်တော့်မိဘများက အသိအမှတ်ပြု
လက်ခံကြိုဆိုထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။
သို့ဖြစ်၍မဝေမှာ သူ့အိမ်သို့အိမ်ဖြင့် တသီး
တခြားနေသူဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်
တို့ အိမ်ထောင်စု၏ မိသားစုဝင်တစ်ဦးပင်
ဖြစ်ပါတော့သည်။

သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့်...အမှန်

အတိုင်းဆိုလျှင်၊ ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင်
မိသားစုဝင်လေးဦးရှိနေပြီ။ စားအိုးအားဖြင့်
လေးအိုးကွဲ နေချင်းဖြစ်ကြောင်း သိမြင်နိုင်
ပါ၏။

ထို...ထိုသောအကြောင်းများ
ကြောင့်၊ ခေါ်စပ်စုကြီးနှင့်ဆုံမိလေတိုင်း
ကျွန်တော်ကြိတ်၍ ပြုံးမိရင်းက...

“ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက
ခင်ဗျားလောက်တော့ သနားတယ်...
ခေါ်စပ်စုကြီးရေ”

ဟူ၍ စိတ်ထဲမှ ကြားဝါပြောဆို
နေမိပါတော့သည်။

ကြည်ဇော်ထူး

ဝိတ်ကွယ်ရာမရှိ

လွမ်းလို့ဖြင့် ကျန်နေရင်ဦးမှာ

ခင် (ခင်ဦးမြ)

နှင်းတွေဝေနေပြီ လပြည့် ...

ရင်ထဲမှာ လူမသိတဲ့ ဝေဒနာတွေနဲ့ ဆို
တာ နင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ သိနိုင်တော့
မှာ မဟုတ်ပါဘူး လပြည့်ရယ်...

ဒီဝေဒနာတွေကို ငါ့ရင်ထဲ နင်
ညှပ်ပေးလိုက်တာလေ၊ ခုတော့ နင်က
နဲ့ အလေးဆုံးတစ်နေရာကို ထွက်သွား
ပြီနော်၊ နင်ဟာ ငါ့အတွက် ထာဝရ
အမှတ်တရ ဖြစ်နေမယ့် စာတစ်စောင်နဲ့
ဆေးခဲ့ပြီပေါ့၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆုံနိုင်
တော့မယ့် နေရာဆီကို နင်ထွက်သွားခဲ့
တာ ဒီနေ့ဆိုရင် တစ်နှစ်ရှိခဲ့ပြီလေ။

နင်ဟာလေ နာမည်နဲ့ ပြောင်း
ပြီး အမြဲတမ်း ပူလောင်နေခဲ့တာ အ
တိတ်မှာကတည်းကပေါ့နော်၊ ငါ့မှတ်မိ
သေးတယ် လပြည့်၊ အဲဒီတုန်းကပေါ့။

xxx

“စာဂျိုးမ မိသဒ္ဓါ၊ နင်ဟာနင်
အေးအေးဆေးဆေးနေပါလား၊ နောက်
တစ်ခါ တိုမီးရိုမီးလုပ်ရင် ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့
သက်သီးနဲ့ပိတ်ထိုးပစ်မယ် မှတ်ထား”

လပြည့်အမှုအရာက တကယ်
ပင် စိတ်ဆိုးနေတာမို့ သဒ္ဓါ အမှန်ပင်
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

“ငါက နင်အတွက် စေတနာ
နဲ့...ဟို”

“ဘာစေတနာလဲ၊ ပြောစမ်း
ကျောင်းလစ်တာ၊ ဆေးလိပ်သောက်တာ
တွေ အိမ်ကို နှိပ်ပြန်ပြောလို့ ငါအစိုက်ခံရ
တာ စေတနာလား”

“ငါပြန်တိုင်တာ မဟုတ်ဘူး
လပြည့်၊ အတန်းပိုင်ဆရာမက တိုင်စာပို့
တာ”

“ဘာထူးလဲ၊ ငါကျောင်းလစ်
တာ နေမကောင်းလို့ပါလို့ လိမ်ပြောပေး
လိုက်ရင် သေသွားမှာ ကျနေတာပဲ”

“လပြည့်၊ နင် ငါ့အပေါ်ဆိုရင်
ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်နှိပ်ချိုးချိုး ပြောရက်
တယ်ဟယ်၊ ငါကနင် လူပေါင်းမှားပြီး
ပျက်စီးသွားမှာဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ပါ ဆေး
လိပ်ထဲမှာ ကတ္တရာ၊ နီကိုတင်း၊ ကာဗွန်မို
နောက်ဆိုဒ်၊ ဘင်ဇင်း၊ အနီနီယားဆိုတဲ့
ဓါတ်ပစ္စည်းအမျိုးပေါင်း ၃၀၀ကျော်ပါ
တယ်၊ အဓိက ကတော့ နီကိုတင်းဓါတ်
ပဲ၊ နီကိုတင်းဓါတ်က လူကိုစွဲလမ်းစေ
တယ်၊ ဆေးလိပ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲသောက်ရင်
နှလုံးသွေးကြော ကျဉ်းတာတို့ လေဖြတ်
တာတို့”

“တော်စမ်း မိသဒ္ဓါ ငါ နင်ကို
ဆေးလိပ်အကြောင်း စာစီကုံးခိုင်းနေတာ
မဟုတ်ဘူး၊ အေး... ပြောလိုက်မယ်၊
နောက်တစ်ခါ ငါ ဘာလုပ်လုပ် နင်ညာ
မပြောချင်ရင် မသိဘူးလို့ပဲပြော၊ အေး
ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ တွေ့လား လက်
သီး”

မျက်နှာနှာကို လက်သီးဆုပ်ပြ
ကာ ချာနေလှည့်ထွက်သွားသော လပြည့်
ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းမောကို
အကြိမ်ကြိမ်ချမိသူက သဒ္ဓါရယ်ပါပင်။

xxx

သည်လိုနှင့် သဒ္ဓါကဆယ်
တန်းကို ဂုဏ်ထူးလေးဘာသာနှင့် အောင်
မြင်ခဲ့ပြီး လပြည့်ကတော့ စာမေးပွဲကျခဲ့
သည်။ သဒ္ဓါ မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင်
ဆေးကျောင်းတက်ရချိန်မှာ လပြည့်က
နိုင်ငံခြားထွက်သွားခဲ့သည်။

သဒ္ဓါတို့ နှစ်ယောက်လည်း ဖုန်း
မှတစ်ဆင့် စာလွှာများမှ တစ်ဆင့် ချစ်သူ
တွေဖြစ်ခဲ့ကြပါပြီ၊ ထိုပြင် လပြည့်လည်း
နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လာခဲ့ပြီး ဖြစ်သလို သဒ္ဓါ
လည်း ဒေါက်တာသဒ္ဓါ ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီ။
ယနေ့တော့ သဒ္ဓါကျွတ်နားရက်

မို့ လပြည့်နှင့် အပြင်ထွက်ရန် ချိန်းထား
တာကြောင့် အလှတွေပြင်နေမိသည်။

“သမီးရေ . . . အောက်မှာ
မောင်လပြည့် ရောက်နေပြီကွယ်၊ ပြီးရင်
ဆင်းခဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မေမေ။ သမီးလည်း
အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ”

သဒ္ဓါ ခပ်သွက်သွက် ပြင်ဆင်
ကာ စလင်းဘက်လေးကိုလွယ်ပြီး ဆင်း
လာခဲ့လိုက်သည်။

“ဟင်...လပြည့် အနွေးထည်
ကြီးနဲ့ပါလား၊ နေမကောင်းဘူးလား ဟင်”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ နင်ကာလည်း
ဆရာဝန်ပီသတယ်၊ တွေတာနဲ့ နင်လူနာ
ကျနေတာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆေးကြို၊
သောက်ထားတာ ကောင်းတာပေါ့၊ ဟဲ့၊
နေဦး၊ အိမ်မှာဆောင်ထားတာ ရှိတယ်၊
ဆေးသောက်လိုက်ဦး၊ တော်ပြီကွာ ဘယ်
မှထွက်မလည်းပဲ အိမ်မှာပဲ နေလိုက်ကြ
ရအောင် နော်...လပြည့်”

“ညစ်ပြီကွာ၊ ကာယကံရှင်ဖြစ်
တဲ့ ငါကတောင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ၊
ဆေးသောက်လိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာ

ကဲ့...ပေ။ ဆေးသောက်မယ်၊ ပြီးရင်
ဖိတ်စာကတ် သွားကြည့်မယ်၊ ဖန်နစ်ချာ
ဆိုင်ဝင်မယ် ဒါပဲ”

“ကဲ...ကဲ သဘော သဘော
နင်ဟာလေ ငါကိုဆို ငယ်ငယ်လေး က
တည်းက ခုချိန်ထိ နိုင်နေတော့တာပဲ
သိလား၊ လပြည့်”

“နောက်လည်း အိမ်ထောင်ဦးစီး
ဖြစ်တဲ့ ငါ့စကားကိုပဲ နင်နားထောင်ရမှာ
နော်၊ အဲဒါမြဲမှတ်ထား”

ပြောရင်းလပြည့်က သဒ္ဓါ
ခေါင်းကို ညင်ညင်သာသာလေး ထုလိုက်
တာမို့ သဒ္ဓါလည်း ဇက်လေးပု၍ မျက်
စောင်းထိုးလိုက်ပါတော့သည်။

HIV Positivအပေါင်းလက္ခ
ဏာ...အို...HIV(+)veဆိုပါလား၊ ဒါ
ဟာ လပြည့်ရဲ့ သွေးအဖြေတဲ့လား၊ အို
မယုံနိုင်ပါဘူး။ မဖြစ်နိုင်တာ... ဒါ၊
ဒါဟာ လပြည့်မဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်
ယောက်ရဲ့ သွေးအဖြေပဲ ဖြစ်ပါစေ၊

သဒ္ဓါမှန်ဝန်းများကို ပိတ်လိုက်
သည်၊ ပြီးမှ တစ်ဖန် ငြိမ်ဖွင့်ကာ စာရွက်
ကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ မလွဲ

နိုင်ပါ။

HIV Test Kit ပေါ်က အနီ
ရောင် အစင်းလေးနှစ်ကြောင်းက ထင်
ထင်ရှားရှား လပြည့်အဖျားမပြတ်က
တည်းက သဒ္ဓါ သံသရာရှိလာတာမို့
လပြည့်ကို လှည့်ပတ်ချော့ကာ ကျန်းမာ
ရေးအတွက် Retro Test လုပ်ဖို့ဆိုပြီး
သွေးယူခဲ့ရသည်။

HIV ပိုးရှိနေပြီဆိုလျှင် လပြည့်
ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရှိသည့် သွေးဖြူဥတွေ
အနေးနှင့် အမြန် ပျက်စီးတော့မည်
အဖျားမကျတာ၊ ကိုယ်အလေးချိန်တွေ
လျော့လာတာ၊ ပါစပ်တွေမှာ မကွဲရဲတွေ
ပေါက်လာတာ၊ အကြိတ်တွေရောင်ရမ်း
လာတာ၊ အဆုပ်ကိုထိခိုက်ပြီး တီဘီ
ရောဂါဖြစ်လာတာတွေ၊ ဝမ်းလျှောလာ
တာတွေ၊ အို... ဒါတွေ ဒါတွေ အားလုံး
ဟာ HIV (+)ve ရဲ့ AIDS နဲ့ နောက်
ဆက်တွဲ လက္ခဏာတွေဆိုတာ နင်ကို
ငါ ဘယ်လို အင်အားတွေနဲ့ ပြန်ပြောပြ
ပါ့မလဲ လပြည့်ရယ်...။

သဒ္ဓါ...

ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ပထမ...

ဘောင်းဆိုပါရစေ။ ခွင့်လွှတ်ပါဆိုတဲ့
 ကားကို နှင်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံတွေ့ပြီး
 ပြောချင်ပေမယ့်၊ ဆင်ဖြူမျက်နှာ ဆင်
 ဆည်းမကြည့်ပဲဆိုသလို အမြဲတမ်း နှင့်
 အပေါ်နိုင်လာခဲ့တဲ့ ငါဟာ တကယ်တမ်း
 ကျတော့ နှင့်ထက်ဘာတစ်ခုမှသာ
 အောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့သူမဟုတ်လား။ ဒါ
 ကြောင့် ဒီစာကို ငါမရှိတော့တဲ့ အချိန်ကျ
 မှ နှင့်ကို ပေးဖတ်ဖို့ မာမီကို အတန်တန်
 မှာခဲ့ရတာပါ။ နှင့်ဒီစာကို ဖတ်နေချိန်မှာ
 ငါဟာ လူလောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့ပါ
 ဘူး သဒ္ဓါ...။

ငါ တကယ်ဆိုခဲ့ပါတယ် သဒ္ဓါ
 ငယ်ငယ်ကတည်းက နှင်အမှန်းခံပြောခဲ့တာ
 တွေကို စေတနာလို့ မထင်မိပဲ၊ အရွဲ့
 တိုက်ခဲ့မိတယ်၊ ကျောင်းလစ်တယ်၊
 ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာ၊ အရက် အစုံလုပ်ခဲ့
 တယ်။ နောက်ဆုံး ငါနိုင်ငံခြားကို ရောက်
 သွားတော့လည်း အစွမ်းကုန် ပျော်ခဲ့
 တယ်။ နှင်နဲ့ချစ်သူ မဖြစ်ခင်အထိ ငါ
 အစွမ်းကုန် ပျော်ခဲ့ဘူးတယ် သဒ္ဓါ။ အဲဒီ
 အပျော်တွေထဲမှာ နှင်ထင်နေတာတွေ
 အားလုံးကို ငါလုပ်ခဲ့တယ်လို့ပဲ ဝန်ခံပါရ
 စေ။

သဒ္ဓါ...ငါ့မှာ HIV (+)ve
 ရှိနေတယ်။ AIDS ရောဂါဖြစ်နေပြီဆိုတာ
 နှင်ဂျူတီမရှိတဲ့ရက်မှာ ဆေးရုံကိုသွားပြီး
 စုံစမ်းခဲ့ပါတယ်။ ကာယကံရှင် ငါရဲ့
 တောင်းပန်မှုကြောင့် အားလုံးကို သိခဲ့
 လိုက်ရတယ်။

HIV ပိုးဟာ ဗမာလို ကိုယ်ခံ
 အား ကူးဆက်ရောဂါပိုးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရ
 တယ်။ ခေတ်မှီအဏုကြည့် မှန်ဘီလူးနဲ့
 ကြည့်မှ မြင်နိုင်တဲ့ ပိုးပေါ့ ၊ A ဆိုတာ
 Acquired (မွေးရာပါ မဟုတ် ကူးစက်
 ခြင်းဖြင့် ရရှိလာသော)၊ I=Immune (ခုခံ
 အား(သို့မဟုတ်) ကိုယ်ခံအား)၊ D =
 Deficiency (လျော့နည်းကျဆင်းမှု)၊
 S=Syndrome (ရောဂါလက္ခဏာစု)
 လို့အဓိပ္ပာယ်ရတယ်လေ။ လေလုံးရောဂါ
 အဝမ်းဒီဖိုက်ရောဂါ၊ အေဒ်စ် ရောဂါလို့
 အမည်ခေါ်ကြတယ်။

ဒီရောဂါကို ၁၉၈၁ ခုနှစ်က
 စတင်တွေ့ ခဲ့ကြတယ်။ အိတ်ချ်အိုင်စီ
 ၁ နဲ့ အိတ်ချ်အိုင်စီ ၂ ဆိုပြီးရှိပေမယ့်
 မြန်မာပြည်မှာကတော့ အိတ်ချ်အိုင်စီ ၁
 ပဲ တွေ့ရသေးတာလေ။ ငါရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ
 က ပိုးဟာအိတ်ချ်အိုင်စီ ၁ အမျိုးအစားပဲ

ပေါ့ ဒီAIDS ရောဂါဟာ လူသတ်
 လက်နက်ဖြစ်တာမို့ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး
 ပြဿနာတစ်ရပ်လို့ နိုင်ငံအသီးသီးက
 ဆေးပညာရှင်တွေက သတ်မှတ်ကြတာ
 လေ။

ကူးစက်နိုင်တဲ့နည်းတွေက ဖိုမ
 လိင်ကိစ္စရှုပ်သုတွေ၊ ရောဂါပိုးပါတဲ့ သွေး
 သွင်းမိရင်ဖြစ်စေ၊ ဆေးထိုးအပ်နဲ့ ဆေးထိုး
 ပြွန်ကို ကြာကြာမပြုတ်ပဲ နောက်တစ်
 ယောက်ကို ထိုးမိရင်ဖြစ်စေ၊ မူးယစ်ဆေး
 အကြောထဲ ထိုးတဲ့သူတွေရောပေါ့၊ ပြီး
 တော့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်ကနေ သန္ဓေ
 သားကိုတစ်ဆင့် ကူးစက် တတ်တာတွေ
 ဆိုပြီး နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကူးစက်နိုင်တယ်
 လေ။ အများဆုံးကူးစက်တဲ့ နည်းတွေက
 လိင်ဆက်ဆံတာနဲ့ မူးယစ်ဆေးအကြော
 ထဲ ထိုးသွင်းတာတို့ပေါ့။

ဟိုတုန်းက နိုင်ငံခြားမှာ အပျော်
 ကျူးလို့ ကောင်းခဲ့တဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေ
 ကြောင့် ငါ့ကိုယ်ငါ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကူး
 စက်ခံရတယ် ဆိုတာ ခုချိန်မှာသိလိုက်ပါ
 ပြီ။ နိုင်ငံခြားမှာ ဖိုမလိင်ကိစ္စမှာ သိပ်ကို
 လွယ်ကူတယ်လေ။ ဒီလိုလွယ်ကူတဲ့ ဖို
 မလိင်ကိစ္စထဲကို အပျော်ကျူးတဲ့ငါ ဝင်

ရောက်ခဲ့တာ ဘယ်သူ့အပြစ်မှ မဟုတ်ဘူး သဒ္ဓါ၊ ငါ့စိတ်ငါ မထိန်းနိုင်ခဲ့လို့ပဲပေါ့ ငါတို့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ လူနေမှုစရိုက်နဲ့ လုံးဝဆန့်ကျင်တဲ့ ရေစီးကြောင်းထဲမှာ ငါဟာ ရောမရောက်ရင် ရောမလိုကျင့်မယ်ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ လွဲမှားခဲ့ရတယ်လေ။

ဒါပေမဲ့ နင်ဆီက မေတ္တာ၊ အကြင်နာပါတဲ့ စာတွေကြောင့် ငါ့ကိုယ် ငါပြန်ထိန်းခဲ့တယ်။ နင့်ကိုချစ်မိသွားတဲ့ အချိန်ကစပြီး ငါ သစ္စာစောင့်သိခဲ့တယ်။ ဒါကိုတော့ နင်ယုံပါလို့ ငါ အနူးအညွတ် ပြောပါရစေ သဒ္ဓါရယ်။ ငါသစ္စာစောင့်သိခဲ့ပေမယ့် HIV ပိုးဟာ လူမသိ သူမသိဝင် ရောက်နေခဲ့ပြီလေ။

HIV ပိုးဟာ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အရည်ထဲမှာ ရှိသမျှ သွေးဖြူဥတွေကို ဖျက်ဆီးတယ်။ နောက် ငါဟာ AIDS ရဲ့ရောဂါလက္ခဏာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်လာမယ်။ နင့်လို ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ငါ ဒါတွေရောပြနေတာ ရယ် စရာများဖြစ်နေပြီလား သဒ္ဓါ၊ ဆေးရုံက ဆရာဝန်ကြီးပြောပြလို့ သိခဲ့ရတဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို အခုမှ ငါသိခဲ့ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါရင်ထဲမှာ HIV ပိုးနဲ့ နောင်တ

တွေပဲ ရှိတော့တယ် သဒ္ဓါ၊
နင့်ကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေကို HIV ပိုးက လှိုက်စားသွားခဲ့ပြီလေ။ နင်ကတော့ နင်တို့ ကျန်မာရေးဦးစီးဌာန (COUNCELLING DEPARTMENT) ရဲ့ မူအတိုင်း ငါ့ကိုအစွမ်းကုန် ကြင်နာခဲ့တယ်။ ငါကတော့ နင်ရဲ့ အရင်ကထက် ငါ့အပေါ်ပိုပြီး ဂရုစိုက်လာတာတွေကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့တယ်။ နင်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဘို့ ကိစ္စပျက်သွားအောင် နောက်ထပ် အချစ်သစ်တွေသယောင် ဖန်တီးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် နင်ကတော့ ငါဘာလုပ်လုပ် နားလည်နေခဲ့မှာပါလေ။

နင်ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကို ငါ အသိဆုံးပါ သဒ္ဓါ၊ ဒါပေမဲ့ဟာ ငါလိုတန်ခိုး

မရှိတဲ့ကောင်ကို နင်ဘယ်တော့အခါမှ လွမ်းကျန်မရစ်စေချင်လို့ ရေခဲလိုက်ရတာပါ။ ငါဆိုခဲ့သမျှတွေကို နင် ခွင့်လွှတ်လိမ့် မယ်ဆိုရင် ငါကျေနပ်ပါပြီ...။

လပြည့်

xxx

ငါ့ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတွေနဲ့ပါ လပြည့်ရယ်...။

နင်က လွမ်းကျန်မရစ်စေချင်ဘူးဆိုပေမယ့် ... နင်ထွက်သွားခဲ့တဲ့ ဒီလို ဟော်မန်ဆောင်းရာသီ ရောက်တိုင်း ငါလေ... နင့်ကို လွမ်းလျှို့ဖြင့် ကျန်နေရစ်ဦးမှာပါ ...။

ခင်(ခင်ဦးမြေ)

မယုံဘူးကြုံဖူးမှသိသည့်

စိန်စိန်ဒေသနာ

အသံသရာသော အကြံဉာဏ်ရှိ

မြေကွက်တွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံး
ဆောက်ရာ (ယနေ့) ပြီးစီးသွားပါပြီ။
မြေအကျယ် ၄ ပေ x ၆၀ ပေတွင်
နံကပ်တိုက်ပုလေးဆောက်ပြီး အမိုးကို
အစိမ်းရောင်သွပ်မိုး ထားပါသည်။ အိမ်
မဆောက်မီကတည်းက မြေကွက်လေး
ကို ခြံခတ်ပြီး သစ်ပင်ပန်းပင်လေးများ
အကွက်ကျကျ စိုက်ပျိုးထား၍ စိမ်းစိမ်း
စိစိဖြင့် နေချင့်စဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။
တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိပါသည်။ ကျွန်မတို့
အိမ်ရှေ့လမ်းမှ အတော်လေးလှမ်းသော
သုဿန်သို့ အသုဘကိစ္စများ ဖြတ်သန်း
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤကိစ္စသည်လည်း
တရားသဘောအရ ကျွန်မတို့မိသားစု
အတွက် အနှောင့်အယှက် မရှိပါ။

ယနေ့တွင် အိမ်ကလေးကို
သန့်ရှင်းပြင်ဆင်ရန် ဖေဖေ၊ ကျွန်မနှင့်
နယ်မှရောက်နေသော ညီမဝမ်းကွဲလေး
(မနောဖြူ) တို့ စားစရာများထည့်ပြီး
ညအိပ်လာကြပါသည်။ ကျွန်မတို့နှင့်
အတူ သွားလေရာလိုက်တတ်သည့်
အချစ်တော် အင်းခွေးကြီး (ဖိုးဒီလုံး)
လည်း ပါလာပါသည်။ ဖေဖေမောင်
သော ကားကလေးဖြင့် ပစ္စည်းများ
အပြည့်တင်ပြီး နံနက်စာ စားသောက်ပြီး

အကြံဉာဏ်ရှိ ထွက်လာကြပါသည်။

တစ်နေ့လုံး အိမ်ကလေးကို
သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ပစ္စည်းတွေ နေရာချ
နှင့် မမောနိုင် မပန်းနိုင်ပါ။ ဖေဖေနှင့်
အင်းခွေးကြီး (ဖိုးဒီလုံး) က ခြံထဲ အမှိုက်
လှဲကျင်းပြီး မီးရှို့ကြပါသည်။ ခွေးကြီး
(ဖိုးဒီလုံး) သည် ခြံထဲတွင် လှည့်ပတ်
ပြေးရင်း အပျော်ကြီး ပျော်နေပါသည်။
ညနေစောင်းတွင် ဖေဖေအစ်မကြီး နေ
မကောင်းဖြစ်၍ ပြန်လာရန် မေမေက
ဖုန်းဆက်ပါတော့သည်။ အလုပ်တွေ
လည်း လက်စမသတ်သေး၍ ဖေဖေတစ်
ယောက်တည်း ပြန်သွားရပါသည်။ ခြံ
ဝန်းရော အိမ်ကလေးပါ လုံခြုံမှုရှိ၍
ကျွန်မတို့အတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိပါ။

ဖေဖေ ပြန်သွားပြီးကတည်းက
ခြံဝန်းတံခါးကို သော့ခတ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်
လာကြပါသည်။ ခွေးကြီး (ဖိုးဒီလုံး) က
လည်း အိမ်ပေါ်တက်လိုက် ခြံထဲဆင်း
လိုက်ဖြင့် ပျော်နေဆဲပါ။ ကျွန်မတို့ ညီ
အစ်မ စားသောက်သိမ်းဆည်းပြီး စကား
ထိုင်ပြောနေကြပါသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်ပြီး အိပ်ချင်လာ၍ တံခါးများသော့
ခတ်စစ်ဆေးပြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက်
အိပ်ရာပြင်ပြီး အတူအိပ်ရာဝင်ကြပါ
သည်။ တစ်နေ့လုံး လုပ်ရှားထား၍

ပင်မန်းပြီး ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွား
တော့သည်။ ကျွန်မ မနီးတဝက် နီး
တက်ဖြင့် ကျွန်မ နောက်ကျောဘက်မှ
တစ်ခုခု ထိနေသလို အသက်ရှူသံ
ခံစားမိပါသည်။ ကျွန်မ နောက်ပြန်လှည့်
ဖြင့် စမ်းလိုက်သောအခါ “အမွှေးအမှင်”
များနှင့် အသားစိုင် ပျော့အိအိကို ကိုင်
မိပါသည်။ လက်စသတ်တော့ ခွေးကြီး
(ဖိုးဒီလုံး) လာတိုးအိပ်နေတာကို။ ခွေး
ကြီး (ဖိုးဒီလုံး) သည် တစ်ခါတစ်
ကျွန်မတို့ခြေရင်းတွင် အတင်းတိုးအိပ်
တတ်ပါသည်။ ကျွန်မလည်း (ဖိုးဒီလုံး)
နှင့် ကျောချင်းကပ်ပြီး အိပ်ပျော်သွား
သည်။

နံနက်မိုးသောက်ပါပြီ။ ကျွန်မ
နီးလာ၍ ဘေးကိုစမ်းလိုက်ရာ ခွေးကြီး
(ဖိုးဒီလုံး) မရှိတော့ပါ။ ညီမလေး
လည်း ခွေခွေလေး အိပ်နေဆဲ။ ကျွန်မ
အိပ်ခန်းတံခါးကို သော့ဖွင့်ပြီး အပြင်
ထွက်လိုက်ပါသည်။ ဧည့်ခန်းမှ တံခါး
ကြီးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ဖိနပ်ခွေ
လေးကားထစ်ကလေးတွင် အိပ်နေသော
ခွေးကြီးက လျှာတန်းလန်းဖြင့် တအံ့အ
နဲ့ ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်ပါတော့သည်။
ကျွန်မကလည်း ခွေးကြီး၏ခေါင်းကို ဖွင့်
ပေးရင်း တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပါသည်။

“ခွေးကြီးက ဒီလေကားမှာ
အိပ်တာပါလား။ ညက ကျောဘက်မှာ
အိပ်တာက ဘာကောင်လဲ”

ကျွန်မ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်
ခဲ့ရာ အိပ်ရာများ ခေါက်သိမ်းနေသော
ညီမလေးက-

“မမရေ ညကလေ ဖိုးဒီလုံးက
ဆိုလိုက်တာ ညီမလေးဘေးမှာ တိုးဝင်
ပြီးအိပ်တယ်။ သူ့အမွှေးတွေက စူးလိုက်
တာ။ မမတို့က အလိုလိုက်ထားတော့
သူတွေထဲ တိုးအိပ်တာပေါ့”

ဟု စုပူစုပူ ပြောလိုက်ရာ
ကျွန်မလည်း-

“အမလေး ခွေးကြီးမဟုတ်ဘူး။
မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြီးလဲ မသိဘူး”

ဆိုပြီး ညီမလေးကို ပြေးဖက်
ထိက်ပါတော့သည်။

တစ်မနက်လုံး ဘဝင်မကျစွာ
ဖြင့် သန့်ရှင်းရေးအလုပ်တွေ ဆက်လုပ်
နေပါသည်။ ဖေဖေရောက်လာချိန်တွင်
မည်း ဒီအကြောင်းကို မပြောမိပါ။

“သမီးတို့ ကားယူပြီးပြန်ကြပါ။
ညတော့ ဖေဖေနဲ့ ဖိုးဒီလုံး အိမ်စောင့်
မယ်။ ပစ္စည်းတွေလည်း ရောက်နေပြီ
ဆိုတော့ လူစောင့်ရှိမှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြော၍ ကျွန်မတို့ညီအစ်မ

ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

သမီးနှစ်ယောက် ပြန်သွားပြီး
နောက် ဦးခင်မြင့် ခြံဝင်းလေးအတွင်း
ပန်းပင်သစ်ပင်ကလေးများကို ပြုစု၊ ရွက်
ကြွေများစု၊ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပါသည်။
နေ့လယ် ထမင်းစားပြီး ညှော်ခန်းပြတင်း
ပေါက်နံဘေး Easy Chair ပေါ်တွင်
စာဖတ်ရင်း နားနေပါသည်။ ဖိုးဒီလုံးက
တော့ ဖိနပ်ချွတ်လေးတွင် လှဲလျောင်း
ပြီး ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး
အိပ်နေပါသည်။ ဦးခင်မြင့် မှေးခနဲ ငိုက်
သွားရာမှ ခြေထောက်အစုံမှာ ပျော့
ပျော့အိအိ၊ အမွှေးကြမ်းများပေါ် တင်
ထားကြောင်း သတိထားမိလိုက်ပါ
သည်။ ဦးခင်မြင့် မျက်စိ မပွင့်တပွင့်ဖြင့်
ဖိုးဒီလုံး လာအိပ်နေတာပဲဟု ထင်မြင်
ပြီး ခြေတင်ထားသောအရာကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အလို...မည်းမည်းကြီးပါလား။

ဖိုးဒီလုံးက သမင်ရောင်ပါ ဘာလဲဟ”

ဟု မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့်
ခြေကို ရုတ်ပြီး ခုံပေါ်တင်လိုက်ပါသည်။
ထိုသတ္တဝါကို သေချာကြည့်လိုက်ရာ
ဖုံကြီးလိုလို၊ ဝက်ကြီးလိုလို အမွှေးမည်း
မည်းနှင့်အကောင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရ
ပါသည်။ မည်းမည်းအကောင်ကြီးသည်

ဦးခေါင်းသေးသေး၊ ကိုယ်လုံးကြီးကြီး၊
ခြေတံလက်တံ တိုတို၊ အမွှေးကြက်များ
ဖြင့် ရုပ်ဆိုးလှပါသည်။ နားရွက်သေးသေး
လေး နှစ်ခုရှိပြီး နာခေါင်း။ ပါးစပ်နေရာ
တွင်ပြောင်ချောပြီး ပုတီးစေ့လို မျက်လုံး
မျိုးလေးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေရာ
မှ ဆတ်ခနဲ ကိုယ်လုံးမည်းမည်းကြီးကို
လှိုင့်လှိုင့်ပြီး တံခါးဝမှ ထွက်သွားပါသည်။
ဖိုးဒီလုံးကိုယ်ပေါ်မှ လိမ်ထွက်သွားရာ
ဖိုးဒီလုံးသည် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ဖြင့် တအံ
အီအော်ပြီး အမြီးကုတ်၍ ဦးခင်မြင့်ထံ
ပြေးလာပါတော့သည်။

ဦးခင်မြင့် အိမ်ရှိရာ လမ်းတို
လေးနှင့် မနီးမဝေးတွင် ကျူးကျော်တံ
အုပ်စုတစ်ခုရှိပြီး ဦးခင်မြင့်အိမ်နှင့် ကပ်
လျက် ခေါင်းရင်းမြေကွက်မှာ ခြံခတ်
ထားသော်လည်း အိမ်မဆောက်ရသေး၍
ကွက်လပ်ဖြစ်နေပါသည်။ ခြေရင်းမြေ
ကွက်မှာ အိမ်ဆောက်ပြီး၍ အိမ်စောင့်
လင်မယားနှစ်ယောက် နေပါသည်။ သူ
တို့ကလည်း ညအိပ်ရုံလောက်သာ ရှိ၍
နေ့ခင်းပိုင်းမှာ လူမရှိပါ။ ဦးခင်မြင့်တစ်
ယောက်တည်း ရှိပြီး “မည်းမည်း
အကောင်ကြီး” ကို စဉ်းစားနေမိပါသည်။

“ကျမ်းစာတွေမှာပါတဲ့ ပရ
လောကသားဆိုတာများလား”

ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်ပြီး စဉ်းစားရင်း ကော်ဖီသောက်နေစဉ် ကြေးစည်သံ ကြားလိုက်ရပါသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်ကြည့်လိုက်ရာ တလိုမိုချင်းမောင်းလာသော အသုဘယာဉ်နှင့် ယာဉ်နောက်မှ ခြေလျင်လျှောက်လာသော အသုဘပို့သူများကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ လူစုလူဝေးအကြား အော်ဟစ် ငိုယိုနေသော မိန်းမကြီးနှစ်ဦးကို တွေ့လာကြပါသည်။ ဦးခင်မြင့် အိမ်ခေါင်းရင်း ခြံရှေ့အရောက်တွင် အသုဘယာဉ်ကြီးမှာ စက်ရပ်သွားပြီး ယာဉ်မောင်းဆင်းလာကာ ကားဘောနက်အဖုံးဖွင့်ပြီး ကြည့်နေပါသည်။ အသုဘပို့ ပရိသတ်မှာ ကျွန်တော်အိမ်ရှေ့တွင် ရှိပြီး အော်ဟစ် ငိုယိုသံတွေကို ကြားနေရပါသည်။ ကျူးကျော်တဲစုမှ အသုဘဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကားစက်နီး၍ မရတော့ဟန် တူပါသည်။ လူရွယ်တစ်စုက ခေါင်းတလားကြီးကို ကားပေါ်မှဆွဲထုတ်ပြီး ၄ ဦးထမ်းလိုက်ကြပါသည်။ ဘေးမှကြည့်နေသော လူစုထဲမှ လူကြီး လူငယ် ၁၀ ဦးခန့်သည် အခေါင်းကို ဝင်ထမ်းရင်း ခေါင်းတလားကြီးကို မြှောက်လိုက်ကြပါသည်။

“အလို . . . အလောင်းကစား

ကြတာပါလား”

ဦးခင်မြင့်လည်း စိတ်ဝင်စားစွာ ဆက်ကြည့်နေပါသည်။ ခေါင်းတလားကြီး ပြန်ကျလာသောအခါ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ဟီးတိုက်ပြီး တဟေးဟေးဖြင့် အားကုန် ဖိတွန်းကြပါတော့သည်။ ခံသည့်ဘက်မှ နောက်ဆုတ်ရင်း ခြံစည်းရိုးနှင့်ထိကာ အားကုန်ပြန်တွန်း ကြပါသည်။ တဟေးဟေးဖြင့် ခေါင်းတလားကြီး လမ်းမပေါ် ပြန်ရောက်သွားပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ရာ သစ်အညံ့များဖြင့် တော်ရီလျော်ရီ သံရိုက်ထားပြီး ပန်းစက္ကူများကပ်ထားသော ခေါင်းတလား ဖြစ်နေပါသည်။ လူရွယ်တစ်စု၏ တွန်းထိုးမြှောက်ပင့်မှုကြောင့် ခေါင်းတလားကြီးမှာ ယိုင်ရွံ့လာပါသည်။ “ခေါင်းပွင့်သွားရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ၊ မလုပ်သင့်တာတွေ လုပ်ကြတာပါလား” အတွေးမဆုံးမီ အပေါ်သို့ အားဖြင့်မြှောက်တင်လိုက်သော ခေါင်းတလားကြီးမှာ ဘေးနှစ်ဖက်ပွင့်သွားပြီး ခေါင်းတလားထဲမှ အလောင်းကြီး ထွက်ကျလာပါတော့သည်။ အလောင်းကစားနေကြသူများ၊ အသုဘပို့သူများ ဘေးသို့ပြေးရောင်လိုက်ကြရာ အလောင်းကြီးမှာ လမ်းပေါ်

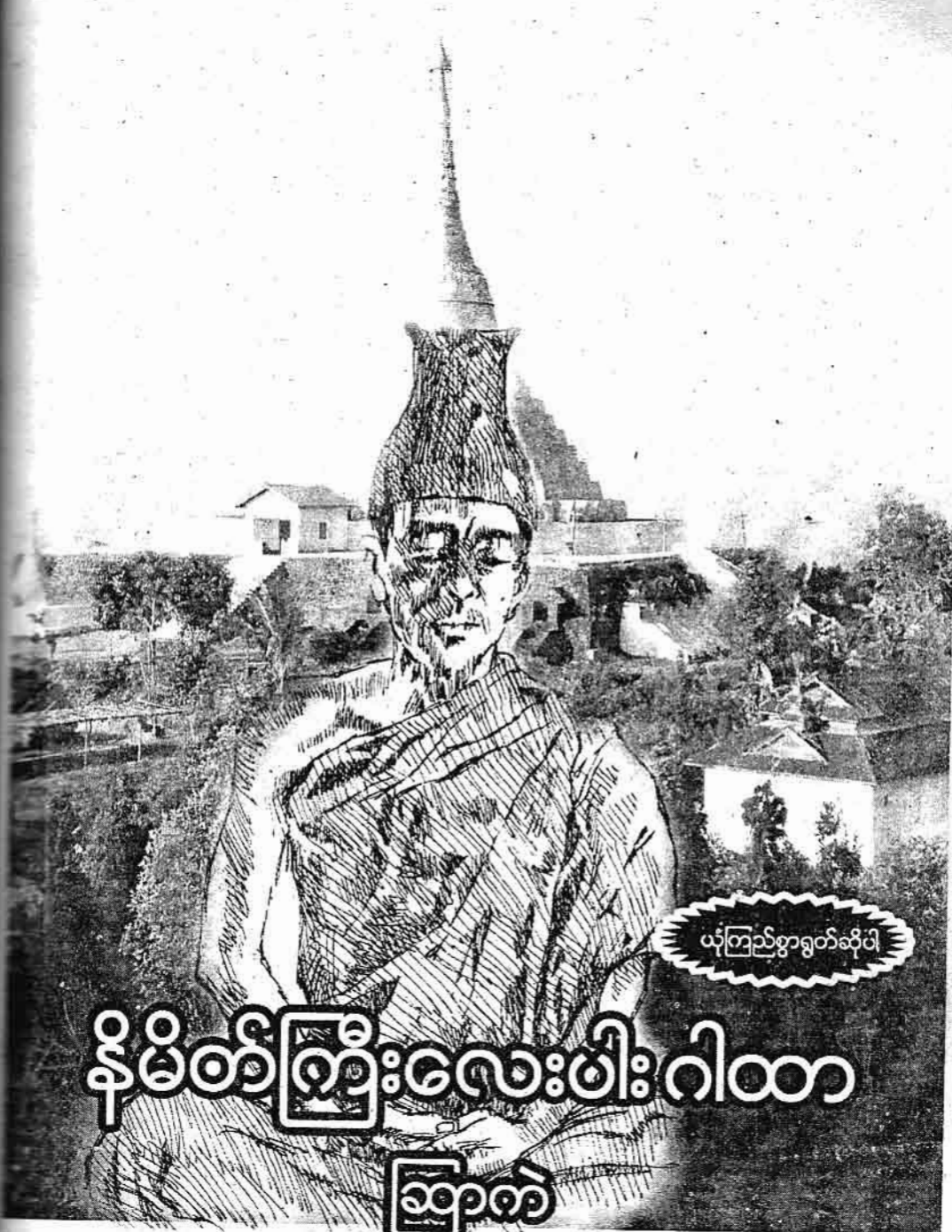
သို့ ဘုန်းခနဲ ကျသွားပါတော့သည်။

အလောင်းကြီးမှာ မိန်းမကြီး ၀၀တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဆံပင်ဖားလျား၊ ခြေလက် ကိုးယိုကာယားဖြင့် လမ်းမပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီး ရှိနေပါသည်။ အသုဘရှင်များ ပြေးလာပြီး ပွင့်သွားသောခေါင်းတလားကို ဖြစ်သလိုပြင်ဆင်၊ အလောင်းကြီးကို မထည့်ပြီး ပွက်ပွက်ညံ အော်ဟစ်ပြီး ဆက်လက် ထွက်သွားကြပါတော့သည်။

ဦးခင်မြင့် ရင်မောစွာဖြင့် အလောင်းကြီး ပြုတ်ကျရာနေရာကို ကြည့်လိုက်ရာ မည်းမည်းအကောင်ကြီးကို ထိုနေရာတွင် ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရပါသည်။

စက်ပျက်နေသော အသုဘယာဉ်၊ ခေါင်းတလားကြီးမှ ကျထားသော ပန်းစက္ကူရောင်စုံများနှင့် ဘေးကောင်မှန်းမသိသည့် မည်းမည်းအကောင်ကြီးကို သတိရပြီး ဒီအိမ်လေးကို ပိတ်ပြီး အပြန်ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

စိမ့်စိမ့်အေး

ယုံကြည်စွာရှုတ်ဆိုပါ

နိမိတ်ကြီးလေးပါးဂါထာ ဖြာစဲ

တစ်ခုသောနေ့၏ ရာသီဥတု
ကောင်းမွန်လှသော နေချမ်း၌ ကျွန်ုပ်
နေထိုင်ရာ “ည” ရပ်ကွက် အတွင်းမှ
တစ်ဦးတည်း ထွက်လာခဲ့လေ သည်။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကိုယ်ရေတစ်
ကာယ နေထိုင်သူဖြစ်လေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့
၏ နေဝတ်စားရေးကိစ္စများအား ကျွန်ုပ်
ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဖြေရှင်းရသူ တစ်ဦး
ပင်။

မိုးလင်းမှ မိုးချုပ် အတွေးအစုံ
အလင်း၊ အကြွေးတပုံတပင်နှင့် အလုပ်
ရှုပ်နေခဲ့ရရှာသည်။

ယခုလည်း ကျွန်ုပ်သည် ဘဝ၏
အခက်အခဲ အမွန်းအကျပ်များ ပြေရာ
ပြေကြောင်း စကားကောင်းပြောလိုခြင်း
မှာ တစ်ဖက်ရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်သော
ညစောင့်လေး မောင်အေးချိုထံ ထွက်
လာခဲ့သည်။

မောင်အေးချိုမှာ ထိပ်ပြောင်သ
လောက် အလွန်တရာမှ စကားကြော
ရှည်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ယခုကဲ့သို့သော လကုန်
ခါနီး အချိန်များဆိုလျှင် ဘိုင်ကျနေလေ့ရှိ
သူဖြစ်ရာ တွေ့သမျှလူများကို ငွေချေး

တတ်သည်။ ပြီးလျှင်လည်း မည်သည့်
အခါမျှ ပြန်ဆပ်တတ်သူ မဟုတ်ပေ။
ယခုလည်း ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့လျှင်
ငွေချေးပေးဦးတော့မည်။

မောင်အေးချိုမှာ ငွေချေးကူးပြီး
ပြန်မဆပ်တတ်ခြင်းမှ လွဲလျှင် ကျွန်ုပ်
အပေါ် အလွန်တရာမှ ကောင်းမွန်သူတစ်
ဦးဖြစ်ကြောင်း ဂိုဏ်းအဖွဲ့ဝင် ဝန်ခံရပေလိမ့်
မည်။

သို့သော်လည်းပဲ ကျွန်ုပ်သည်
၎င်း၏ ငွေချေးခြင်းဘေးမှ ကင်းဝေးစေ
ရန် ၎င်းထံ သွားရောက်မည့်အကြံအစည်
ကို အောင်မြင်စွာ စွန့်လွှတ်လိုက်တော့
သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပြည်
တော်သာ ပတ်လမ်းကြီးအပေါ်မှ ချိန်ဆင်း
၍ ရပ်ကွက် ဦးစေတီလေး ရှိရာသို့
ဦးတည်ကာ လမ်းကြောင်းပြောင်း
လိုက်ရလေပြန်သည်။

စေတီလေးဆီမှ ဆည်းလည်း
သံလေးများက ကျွန်ုပ်ကို ဆီးကြိုနေသ
လို တချွင်းချွင်း လှုပ်ခတ်နေကြသည်။

ငြိမ်းချမ်းအေးမြမှုက ကျွန်ုပ်ရင်
တွင်သို့ အလိုလို စီးဆင်းဝင်ရောက်လာ

သည့်နယ် ခံစားလိုက်ရသည်။
ကျွန်ုပ်သည် စေတီလေး၏
အဝင်ဝမှ စေတီလေး၏ ရင်ပြင်ဆီသို့
ခြေလှမ်းပြင်လိုက်မိသည်။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်၏ရင်တွင်သို့
ဝင်ရောက်လာနေဆဲဖြစ်သော ငြိမ်းချမ်း
အေးမြမှုအပေါင်းမှာ အလိုလို ပြန်လည်
ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားကြ ကုန်လေ
သတည်း...။

စေတီလေး၏ ရင်ပြင်တွင်
ကလေးကြီးအချို့ စိန်ပြေးတမ်း ကစား
နေကြသည်။ မိန်းမအချို့က အော်ကြီး
ဟစ်ကျယ် အတင်းပြောနေကြသည်။
သို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ပုတီးဆိပ်ခြင်း၊ တရာ
ထိုင်ခြင်း၊ စေတီလေး၏ ဝေယျာဝစ္စကိစ္စ
များကို ပြုလုပ်ခြင်းတည်းဟူသော အမှု
များကို တည်ငြိမ်စွာ မလုပ်နိုင်တော့မှန်း
သေချာသွားရချေပြီ။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်သည်
စေတီလေးရှိရာမှ တပ်ဆုတ်၍ ကွန်က
ရစ်လမ်းမကြီးအတိုင်း မြစ်ဆိပ်ကမ်းရှိရာ
သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ရလေတော့သည်။ ထို
လုဆဲနေမင်းကြီးက ၎င်း၏ အရောင်
တည်းဟူသော အဆင်းတန်ဆာများ

ဘဝ ခွာချနေလေရာ ညနေရိုးရီတွင်
ထိုင်မြစ်၏ ရေလှိုင်းလေးများက အား
ထပ်စွာ စီးဆင်းနေကြရာသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မောပန်းလာသည်
မို့ မြစ်ဆိပ်ကမ်းတွင်ပေါက်နေသော သစ်
ပင်ကြီး၏ ခြေရင်းတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။
ပြီးနောက်... ကျွန်ုပ်က ဘေးဝဲယာသို့
စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်လေရာ မြစ်ပြင်သို့
ငေးမောကြည့်ရှုနေသော ရသေ့ကြီးတစ်
ပါးကို ကသစ်ပင်ကြီး၏တစ်ဖက်တွင်
တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။ ရသေ့ကြီး
မှာ ကျွန်ုပ်ကို ရှိသည်ဟူ၍မူ မထင်သည့်
အလား မြစ်ပြင်သို့သာ ငေးမောမြဲ ငေး
နေလေသည်။ အတန်ကြာမှ ကျွန်ုပ်ကို
စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း-

“ဘယ်လိုလဲ မောင်ရင်လေးရဲ့
မင်းကိုကြည့်ရတာ လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးနဲ့
သိပ်ပြီး အချိုးအစား ညီမျှနေပုံ မရဘူး
ထင်တယ်... ဟုတ်ရဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်က-
“ရသေ့ကြီးက ဘယ်လိုသိနေရ
တာတုန်း ရသေ့ကြီးပြောတာက ဟုတ်
တော့ ဟုတ်သလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်
တာလည်းပါတယ် ရသေ့ကြီးရဲ့”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေရာ
ရသေ့ကြီးက-

“မောင်ရင်လေးရာ မင်းဟာက
ဟုတ်သလိုပါပဲလည်း ပြောရဲ့ မဟုတ်
တာ ပါတယ်လို့လည်း ပြောရဲ့နဲ့၊ ငါ့ရဲ့
ရသေ့ သက်တမ်း နှစ် (၃၀) အတွင်းမှာ
ဒါဟာ ပထမဆုံးအကြိမ် ခေါင်းရှုပ်
ခြင်းပါပဲကွာ။ ကဲ... မင်းစကားကို မင်းပဲ
ရှင်းပြစမ်းပါ ဦးကွာ”

ရသေ့ကြီးက မေးလိုက်လေရာ
ကျွန်ုပ်က...

“ဒီလိုပါ ရသေ့ကြီးရယ် မဟုတ်
ဘူးဆိုတာက ရသေ့ကြီးပြောသလို လူ့
အဖွဲ့အစည်းကြီးတစ်ခုလုံးနဲ့ ကျွန်တော်
က ရန်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြော
တာ၊ ဟုတ်တယ်ဆိုတာက အဲ့ဒီ လူ့
အဖွဲ့အစည်းကြီးထဲက လူသတ္တဝါနှစ်
ယောက်နဲ့ပဲ ကျွန်တော် ပြဿနာဖြစ်နေ
တယ်လို့ ပြောတာ”

“အေး... မင်းရှင်းပြလိုက်တော့
လည်း လင်းသွားတာပါပဲကွာ”

“လင်းရမှာပေါ့ ရသေ့ကြီးရယ်၊
ကျွန်တော့်နာမည်ကိုယ်တိုင်က မောင်
လင်းပဲဟာ”

“ဘာကွ . . . မင်းနာမည်က
မောင်လင်းတဲ့လား၊ ငါ့နာမည်လည်း မှတ်
ထားဦး၊ ရသေ့ကြီး ဦးကပွဲတဲ့ကွ။ ရွှေ
ပြည်သာတကြောမှာ ဘယ်သူ့မေးမေး”

“အားလုံး သိကြတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

“ဟာ... ရသေ့ကြီးကလည်း
နောက်နေပြန်ပြီဗျာ”

“နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးကွ
မသိလို့ မသိဘူးလို့ အမှန်ပြောလိုက်တာ၊
ရသေ့ဆိုတာ အမှန်ပြောရသတဲ့။ ဒါနဲ့
နေပါဦး မောင်လင်းရာ မင်းနဲ့ ပြဿနာ
ဖြစ်နေတဲ့ ဟိုလူသတ္တဝါနှစ်ယောက်ဆို
တာက ဘယ်လိုဟာဟော့တုန်း”

ရသေ့ကြီးက မေးလိုက်လေရာ
ကျွန်ုပ်က...

“တစ်ယောက်က ငါးစိမ်းသည်
ရှုပ်ထွေးတဲ့ဗျ။ တစ်ယောက်က ပဲပြတ်
သည် ထွေးရှုပ်တဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်က
ညီအစ်မတော်တယ်”

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ရသေ့
ကြီး ဦးကပွဲမှာ မျက်လုံးပြူးသွားရင်း..
“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မောင်လင်းရာ၊
မင်းပုံစံကြည့်တော့လည်း ရိုးပုံရိုးလက်နဲ့

ဘယ်နှယ် ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးနဲ့မှ
သွားငြိနေရတာတုန်း၊ တစ်ယောက်ဆို
တော်လောက်ပြီပေါ့ကွာ”

“ဟာ...ရသေ့ကြီးကလည်းဗျာ၊
ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေရတာတုန်း၊
ကျွန်တော် ငြိတာက ရသေ့ကြီး ထင်သ
လိုမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ညီအစ်မနှစ်
ယောက်က ကျွန်တော့်ဆီက ပိုက်ဆံ
တွေချေးပြီး ပြန်မပေးလို့ ပြဿနာတက်
နေရတာကို ပြောတာ”

“ဒီလိုဆိုလည်း စောစောက
ပြောရောပေါ့ကွာ။ မင်း အခု သူတို့နှစ်
ယောက်ဆီက ပိုက်ဆံပြန်လိုချင်တော့
ဘာတွေလုပ်လဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ ရသေ့ကြီးရယ်၊
ရုံးတိုင်ရတော့တာပေါ့။ အခုအထိလည်း
ပြန်မရသေးပါဘူးဗျာ”

“ဒါဆို မင်းအဖြစ်က လိုရာမရ
သေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ရသေ့ကြီးရယ်”

“ဒါဆို မင်းကို ငါ လိုရာရစေနိုင်
တဲ့ ဂီတာတစ်ပုဒ် ပေးခဲ့မယ်။ ငါ့ရဲ့ဂီတာ
တော့ မဟုတ်ဘူး။ ရှေးဆရာကြီးတွေ
ရွတ်ဖတ်ခဲ့ကြတဲ့ ဂီတာပဲ။ အဲ့ဒီဂီတာ

ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့သာ နေတိုင်း
သက်စေ့ရွတ်ပေတော့ ကျန်းမာရေး၊ လူ
မှုရေး စီးပွားရေးကအစ အားလုံး အဆင်
ပြေသွားလိမ့်မယ်။ လိုရာရဂီတာပေါ့
ကွာ။ နိမိတ်ကြီး ၄ ပါး ဂီတာလိုလည်း
ခေါ်တယ်။ ထို့နောက် ရသေ့ကြီးသည်
ကျွန်ုပ်အား အောက်ပါဂီတာကို ရေးချ
ပေးလိုက်လေတော့သတည်း။

“နိမိတ်ကြီး ၄ ပါး ဂီတာ”

ဘဂဝါ တုမာကံ အတ္တဘာဝံ နိမိတ္တံ၊
ဗုဒ္ဓဿ နိမိတ္တံ ပဋိမာန ဗုဒ္ဓေါ။

ဘဂဝါ တုမာကံ အတ္တဘာဝံ နိမိတ္တံ၊
ဗုဒ္ဓဿ၊ ကရတိ၊ ဗုဒ္ဓဿ နိမိတ္တံ၊
စတုဗုဒ္ဓေါ။

ဘဂဝါ တုမာကံ အတ္တဘာဝံ နိမိတ္တံ၊
ဗုဒ္ဓဿ၊ ဣတိဗုဒ္ဓဿ နိမိတ္တံ စတု
ဗုဒ္ဓေါ။

ဘဂဝါ တုမာကံ အတ္တဘာဝံ နိမိတ္တံ
ဗုဒ္ဓဿ၊ ဣတိဗုဒ္ဓဿ နိမိတ္တံ သုညံ
ဗုဒ္ဓေါ။

(၇) ရက် သားသမီးများ ယုံ

ကြည်စွာ ရွတ်ဖတ်ခြင်းဖြင့် စီးပွားတိုး
တက် အန္တရာယ်အပေါင်း ကျေပျက်နိုင်
ကြပါစေသော...။

ဆာက

သုသာဘောသုဆောင်

တောင်ပြုံးပင်းညီနောင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ

ဆရာဝင်း (သာစိုနွယ်)

ကျွန်တော် ၂၀၁၂ ခုနှစ် ဇူလိုင်လက မန္တလေးကို ရွှေဘိုက အပြန်ဝင်ပါတယ်။ မန္တလေးမှာ ကျွန်တော့်သုဇယ့်ချင်း ဦးစိန်ဒေါင်း၊ ဒေါ်တင်ထွေးတို့ ဇနီးမောင်နှံက ထမင်းစားဖိတ်ပါတယ်။ ထမင်းစားပြီးတဲ့အခါ ဒေါ်တင်ထွေးက သူမိသားစုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဗေဒင်ကြည့်ပေးဖို့ ပြောပါတယ်။ တချို့လည်း စာတ်ပုံတွေနဲ့ မေးပါတယ်။ အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို ဟောနေတဲ့အခါ တောင်ပြုံးမင်းညီနောင် နတ်နှစ်ပါး ကြွရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်ကကြွရောက်လာတဲ့ အကျိုးအကြောင်းမေးကြည့်တော့ မင်းညီနောင်က ယခုမေးနေတဲ့ စာတ်ပုံရင်အမျိုးသားကို သူတို့ညီအစ်ကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ အကြောင်း သူတို့လည်း နတ်ဘဝနေရတာ နှစ်ပေါင်းကြာလှပြီဖြစ်၍ ဘဝပြောင်းလိုကြောင်း သူတို့စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ဦး ----- အား တောင်ပြုံးက ဘုရားမှာ သူတို့နှစ်ပါးအတွက် ကန်တော့ပွဲကပ်လှူပြီး အမျှဝေပေးစေချင်ကြောင်း ပြောပါတယ်။ ဒေါ်တင်ထွေးက ကန်တော့ပွဲကပ်လှူပြီး အမျှဝေပေးမည့် အကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒဲ့ဒါက တောင်ပြုံးမင်းညီနောင်တစ်လအလိုလောက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့ ဒေါ်တင်ထွေးက ဖုန်းဆက်ပါတယ်။ တောင်ပြုံးဘုရားမှာ ကပ်လှူမည့် ကန်တော့ပွဲကို ယခုသွားလျှင် ပွဲတော်ကျင်းပရန် ပြင်ဆင်နေကျသုတေ့နှင့် ရှုပ်နေမည်ဖိုး၍ တောင်ပြုံးပွဲပြီးမှပဲ သွားရောက် ကပ်လှူမည့်အကြောင်း အဲ့ဒီလို နောက်ကျပြီး ကပ်လှူလို့ရ၊ မရမေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က ရပါတယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ တောင်ပြုံးပွဲကျင်းပပြီး တစ်လခန့်အကြာ တစ်မနက်မှာ ဒေါ်တင်ထွေးက သူတို့ ယနေ့မနက်ပဲ တောင်ပြုံးဘုရားကို သွားရောက် ကန်တော့ပွဲကပ်လှူပါမည်။ တောင်ပြုံးမင်းညီနောင်ကို လှမ်းပြောပေးပါဟုဆို၍ ကျွန်တော် လှမ်းပြောပေးရာ ညီတော်အငယ်က မန္တလေးမြို့ပြောက်ဘက်အထွက် ရွှေကျင်ကျောင်းတိုက်ကြီးအနီးက ကြိုနေမည့် အကြောင်း ဒေါ်တင်ထွေးကို ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

နောက်နှစ်နာရီလောက်ကြာသောအခါ ဒေါ်တင်ထွေးက သူတို့

တောင်ပြုံးကဘုရားကို ကန်တော့ပွဲနတ်ကပ်လှူပြီး မင်းညီနောင်အား အမျှဝေပြီးပါပြီ။ အမျှဝေတာ ရမရ ကြည့်ပေးဦး။ ဖုန်းဆက်မေးလာပြန်၍ ကျွန်တော့်ဗေဒင်ကူဟောပေးနေသည့် နတ်ကြီးအား တောင်ပြုံးမင်းညီနောင် အမျှဝေတာရမအမျှရလျှင် ဘယ်ဘဝရောက်သွားပြီလဲ မေးရာ တောင်ပြုံးမင်းညီနောင် အမျှဝေတာရသွားကြောင်း မင်းညီနောင်ငဲ့ခဲ့ ကျသွားကြောင်း ပြောပါတယ်။ ဘကြောင့် ငဲ့ရကျသွားတာလဲမေးတော့ နတ်ဘဝ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ နတ်ကတော့တွေခိုင်းတဲ့ မကောင်းတာတွေ၊ ကောင်းတာတွေရော နတ်တို့တန်ခိုးနဲ့ ဆောရွက်ပေးခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်တွေကြောင့် ငဲ့သို့ကျသွားရတာဖြစ်ကြောင်း နတ်တော်တွေက လင်မယားကွဲအောင် စီးပွားပျက်အောင်၊ ကျန်းမာရေးထိခိုက်အောင် အမျိုးမျိုးသော မကောင်းအလုပ်တွေကို နတ်ကတော်တွေ ဆင်သတဲ့ အစားအသောက် အဖျော်ယမာတွေစားပြီး ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ယခုကဲ့သို့ ငဲ့သို့ကျရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပါတယ်။ ဒီလိုမကောင်းတဲ့

က တစ်နှစ်မဟုတ်ဘဲ နှစ်ပေါင်း
ခြောက်ရာ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တဲ့
ဤအကုသိုလ်တွေကြောင့်
လူသားရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
ဒေါ်တင်ထွေးကို ရှင်းပြတော့
လည်း အံ့သြသင့်ပြီး စိတ်မကောင်း
ရကြောင်း ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်

က ဒါတယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲဗျာ လူပဲဖြစ်
ဖြစ်၊ နတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် မကောင်းတဲ့
အကုသိုလ်အမှုပြုလျှင်တော့ မကောင်း
တဲ့ အကျိုးခံစားရမှာ မလွဲကေနိပါပဲ။
နတ်မို့လို့ အခွင့်ထူးပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။
ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော့်အမြင်
တင်ပြခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အနော်ရထာ

ဘုရင်ကြီး တရုတ်ပြည်ကအပြန် တောင်
ပြုံးအရပ်မှာ ဘုရားတည်တော့ စစ်သည်
တစ်ဦးလျှင် အုတ်တစ်ချပ်စီ ဘုရားမှာစီရ
ပါတယ်။ တောင်ပြုံးမင်းညီနောင် အုတ်
နှစ်ချပ်စီဖို့ တာဝန်ပျက်ကွက်၍ ဘုရင့်
ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းခံရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်
မှာ မင်းညီနောင်တို့က လူပျိုပေါက်
အရွယ်ဖြစ်တယ်။ စားသောက်မူးယစ်
နေလို့ တာဝန်လစ်ဟင်းခြင်းဖြစ်တယ်။
ဗုဒ္ဓဘာသာကလည်း အနော်ရထာခေတ်
မှာ စတင်ပြန့်ပွားဖို့ အားယူစအချိန်အခါ
ဖြစ်တယ်။ မင်းညီနောင်လိုကလေးတွေ
ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုပေမယ့် ငါးပါးသီလ
ပင် သိပ္ပံမရပါဘူး။ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်
လည်း ခွဲခြားသိပ္ပံမရပါဘူး။ အဲဒါကြောင့်
နတ်ကတော်တွေ အဆက်ဆက် ကျွေးမွေး
စေခိုင်းခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေကို နတ်တို့တန်ခိုး
နဲ့ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့မိတဲ့အတွက် ယခုလို
မကောင်းတဲ့ငရဲသို့ ကျရောက်ရခြင်းဖြစ်
ပါတယ်။ ကျွန်တော်က နတ်ကတော်
တိုင်းတော့လည်း ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ပါဘူး။
တချို့သော နတ်ကတော်တွေကို လူတွေ
က သူတို့ မကျေနပ်သူများ ဒုက္ခရောက်
အောင် နတ်ကတော်ကို ငွေပေးပြီး

အကူအညီတောင်းလျှင် ဆောင်ရွက်ပေး
တတ်တဲ့သဘောရှိပါတယ်။

နောက်နတ်နဲ့ပတ်သက်လို့
ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ခွဲခြားမသိဘဲ
နတ်ကတော်က ကောင်ညှင်းပေါင်းနဲ့
ငါးကြော်ဆက်သပြီး စေခိုင်းတာတွေ
လုပ်ပေးနေတဲ့ ပဲခူးနံကရိုင်းမယ်တော်
ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး တင်ပြချင်ပါတယ်။
လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ
လောက်က ကျွန်တော့်ဆီ အသက် ၆၀
အရွယ် အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်
ကျွန်တော် အမျိုးတစ်ဦးနဲ့ပတ်သက်ပြီး

ရောက်လာပါတယ်။ သူက သူ့တွင်
ဝမ်းလျှောတဲ့ဝေဒနာ ခံစားနေရကြောင်း
ဝမ်းပိတ်ဆေးသောက်သော်လည်း မပျောက်
ကြောင်း၊ အလုပ်အကိုင်ကလည်းအကုန်
လွဲချော်နေပြီး ဘာတစ်ခုမှမျှလုပ်၍
အဆင်မပြေကြောင်း၊ သူများက အလုပ်
အပ်ထားတဲ့ ငွေသိန်းခြောက်ဆယ်ကို
လည်း အမျိုးသမီးက ယူပြေးသွား
ကြောင်း၊ ဘယ်ရောက်နေမှန်းလည်းမသိ
ကြောင်း၊ သူ့ပြဿနာတွေ တစ်သိကြီး
တင်ပြပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဗေဒင်
ကူညီဟောပေးတဲ့ နတ်ကြီးကိုမေးတော့

သူ့ကို ပဲခူးနံကရိုင်းမယ်တော်က
နှောင့်ယှက်နေတာဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ငွေတွေ
ယူသွားတဲ့ မိန်းကလေးက နတ်ကတော်
ရဲ့ အကူအညီနဲ့ နံကရိုင်းမယ်တော်ကြီး
ကို ဆန့်ကျင်ဘက် ဖယ်တော်ကြီးနှောင့်ယှက်
ပြုစားတာကို ခံစားနေရတာဖြစ်ကြောင်း
ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ပဲခူး
နံကရိုင်းမယ်တော်ကြီးကို ပင့်လိုက်ပါ
တယ်။ ပဲခူးမယ်တော်ကြီး ကြွလာပါ
တယ်။ ဦးခေါင်းအပေါ်က ကျွဲချိုနပ်
ချောင်းပါတဲ့ ခေါင်းဆောင်းနဲ့ အင်္ကျီက
အနက်ရောင်လက်ရှည်၊ ထမိက အင်္ကျီ

မင်းသိုးချိတ်လုံချည်ကို ဝတ်ထားပါ ကျွန်ုပ် ။ ။ မယ်တော်ကြီးကို မယ်တော်ကြီး။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။
 နတ်ကတော်က ဘာတွေကျွေးပြီး ကျွန်ုပ် ။ ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုလျှင်
 နှိုင်းတာလဲ။ ငါးပါးသီလမသိဘူးလား။
 ဦး ----- ကို ဝမ်းလျောအောင် မယ်တော်ကြီး။ ။ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ မယ်တော်ကြီး။ ။ ငါးပါးသီလ မသိပါ
 အလုပ်အကိုင်တွေ လွဲချော် ငါးကြော်ကြွေးပါတယ်။ ဘူး။
 အောင် လုပ်ထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် ။ ။ သူတစ်ပါးခုကွရောက် ကျွန်ုပ် ။ ။ ဒီလိုဆိုလျှင် ဗုဒ္ဓ
 ဟုတ်ပါသလား။ အောင် လုပ်တယ်ဆိုတာ အကု သိလ်အမှုကို ပြုတယ်ဆိုတာ သလဲ။
 မယ်တော်ကြီး။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။ မယ်တော်ကြီး မသိဘူးလား။ မယ်တော်ကြီး။ ။ ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆမိ၊
 ကျွန်ုပ် ။ ။ ဘာကြောင့်အခုလို မယ်တော်ကြီး မသိဘူး။ မွေ့ သရဏံ ဂစ္ဆမိ သံဃံ သရဏံ
 ခုကွပေးရတာလဲ။ မယ်တော်ကြီး။ ။ မသိပါဘူး။ ဂစ္ဆမိ ဒါပဲသိပါတယ်။
 မယ်တော်ကြီး။ ။ နတ်ကတော်က နှိုင်း ကျွန်ုပ် ။ ။ ဒီလိုဆိုမယ်တော်ကြီး
 လို့ပါ။ က ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်ုပ် ။ ။ မယ်တော်ကြီးခင်ဗျား

ဒါဆိုလျှင် သူတစ်ပါးဒုက္ခရောက်
အောင် အခုလို နတ်ကတော်တွေ
ခိုင်းတာ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာ
တွေကြောင့် ခင်ဗျားဘဝပြောင်း
လျှင် ငရဲကျသွားနိုင်တယ်။
မယ်တော်ကြီး တောင်ပြုံးမင်ညီ
နောင် ကြားဖူးသလား။

မယ်တော်ကြီး။ ။ ကြားဖူးပါတယ်။
ကျွန်ုပ် ။ ။ အဲဒါတောင်ပြုံးမင်း
ညီနောင် အခုဘဝပြောင်းတော့
မယ်တော်ကြီးလိုပဲ နှစ်ပေါင်းများ
စွာ နတ်ကတော်တွေ အရက်

တိုက်ခိုင်းသမျှ မကောင်းတာရော၊
ကောင်းတာရော ဆောင်ရွက်ပေး
ခဲ့တဲ့အတွက် ငရဲကျသွားပြီလို့
သိရပါတယ်။ မယ်တော်ကြီး
လည်း ကောက်ညှင်းပေါင်းတစ်ပွဲနဲ့
ငရဲနဲ့မလဲချင်ပါနဲ့။

မယ်တော်ကြီးလည်း ငရဲကျ
မည်ဆိုတော့ တော်တော်ကြောက်လန့်
သွားပုံရပါတယ်။ နောက်ကို မကောင်း
တာတွေ လုပ်ကိုင်မပေးပါဘူးဟုပြောပြီး
ပြန်ကြသွားပါတယ်။

ကျွန်တော် အနောက်

မယ်တော်ခေါ်တဲ့ မုံရွာခရိုင်၊ ယင်းမာ
ပင်မြို့နယ်၊ ဇီးတောမယ်တော်ကြီးနဲ့
ပြဿနာတစ်ခုကြောင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းဖူး
ပါတယ်။ အနောက်မယ်တော်ကြီးလည်း
သရဏဂုံသုံးပါးကလွဲလို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ
အကြောင်း မသိပါဘူး။ ကုသိုလ်၊
အကုသိုလ်ကိုလည်း မသိပါဘူး။ သူတို့
တစ်တွေ လူသားဘဝက ဗုဒ္ဓဘာသာ
မရင့်သန်သေးတဲ့အချိန် ကြီးပြင်းလာတဲ့
သူတွေဖြစ်လို့ ဘာသာရေးကို အနည်း
ငယ်မျှသာ သိပုံရပါတယ်။ ပုဂံကျန်စစ်
သားမင်းလက်ထက် ခေါင်းဆောင်
ပိုင်းတွေက ဗုဒ္ဓဘာသာကို ထက်သန်စွာ
ကိုးကွယ်နေကြသော်လည်း ဇီးတော
မယ်တော် ကြီးကဲ့သို့ ကျန်စစ်မင်းကြီးရဲ့
ကိုယ်လုပ်တော်တစ်ယောက် ငယ်ရွယ်
သူတစ်ဦးအနေနဲ့ သရဏဂုံသုံးပါး
လောက်ပဲ နားလည်ပုံရပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် ဘာသာရေးကိစ္စ
နှင့် ပတ်သက်လျှင် နတ်တွေကိုသိပ်ပြီး
အထင်မကြီးမိနဲ့ သတိပေး တင်ပြလိုက်ရ
ပါတယ်။

သဗ္ဗေသတ္တာအဝေယျဟောနန္တ
ဆရာဝင်း (သာကီနယ်)

စာ ဖတ် သူ တွေ ယျှော် စေ မိ

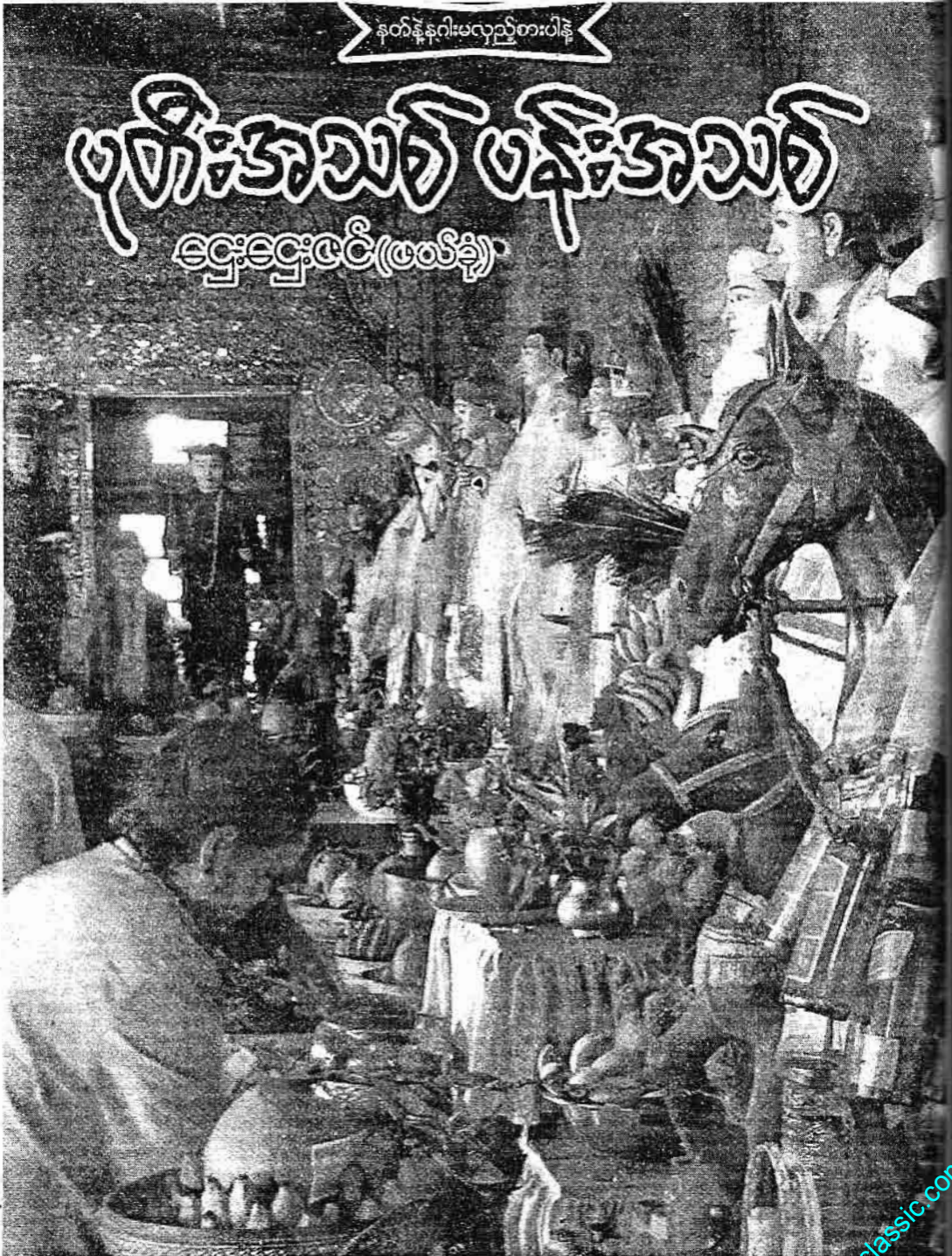

တကယ့်အရေးရယ် အရာရယ် နှင်ထားပါလားလုပ်ရတော့မယ်ဆိုမှ ဟိုလိုလိုနီလိုလိုနီ မင်လှည့်ခေါင်းလှည့်လှည့် အကြောင်း ပြချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ဆင်ခြင်ပေးတတ်ကြတဲ့သူတွေအတွက် ထားခဲ့တဲ့ စကားပုံပါ။ "စစ်ရောက်မှ မြားချွန်" တတ်တဲ့သူတွေကမှ တော်သေးတယ်ဆိုရမယ်။ ဒီလိုလူမျိုးတွေနဲ့အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်စီးပွားပျက်ဖို့သာသေချာတယ်။ "ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ" လို့ ညည်းတွားတတ်တဲ့သူတွေက ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို ရင်ဆိုင်ဆင်နွှဲ သွားတဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်တက်က အစစအရာရာ ဦးပြည့်စုံအောင် ယူသွားရမယ်။ လက်နက်ကနေ ခိုကွာအသုံးမပါ။ အဓိကကတော့ စိတ်တတ်သိပ် စိတ်တတ်ပျက်လွယ်တတ်သူတွေအတွက်တော့ ရန်သူကို မတွေ့ခင်ကတည်းက ကိုယ်က ရွံ့ငြိုးနေပြီး

နတ်နဲ့နဂါးမလှည့်စားပါနဲ့

ပုဂံအသစ် ပန်းအသစ်

ငွေငွေငင် (ဖယ်ခုံ)

၁၉၅၂-ခုနှစ်က ဖြစ်ပါသည်။
ဤအချိန်တွင် စာရေးသူမှာ မိခင်၏ဝမ်း
တွင်းမှာပင် မခိုအောင်းသေးပါ။

ဤဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်သူများ
မှာ စာရေးသူ၏ အစ်မနှစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

စာရေးသူမိခင်မှာ အိမ်ထောင်
ရှင်မ၏ တာဝန်များကို မိုးလင်းမှမိုးချုပ်၊
ဇာယံခွဲမရသေးသော ၄ နှစ်အရွယ်နှင့်
၂ နှစ်ခွဲအရွယ် သမီးငယ်နှစ်ဦးနှင့် ခင်ပွန်း
သည်အတွက် တာဝန်ကျေပွန်စွာ ထမ်း
ဆောင်နေရရှာသည်။

တစ်နေ့ အိမ်အောက်ထပ်သို့
ဆင်းကာ ညနေစာချက်ပြုတ်ရန်အတွက်
မိမိထံသို့ ဝင်လေသည်။ သမီးနှစ်ယောက်
ထိ စိတ်မချ၍ လှေကားတံခါးကို သော့ချ
ကာ ဆင်းခဲ့သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်
မှာ ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေကြ၍
မိမိစိတ်ချ၊ လက်ချ ချက်ရေးပြုတ်ရေး၊
မိမိသန့်ရှင်းရေး ကိစ္စများကို လုပ်ဆောင်
နေလေသည်။

မီးဖိုမှအစ အိမ်အောက်ထပ်
ကိစ္စအားလုံး ပြီးစီးသွားသောအခါ အချိန်
၂ နာရီနီးပါးခန့် ကြာသွားပြီဖြစ်၍ လုပ်ငန်း
များတွင် အာရုံနှစ်သွားသော အမေမှာ
“အမေ” ဟုအော်မခေါ်၊ ငိုသံမကြားနှင့်

သမီး ၂ ယောက်တော့ နီးနေလောက်ပြီ
ဟု တွေးမိ၍ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့
လေသည်။

ထို့နောက် လှေကားထိပ် တံခါး
ကိုဖွင့်ကာ အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။
ကလေးနှစ်ယောက်ကိုခုတင်ပေါ်တွင်
မတွေ့ရပေ။

အမေမှာ သမီးများ ခြံ၍ချထား
ခဲ့သော စောင်လေးများကို ကယျာကသီ
ခေါက်ကာ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် သမီးများ
နာမည်ကို ခေါ်ကြည့်လေသည်။ ထူးသံမ
ကြား၊ တစ်ယောက်မျှ ဘယ်အခန်းမှ
ထွက်မလာ။ ထို့ကြောင့် တံခါးနောက်
ကွယ်နှင့် ဗီရိုများတွင် ရှာဖွေသော်လည်း
မတွေ့ရ။ စဉ်းစားမရကာ နောက်ဖေး
လှေကားဘက်သို့ သွားကြည့်ရာ
လှေကားတံခါး ခပ်ဟဟခုတ်သံသည်ကို
တွေ့ရ၍...

“ဪ... မေ့ပြီ ငါမပိတ်ခဲ့မိ
တဲ့ လှေကားတံခါးက ဆင်းကြသည်”
ဟုစဉ်းစားမိလိုက်ကာ ၎င်း
လှေကားမှပင် ဆင်း၍ခွဲအတွင်းသို့ ရှာဖွေ
လေသည်။

မတွေ့ပါ။ စဉ်းစားရခက်စွာသော
ဝိုင်းရိပ်များနှင့် အမေမှာ အိမ်နီးချင်း ခြံနီး
ချင်းအိမ်များသို့ အပြေးအလွှား ရှာဖွေရာ

သည်။ မေးမြန်းသော်လည်း မတွေ့၊ မမြင်
ဟူသော အဖြေသာ ရခဲ့သည်။ အမေမှာ
ဘာလုပ်ရမုန်း မသိ၍ အဖေ့လုပ်ငန်းရှိ
ရာသို့ သွား၍ပြောရန်သာ ကျန်တော့
သည်ဖြစ်ရာ အိမ်တံခါးများ အပြေး
အလွှားပိတ်လိုက်ကာ ခြံတံခါးကို သော့
ခတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...
“ဟဲ့ မရွှေစင်။ ညည်းကလေး
တွေကို စိုးရိမ်တတ်တာလည်း သူများ
ထက် ဆယ်ဆပိုတယ်။ ပြီးတော့လည်း
ကလေးတွေကို မထိန်းတတ်ဘူး။ ခု
ကြည့်ပါဦး သမီးနှစ်ယောက်ကို ဘယ်က
တွေ့လာတယ် ထင်သလဲ”

အမေ့နောက်ကျောမှ အမေ
ယောင်းမဒေါ်သိန်းရွှေ၏ စကားသံကို
ကြားလိုက်ရသည်။

အမေလှည့်အကြည့်တွင် သမီး
ငယ် ၂ ယောက်ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်
တွဲကာ အမေ့ကို စိတ်ဆိုးဟန်ရှိသော
ဒေါ်သိန်းရွှေကြောင့် အမေမှာမျက်နှာငယ်
ငယ်ဖြင့် ကလေး ၂ ယောက်ကို ပွေးက
ယူလိုက်ရင်း...

“အစ်မရယ်... ကျွန်မ သူတို့ကို
အိမ်ပေါ်မှာ အသေအချာသိပ်ထားပြီးမှ
အိမ်အောက်ကိုဆင်းပြီး ချက်ပြုတ်နေတာ

ပါ။ ဒီနေ့ လုပ်စရာတွေများသွားလို့ ကြာ
သွားတာ။ ပြီးလို့ အိမ်ပေါ်ကို တက်သွား
တော့ သူတို့ပျောက်သွားကြလို့ ကျွန်မ
အိမ်ပေါ် ခြံထဲအနီးအနားရှာတာ ဘယ်
မှာမှမတွေ့တော့လို့ အခုအစ်မမောင် ရုံး
လိုက်ပြီးပြောမလို့ ထွက်လာတာ”

ဟု ရှင်းပြလိုက်ပြီး သမီးငယ်
၂ ဦးနှင့် ယောင်မကို အိမ်အတွင်းသို့
ခေါ်လာခဲ့သည်။

“သမီးတို့ ဘယ်သွားကြတာလဲ။
အစ်မရွှေ သူတို့ကို ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ
ဟင်”

ဟုမေးမြန်းမိလေသည်။

သမီးငယ် ၂ ယောက်မှာ မိခင်
ကို မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကလေးများဖြင့်
ကြည့်ရင်း အကြီးမယုနေစင်က...

“မမလှလှလေးက ဈေးသွား
မယ်ဆိုပြီး ခေါ်သွားလို့ လိုက်သွားတာ
အမေ”

ဟု ဖြေပါသည်။

အငယ်မ ဇီဝေါဇင်က ဘာမှ
မပြောတတ်။

အမေက ဒေါသိန်းရွှေကို တစ်
ချက်ကြည့်ကာ...

“အစ်မရွှေရယ် ပြောပါဦး။
ဒီကလေး ၂ ယောက်ကို ဘယ်နားမှာ

သွားတွေ့တာလဲဟင်”

ဟု မေးမြန်းရှာသည်။ ဒေါသိန်း
ရွှေမှာ...

“အေး...ငါမေးလဲ အလိုပြော
တာပဲ။ မမလှလှလေး လာခေါ်လို့လိုက်
လာတာတဲ့။ စီးကြီးကြက်တောင်စီးပြီး
အင်္ကျီလှလှ၊ လုံချည်လှလှလေးနဲ့ ပန်း
တွေပန်ထားတယ် ကြီးကြီးမမြင်ဘူးလား
တဲ့။ ငါလဲ သူတို့အနီးအနားမှာ ဘယ်သူမှ
မတွေ့ဘူး။ ငါနဲ့တွေ့တာလဲ ဗြိသိပ်တံတား
ကြီးနားမှာ။ တံတားနားမှာတောင်
မဟုတ်ပါဘူးအေး။ တံတားကြီးနားရံကြား
က လူသွားလမ်းတံတားထဲ ရောက်နေ
ကြပြီးလေ။ တော်သေးတယ် ကားကူးတဲ့
တံတားကြီးဘက်တွေ မဝင်လို့ တော်ရေ”

“ဪ...ကြီးကလဲ ယုယုတို့
ကို မမလှလှလေးက ဒီအလယ်တံတား
က သွားရမယ်လို့ ခေါ်သွားတာ။ ယုယုတို့
မမလှလှနောက်က လိုက်ကြတာလေ”

အမေက မျက်လုံးအဝိုင်းသား
နှင့် ရင်ဘတ်ဖိပြီး နေရပါသည်။ နောက်မှ

“ဒီလောက်ကားရှုပ်တဲ့ ဗြိသိပ်
ခေါင်ကို သမီးတို့ ဘာလုပ်သွားကြတာ
လဲ”

ဟု မေးတော့...

“ယုယုတို့ မမလှလှလေးက

သူတို့ ပန်းပွင့်လှလှလေးနဲ့ ပုလဲပုတီးလေး
တွေ ဝယ်ပေးရမယ်လို့ ပြောပြီးခေါ်သွား
တာလေ”

သမီးမယု၏ အဖြေကြောင့်

အမေ အနည်းငယ်တွေ့သွားပြီး သတ်
ရရချင်း အိမ်ပေါ်ကို တက်ပြေးသွား
တယ်။တို့နောက် ဘုရားခန်းအတွင်းဘက်
၏ ဘေးအခန်းထဲမှာရှိတဲ့ အိမ်တွင်းနံရံ
စင်ရဲ့ တစ်ဖက်မှ မမနဲ့ (ရွှေနဲ့လေး) ခု
တော်အနီးမှာ ပွစာကြထားတဲ့ ပန်းပွင့်
ပုတီးအပိုင်းအပြတ် အပျက်အခါများ
တွေလိုက်ရပါတယ်။ သမီး ၂ ယောက်
ဖျက်ဆီးချေမှု ပစ်လိုက်ကြတာတွေပါ။
ဒါကြောင့် သူတို့ပေးဆက်ထားတဲ့ ပစ္စည်း
လေးတွေအတွက် မမနဲ့ (ရွှေနဲ့လေး)
က မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ကျွန်မအစ်မနှစ်
ဦးကို လွှင့်လိုက်တာဖြစ်ရမယ်လို့ အမေ
က တွေးလိုက်ကာ ဒေါသိန်းရွှေနဲ့သမီး
နှစ်ဦးကိုထားပြီး ဈေးကို ပန်းနဲ့ပုတီး ဖြေ
ဝယ်ပြီး ပြန်ဆက်လိုက်ရတယ်လို့ အမေ
က စကားစပ်မိတိုင်း ပြောသံကို ကျွန်မ
ကြားသိခဲ့ရပါသည်။

ငွေးငွေးငင် (ဖယ်ခုံ)

ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဆန်း

ကိုလန်ဆော်သုကြားတစ်ဦး

မကွေးလှမြင့်

မိုးဥတု၏ နေသာသောရက်ဖြစ်သည်။ ရာသီဥတုမှာ ကြည်လင်တောက်ပနေ၏။ ယနေ့အဖို့ ကျွန်ုပ်၏စိတ်မှာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေသဖြင့် ရှုပ်ထွေးပွေလီနေသာ စာအုပ်စင်နှင့် ဗီဒီယိုအား စိတ်လိုလက်ရရှင်းလင်းနေမိရာ လွန်ခဲ့သော (၁၀)နှစ်ကျော်က ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏မှတ်တမ်းအဟောင်းကို ကျွန်ုပ်ရှာခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ်သည် ဖုန်အထပ်ထပ်လှူနေသော မှတ်တမ်းစာအုပ်အား တယုတယကိုင်၍ ဖုန်များကို သုတ်ခါနေမိသည်။

မှတ်တမ်းစာအုပ် ပထမစာမျက်နှာပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်းတွေ့ရပါသည်။

အခန်း (၁)

၁၉၈၉ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ (၉) ရက် မွန်းလွဲတစ်နာရီခန့်တွင် သူငယ်ချင်း မောင်ထွန်းဖေ ကျွန်ုပ်ဆီသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာသည်။ မောင်ထွန်းဖေသည် တရုတ်လူမျိုးဖြစ်ပြီး သူ့မိဘများမှာ ဆီစက်ပိုင်၊ ကားပိုင်၊ ပွဲရိုက်ရှင်များဖြစ်

ကြသည်။ မောင်ထွန်းဖေသည် အိမ်ထောင်မရှိ၊ လူပျို၊ လူလွတ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး စာဖတ်ဝါသနာပါ သည့်လျှောက် စာအုပ်ဖို့နဲ့ သတင်းစာဖို့နဲ့တို့အား စုဆောင်းသူဖြစ်သည်။

“မင်းကစာရေးဆရာဆိုတော့၊ စာရေးဖို့ ကုန်ကြမ်းတစ်ခုပေးချင်တယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ စာရေးဆရာများအဖို့ စာရေးစရာ ကုန်ကြမ်းသည် အမြဲလိုအပ်နေသည့် အရာတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ သို့အတွက် ကျွန်ုပ်ကအားရဝမ်းသာဖြင့် -

“ပြောပါ သူငယ်ချင်း၊ ဘယ်လိုကုန်ကြမ်းလဲ” -

“ကုန်ကြမ်းက ငါ့ဆီမှာမရှိဘူး။ လူတစ်ယောက်က သူ့ဘဝကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို ပြောပြချင်တာ။ သိပ်အံ့သြဖို့ ကောင်းတယ်တဲ့။ အဲဒီလူဆီမင်းကို ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်”

ထိုကိစ္စမျိုးတွင် ကျွန်ုပ်အချိန်မဆိုင်။ ချက်ခြင်းထလုပ်လေ့ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်ထွန်းဖေတို့ စက်ဘီးကိုယ်စီနှင့် ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ရော့ဘတ်မြစ်ကမ်းနား၊ ညောင်ကိုးပင်ရပ်ကွက်ရှိ မိုးပျံပျံ ညစ်ထေးထေး ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး

တစ်ဆောင်ရှေ့ အရောက်၌ ရပ်လိုက်ကြသည်။ အိမ်မှာ ရှေ့ဟောင်းအိမ်ကြီးဖြစ်၏။ ရှေ့မြန်မာလက်ရာများနှင့် ဆောက်ထားသည်။ အိမ်ရှေ့မှာလက်ကားတစ်စီးနှင့် ကွပ်ပျစ်ကလေးတစ်ခုရှိ၏။ အိမ်ထဲတွင် အလင်းရောင်အားနည်းလျက် အမှောင်ရိပ်သန်းနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ထဲဝင်သွားသောအခါ အသက် (၈၀) ကျော်အဖွားအိုတစ်ဦးနှင့် အသက် (၆၀) ခန့်အရွယ် မိန်းမကြီး နှစ်ယောက်ကို တွေ့၏။ တစ်ဦးက အသားအရေဖြူဝင်းစိုပြေ၍ အဝတ်အစား သစ်သစ်လွင်လွင်ရှိကာ စိန်ရွှေများ ဝတ်ထားသည်။ တစ်ဦးမှာ အသားညိုညို၊ ဝဝဖြစ်၍ သင့်တင့်သော အဝတ်အစားများ၊ လက်ဝတ်ရတာနာများကို အတော်အသင့်သာ ဝတ်ထားပြီး သူတို့ဘေးရှိ ရှေးဟောင်းသစ်ကုတင်ကြီးပေါ်တွင် အသက် (၈၀) ကျော်အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ခပ်စောင်းစောင်းလဲအိပ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်မောင်ထွန်းဖေ အိမ်ထဲဝင်လာသောအခါ ပျာပျာသလဲ နေထေးကြသည်။ သူတို့အား ကျွန်ုပ်အကဲခတ်ကြည့်ရာ မျက်နှာများ မကြာခဏ

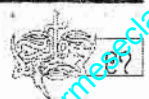
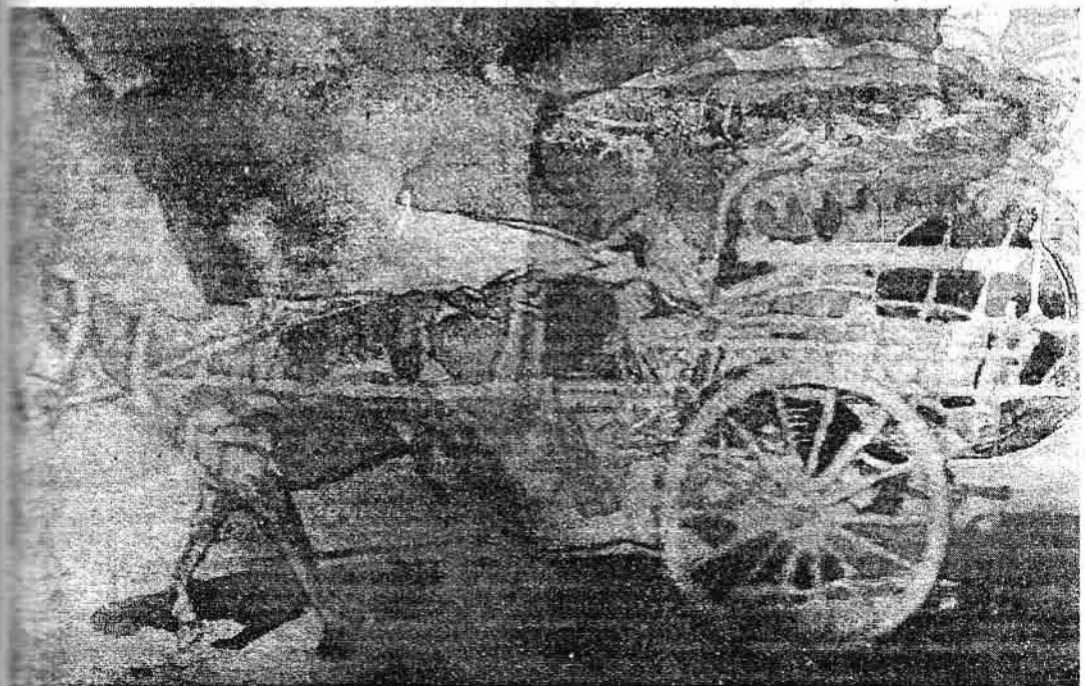
ဝမ်းနည်းကြေကွဲရိပ်များ သန်းနေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာပေါ်ကလူနာအား သေချာစွာ ကြည့်ရှုမိသည်။ အရိုးသီအရောင်လျက် ပျော့ခွေခွေနယ်နေသော မျက်နှာမှာ အချိုးအစားပြေပြစ်၍ မျက်လုံးထူမပါ။ မျက်လုံးမှာ ငယ်စဉ်အခါက နှုတ်တောက်ပုံရ၏။ အရာရာကို သတ္တိရှိစွာ ရင်ဆိုင်မည့်ပုံစံမျိုး၊ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားမှာ ငယ်စဉ်က သန်မာတောင့်တင်း၍ ကြံ့ခိုင်မည့်ကိုယ်နေဟန်ထားရှိ၏။ မောင်ထွန်းဖေက ကျွန်ုပ်အား ...

“ဒါကမ်းရင်သူကြီးဟောင်း ဦးရန်

နိုင်ပဲ။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်သူကြီးလောကမှာ နာမည်ကြီးပေါ့။ ဒီအဖွားက ဒေါ်သီတဲ့။ ဦးရန်နိုင်ရဲ့ ဇနီးပေါ့။ ဟိုအစ်မကြီးနစ်ယောက်က ဦးရန်နိုင်ရဲ့ သမီးနစ်ယောက်၊ အကြီးက မဖွားတင်၊ အငယ်က မမြေထွေးတဲ့။ အ... သားနစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ အငယ်က စစ်တပ်ထဲမှာ။ အကြီးက တနင်္သာရီတိုင်းဘက်မှာ အစိုးရအရာရှိကြီးထဲကပဲ။ ငယ်နာမည်က ဖိုးကော်တဲ့။ ဒီမှာမရှိဘူး။ သူကြီးဦးရန်နိုင်က သူမသေခင် သူ့ဘဝအတွေးအကြံတွေထဲက အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု၊ သူ

ကိုယ်တွေ့တစ်ခုကို ပြောချင်လို့ စာရေးတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ရှာခဲ့ပါတဲ့။ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်း သူကြီးဦးရန်နိုင်က လူကြီးရောဂါကို အလူးအလဲ ခံစားနေရတယ် ... ။”

ကျွန်ုပ်တို့ စကားပြောနေစဉ် သူကြီးဦးရန်နိုင်သည် မျက်လုံးအသာဖွင့်ကြည့်၏။ မောင်ထွန်းဖေက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသောအခါ ဦးရန်နိုင်သည် သူ့ဘဝတွင် ထူးဆန်းတဲ့ သြဖွယ်ကောင်းလှသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို တိုးတိုးညှင်းညှင်း ဖော်ပြပါသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ ကမ်းရင်ရွာသူကြီး ဦးရန်နိုင် ပြောသောအဖြစ်အပျက်အား စာရှုသူများ စိတ်ဝင်စားစေရန် ဝတ္ထုပုံသဏ္ဌန်ဖြင့် ရေးသားလိုက်ပါသည်။)

အခန်း (၂)

ဂျပန်အပြေး အင်္ဂလိပ်အဝင် အုပ်ချုပ်ရေးမတည်မငြိမ်ဖြစ်နေစဉ်ကာလ၊ ၁၉၄၅ - ခုနှစ်။

မကွေးမြို့ မြောက်ဘက်အစွန် ဒေါင်းနေချောင်းနှင့် ရောဝတီမြစ်ဆုံမှ အတွင်း ဘက်(၃)မိုင်ခန့်အကွာ တောင် ကမ်းပါးယံကြီးတစ်ခု၏ အခြေ၌ အိမ်ခြေ (၅၀၀) ကျော်ရှိသော ရွာတစ်ရွာရှိ၏။ ကမ်းရင်ရွာ ဟုခေါ်သည်။ ရွာထိပ်တွင် လက်ပံပင်များ အုံ့ဆိုင်ဝေဆာလျက် ဧရက်သံတည်ညံ့နှင့် သာယာရှုမော ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ထိုရွာသားများသည် နှစ်စဉ်ပေါ် ထွန်းလာသော ကျွန်းမကြီးပေါ်၌ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ပဲချိုး၊ နှမ်းများ စိုက်ပျိုးကြ၏။ ထို့ပြင် ဖရဲ၊ ကန်စွန်း၊ သခွား၊ခရမ်းချဉ်၊ နံနံ၊ ဘူးသီးစသည့်စားသုံးသီးနှံများ စိုက်ပျိုး ကာ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပြုကြ၏။

ကမ်းရင်ရွာကို အုပ်ချုပ်သည့်သူကြီးမှာ ဦးရန်နိုင်ဖြစ်၏။ အသက် (၃၀)ပတ်ဝန်း ကျင် ဗလကောင်းကောင်း အရပ် အမောင်း ကောင်းကောင်းနှင့် ရဲရင့်တည် ကြည်ပြတ်သားသည်။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် သူကြီးမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်၏။ တစ်ရွာလုံးလိုလို သူကြီးရန်နိုင်နှင့် အမျိုး မကင်းကြ။ သူဩဇာ၊ အမိန့်နှင့်အာဏာ ကိုမလွန်ဆန်ရဲကြ။ သွားရင်းလာရင်း သူကြီးအားရွာလမ်းပေါ်၌ တွေ့လျှင် ခါး ကုန်း ဦးညွှတ်၍ ရိရိကလေးရှောင်သွား ကြသည်။

သူကြီးရန်နိုင်သည် ကျေးရွာ လူထုအပေါ်အုပ်ချုပ်ရာတွင် တရားနည်း တကျအုပ်ချုပ်သည်။ မတရားမလုပ်၊ အပြစ်ရှိသူကို ထိုက်သင့်သလို အပြစ်ပေး ၍ ဂုဏ်ပြုထိုက်သူကို ချီးမြှင့်မြှောက်စား သည်။ ကျေးရွာကာကွယ်ရေးအတွက် အင်္ဂလိပ်အစိုးရက နှစ်လုံးပြီးတစ်လက်၊ ရိုင်ဖယ်နှစ်လက်ပေးထား၏။ ထို့ပြင် လုပ်သေနတ်တစ်လက်ရှိ၏။ ထိုအချိန် က တိုင်ပြည်အုပ်ချုပ်ရေး ဖရိဖရဲဖြစ်နေ စဉ် ကာလဖြစ်၍ လူဆိုး၊ ဓါပြုဂိုဏ်းများ ထကြွလျက်ရှိသည်။ နာမည်ကြီးလှသော

ခါးပြိုဏ်းတစ်ခုမှာ မိုးလုံးဆိုသူဖြစ်၏။ မိုးလုံး၏ခါးပြိုဏ်းသည် လူအင်အား တောင့်ပြီး လက်နက်အတော်အသင့်ရှိ သည်။ မိုးလုံးသည် ဒေါင်းနေကားလမ်းပေါ် တွင် ခါးပြတိုက်သည်။ ရွာနီးချုပ်စပ် မြေ ပြာကန်၊ မကြီးခြေထောက်၊ သဖန်းဆိပ်၊ အလယ်ချောင်း၊ ပုတီးကုန်း၊ သမန်းတော ထုံးပေါက်တောရွာများသို့ မကြာခဏနွှား ပြန်ပေးဆွဲသည်။ ခါးပြတိုက်သည်။ မိုးလုံး ဆိုလျှင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင်ကြောက်ကြ၏။ သို့သော် မိုးလုံးကမ်းရင်ရွားကို ခါးပြမ တိုက်၊ ကမ်းရင်သူကြီး ရန်နိုင်၏ သတ္တိနှင့် တပည့်လက်သား၊ လက်နက်များ၏ အရှိန်အဝါကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မိုးလုံးအားမလျော့၊ ကမ်းရင်ရွာ၏ လုံခြုံ ရေးအားနည်းသွားချိန်တွင် လျှပ်တပြတ် ဝင်တိုက်ခိုက်ဖို့ အမြဲချောင်းနေသည်။

အခန်း (၃)

ရေးဘိုးစဉ် ဘောင်ဆက်က တည်းက ကမ်းရင်ရွာလယ်၌ ဝင်းကျယ် ကျယ်တွင် သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး တစ်ဆောင်ရှိခဲ့၏။ မြန်မာမူလက်ရာ ကနုတ်ပန်းများ၊ ပွတ်လုံးများ၊ သစ်ထွင်း ပန်းပုများနှင့် ခန့်ငြားထည်ဝါလှ၏။ ထို

အိမ်ပေါ်၌ သူကြီးရန်နိုင်သည် ဇနီးမသီး၊
သားမောင်ဖိုးကော် သမီး ဗွားတင် တို့နှင့်
အတူနေ၏။ မောင်ဖိုးကော် က(၃) နှစ်၊
ဗွားတင်က (၁)နှစ် ကျော်သာရှိသေး
သည်။ ထိုကလေးနှစ်ယောက်ကို မသိ၏
ဘူ သာထွန်းအေးက ထိန်းကျောင်းရ
သည်။ သာထွန်းအေးမှာ ရိုသားပြီသစ္စာရှိ
သောတူတပည့်ဖြစ်သည်။

သူကြီးရန်နိုင်၏ အနီးကပ်လူယုံ
ဆော်မှာ ထွန်းကြိုင်ဖြစ်၏။ ဗလကောင်း
ကောင်း တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် အရပ်ယုနှင့်
အမြဲတန်း သူကြီးသွားလေရာ နှစ်လုံးပြု
ဆန်၍ လိုက်ရာသုဖြစ်၏။ ရန်နိုင်၏ အစ်မ
ကြီးမှ မွေးဖွားသောသားဖြစ်သည်။
သွန်းကြိုင်သည် စိတ်တို၊ စိတ်ဆတ်၍
အထူး သတ္တိကောင်းသည်။ သူကြီးရန်နိုင်
အားအကိုးရဆုံးလူဖြစ်သည်။ နောက်တစ်
နှစ်မှာ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင်ရာသူ ကျော်
ထိုင်ဖြစ်သည်။ သူကြီး၏ယောက်ဖတော်
မိမိပြီး သူကြီး၏အိမ်ခြံဝင်း အတွက်
ထိုခြံရေး တာဝန်ယူရသည်။ အသားမဲ့မဲ့
အရပ်ကောင်းကောင်း၊ ယောင်ဆံထုံးနှင့်
ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ဦးကား ခင်ရိုန်၊
အသားဖြူဖြူ လှပနွဲ့ လက်မြန်စေ့စေ့ရှိ

လှ၏။ တစ်ရွာလုံး၏ ခြံစည်းရိုးလုံခြုံမှုကို
နေ့စဉ်စစ်ဆေးပြီး ကျေးရွာကာကွယ်ရေး
တပ်သား (၇)ဦးကို အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲကာ
နေ့စဉ်ကင်း တာဝန်ယူရသူဖြစ်၏။

အာဝဇ္ဇန်းကောင်း၍ ပျော်ပျော်
နေတတ်သူ ငမိုးကြီးမှာ ရွာဆော်တာဝန်
ယူပြီး နံနက်လင်းလျှင် တစ်ရွာလုံးလှည့်
ပတ်နေသည်။ ရွာထဲလှည့်ရင်း သတင်းနံရ
သည်။ နေ့လည်ဘက်သူကြီးရန်နိုင်
နေ့လည်စာစားပြီး ငမိုးကြီးက ရရှိလာ
သော သတင်းများကို အစီရင်ခံရသည်။
ထိုအချိန်တွင် လူယုံထွန်းကြိုင်က
သူကြီးဘေးမှာ အမြဲရှိနေ၏။ ငမိုးကြီး၏
နောက်တာဝန်တစ်ခုမှာ သူကြီးအိမ်
အတွက် ဟင်းလျာရှာရသည်။ ဧည့်
ကောင်းစောင်ကောင်းများလာလျှင် အမဲ
ကြက်၊ ဝက်၊ ငါးနှင့် အရက်ရှာရသည်။
သူကြီးရန်နိုင်သည် အသက်ငယ်၍ အနေ
အထိုင် ကာလသားဆန်၏။ သူကိုယ်
တိုင်အရက်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း မသောက်
သော်လည်း အရက်ကြိုက်သော ဧည့်
သည်များအတွက် အရက်သောက်ပွဲများ
နှင့် ဧည့်ခံတတ်သည်။ နောင်တစ်ခုမှာ
သူကြီးရန်နိုင်သည် ပိုကာကစားခြင်းကို

ဝါသနာအလွန်ပါသည်။ နယ်ဝေးဧည့်
သည်များလာလျှင် သူကြီးအိမ်ပေါ်၌
အောက်လင်းခါတ်မီးထွန်း၍ မိုးလင်း
ပေါက်ပိုကာ ကစားလေ့ရှိသည်။ ရွာတွင်း
ရွာပြင်၌ လုံခြုံရေးကင်းများလည်းချထား
၏။

တစ်ခါတစ်ရံ လသာသောည
များ၌ သူကြီး၏ အိမ်ဝင်းထဲ မြေကွက်
လပ်တွင် ကျယ်ပြန့်သော ဝါးကွပ်ပုစိန်ကြီး
ပေါ်၌ သင်ဖြူဖျာများအပြည့်ခင်းလျက်
သူကြီးမိသားစု ခါတ်စက်ဖွင့်၍ နားထောင်
ကြသည်။ ရေခွေကြမ်း၊ လက်ဘက်
သုတ်၊ ထန်းလျက်ခဲများ စားသောက်ရင်း
ခွေးတံဆိပ်ခါတ်ပြားခေတ်က ခါတ်ဆီ၊
ခါတ်ဆံပြက်လုံးများ မင်းသားရွှေကြည်၏
သဒ္ဓါသုမနဇာတ်ထုပ်များကိုဖွင့်သည်။
ထိုအခါမျိုးတွင် သူကြီး၏အိမ်၊ ဝင်းခြံစည်း
ရိုးဘေးမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ခါတ်စက်ဝါသနာပါ
သော ရွာသူရွာသားအချို့လာရောက်
နားထောင်ကြစမြဲ ညဉ့်နက်သန်းကောင်
အချိန်ရောက်မှ ခါတ်စက်ပိတ်၍ အိပ်ရာ
ဝင်ကြသည်။

အခန်း (၄)

နင်းတွေဝေသော ဆောင်း

ကာလ၏နံနက်ခင်း။...

သည်အချိန်သည်ကာလသည်
ဆောင်းသီးနှံစိုက်ပျိုး ထွန်ယက်ရသည်
တောင်သူများအဖို့ အလုပ်များသော
အချိန်ဖြစ်၏။ ကမ်းရင်ရွာတောင်သူများ
သည် မြေနုရှားကို အားထား၍ ဆောင်း
သီးနှံအတွက် စိုက်ပျိုးနေရသည့်အချိန်၊
နံနက်မိုးမလင်းမီ အာရုဏ်တက်မှစ၍
ကိုင်းထဲသို့ဆင်းကြရသဖြင့် တစ်ရွာလုံး
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

ထွန်းကြိုင်၊ ကျော်လှိုင်နှင့် ငမိုး
ကြီးတို့ သုံးဦး သူကြီးရန်နိုင်၏ အိမ်ခြံဝင်း
မြောက်အစပ်၌ လက်ပံသားအခြောက်
များကို မီးရှိုကာ မီးလုံနေကြသည်။အညာ
ဒေသ၏ ဆောင်းဥတုမှာ နှင်းတွေလျက်
ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်ချမ်းအေးလှသည်။
ထိုစဉ် လူစိမ်းသုံးဦး ခြံဝသို့ရောက်လာကြ
သည်။ ခေါင်းဆောင်းများနှင့် တင်းတိမ်စောင်
ကြီးများခြံထားကြသည်။ ကျော်လှိုင်ကခြံ
တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ခပ်ပြတ်
ပြတ်မေး လိုက်သည်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ၊ ဘာ
ကိစ္စလဲ”

“သူကြီးမင်းဦးရန်နိုင်ရဲ့ မိတ်ဆွေ

တွေပါ၊ အနောက်ဘက်လေးအိမ်တန်းက
နွားပွဲစားချစ်မောင်လို့ပြောလိုက်ပါ”

“ဒါဖြင့်ခဏစောင့်”

ကျော်လှိုင်သည် ထွန်းကြိုင်ထံ
သို့ လျှောက်သွားပြီး တိုးတိုးပြောသည်။
ထွန်းကြိုင်အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်။ ဧည့်
ခန်းတွင်သူကြီးကရေခွေးသောက်လျက်ရှိ
သည်။

“အရီးလေးအောက်မှာ ဧည့်
သည်သုံးယောက်၊ လေးအိမ်တန်းကနွား
ပွဲစားချစ်မောင်လို့ပြောတယ်။ အရီးလေးနဲ့
တွေ့ချင်လို့တဲ့”

ထွန်းကြိုင်က သူကြီးရန်နိုင်အား
အရီးလေးဟုခေါ်သည်။

“လွှတ်လိုက်ပါကွာ”

ထွန်းကြိုင်အောက်သို့ လွှတ်မြန်
စွာဆင်းသွား၏။ ကျော်လှိုင်ကို တံခါးဖွင့်
ပေးရန် ပြောသည်။ ထွန်းကြိုင်က
ဧည့်သည်သုံးယောက်ကို အိမ်အပေါ်ထပ်
သို့ ခေါ်သွားသည်။

“သူကြီးနေကောင်းလား”

နွားပွဲစားချစ်မောင် က သူကြီး
ရန်နိုင်အား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“နေကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား

နဲ့မတွေ့တာကြာပြီ။ ဘယ်တွေခရီးထွက်
နေသလဲ”

“ငမိုး စေတုတ္တရာဘက်ရောက်

နေတာဗျာ၊ အဲဒီဘက်မှာ ပစ္စည်းပေါတယ်
တွေ့တုန်းမိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ခ
စေတုတ္တရာဘက်က နွားကုန်သည်
ဦးကျော်သောင်းနဲ့ ဦးသိန်းငွေဆိုတာပေါ့
သူတို့လည်းလူပျော်တွေတဲ့။ နွားပွဲစားချစ်
မောင်ကသူနဲ့ပါလာသူ လူစိမ်းနှစ်ယောက်
အား သူကြီးရန်နိုင်နှင့် မိတ်ပွဲပေးလိုက်
သည်။ နွားပွဲစားချစ်မောင်သည် သူကြီး
ရန်နိုင်နှင့် ပိုကာကစားဖက်ဖြစ်ပြီး နှစ်ဦး
သုံးဦးပိုကာကစားပြီးမှ ပြန်လေ့ရှိ၏
သူကြီးရန်နိုင်သည် ပိုကာကစားဖက်
ချစ်မောင်ကိုတွေ့ရသဖြင့် လွန်စွာပျော်
သွား၏။

“ကဲ . . . ရောက်လာမှတော့

အေးအေးဆေးဆေးပေါ့။ သူတို့နှစ်
ယောက်ကလည်း ဝါသနာပါရဲ့လား”

“ပါဆို သူကြီးနယ်ထမင်းမထ

ဟင်းမစား။ အသောက်ကလေးပါလိုက်
သေး။ ဝိုင်းကောင်းအောင် သူကြီးဆီ
လာတာပေါ့”

“ဟေ့...ထွန်းကြိုင် ဧည့်ပါ”

တွေ နံနက်စာကျွေးရအောင် စီစဉ်ပါ
ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အရီးလေး”

ထွန်းကြိုင်အောက်သို့ ဆင်းသွား
ပြီး ကျော်လှိုင်နှင့်ဝဇီယံ သတင်းပို့လိုက်
၏။

“နယ်မြေ အနေအထားကော
အေးဆေးရဲလား သူကြီးမင်းရဲ့”

နွားပွဲစားချစ်မောင်က သူကြီး
ရန်နိုင်အား မေးလိုက်၏။

“သိပ်တော့ မအေးဘူးဗျာ။
သတိစိရိယတော့ ထားရတာပေါ့။ ကျုပ်
နယ်ထဲမှာတော့ ဓါးပြမီးလုံးတို့ အဖွဲ့
နည်းနည်းလှုပ်ရှားနေတယ်။ မကွေးအရေး
ပိုင်မင်းကလည်း ဓါးပြမီးလုံးကို အသေရရ
အရှင်ရရလိုချင်နေတာ”

နွားပွဲစားချစ်မောင်သည် ငွေပေါ
၍အသုံးအကြံပြုသဖြင့်ပင်။ ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံရေးကောင်း၏။ သူကြီးရန်နိုင်နှင့်
အလွန်ခင်သော မိတ်ဆွေတစ်ဦးလည်း
ဖြစ်သည်။ ကတိတည်သည်။ အပေါင်း
အသင်းပေါ်၍ နယ်စုံသည်။ ထိုနေ့က
သူကြီးက သူကြီးရန်နိုင်တည်ခင်းသော
နေ့လည်စာမှာ အမဲသား၊ ဝက်သား။

ကြက်သားများနှင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာရှိလှ၏။ အရက်ကြိုက်သူများအတွက် အရက် ပုလင်းများ တန်းစီလျက်။ ရွာဆော် ငစိုးကြီးမှာလည်း သီချင်းလေးတအေး အေး၊ အရက်လေးမောလိုက်၊ ဟင်းအိုးမွှေ လိုက်၊ အထူးပျော်လျက်ရှိ၏။ သူကြီး ကတော်မသိက အောက်ထပ်တွင် ကူ ဖော်လော်ဖက် မိန်းမသားများနှင့် လိုအပ် သည်များကို စီမံခန့်ခွဲနေသည်။

“ထွန်းကြိုင်ရေ မကွေးသွားပြီး ဖဲထုပ်အသစ် သွားဝယ်ကွာ။ ဈေးထောင့် က “အနာမလဲ” ဆိုင်ကဝယ်ခဲ့...ကြား လား”

မကွေးနှင့်ကမ်းရင် (၇)မိုင်သာ ဝေးပြီး မြင်းနှင့်သွားလျှင် အသွားအပြန် တစ်နာရီခန့်သာကြာ၏။ ထွန်းကြိုင်ပေါ့ပါး သွက်လက်စွာ မြင်းစောင်းထဲမှ မြင်းတစ် ကောင်ယူ၍ ထွက်သွားသည်။ ညနေ စောင်းတော့ အလုပ်ခွင်မှ ရွာသူရွာသား များ ပြန်လာကြ၏။ ထို့အတူ မရှေးမ နောင်ဆိုသလို ထွန်းကြိုင်သည်လည်း ပြန်ရောက်လာသည်။ ကမ်းရင်ရွာကြီး လည်း အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်။ မိန်းမသားအချို့ သူကြီးရန်နိုင်၏ အိမ်ကြီး

ထဲမှာ ဧည့်သည်များကိုကျွေးရန် ညစာ အတွက် လုံးပန်းနေကြသည်။ ငစိုးကြီးနှင့် ကျော်လှိုင်က အောက်လင်းခါတ်မီးထွန်း ရန်ပြင်ဆင်နေကြ၏။ ဆောင်းနေမှာစော စောဝင်သဖြင့် ခြောက်နာရီထိုးလောက် တွင် မှောင်ရီပျိုးလာပြီး သူကြီးရန်နိုင်၏ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် မီးများလင်းထိန် လျက်ရှိသည်။ ရွာတောင်ပိုင်းကသူကြီး၏ မိတ်ဆွေ ဦးတလှုပ်မှာ တစ်အိမ်ဝင်ကစား ရန် ရောက်လာ၏။ ကင်းတာဝန် ခင်ရှိန် က ကျေးရွာလုံခြုံရေးအတွက် ကင်း သမားများအား တာဝန်ခွဲဝေလျက်ရှိသည်။

အခန်း (၅)

အညာ၏ ဆောင်းညသည် ကမ်းရင်ရွာကြီးကို အအေးခါတ်ဖြင့် လွှမ်း ဟတ်သိုင်းခြံထားသည်။ ဆောင်းနှင့်ပြုများ ဝေဝဲကာ သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီး ပေါ် သို့ တဖြောက်ဖြောက်ကြွေဆင်းနေ၏။ ကမ်းရင်ရွာကြီးတစ်ခုလုံး အိပ်မောကြ လျက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေသော် လည်း သူကြီးရန်နိုင်၏ နှစ်ဆောင်ပြင်အိမ် ကြီးအပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းတွင် အောက်

လင်းခါတ်မီးလင်းနေ၏။ ပိုကာပိုင်းက ကောင်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။ သူကြီး ကတော်မသိနှင့်ကလေးများ အိပ်ရာဝင် ကြပြီး ခြံဝင်းထဲမှာ ကျော်လှိုင်က ဂျပန် ရိုက်ဖယ်သေနတ်၊ ထွန်းကြိုင်က နှစ်လုံးဖြာ လွယ်လျက် ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုးနှင့် ကင်းစောင့်လျက်ရှိကြ၏။ အပေါ်ထပ် ပိုကာပိုင်းဘေးတွင် ငစိုးကြီးနှင့်သာထွန်း အေးက ပိုကာကစားသူများ၏ လိုအပ် ချက်များကို ကူညီလုပ်ကိုင်နေကြသည်။ အချိန်မှာ ညဉ့် (၁၂)နာရီထိုးတော့မည် ရွာတောင်ဖျားက ခွေးဟောင်သံသံသံ ကြားရသည်။ တဖြည်းဖြည်းခွေးဟောင်သံ များ ဆူညံလာသည်။ သူကြီးဦးရန်နိုင် ဖဲချပ်များကိုကိုင်ရင်း နားစွင့်သည်။ တစ် ဘစ်တစ်ခုတော့ထူးပြီ။ နောက် ... လယ် သေနတ်သံ တစ်ချက်ကြားရသည်။

“မင်းတို့ မိန်းမတွေ မုဆိုးမ မကြီး ချင်ရင်၊ ငြိမ်ငြိမ်နေကြ”

ထိုစဉ် ထွန်းကြိုင်အိမ်ပေါ်ခြေ တက်လာသည်။

“အစိုးလေး ရွာထဲမှာ ခါးပြည့် ဝင်လာကြပြီ”

“ထွန်းကြိုင် အောက်လင်းခါတ်

ငြိမ်းလိုက်ကွာ”

တစ်အိမ်လုံး မှောင်ကျသွားသည်။ နွားပွဲစားချစ်မောင်ကြောက်နေသည်။

“ကိုချစ်မောင်...မကြောက်နဲ့၊ သာပြန်နေ၊ စကားမပြောနဲ့ သာထွန်းနှင့်ငိုကြီးက အသီတိုသားအမိနားအဖွားနဲ့ ကြားလား”

ရန်နိုင်က သူ့ဇနီး မသီအား သီဟသာခေါ်လေ့ရှိသည်။

“ထွန်းကြိုင် နှစ်လုံးပြု၊ ငါပေး... မင်းငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

ရန်နိုင် အောက်ထပ်ဆင်းသွားသည်။ နှစ်လုံးပြုသေနတ်ကို မောင်းထိုးတိုက်သည်။

“ကျော်လှိုင်က ခြံတံခါးဝနားမှာ မြင့် မြင့်ပြင်လာရင် ပစ်သာပစ်”

တဖြည်းဖြည်း ခါးပြသံများ ဆူသည်။ ရိုက်သံနက်သံများနှင့် ငိုသံများ နေသည်။ ရန်နိုင်အိမ်၏ နောက်

သို့ သူ့အစ်မအရင်း ဒေါ်ရွှေပွင့်အိမ် ဆီးမဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းချမ်းသာသော ထိုစဉ် မြေပြန့်ယောက်ဖီးခွက်ကြီးများကို ဒေါ်ရွှေပွင့်အိမ်ဝင်းထဲဝင်လာ

သည်။ ဒေါ်ရွှေပွင့်တို့ ငိုသံများကြားနေရသည်။ ဒေါ်ရွှေပွင့်အိမ်မှာ လေးပင်ခန်းပွင့် ကျယ်ကျယ် အိမ်မြင့်မြင့်ကြီးဖြစ်သည်။

အောက်ထပ်၌ သီးနှံများ ထည့်သောပုတ်ကြီးများရှိသည်။ ရန်နိုင်သည် နောက်ဖေးစည်းရိုးအစပ်နားသို့ ကပ်သွားသည်။

သူ့နောက်မှာ ထွန်းကြိုင်ကပ်လျက်၊ ဒေါ်ရွှေပွင့်အိမ်နှင့် (၁၀) ကိုက်ခန့်ဝေး၏။

ခါးပြတစ်ဦးက ရေနံဆီမီးခွက်ကြီးကို မြှောက်ထားသည်။ ရှေးကခါးပြသည်

ပုတ်ကြီးထဲ ဝိုက်ညှပ်နေ၏။ ရန်နိုင်က ခြံစည်းရိုးပေါ်သို့ နှစ်လုံးပြုသေနတ်ကိုတင်

လိုက်ပြီး ခါးပြများဆီသို့ ချိန်ထားသည်။ ခါးပြနှစ်ဦးမှာ ရန်နိုင်နှင့် ထွန်းကြိုင်ကိုမမြင်

ရေနံဆီမီးခွက်ကြောင့် ရှေးကခါးပြအား ရန်နိုင်ကောင်းကောင်းမြင်နေရသည်။ ပစ်

ကွင်းထဲသို့ ရောက်လာသော ရှေးကခါးပြကိုတည့်တည့်ချိန်၍ အသက်ကို ဖြည်း

ဖြည်းမှန်မှန်ရှူကာ မောင်းကျန်တိုက်၏။

“ခိုင်း”

ကျယ်လောင်သော သေနတ်သံနှင့်အတူ ခါးပြမှာ နောက်သို့လန်ကျသွား၏။ မီးခွက်ကိုိုင်သော ခါးပြမှာ

ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ခြံအပြင်ထွက်ပြေးရင်း အသံပြာကြီးနှင့် အော်သည်။

“ဗိုလ်မိုးလုံးကျသွားပြီဟေ့”

ကျန်ခါးပြများ ထွက်ပြေးကြသည်။ ခါးပြတစ်ဦးမှာ လူစုစုပြီး ခင်ရိုနီတို့

ကင်းအဖွဲ့က လက်ရဖမ်းမိလိုက်သည်။ တစ်ရွာလုံး ဒေါ်ရွှေပွင့် အိမ်ဝင်းထဲသို့လာ

ကြပြီး ခါးပြအလောင်းကြည့်ကြသည်။ သူကြီးရန်နိုင် သတ္တိရှိပုံကို ချီးကျူး

ထောပနာပြုနေသည်။

“ထွန်းကြိုင်နဲ့ကျော်လှိုင် ဇီမီးပြ မိုးလုံးအလောင်းကို ရွာလယ်လမ်းကို

ထုတ်”

ခင်ရိုနီဖမ်းမိထားသော ခါးပြမှာ ရွာသားများ ဝိုင်းရိုက်ကြသဖြင့် သွေးသံ

ရဲရဲဖြစ်နေ၏။

“ကျေနပ်ရင်တော်ကြတော့၊ ဗြူ

ဂါတ်ကို ဆက်ပို့ရမှာ။ ခြေလွန်လက်လွန် ဖြစ်ကုန်ရင်မကောင်းဘူး”

သူကြီးရန်နိုင်၏ အမိန့်အတိုင်း ရွာသားများ ဆက်မရိုက်တော့၊ ခါးပြလုံး

မှာ ဘယ်ဘက်ရင်အဖွင့်လျက်၊ ရွာလယ်လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ပက်လက်၊ သူ

အလောင်းဘေးမှာ ကြီးတုတ်ထားသော

မိုးလုံးတပည့်စိန်မောင်။

ရွာဆော်ဝဲကြီးက ရွာထဲလှည့်
အော်နေသည်။

“မီးပြမီးလုံး အသေမိပြီ ဟေ့
မကြောက်ကြနဲ့ မီးပြတွေထွက်ပြေးကုန်
ပြီ”

ရွာလယ်လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ပျား
ပန်းခတ်မျှ စည်ကားနေသည်။ မီးပြ
အလောင်းကို လာကြည့်ရင်း တစ်
ယောက်တစ်ပေါက်ပြောဆိုနေကြ၏။
ရွာကျောင်းမှ အနီးမောင်းခေါက်သံကြားရ
ပြီး အာရုဏ်လာချေပြီ။

“ခင်ရိုနဲ့နဲ့ထွန်းကြိုင် ဒီအ
လောင်းနဲ့ လက်ရမ်းထားတဲ့ မီးပြစိန်မောင်
ကိုမြို့ပြီမယ်။ လှည်းစီးစဉ်၊ ကျော်လှိုင်နဲ့
ကျန်တဲ့ကင်းအဖွဲ့တွေက ရွာလုံးခြံရံကို
ဆက်လုပ်၊ ကဲ ... ရွာသူရွာသားအားလုံး
ကိုယ်အလုပ်ကိုယ် ဆက်လုပ်ကြ။ ကျွန်ုပ်
လည်းမြို့ကို ဒီမီးပြတွေသွားအပ်ရမယ်”

ရွာသားများ အလျှို့ အလျှိုအိမ်
ပြန်သွားကြသည်။ မကြာမီလှည်းနစ်စီး
ရောက်လာသည်။ သူကြီးရန်နိုင်ကိုယ်
တိုင် နာမည်ကြီး မီးပြမီးလုံး၏အလောင်း
နှင့်လက်ရမ်းမီးဆီးရမိအောင် စိန်မောင်တို့

အား မကွေးအရေးပိုင်မင်း (G.H.C
Peters) ထံသို့ပေးပို့ခဲ့သည်။ မကွေး
အရေးပိုင်မင်းက ကမ်းရင်သူကြီးဦးရန်နိုင်
အား အမှုထမ်းကောင်းလက်မှတ်နှင့်
ဆုတော်အဖြစ် အင်္ဂလိပ်ငွေ ၄၅ ကျပ်
ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်လိုက်သည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရက အလိုရှိ
သည့် မီးပြမီးလုံးအား ကမ်းရင်သူကြီး
ရန်နိုင်က အသေပစ်ဖမ်းဆီးလိုက်ကြောင်း
သတင်းသည် မကွေးမြို့နယ် တစ်ခုလုံး
အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်ခဲ့၏။ မီးပြ
ဂိုဏ်းအချို့ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ခေါင်းနေ
ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်က ရွာများနှင့်
တောင်ဘက်တွင်ရှိသော သမန်းဆိပ်၊
အလယ်ချောင်း၊ ပုတီးကျွန်း၊ သမန်းတော၊
ထုံးပေါက်တော၊ ရွာဟောင်းခံရွာများ
အေးဆေးငြိမ်သက်သွား၏။

အခန်း (၆)

မီးပြမီးလုံးသေဆုံးပြီး သုံးနှစ်ခန့်
အကြာ ...။

၁၉၄၈ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံလွတ်
လပ်ရေးရပြီး လွတ်လပ်ရေးခေတ်ဦး
ကာလတွင် ရောင်စုံသောင်းကျန်းသူ၊
သူပုန်များထကြွ သောင်းကျန်းလျက်ရှိ

သည်။ တစ်နိုင်ငံလုံး ရန်ကုန်မြို့တစ်ခု
ထဲသာကျန်တော့၏။ အားလုံးသော မြို့
ရွာများ သောင်းကျန်းသူ လက်ထဲရောက်
သွားသဖြင့် ရန်ကုန်အစိုးရဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်
သုံးစွဲနေချိန်။ မကွေးမြို့သည် လည်း
ရဲဘော်ဖြူလက်ထဲကျသွားပြီး လွတ်လပ်
ရေးနှင့်အတူ ပြည်တွင်း သောင်းကျန်းမှု
များကြောင့် ရပ်ရွာအေးချမ်းမှု ကင်းမဲ့လာ
၏။ ကျေးရွာများတွင် လူမိုက်များခိုထိ
ကျ စိုးမိုးလာသည်။

တစ်နေ့သ၌ သူကြီးဦးရန်နိုင်
လက်သို့ စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။
ထိုစာမှာ “သူကြီးရန်နိုင် ထမင်းထ
စားထား”

မင်းအ

“မင်းအဆိုတာ မင်းတို့လိုသား
“သေသွားတဲ့မီးပြမီးလုံးသား
ပြောတယ် အရီးလေး”

ရန်နိုင်သည် ခေါင်းတဆစ်
ဆတ်ညိတ်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို အဆင်
အနက်စဉ်းစားနေသည်။

“ဒီစာ ဘယ်သူလဲဟပေးတာလဲ
“နွားကျောင်းသား ဖိုးအောင်
ပေးတာပဲ အရီးလေး၊ လက်ပံပို့ထား

ကျောင်းနေတုန်း လူတစ်ယောက်လာ
သတိတရား”

ထွန်းကြိုင်က စာရရှိပုံကို ရှင်း
ပြသည်။ သူ့ကြီးရန်နိုင် ကြောက်ရွံ့တုန်
လှုပ်နေလျှင်းမပြ၊ မေးကြောများတင်းနေ
သော အကြိတ်ထား၏။ မလှမ်းမကမ်း
တွင် သား၊ ဖိုကော်နှင့် သမီးမဖွားတင်တို့
စာနေကြ၏။ ဇနီးဒေါ်သီမှာ မပေါ့မပါး
နှင့် ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်း။

ထိုစဉ်သူ့ကြီးရန်နိုင် ခြံဝင်းထဲသို့
သီချင်းတူမ မိတင်အေး ဝင်လာသည်။

“ဟဲ့ ... တင်အေး၊ ဘာကိစ္စရှိ
သလဲ။ ဘာအကြောင်းထူးသလဲ” ...

မသိက မိတင်အေးကိုလှမ်းမေး
သည်။

“ထူးတယ် ဒေါ်လေးမသိရေ၊
ဆရာတော်ဦးပလ္လင်က ထွေးလေးရန်နိုင်
ကျောင်းလာခဲ့ဦးတဲ့။ အရေးကြီးတဲ့
အရာရှိလို့တဲ့”

“အေး ... အေး ငါ့အပေါ်တက်
သွားပြောလိုက်မယ်”

“မသိ အိမ်ပေါ်တက်သွားပြီး
အကျိုးအကြောင်း တိုးတိုးပြောပြသည်။

ရန်နိုင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နား

ထောင်သည်။

“ကဲ ... ခင်ရိုနဲ့ ကျော်လှိုင်
မင်းတို့လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်၊ ငါ့ကို
ဆရာတော်ဦးပလ္လင် ကခေါ်တယ်တဲ့။
ထွန်းကြိုင်ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့”

ရန်နိုင်သည် ဘောင်းဘီတို၊
ကာကီအင်္ကျီလက်တို၊ ဖော့ဦးထုပ်၊ ဂျပန်
လည်ရှည်ဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ သူ
နောက်က ထွန်းကြိုင်မှာ နှစ်လုံးပြူးကို
စလွယ်သိုင်း၍ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် တောရ
ကျောင်းသို့ ထွက်လာကြသည်။ တောရ
ကျောင်းမှာ ရွာနှင့်တစ်မိုင်ခန့်ဝေး၏။
တောရကျောင်း ဝင်းကြီးသည် ဘောလုံး
ကွင်း၊ နှစ်ကွင်းစာလောက် ကျယ်သည်။
ရေကန်နှစ်ကန်မှာ (၁၂) ရာသီလုံး
ရေအပြည့်၊ ကြာပန်း၊ ကြာနွယ်များနှင့်
အလွန်လှပသာယာပြီး သစ်ပင်ကြီးများ
ဝေစာလျက် အရိပ်အာဝိသ ကောင်းလှ
၏။ ကျေးငှက်သာရကာများကို ဘေးမဲ့
ပေးထားသဖြင့် ဂျီ သမင်၊ တော ကြက်၊
တောခွေးများ မကြာခဏ ရေလာ
သောက်လေ့ ရှိသည်။ သူ့ကြီး ရန်နိုင်နှင့်
ထွန်းကြိုင်သည် အရိပ်ကောင်းကောင်း
သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်၌ မြင်းနှစ်

ကောင်ကို အနားပေးထားသည်။

ထွန်းကြိုင်က ကျောင်းအောက်တွင်
စောင့်နေခဲ့ပြီး၊ ရန်နိုင် ရွာကျောင်း ပေါ်
တက်သွားသည်။ ဆရာတော် အား
ဝတ်ပြုကာ အိမ်မှပါလာသည့် ငှက်
ပျော့ခိုင်ကို ဆက်ကပ်သည်။ ဆရာ
တော်ဦးပလ္လင် မှာ ရန်နိုင်၏ ငယ်ဆရာဖြစ်
သည်။ စာပေကျမ်းဂန် တတ်မြောက်
ကျွမ်းကျင်သော ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်ပြီး
ပဉ္စပတိပိဒိပိစ္ဆိမကျမ်းငယ် တစ်စောင်ကို
ပြုစုခဲ့သည်။

“ဆရာတော်က ခေါ်တယ်လို့
မိတင်အေးကပြောပါတယ်ဘုရား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်ဒကာ
မောင်ရန်နိုင်”

ဆရာတော်သည် ရန်နိုင်အား
စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရှင်း စကားကိုရပ်ထား
သည်။ ရန်နိုင်သည် ဆရာတော်ဦးပလ္လင်၏
အမိန့်စကားကို နားစွင့်လျက်ရှိ၏။

နိုင်ငံရေးအခြေအနေကလည်း
သိပ်မကောင်းဘူး။ တိုင်းပြည်ကလည်း
မငြိမ်မသက်နဲ့၊ လက်နက်ပုန်းတွေက
လည်းပေါ့၊ ငါ့တပည့်ရန်နိုင် မင်းအလုပ်
ကသူ့ကြီးဆိုတော့ ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရ

www.burmeseclassic.com

တယ်။ မင်းပတ်လည်မှာ ရန်သူတွေဝိုင်း
နေတယ်။ ဟိုတစ်လောက ခါးပြိုဝံ့
သတ်လိုက်တဲ့ရန်ကလည်း မအေးဘူး
ရန်နိုင်၊ ဒကာမကြီးမယ်သီကလည်း မပေါ့
မပါ။ လူမမယ် ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့
အန္တရာယ်များလှပါကလား။”

ဆရာတော်က စကားကို
ခွေ့ရပ်လိုက်ပြီး အဝေးတစ်နေရာဆီသို့
ငေးကြည့်ရင်း မျက်လုံးထဲ၌ ရန်နိုင်
အတွက် စိုးရိမ်စိတ်များ ပေါ်နေသည်။

“ဒီတော့ ရွာကအေးရှောင်နေပြီး
တိုင်းပြည်အေးမှ ပြန်လာပါလား။”

သူ့ကြီးရန်နိုင် ဆရာတော်စကား
ကို နာခံရင်း ခေါင်းငုံ့လျက်ရှိ၏။
လူမမယ် ကလေးနှစ်ယောက်
နဲ့ ဒကာမကြီး မယ်သီကို သနားပါကွယ်၊
လူမိုက်ဆိုတာ ဥပဒေကိုနားမလည်ဘူး၊
မင်းငါစကားကို နာခံပါကွာ။”

“နာခံပါမယ်ဘုရား”
အရာရာခေါင်းမာတတ်သော
ရန်နိုင်သည် ဆရာတော်ဦးပလ္လင်၏
အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲ။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ငါ့တပည့်
အသောက်အစားနဲ့ လောင်းကစားကို စွန့်

လွှတ်ပါတော့။ ကံငါးပါးလုံအောင်စောင့်
ထိန်းပါ။ မင်းကို ဗားမဲ့ဆရာတော်ဘုရား
ကြီးရဲ့ တပည့်အဆက်ဆက် သုံးစွဲတော်မူ
တဲ့ ဘေးရန်အလွန်ကင်းတဲ့ ဂါထာပေး
လိုက်မယ်။ စိတ်ချယုံကြည်စွာသုံးရင်
လက်တွေ့ အကျိုးပေးလိမ့်မယ် ဒီဂါထာနဲ့
သမိုင်းကြောင်းက ဒီလို ...

အထက်မြန်မာနိုင်ငံကို ...
အင်္ဂလိပ်မင်းတို့ အုပ်စိုးစ၊ ၁၂၄၈ခုနှစ်
လောက်က အလုံမြို့နယ်ထဲက တောရ
ကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ကျောင်းထိုင်တဲ့
ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးဟာ ဤဂါထာ

ဆက်ကြီးကို နေ့စဉ်ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈယ်
 ဆက်မူသတဲ့။ တစ်နေ့မှာ လူဆိုးခါးပြ
 ဆစ်စတာ ထိုတုန်းကြီးကျောင်းမှာ ရပ်စွာ
 ဆဲက လူများ၏ပစ္စည်း။ ဥစ္စာများကို
 အိမ်ထားကြောင်း။ သတင်းရသတဲ့။ တစ်
 ဥတော့ အဲဒီကျောင်းကို ခြေတိုက်ဖို့လာ
 ပြသတဲ့။ တစ်ညလုံး အဲဒီကျောင်းကိုရှာ
 ဆော့ဘူးတဲ့။ အာရဏ်တက်တော့
 ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ ဘုရားရှစ်ခိုးသံကြားရ
 ဆော့ ဗိုလ်လုပ်တဲ့သူက ငယ်သားများကို
 မြင်လွှတ်ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးထံ အကျိုး
 ဆောင်ကြောင်း လျှောက်ထား မေးမြန်းသတဲ့
 ဘုန်းတော်ကြီးက ငါ့မှာတစ်စုံတစ်ရာ
 ဆောင်မရှိပါ။ ဤဂါထာကိုသာ အားကိုး
 ဆင်ကြည့်စွာ နေ့စဉ်ရွတ်ဖတ်ကြောင်း
 ဆိုလိုသတဲ့။ အလွန်ယုံကြည်လေးမြတ်
 ဆက်ပေတယ်။”

ထိုနောက်စာရွက်ပေါ် ရေးထား
 ဆော့ ဂါထာတော်ကို ဆရာတော်ဦးပလ္လိ
 ဆော့ သူကြီးရန်နိုင်အား ချီးမြှင့်တော်မူ၏။
 သံသာရ စက္ကဝိဒ္ဓံသံ၊
 ဆန္ဒမဿဩရသံ၊
 သံဆိန္ဒကံဘဝေ အာသံ၊
 ဆယ် အပိသုမာနသံ။

ဤ “သံရှစ်ချက်” ပါသော
 ဂါထာတော်မြတ်ကို ရွတ်ဖတ်အသုံးပြု
 ခြင်းဖြင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာအေးမြ
 ခြင်း၊ အကြံအစည်ထမြောက်ခြင်း၊
 နတ်လူအပေါင်းတို့ ခိုးသေလေးမြတ်ခြင်း
 စတဲ့ မရေမတွက်နိုင်တဲ့ အကျိုးတို့နဲ့
 ပြည့်စုံနိုင်တယ်။ ငါ့တပည့်အကား ယုံကြည်
 စိတ်ချစွာ အသုံးပြုလေ”

“မှန်လှပါ ကျေးဇူးကြီးမားလှပါ
 တယ်ဘုရား။ ဒီကနေ့ကစပြီး တပည့်
 ဇော် ကံငါးပါးကို လုံအောင်ထိန်းပြီး
 အရက်သေစာ သောက်ခြင်းနဲ့ လောင်က
 စားခြင်းများကို ဆရာတော်ဘုရားထံ လှူ
 ပါတယ်ဘုရား။ ဆရာတော်ချီးမြှင့်ပေး
 သနားတော်မူတဲ့ “ဤသံရှစ်ချက်” ဂါထာ
 တော်ကို ယုံကြည်စွာ နေ့စဉ်ရွတ်ဖတ်
 သရဇ္ဈယ်ပါမယ်။ ပြင်ဆင်ဖွယ်ကိစ္စများ
 ကြောင့် တပည့်တော်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ
 ဘုရား”

“သာဓု...သာဓု...သာဓု”
 ဆရာတော်၏အသံမှာ တဖြည်း
 ဖြည်းပေးကျန်ခဲ့ပြီး ကျောင်းအောက်တွင်
 ထွန်းကြိုင်မှာ စောင့်လျက်။
 သူတို့နှစ်ဦးအောက်သို့ မြင်းများ

နန်နိုင်သွားကြရာ ဖန်လုံးများ မီးခိုးတန်း
 ပဏာနောက်မှာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

ခြံဝင်းထဲသို့ မြင်းနှစ်ကောင်ဝင်
 လာပြီး လွှားကန် ခုန်ဆင်းလိုက်ကြသည်။
 ကျော်လှိုင်နှင့်ခင်ရှိန်က မြင်းနှစ်ကောင်ကို
 မြင်းတောင်းထဲပို့ပြီး အစာကျွေးသည်။
 ရန်နိုင် အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။

“ကိုရန်နိုင် ဆရာတော်ကဘယ်
 လို အမိန့်ရှိလိုက်သလဲ”

မသိ၏အမေးကို မဖြေနိုင်။
 ရန်နိုင်သည် ညှော်ခန်းထဲ ကျွန်းကုလား
 ထိုင်ပေါ် ထိုင်ချပြီး ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်
 ငဲ့သောက်နေသည်။

“ထွန်းကြိုင်ရေ ... ကျော်လှိုင်၊
 ခင်ရှိန်၊ သာထွန်းအေး၊ ငစိုးကြီးတို့ကို
 အိမ်ပေါ်ခေါ်ပါကွယ်”

ထွန်းကြိုင် အိမ်အောက်ထပ်သို့
 ပြေးဆင်းသွားသည်။ မသိသည် ဦးရန်နိုင်
 အားငေးကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ်ကျော်လှိုင်တို့
 လူစု အိမ်ပေါ်တက်လာကြသည်။ ငစိုး
 ကြီးက လှေကားတံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်
 ပြီ။

“ကဲ...အားလုံးကိုပြောမယ်၊
 ဆရာတော်က ငါ့ကိုရွာက ခဏရောင်နေ

ပါတဲ့၊ ရန်များတယ်တဲ့။ အသီလည်းမပေါ့
မပါးကြီးနဲ့၊ ငါ ဆရာတော်စကားကို
လွန်ဆန်လို့မရဘူး။ ဒီညလောနဲ့ မကွေးကို
သွားမယ်။ ငါနဲ့အတူတူ ကျော်လှိုင်နဲ့
သာထွန်းအေးလိုက်ခဲ့။ ထွန်းကြိုင်နဲ့ ခင်ရှိန်
က ရွာကိုတာဝန်ဆက်ယူ၊ ငါမရှိလို့တာမှ
အားမငယ်ကြနဲ့၊ ငါမကြာခဏလာမယ်။
အသီတို့ မိသားစုမကွေးမှာ နေဖို့ထိုင်ဖို့
စီစဉ်ပြီးရင် ငါ့အစ်မကြီးတွေဖြစ်တဲ့
မရွှေပွင့်၊ ရွှေမြင့်၊ မရွှေဆင့်တို့ကို မကွေး
ကိုခေါ်မယ်။ ခေတ်ပျက်မှာ မိန်းမသားတွေ
ချည်း တောမှာ မနေသင့်ဘူး။ အန္တရာယ်
ပျားတယ်။ ဒီစကားမပေါက်ကြားစေနဲ့၊
အားလုံးကြားလား။”

ထွန်းကြိုင်ကျော်လှိုင်၊ ခင်ရှိန်တို့
တရုပ်ရှုပ်ငိုနေသည်။

“မင်းတို့ကြောက်လို့ ငိုနေတာ
လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး ... အရီးလေး
ပြီးစားကြီးခဲ့ရမှာဆိုတော့ အားငယ်လို့ပါ”

အားလုံးလူစုခွဲ လုပ်စရာရှိတာ
ဆက်လုပ်၊ ကျော်လှိုင်နဲ့သာထွန်းအေးက
အိမ်ပေါ်မှာ သိမ်းစရာရှိတာသိမ်း၊ အသီနဲ့
ကလေးနှစ်ယောက် အနားကမခွာနဲ့ ငမိုး

ကြီးမြစ်ဆိပ်သွား။ ညအတွက်လေ့ စီစဉ်
ထား။ မင်းပြန်မလာနဲ့ မြစ်ဆိပ်မှာပဲစောင့်
လေ့သမားနှုတ်လုပ်ပါစေ။ ထွန်းကြိုင်က
လှမောင်ကို သွားခေါ် ညအတွက်လည်း
စီစဉ်ထား။

သူကြီးအမိန့်အတိုင်း ငမိုးကြီး
နှင့်ထွန်းကြိုင် ခြံပြင်ထွက်သွား၏။
လှမောင်မှာ သူကြီးရန်နိုင်နှင့် မယားညီ
အစ်ကို တော်စပ်သည်။ သစ္စာရှိသည်။
ရိုးသားသည်။ နှုတ်လုပ်သည်။ တောင်သူ
အလုပ်ကို တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ရင်း
စီးပွားလည်း အတော်အသင့်ကောင်း
သည်။ မကြာမီ ထွန်းကြိုင်နှင့်အတူ
လှမောင်ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

အသားညိုညို၊ အရပ်အမောင်းကောင်
ကောင်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင်
တောင်တင်းတင်း။ ကတုံးနှင့်ဖြစ်၍
တဘက်စောင် ခေါင်းပေါင်းထားသည်။

သူကြီးရန်နိုင်က အစီအစဉ်မှာ
ပြောပြသည်။

ငါမရှိတုန်း ဒီအိမ်ကြီးကို
ဂရုစိုက်လိုက်ပါကွာ။ မင်းတို့မိသားစု
ခဏပြောင်းနေကြပေါ့။ ကျော်လှိုင်က ငို
ပြီးရင် ရွာပြန်လာလိမ့်မယ်။ သာထွန်းအေး
ကို ဟိုမှာခေါ်ထားမယ်။ အသီမွေးပြီးသော်
အခြေအနေကောင်းရင် ငါပြန်လာခဲ့မယ်။
ဒီအိမ်ကြီးကို မင်းအပ်ခဲ့မယ်။”

လှမောင်သည် သူကြီးရန်နိုင်
စကားကို ခေါင်းတည်တည်ညိတ်နှင့် နား
ထောင်နေသည်။

“ကဲ...မင်းပြန်တော့။ ဒီစကား
ဘယ်သူမှမသိစေနဲ့။ မင်းမိန်းမ စန့်ခြင်
တောင် မသိစေနဲ့ ကြားလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သူကြီး”

အခန်း (၇)
လကွယ်ည သန်းကောင်း
ကမ်းရင်ရွာတစ်ရွာလုံး အိပ်မောကြ
သည်။ သူကြီးဦးရန်နိုင်အိမ်မှာ မောင်

တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဖိုးကော်နှင့်မဖွား
တင်ကို သာထွန်းအေးနှင့် ငစိုးကြီးက
ချီလျက် ကျော်လှိုင်နှင့်ထွန်းကျိုင်က
သေတ္တာတစ်လုံးစီထမ်း၍ ထွက်လာ
သည်။ သူကြီးရန်နိုင်မှာ နှစ်လုံးပြီးလွယ်၍
သူ့ဘေးမှာ ခင်ရိုန်က ရိုင်ဖယ်သေနတ်
သွယ်ထားသည်။ လုမောင်ကခြံတံခါးဝ
အွင် ရပ်ကုန်ခဲ့သည်။ ရွာအနောက်တံခါး
အတိုင်း တရွေ့ရွေ့ထွက်လာကြသည်။
ဧကတံခါးစောင့်သည် တံခါးကိုဟပေးထား
ပြီး သူကြီးအားထိုင်ကန်တော့၏။ သူကြီး
စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ အနောက်စူးစူး
အတိုင်း ခြေလှမ်းသုံးဆယ်ခန့် အရောက်
အွင် လက်ပံပင်အောက်၌ လှည်းနှစ်စီး
ဆွဲရ၏။ တစ်စီးကို လုမောင်၏သား
သောင်းကမောင်း၍ တစ်စီးကိုသူကြီး
၏နိုင်၏တူမ အေးကြီး၏သားကျော်ခင်
က မောင်းသည်။

လှည်းပေါ်တွင် သေတ္တာနှစ်လုံး
ဆင်တစ်စီးတွင် မသီတို့သားအမိတွေစီး
သည်။ အားလုံးတစ်ယောက်နှင့် တစ်
ယောက်စကားမပြောကြ။ ညသည် တိတ်
ဆိတ်နေပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်ငှက်တစ်
ကောင်တစ်လေ၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံ

ကြားရသည်။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင်
ကူတို့ဆိပ်သို့ ရောက်ကြသည်။ ရေဆိပ်
တွင် ငစိုးကြီးနှင့်လှေသမားက အသင့်
စောင့်လျက်၊ ပစ္စည်းများနှင့် မသီတို့သား
စုကို နေရာထိုင်ခင်းလုပ်ပေးသည်။ ခပ်
လှမ်းလှမ်းမှ ရေအော်သံများကြားရ၏။
ရင်တုန်စရာ ကောင်းသလို လွမ်းဆွတ်
ကြေကွဲဖွယ် ကောင်းလှ၏။

“ထွန်းကျိုင်နဲ့ခင်ရိုန် မင်းတို့နှစ်
ယောက်က လက်နက်ကိုင်တွေဆိုတော့
ကိုယ်နဲ့လက်နက်နဲ့ မကွာစေနဲ့၊ သတိ
မလစ်စေနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
စိတ်ဝမ်းမကွဲနဲ့ ငိုနေသလိုတဲ စည်းစည်း
လုံးလုံးရှိကြ။ နွားကွဲရင် ကျားကိုက်မယ်။
သတိထား။ ထွန်းကျိုင် တစ်ပတ်တစ်ခါ
မကွေးလာနဲ့။ ရွာအခြေအနေ သတင်းပို့
ကြားလား။ ကျော်လှိုင်ကို တစ်ပတ်
အတွင်းရွာပြန်လွှတ်လိုက်မယ်။ အားလုံး
စိတ်ချပါရစေကွာ”

“ကဲ...မင်းတို့ပြန်ကြတော့”
ထွန်းကျိုင်၊ ခင်ရိုန်၊ ငစိုးကြီးတို့
သူကြီးအား ထိုင်ကန်တော့ကြသည်။
မျက်နှာမကောင်းကြ မျက်ရည်များစေ့စေ့
နေကြသည်။ ငစိုးကြီးက စိတ်မထိန်းနိုင်။

သူကြီးခြေသလုံးကိုဖက်၍ အသံမထွက်
အောင် တရုပ်ရှုပ်ငိုနေသည်။

“ကဲ...အချိန်မရှိကူး၊ မင်းတို့ပြန်
ကြ နောက်နေ့ရွာထဲမှာ ဟန်မပျက်နေ
ကြ”

သူကြီးရန်နိုင် လှေပေါ်တက်
သွားသည်။ ထွန်းကျိုင်တို့လူစု ကမ်းပေါ်
ကျန်ခဲ့၏။ လက်ပြနွတ်ဆက်နေ၏။ လှေ
သည်ကမ်းနှင့် တဖြည်းဖြည်းဝေးခဲ့ပြီ။ ကမ်း
ပေါ်ကအရိပ်မှာလည်း ဝေး၍ဝေး၍ပျံ့ဝါး
သွားသည်။

ကျွဲ...ကျွဲ...ဖတ်...ကျွဲ
ကျွဲ... ဖတ်...

လှေသမား၏ လှေလှော်တက်
သံမှာ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။
ရေစုန်ခရီးဖြစ်၍ မြန်လှသည်။ မှုဝါးနေ
သော သဖန်းဆိပ်ရွာဘေးမှ လှေကိုမျှော
ခဲ့ကြသည်။ လှေပေါ်တွင် တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောကြ။ ကိုယ်
အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်နေကြသည်။ သဖန်း
ဆိပ်အလွန်တွင် ကမ်းပေါ်မှအသံတစ်ခု
ကြားရသည်။ ရန်နိုင် ရင်ထိတ်ကန်
ဖြစ်သွားပြီး ကမ်းစပ်သို့ လှမ်းကြည့်ရာ
ဘာမှ သဲသဲ ကွဲကွဲမမြင်ရ။

“ဟေ့ ... လှေသမား ရပ်စမ်း”
စူးစူးဝါးဝါး မာကျောကျော ဖြစ်
သည်။ လှေသမားက ပြန်အော်သည်။

“ပိုက်သမားဖိုးဆယ်ပါ ဗိုလ်
လေး”

“အေး ... အေး ... သွား
တော့ အပြန်ငါးပါရင် ဝင်ပေးဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဗိုလ်လေး”

ကျော်လှိုင်က လှေသမား
ဖိုးဆယ်ကို တိုးတိုးကပ်မေးသည်။

“အဲဒါဘယ်သူတွေလဲ”

“ရဲဘော်ဖြူတွေ... ကျွန်တော့်
အသိတွေပါ”

လှေသည် ရေနံတွင် လှိုင်ဖြူ
စွာရွှေ့လျားနေ၏။ ရေတက်ခိုနဲ့ဖြစ်၍ကမ်း
နှင့်မနီးမဝေးမှ မျှောခဲ့သည်။ အလယ်
ချောင်း ဝဲတော့ချောင်းစွာများကို ကျော်ခဲ့
ပြီး လင်းကြက်တွန်သံများ ခပ်ဝေးဝေးဆီ
မှ ကြားရ၏။ မကြာမီ မြသလွန်စေတီ
ခြေရင်းမှ ဖြတ်လာခဲ့ကြသည်။

“ဖိုးဆယ်ရေ... ဘုရားအခြေ
ညောင်ပင်အောက်မှာ လှေခဏရပ်ပေးပါ
ကွာ”

သူကြီးရန်နိုင် လှမ်းပြောလိုက်

သည်။ အရိပ်အာဝါသ ကောင်းလှသော
ညောင်ပင်ကြီးအခြေတွင် လှေကိုဆိုက်
ကပ်သည်။ အရှေ့ဘက် ရောင်နီလာ
တော့မည်။ သူကြီးရန်နိုင်က သူလက်က
ရိုးမားနာရီကလေးကို ကြည့်လိုက်ရာ
နံနက် (၅) နာရီခွဲရှိပြီ။

“မိုးလင်းတော့မယ်ဟေ့... ”

မောင်ဖိုးဆယ် ရေနွေးအိုးတည်ကွာ
သာထွန်းအေးက ကမ်းပေါ်တက်ပြီး
အကြော်ဝယ်”

လှေသမားဖိုးဆယ်က ကမ်းစပ်

မှာရှိသော သစ်ကိုင်အကြောက်များစုပြီး
ရေနွေးအိုးတည်နေစဉ် သာထွန်းအေးက
ကမ်းပေါ်တက်၍ အကြော်ဝယ်နေသည်။
မသိနှင့်ကလေးနှစ်ဦးမှာ နှစ်နှစ်ခြက်ခြက်
အိပ်ပျော်နေဆဲ။

“ကျော်လှိုင် ... ငါ မြသလွန်
ဘုရားတက်ဖူးဦးမယ်။ မင်းနဲ့သာထွန်း
အေးက အသိနှင့်ကလေးတွေကို ဂရုစိုက်
စောင့်နေကြ”

“စိတ်ချပါ သူကြီး”

မကြာမီ ... သာထွန်းအေး
အကြော်များဝယ်၍ မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းလာ
သည်။ မသိနှင့်ကလေးများ အိပ်ရာကန်၍
မျက်နှာသစ်ကြပြီး ရေနွေးကြမ်းနှင့်
အကြော်စုံကို ဖြန့်ရှက်စွာ စားသောက်နေ
ကြသည်။

“အသိ ... ငါဘုရားပေါ်ဇေ
တက်ဦးမယ်။ ကျော်လှိုင်နဲ့သာထွန်းအေး
ကို အစောင့်ထားခဲ့မယ်။ ဘာမှ စိတ်မပျက်
ကြားလား။ သူကြီးရန်နိုင်သည် တဘက်
စောင်ကို ခေါင်းပေါင်းပြီး ကမ်းပေါ်တက်
သွားသည်။ ဘုရားစောင်းတန်းအနီး လေ
များပေါ်တွင် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ
တွေ့ရသည်။ ရန်နိုင်သည် ဆရာတော်

ဒီထွေပေးသော သံရစ်ချက်ဂါထာကို
 နတ်မှတ်ဖွဲ့ ရွတ်ဖတ်ရင်း ဘုရားရင်ပြင်
 ဆော်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ မြသလွန်
 အတီးအား လက်ျာရစ်ပတ်ပြီး အင်္ဂါ
 ဆောင်တွင်ထိုင်၍ ဘုရားကိုအာရုံပြု
 သည်။ ထို့နောက် ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှ ဇရာ
 ဆီခြစ်ကို အပေါ်စီးလှမ်းကြည့်နေသည်။
 ထို့နောက် လာလမ်းအတိုင်း ခပ်သုတ်
 ဆက်ဆင်းခဲ့၏။ အရှေ့စီတွင် ရောင်နီများ
 ချန်းတောက် လာချေပြီ။ လှေဆိပ်
 ဆောက်တော့ မသီတို့သားမိ တစ်တွေနှင့်
 ဆက်လို့။ သာထွန်းအေးတို့မှာ သူကြီး
 အစောင့်မျှော်နေကြသည်။

“ကဲ့... ကျော်လှိုင်ရေ တို့
 ဆက်ထွက်ရအောင်၊ မကွေးညောင်ကိုး
 ဆိပ်ကမ်းကို လှေကပ်မယ်”

သို့နှင့် လှေကလေးကိုဆက်
 ဆွဲခဲ့ကြသည်။ မိနစ် (၂၀) ခန့်အကြာ
 ညောင်ကိုးပင်ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်
 ကြ၏။ ညောင်ပင်ကိုးပင်ရှိ၍ ညောင်ကိုး
 ဆိပ်၊ ညောင်ကိုးပင်ရပ်ကွက်ဟု
 ခေါ်တွင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ရန်နိုင်နှင့်
 ကျော်လှိုင်ကမ်းပေါ်တက်ကြသည်။
 သွားအလာ ကင်းမဲ့၍ တိတ်ဆိတ်

နေသည်။ အိမ်များမရှိ၊ ဟိုတစ်လုံးသည်
 တစ်လုံး တဲကုတ်ကလေးများ တွေ့ရ
 သည်။ ဈေးနဲ့ သိပ်မဝေးသော်လည်း ဈေး
 မှာ ခြောက်ကပ်နေသည်။

“ကျော်လှိုင်နဲ့ သာထွန်းအေး
 ဈေးသွား၊ ဒီနေ့မနက်စာအတွက် ဈေး
 သွားဝယ်ကွာ။ အိုးခွက်၊ ပန်းကန်တွေပါ
 ဝယ်ခဲ့။ ကမ်းနားမှာဘဲ ထမင်းချက်ရမယ်။
 ပြီးရင်လူမနေတဲ့ မြေကွက်ထဲ တဲထိုး
 မယ်”

ရန်နိုင်၏အမိန့်အတိုင်း ကျော်
 လှိုင်နှင့်သာထွန်းအေး ဈေးဘက်ထွက်
 သွားကြသည်။ ရန်နိုင်သည် တဲထိုးရန်
 ကမ်းနားထိပ် မြေလွတ်တစ်ခုကို ရွေး
 ချယ်သည်။ မကြာမှီ ကျော်လှိုင်နှင့်
 သာထွန်းအေးတို့ ဈေးဟင်းချက်စရာများ
 ဝယ်ပြီး ပြန်လာကြသည်။ ထို့နောက်
 တပျော်တပါး နံနက်စာ ထမင်းချက်စား
 ကြပြီး လှေပေါ်တွင် တရေးတမောအိပ်
 ရင်း အနားယူကြသည်။ မွန်းတည့် (၁၂)
 နာရီခန့်တွင် အိပ်ရာမှထပြီး တဲထိုးရန်
 ပစ္စည်းများဝယ်ကာ မြေစိုက်တဲတစ်လုံး
 အမြန်ထိုးကြသည်။ ညနေတွင် လှေ
 သမားနှစ်ယောက် ရွာပြန်သွားသည်။ မကွေး

မြို့မှာ ကျိန်နှင့်ဖတ်ဖတ်၊ အသွားအလာသိပ်
 မရှိ ခြောက်ကပ်ကပ်။ တစ်နေ့ကုန် ပင်
 ပန်းလာသဖြင့် ညတွင် မသီတို့သားမိ
 တတွေ စောစောအိပ်ကြသည်။ လျှပ်စစ်
 မီးမရှိ၊ တစ်မြို့လုံး မှောင်အတိ၊ သာထွန်း
 အေးက ဖယောင်းတိုင်ထွန်းသည်။ တဲရေ
 မှာဖျာခင်း၍ သူကြီးရန်နိုင် ရေနွေးကြမ်း
 သောက်နေ၏။ သူ့ဘေးမှာ ကျော်လှိုင်နှင့်
 သာထွန်းအေး မနက်မှာဝယ်ရမည့် အိမ်
 အတွက်လိုအပ်သော ပစ္စည်းစားရင်းများ
 လုပ်နေသည်။ ကမ်းနားမှ တိုက်ခတ်လာ
 သည့် လေပြည်လေနကလေးမှာ လတ်
 ဆတ်အေးမြလှ၏။ ဆည်းလည်း သံလေး
 တစ်ခုမှာ လေပြည်နှင့် အတူပါလာသည်။
 မြို့လယ်ဘုရားမှ ဆည်းလည်သံဖြစ်သည်။
 အလောင်းစည်သူမင်း တည်ခဲ့သော ရှေး
 မောင်းသမိုင်းဝင် ဘုရားတစ်ဆူဖြစ်သည်။
 သူတို့တဲနှင့်သိပ်မဝေး ဘုရားကိုအာရုံပြု
 လိုသည့်ဆန္ဒများ သူကြီးရန်နိုင်၏ စိတ်ထဲ
 မှာဖြစ်ပေါ်လာ၏။

“ကျော်လှိုင်နဲ့သာထွန်းအေး၊ ငါ
 မြို့လယ်ဘုရားကို သွားအာရုံပြုမယ်၊ မင်း
 တို့အိမ်စောင့်နေကြဦး”

မီးပူဇော်ရန် ဖယောင်းတိုင်နှင့်

မီးခြစ်ယူ၍ ဘုရားဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။
 ဘုရားအနောက်ဘက်မုခ်မှ ဝင်ခဲ့သည်။
 ဘုရားပုရဝဏ်ထဲမှာ လူရှင်းလျက်၊
 အမှောင်ရိပ်က ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်၌
 စိုးမိုးနေသည်။ တနင်္ဂနွေထောင့်မှာ
 ဖယောင်းတိုင်မီးလဲ့လဲ့နှင့် လူတစ်
 ယောက် တရားထိုင်နေသည်။ လေ
 တိုက်နေသဖြင့် ဘုရားညောင်ပင်ကြီး
 သည် တရုတ်မြည်နေသည်။ ရန်နိုင်သည်
 အင်္ဂါဂြိုဟ်ထောင့်တွင် ဖယောင်းတိုင်ကို
 မီးညှိ၍ ပူဇော်ပြီးဘုရားကိုအာရုံပြုသည်။
 ထိုနောက် ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိပေးသော
 “သံရှစ်ချက်ဂါထာ” ကို ရွတ်ဖတ်သည်။
 လေနအေးနှင့်အတူ ဘုရား၏ဆည်း
 လည်သံမှာ ဆွတ်ပုံကြည်နူးဖွယ်ကောင်း
 လှပေသည်။

အခန်း (၈)

ကျော်လှိုင်နှင့်သာထွန်းအေး မှာ
 သစ္စာရှိသော၊ အားကိုးရသော တူသား
 တပည့်များ ဝိသလုပေသည်။ မိမိတို့သင်
 ဘေး ဒုက္ခရောက်နေစဉ် သစ္စာရှိစွာ
 တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်သူများ ဖြစ်သည်။

သာထွန်းအေးက အိမ်အတွက်သုံးရေ
 သောက်ရေများကို မြစ်ဆိပ်ဆင်းခပ်၍
 အောက်ခြေသိမ်း အိမ်အလုပ်များကိုလုပ်
 သည်။ ကျော်လှိုင်က အိမ်အတွက် လို
 အပ်သည့်အသုံးအဆောင်များ ရှေ့သို့သွား
 ကာဝယ်၏။ ဈေးနှင့်အိမ်မှာလည်း သိပ်မ
 ဖေးလှ ညနေ (၃)နာရီခန့်တွင် အသက်
 ကြီးကြီးလူတစ်ယောက် စက်ဘီးနှင့်
 အိမ်ရှေ့ရောက်လာ၏ ဆံပင်ဖြူဖြူကတုံး
 ဆံတောက်နှင့် အသားနီစပ်စပ်ဖြစ်သည်။

“ဒီမြေကွက်ပေါ် ဘယ်သူ့အမိန့်
 နဲ့ဆောက်တာလဲ”

ရန်နိုင်က ရေခွေးသောက်ရင်း
 အဘိုးကြီးကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ တောကမြေ
 လားတဲ့ဒုက္ခသည်တွေပါ။ အနီးအနားမှာ
 လည်း အိမ်စုလေးတွေ တွေ့တော့နေ
 စရာမရှိလို့ ယာယီဆောက် နေကြတာ
 ပါ။”

“ဒီမြေဟာ ကျုပ်မြေကွက်
 ကျုပ် ဂရုဆောင်ထားတာ၊ ကျုပ်နာမည်
 ဦးတင်လို့ခေါ်တာပဲ၊ ဒီနားက မြေတွေအား
 လုံး ကျုပ်မြေကွက်ချည်းပဲ၊ ကျုပ်
 မြေပေါ်နေရင် မြေထောက်ခံ ပေးရလိမ့်
 မယ်”

“တစ်လ ဘယ်လောက်ပေး
 မှာလဲ”

“ငါးကျပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပေးပါမယ်”

စောစောက တင်းမာနေသော
 ဦးတင်၏မျက်နှာသည် ပြန်ရိပ်သန်းလာ၏။

“ကျုပ်က ငွေတိုးလည်း ခေ
 တယ်၊ အပေါင်ပစ္စည်းတော့ထားရလိမ့်
 မယ်၊ ဈေးမြောက်ဘက်မှာနေတယ်၊
 သူဌေးဦးတင်ဆိုရင် လူတိုင်းသိပါတယ်၊
 သူဌေးဦးတင်နှင့် ရန်နိုင်ပွဲပြိုင်

သည်လည်ဖြစ်သွားသည်။ အနီးအနားရှိ
အိမ်အုပ်၊ ဝိုက်ပျက်များနှင့် မြေကွက်များ
သည် သူဌေးဦးတင်ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း
အောက်ပိုင်းတွင် သိလာရသည်။ ရန်နိုင်က
သူဌေးဦးတင်အား မြေထောက်ခင်းကျပ်
အလိုက်ရာ ဦးတင်က စာရင်းမှတ်ပြီး
ပြသွားသည်။

“သူခိုး ဗျို... သူခိုး...
သူခိုး... တစ်ယောက်မိထားတယ်။ ဒီ
နေ့ (၅) နာရီမှာ မြောက်ဂေါက်ကွင်း
မှာ ကြိမ်ဒဏ်အပြစ်ပေးမယ်။ မည်သူ
ဆိုလာကြည့်နိုင်ပါတယ်”

တာလမ်းပေါ်တွင် လူတစ်
ယောက်အား လက်ပြန်ကြိုးတုတ်လျက်၊
နောက်က ရဲဘော်ဖြူနှစ်ယောက်က
ဆနုတ်လွယ်ထား၏။ လက်ပြန်ကြိုး
တုတ်ထားသော လူရွယ်၏လည်းပင်းပွင့်
သံပြားတစ်ချပ်ဆွဲထား၏။ ထိုသံပြားပေါ်၌

“သူခိုး” ဟူသော စာတန်းရေးထားသည်။

“ဟေ့ကောင် အော်စမ်း”
“ကျွန်တော် သူခိုးပါ ခင်ဗျာ”
နောက်ကရဲဘော်ဖြူက အော်
ခိုင်း၍ ရှေ့ကသူခိုးက အော်ရသည်။
ဘော်ဖြူခေတ်က တရားစီရင်ရေး တစ်

ခုဖြစ်သည်။
ရန်နိုင်သည် လမ်းပေါ်က အနီ
ဌာရံမြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရည်
ကြီးချလိုက်မိသည်။

“ငါရွာပြန်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။
ငိုသားသမီး ကလေးတွေ ပညာမသင်ရ
ဘဲ အဘတ်ပညာမဲ့တဲ့ ဘဝထဲရောက်ပြီး
လူ့ဘဝအညွန့်တုံးတော့မယ်။ မြို့မှာ နေပြီး
ကျောင်းထားမယ်။ ပညာတတ်တွေဖြစ်
အောင် စာသင်ပေးမယ်။ ငါ ရွာမပြန်
တော့ဘူး”

“ထွေးလေး ထမင်းစားရ
အောင်”

သာထွန်းအေးက ထမင်းစားဖို့
လာခေါ်သည်။ ထမင်းပိုင်းတွင် မိမိ
ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မသိအားပြောပြရာ
မသိအမှတ်နာသည် ကြည်လင် တောက်
ပလာသည်။

ရန်နိုင်သည် နေ့စဉ်၊ ညဉ့်ဦး
အချိန်များတွင် ဗြိလယ်တုရားသို့သွားကာ
အဓိဌာန်ပုတီးစိတ်၍၊ သံရှစ်ချက်ဂါထာ
တော် ရွတ်ဖတ်သည်။ ပြီးမှ လုပ်စရာ
ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်သည်။ တဖြည်း
ဖြည်း အကုသိုလ်ကိစ္စများကို ငြီးငွေ့လာ

၏။ ဆရာတော်အား ကတိပေးခဲ့သည့်
အတိုင်း ကံငါးပါးကို လုံအောင်ထိန်းပြီး
အရက်နှင့် လောင်းကစား သံသရာမှ
လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။

ရန်နိုင်တို့မိသားစု မကွေးမှာ
အခြေတကျရှိသဖြင့် ကျော်လှိုင်ရွာပြန်
သွားသည်။ သာထွန်းအေး တစ်ယောက်
မကွေး၌ ကျန်ခဲ့သည်။ ရာသီစက်ဝန်း
သည် ဆောင်းမှစ၍ နွေမှစ၍၊ ဇွန်မှဆောင်း
သို့ရောက်ခဲ့ပြီး၊ မိဘဘိုးဘွား လက်ထက်
ကတည်းက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော “ကိုင်းမြေ”
များမှာ လက်ညှိုးထိုး၍မလွဲ၊ မိမိပိုင်မြေ
များကို ဆောင်းသီးနှံစိုက်ပျိုးရန် ကိစ္စပေါ်
လာသည်။ ရွာသို့ ခဏပြန်ပြီး စီစဉ်ရမှာ
ဖြစ်၍ မသိကိုဖွင့်ပြောသည်။

“အသိရေ ရွာပြန်ပြီး စိုက်ပျိုးဖို့
ကိစ္စစီမံဦးမှ ဖြစ်မှာ။ သုံးရက်လောက်ပဲ
ကြာမှာပါ”

ရန်နိုင်က စိုက်ပျိုးရေး ကိစ္စကို
မသိအား အသိပေးတိုင်ပင်သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား တော်... ရွာမှာ
အေးအေးချမ်းချမ်းကောရှိရဲ့လား”

ရန်နိုင်တို့ဇနီးမောင်နှံ တိုးတိုး
တိတ်တိတ် တိုင်ပင်နေ၏။ ထိုစဉ်

တဲအတွင်းသို့ မောကြီးပန်းကြီးနှင့် လူတစ်
ယောက်ဝင်လာ၏။ ထိုလူမှာ ထွန်းကြိုင်၊
ရုပ်ဖျက်ထားပြီး ဝါးခမောက်ကြီးဆောင်း
ထားသည်။ ရန်နိုင်မှာ ထွန်းကြိုင်ကိုကြည့်
ပြီး အံ့သြနေသည်။

“ထွန်းကြိုင် ... ဘယ်လိုဖြစ်
လာတာလဲ”

“ထူးတယ်အရီးလေး ...
ရဲဘော်ဖြူ ဗိုလ်မော်တာ အမိန့်နဲ့ ရွာ
သေနတ်တွေ သိမ်းသွားတယ်။ ဒီကိစ္စ
ခင်ရိုန့်ကို စစ်သေးတယ်”

“နယ်မြေ အခြေအနေကကော
အေးချမ်းရဲ့လား။ ခါးပြအဖွဲ့တွေ လှုပ်ရှားမှု
ရှိသေးလား”

“ရွာကိုတော့ မလာကြဘူး။
ရဲဘော်ဖြူတွေ ခါးပြရင်သတ်ပစ်တာ၊
မိုးလုံးရဲသား မင်းဒင်ရဲသတင်းက မြှုပ်နေ
တယ် အရီးလေးရဲ့၊ ရဲဘော်ဖြူတွေက
ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်ကွပ်တော့ နှုတ်ပြန်
ပေးတွေလည်း အသံမကြားရဘူး။ အရီး
လေးတို့ မိသားစုရွာပြန်လို့ရပါပြီ”

“သိမ်းသွားတဲ့ သေနတ်တွေ
ကိစ္စဘာကြားလဲ”

“သူကြီးအသစ်ခန့်ပြီး သေနတ်

တွေ ပြန်ထုတ်ပေးမယ်လို့ ကြားရတာ
ဘဲ”

“ငါတော့ရွာမပြန်တော့ဘူး လို့
ဆုံးဖြတ်တယ်။ ကိုင်းမြေတွေ စိုက်ဖို့ကိစ္စ
လည်း မကွေးကပဲ စီစဉ်မယ်။ ခုတောင်
ရွာခေတ္တပြန်လာပြီး ဆောင်းသီးနှံစိုက်ဖို့
ကိစ္စ စီစဉ်နေတာ။ မင်းရယ်၊ ကျော်လှိုင်
ရယ်၊ လှမောင်တို့သုံးဦး လွှဲရဲ့ ဘဲ၊ မြေန
ကျွန်းတွေရဲ့ အခြေအနေလည်း ကြည့်
ချင်သေးတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်အပြန် အရီး
လေး ရွာခဏလိုက်ခဲ့ပေါ့”

ထို့နောက် ထွန်းကြိုင်နှင့်
သာထွန်းအေးတို့ ညစာ စားကြရင်း
ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ ပြောနေလျက်
ရှိရာ ရန်နိုင်သည် မြို့လယ်ဘုရားသို့ သွား
ကာ အဓိဌာန်ပုတီးစိတ်လေသည်။

အခန်း (၉)

အာရှလယ်တက် တုံးခေါက်သံ
သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ ရန်နိုင်အိပ်ရာမှထကာ
ကိုယ်လက်သုတ်သင်၍ သံရစ်ချက်
ဂီတကို ရွတ်ဖတ်သည်။ သာထွန်းအေး
က ရေနွေးအိပ်တည်ပြီး ထမင်းချက်သည်။
ရန်နိုင်နှင့်ထွန်းကြိုင်အား ထမင်းယူနေခွင့်
ကို ခူးခပ်ကျွေးမွေးသည်။ ပြီးတော့
လမ်းမှာစားဖို့ ထမင်းထုပ်ထားသည်။
ရန်နိုင်သည် သူကိုင်နေကျ လွယ်ဒေါတ်
ထဲသို့ ဂုဏ်တော်ပုတီးနှင့် အဝတ်အစား
တစ်စုံထည့်သည်။ အဝတ်အစား ခပ်မွန်း
မွန်းများ ဝတ်ဆင်ပြီး တဘက်စောင်ခေါင်း
ပေါင်းကာ ရုပ်ဖျက်ထား၏။

“အသီရေ တို့သွားမယ်”

မသီမှာအားငယ်သော မျက်နှာ
နှင့် ရန်နိုင်အား ငေးကြည့်နေသည်။

“သတိနဲ့သွားနော်...နစ်ရက်
အင်္ဂလိပ်မနေနဲ့ ထွန်းကြိုင် မင်းအရီးလေး
ဦး ဂရုစိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေးသာ ကျန်း
ခရီးဂရုစိုက်”

ထွန်းကြိုင်သည် မသိအားထိုင်
နေတော့သည်။

ရန်နိုင်နင်းထွန်းကြိုင်သည်...

ခမ်းနားလမ်းမှ မြသလွန်ဘုရား
အခြေအတိုင်းသွားကြသည်။ လမ်းတွင်
ရန်နိုင်သည် စကားမပြော၊ သံရစ်ချက်
ထောက်ကို ရွတ်ဖတ်သည်။အရှေ့ ကောင်း
ဆင်တွင် ရောင်နီပျို့လာပြီး မြသလွန်
ဘုရား အခြေရောက်တော့ ခေတ္တအမော
ဖြစ်ကြသည်။ ရောဝတီမြစ်လယ်၌ မြေန
ကျွန်းများကို နင်းပြုများအကြားတွင် မှုတ်
ခြေမြင်ရသည်။ ရန်နိုင်သည် မြသလွန်
ဆတ်တော်မြတ်ကြီးအား ရိုက်ခိုးစွာအာရုံ
ပြုနိုင် ပူဇော်သည်။ ခဏတဖြတ် နားပြီး
ဆက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“အရီးလေး သဖန်းဆိပ်ရွာမှာ
ခနောင်ဖြူတွေရှိတယ်၊ အလယ်ချောင်းရွာ
ဆားက ဖြတ်တက်ပြီး ပုတီးကျန်းရွာလမ်း
အတိုင်းသွားရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက် ရောဝတီမြစ်
ကို ကျောပေးပြီး အရှောက်ကျန်း ကျော
ပေါ်တက်ခဲ့၏။ တောင်ကျန်းပေါ် ရောက်
တော့အရိပ်ကောင်းသော မန်ကျည်းပင်
ကြီးတစ်ပင်အောက် ခေတ္တနားကြသည်။
အချိန်မှာ နံနက် (၇) နာရီခန့်ရှိနေပြီး
ထိုနေရာမှကြည့်လျှင် ရောဝတီမြစ်ကို
အပေါ်စီးမှမြင်ရသည်။ ထိုမှဆက်
လျှောက်ခဲ့ရာ ပုတီးကျန်းရွာနားရောက်
ကြ၏။

ရွာထဲမဝင်ကြ၊ ရွာအနောက်မှ
ပတ်ပြီး ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း မြစ်ကွေ့
နားသို့ ကွေ့ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ဒေါင်းနေ
ချောင်းနှင့် ရောဝတီမြစ်ဆုံတွင် ကမ်းရင်
ရွာ၏ မြေနကျွန်းများကို မြင်ရ၏။ နှစ်ဦး
သား ခြေလှမ်းမှန်မှန် ဆင်းလာခဲ့ရာ
မြစ်ဆိပ် ခိုတောင်ကွေ့သို့ ရောက်ခဲ့ကြ
သည်။ လူသူတိတ်ဆိတ်လျက် တော
ကြက်တွန်သံကြားရ၏။ ထို့နောက်မြစ်
ကမ်းစပ်အစွဲတိုင်း ကွေ့ပတ်၍ မြေနကျွန်း
များကို လှည့်ကြည့်သည်။ ခြေကုန်လက်
ပန်းကျလာသောအခါ ကိုင်းတောထဲဝင်
၍ ထမင်းထုပ်များဖြေ၍ အားပါးတရစား
ကြသည်။ ထို့နောက် ရန်နိုင်သည် လွယ်

အိတ်ကို ခေါင်းအုံးလျက် ခဏလှဲနေရင်း
မေးကနဲ အိပ်ပျော်သွား၏ ထွန်းကြိုင်သည်
နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နေသော အရီးလေး
အားထိုင်စောင့်နေသည်။ အချိန်မည်မျှ
အိပ်ပျော်သွားမှန်းမသိ၊ အိပ်ရာကနိုးတော့
ရန်နိုင် သူ့လက်က ရိုးမားလက်ပတ်နာရီ
ကိုကြည့်လိုက်ရာ မွန်းလွဲ (၂) နာရီကျော်
နေပြီ ကပျာကယာ မျက်နှာသစ်ပြီး ရွာရှိ
ရာသို့ လူသွားလမ်းများအတိုင်း လျှောက်
ကြသည်။ အဝေးမှလှမ်းကြည့်လျှင် ရွာကို
မမြင်ရ၊ လက်ပံပင် အုပ်အုပ်များသာမြင်ရ
သည်။ ရွာသည် လက်ပံပင်အုပ်များနှင့်
ကွယ်နေသည်။ လမ်းမှတွေ့သူများမှာ
လည်း ရပ်ဖျက်ထားသဖြင့် သူတို့ကို
မမှတ်မိ၊ ရွာအနောက်ဘက် တံခါးပေါက်
ဝတွင် ကြီးမားလှသည့် လက်ပံပင်ကြီး
တစ်ပင်အောက်၌ ရပ်လိုက်ကြသည်။

“ရွာထဲကို မင်းနဲ့ငါ အတူတူ
ဝင်လို့မဖြစ်ဘူး။ လူခွဲပြီး ဝင်ရအောင်။
ငါက အရင်ဝင်မယ်၊ မင်းက ညကျမှ
ကျော်လှိုင်ခေါ်ပြီး ငါ့အိမ်လာခဲ့ ဘယ်သူ
မှမသိစေနဲ့”

ထွန်းကြိုင်က ခေါ်ညိတ်သည်။
ထို့နောက် တဘက်စောင်းကို မျက်နှာ

တစ်ခြမ်းဖုံး၍ ခေါင်းပေါင်းလိုက်သည်။
ထွန်းကြိုင်ပေးသော လုံ့လတိုက်ကြီး ပန်း
ပေါ်ခံပြီး ရွာထဲသို့ စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့်
ဝင်သွားသည်။ နှုတ်ကလည်း သံရှစ်
ချက်ဂါထာကို ရွတ်ဖတ်သွားသည်။ ထွန်း
ကြိုင်က ရန်နိုင် အခြေအနေကို လက်ပံ
ပင်အကွယ်မှ ကြည့်နေသည်။ ရန်နိုင်လူ
လုံးပျောက်သွားမှ အနောက်ဘာရိုးအတိုင်း
ကျွေပတ်ပြီး ရွာထဲသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်
ခဲ့သည်။

ရန်နိုင်သည် မိမိအိမ် ရှေ့ဝင်း
တံခါးကို အသာတွန်း၍ ဖွင့်ကာဝင်ခဲ့
သည်။ အိမ်အောက်၌ လှမောင် ရေခွေး
ကြမ်းသောက်နေ၏။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်
ဆိတ်၍ လူရှင်းနေ၏။ ရန်နိုင် အထဲဝင်
လာသည် ကိုလှမောင် ဂရုစိုက်ကြည့်နေ
သည်။ အနားရောက်မှ...

“လှမောင်...ငါ ရန်နိုင်လေ”
ဟု ပြောလိုက်ရာ လှမောင်
အလွန်အမင်း အံ့သြသောအမူအရာနှင့်
“ဟာ...ကိုရန်နိုင် ဘယ်လို
ဖြစ်လာတာလဲ”

ရန်နိုင်က စကားကို တိုးတိုး
ပြောရန် အမူအရာပြုပြီး အိမ်ပေါ်သို့ လှ

မောင်အား ခေါ်သွားသည်။

“ငါ့ကိုင်းမြေတွေ သီးနှံစိုက်ရ
တော့မယ် မဟုတ်လား။ ငါ့ကိုယ်တိုင်
မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ မင်းရယ်၊
ထွန်းကြိုင်ရယ်၊ ကျော်လှိုင်ရယ် သုံး
ယောက် ခွဲလုပ်ကြဖို့ လွှဲခဲ့မယ်။ စိုက်ပျိုး
စရိတ်ကုန်ကျငွေ ငါ အားလုံးခံမယ်။ သီး
နှံရလာတဲ့အပေါ်မှာ လုပ်ခအဖြစ် သုံးပုံ
တစ်ပုံ မင်းတို့ကို ငါပေးမယ်။ ငါကတော့
မကျွေးမှာနော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ ကလေး
တွေရဲ့ ပညာရေးကလည်း ရှိသေးတယ်။
ပြီးတော့ နိုင်ငံရေးအခြေအနေကလည်း

ဘယ်လိုမှန်း မသိသေးဘူး။ ညက
ထွန်းကြိုင်နဲ့ ကျော်လှိုင်လာလိမ့်မယ်
အဲဒီကျမှ အသေးစိတ် တိုင်ပင်ကြ
ပေါ့။ ခု ငါရွာရောက်နေတာ ဘယ်သူ
မသိစေနဲ့။ ငါ အပေါ်မှာပဲ နေမယ်။
ခြံတံခါးကို လုံခြုံအောင်ပိတ် ကြားလာ
လှမောင် အောက်ထပ်ဆင်း
လုပ်စရာရှိသည့်ကိစ္စများကို ဟန်မပူ
ဆက်လုပ်သည်။ ရန်နိုင်သည် အိမ်
နေ၍ ရွာ၏အသံများကို နားစွင့်နေသည့်
ညနေချိန် တောင်သူများ အလုပ်ပြန်
ဖြစ်၍ ရွာထဲတွင် ပြောသံ၊ ဆိုသံ၊ လှ
မောင်များ ကြားနေရ၏။ ဆောင်းနေသည့်
တဖြည်းဖြည်း ရင့်ရော်စပြုလာ
အမှောင်ရိပ်များ ယှက်သန်းလာသည့်
အချိန်အိမ်များမှာ မီးခွက်ထွန်းကြပြီး
မောင်သည် ရန်နိုင်အတွက် ညစာလာ
သည်။ တစ်နေကုန် လမ်းလျှောက်
သဖြင့် ဝမ်းက ဟာနေသဖြင့် လှမောင်
လာပို့သောထမင်းကို ဖြန့်ရှက်စွာ
လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဘုရားခန်းဝင်က
ဂုဏ်တော်ပုတီးစိတ်ပြီး သံရှစ်ချက်ဂါ
တော် ရွတ်ဖတ်သည်။ ခလေးအကြာ

ခြေသံများကြားရသည်။ ထွန်းကြိုင်နှင့် ကျော်လှိုင် ခြေဖွနင်းကာ အိမ်ပေါ်တက်လာ၏။ ညှော်ခန်းတွင် ထိုင်နေကြစဉ် လှမောင် ရေနွေးတစ်ခွက်နှင့် အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။ ထို့နောက် ရှေ့လှုပ်ငန်းစဉ်များကို ရန်နိုင်က ပြောပြသည်။ အားလုံး သဘောတူကြသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် မနက်ကြ ငါပြန်မယ်။ အချိန်မရဘူး။ ကျော်လှိုင်ကို အဖော်ခေါ်သွားမယ်။ မနက်ဆွမ်းစားပြီးချိန်မှာ အနောက်တံခါး လက်ပံတောထဲက ကျော်လှိုင်စောင့်နေ။ ကဲ (၉) နာရီထိုးတော့မယ်။ ငါလည်း ပင်ပန်းလာပြီ စောစောအိပ်မယ်။ ထွန်းကြိုင်နဲ့ ကျော်လှိုင် လှူခဲ့ပြီး ဆင်းကြ”

ထွန်းကြိုင်နှင့် ကျော်လှိုင်သွားပြီးနောက် လှမောင်က ဝင်းတံခါးကို သော့ခတ်လိုက်၏။ ရန်နိုင်သည် ဂုဏ်တော်ပုတီးစိတ်ခြင်း။ သံရုပ်ချက်ဂါထာဓာတ်အား ရွတ်ဖတ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီး အိပ်ရာသို့ စောစောဝင်ခဲ့သည်။ ပင်ပန်းနှင့် အိပ်လိုက်ရာ နံနက် (၈) နာရီကျော်မှ နိုးတော့သည်။ လှမောင်က ရန်နိုင်အတွက် ရေနွေးကြမ်းနှင့် ထမင်း

ကြော် အသင့်ပြင်ထား၏။ ထို့နောက် နေ့စဉ်ပြုနေကျအတိုင်း ဂုဏ်တော်ပုတီးစိတ်ကာ သံရုပ်ချက်ဂါထာတော်မြတ်အား ရွတ်ဖတ်သည်။ နံနက် ဝေလီဝေလင်း အချိန်မှစ၍ တောင်သူများ ကိုင်းထဲ၊ ယာထဲ ဆင်းကြရသဖြင့် ကမ်းရင်ရွာကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ လှမောင်မှာ ရန်နိုင်အတွက် နေ့လယ်စာ စီစဉ်နေရသဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ မတက်ဖြစ်။ သူ့ဇနီး မစန်းမြိုင်လည်း ကိုင်းထဲဆင်းသွား၍ ချက်ရေးပြုတ်ရေးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်နေသည်။ နံနက် (၁၀) နာရီထိုးပြီး နေ့လယ်စာလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်၍ ရန်နိုင်အား ခူးခပ်ကျွေးမွေးလျက်ရှိသည်။ ထိုစဉ် ရွာတောင်ပိုင်းမှ ဆူထူညံ့ညံ့အသံများ ကြားရသည်။ ရန်နိုင်မှာ ထမင်းစားနေဆဲ လှမောင် ကဘိုက်ကရိုက် အောက်ဆင်းသွား၏။ လူနစ်ယောက်တောင်မှ မြောက်အတိုင်း ပြေးလာကြသည်။

“ဓားပြတွေ...ဓားပြတွေ”
“တဖြည်းဖြည်း အသံတွေကျယ်လာသည်။ အနောက်တောင်ထောင့်က လုပ်သေနတ်သံနှစ်ချက် ကြားရသည်။

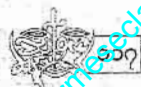
တဖြည်းဖြည်း အသံတွေ ကျယ်လာသည်။ ထိုစဉ် ထွန်းကြိုင် အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာသည်။

“အရီးလေး...အရီးလေး ဓားပြတွေဝင်လာတယ်။ တွေတဲ့လူတိုင်းကို နိုက်နှက်ပြီး အရီးလေးနာမည်ကို မေးနေတယ်။ လာ...လာ ကျွန်တော်တို့ ပြေးရအောင် ဒီမှာ ဆက်နေလို့မဖြစ်ဘူး”

ထွန်းကြိုင်က ကြောက်အားလန့်အားနင့် ရန်နိုင်အား ဆွဲခေါ်ပြီး ရွာမြောက်ပိုင်းဆီသို့ ပြေးကြသည်။ တစ်ရွာလုံး အော်သံဟစ်သံများ ဆူညံနေ၏။

ထွန်းကြိုင်သည် ရန်နိုင်အား အိမ်ကြီးအိမ်ကြားများထဲမှ ဖြတ်၍ ရွာ၏ အနောက်မြောက်ထောင့်ရှိ လူမနေသော အိမ်အိုကြီးတစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွား၏။ အမှိုးများ ဖရိုဖရဲကွာကျ၊ အချို့ ထရဲများမရှိ၊ လေးပင်သုံးခန်းတွဲ အိမ်ဖြစ်သည်။ အိမ်အောက်၌ရှိသော ကွပ်ပျစ်မှာ ယိုင်လျက် အခင်းကြမ်းများကလည်း ညီညီညာညာ မရှိ ဆွေးမြေ့နေသည်။

“အရီးလေး...ဒီကွပ်ပျစ်အောက်ဝင်နေပါ။ ကျွန်တော် အခြေအနေ သွားကြည့်ဦးမယ်”

ရန်နိုင်သည် အပြင်တစ်တောင်
သာသာ ကွပ်ပျစ်အောက်သို့ တွားသွား
လျက်ဝင်ရင်း ဆရာတော်ချီးမြှင့်သည့် သံ
ရစ်ချက်ဂါထာအား အဆက်မပြတ် ရွတ်
ဖတ်နေသည်။

သူကြီးရန်နိုင်၏ ပျဉ်ထောင်အိမ်
ကြီးရှေ့တွင် ရွာသူရွာသားအချို့ စုရုံး
လျက်အိမ်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်နေ၏။ ထွန်း
ကြိုင် လူအုပ်ကြားထဲ အသာဝင်၍
အကဲခတ်ကြည့်ရှုသည်။ စားပြဗိုလ်သည်
အသားညိုညို၊ အရပ်ကောင်းကောင်း၊
နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် ခါးတွင် ခြောက်လုံးပြုံး
ချိတ်ထားပြီး ရှမ်းဘောင်းဘီအနက်၊
အင်္ကျီအနက် ဝတ်ထားသည်။ သူ့ဘေး
မှာ စားပြုံးများက တုတ်များကိုင်ထားသည့်
စားပြလေးဦးနှင့် လုပ်သေနတ်ကိုင်ထား
သော စားပြနှစ်ဦး လှမောင်ကို ကြီးတုတ်
၍ နှုတ်ထောက်ခိုင်းထား၏။ ကျောပြင်တစ်
ခုလုံး သွေးသံရဲရဲနှင့် တွေ့ရ၏။ စားပြဗိုလ်
လုပ်သူက...

“ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောဘူး။
တိုတိုပဲပြောမယ် ကျုပ်နာမည် မင်းဒင်
မှတ်ထားကြ။ စားပြဗိုလ် မိုးလုံးရဲသား။
ကျုပ် ပစ္စည်းလုဖို့၊ စားပြတိုက်ဖို့ လာ

တာမဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို
သတ်ဖို့လာတာ။ ကျုပ်အဖေကို ဒီရွာသူ
ကြီး ငရန်နိုင်က ပစ်သတ်ခဲ့တာ အားလုံး
အသိပဲ။ ခု ဒီလူသတ်ကောင် ငရန်နိုင်
ဒီရွာမှာ ရောက်နေတယ်။ ကျုပ် သတင်း
အတိအကျ ရထားတယ်။ ညာမယ်
တော့ မကြံနဲ့၊ ကျည်ဆန်ကြားမှာ
အသက်ပါသွားမယ်။ ဒီမှာတွေ့လား သူ
ကြီးရန်နိုင်ရဲ့ လွယ်အိတ် ကျုပ်ရထား
တယ်။ ဒီအိမ်ပေါ်က တွေ့တာ။ ညက
ဒီအိမ်မှာ အိပ်သွားတယ်။ ဘာငြင်းဦး
မလဲ။ ကဲ... ကိုလှမောင် ငရန်နိုင်
ဘယ်မှာလဲ။ အသားမနာချင်ရင် အမှန်

အတိုင်းပြော”

“ကျုပ် တကယ်မသိတာပါ။ ဒီ
လွယ်အိတ်ကလည်း သူကြီး မကွေး
ပြောင်းသွားကတည်းက ဒီအိမ်မှာ ကျန်
ခဲ့တာ။ အိမ်စောင့်မရှိလို့ ကျုပ် လာစောင့်
ပေးတာပါ”

“ခင်းဗျား တော်တော်ခေါင်းမာ
တဲ့လူပဲ။ သူကြီးငရန်နိုင်ကို ကျုပ်လက်
မအပ်ရင် ခင်ဗျားတို့ရွာကို မြေလှန်စာ
မယ်။ ပြီးတော့ မီးတိုက်ပစ်မယ်”

အပြင်ဘက်တွင် ရွာသူရွာသား
များက အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေ
ကြသည်။ မွန်းတည့်နေမှာ ပူပြင်းလှပေစွာ
လှမောင်အား ကြိုးတုပ်လျက် သွေးသံ
ရဲရဲနှင့် နေပူထဲတွင် လှမ်းထား၏။

“ကျုပ်လူတွေ ရွာအပြင်မှာရှိ
တယ်။ ထွက်ပေါက်တွေအားလုံး ပိတ်
ထားတယ်။ လူတစ်ယောက်အတွက်
ရွာ နာသွားချင်သလား။ ကဲ... ဦးထု
မောင် ငရန်နိုင် ဘယ်မှာလဲ ပြောပါ ကျုပ်
အချိန်သိပ်မပေးနိုင်ဘူး”

“ဗိုလ်ကြီး သတ်လဲခံရမှာမို့
ကျုပ် တကယ်မသိတာပါ”

“ခင်ဗျား တော်တော်ခေါင်းမာ

ထဲလုပ်။ ဟေ့...ငဒီး လက်စွမ်းပြလိုက်”

ငဒီးဆိုသူ ဂင်တောင့်တောင့်၊
မည်းမည်းတုတ်တုတ် လူတစ်ယောက်
အက်လာပြီး ဝါးရုံကိုင်နှင့် တရွမ်းရွမ်း
အားတမ်း ရိုက်နက်လေရာ ဦးလှမောင်
အာ့ကုန်းမှ သွေးများ ဖြာခနဲ ဖြာခနဲ
စင်ထွက်လာသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို
ကြည့်နေကြသော ရွာသူရွာသားများမှာ
ကြက်သီးမွေးညှင်းထလာပြီး ကြောက်နူး
အန်လာကြ၏။

“ခရဲလမ်းကို ရောက်ချင်တဲ့ ဦး
လှမောင်။ ကဲ...သွားပေတော့”

မင်းဒင်သည် ခါးမှ ခြောက်လုံး
မြွေကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး လှမောင်၏နား
ဆင်ကို တေ့လိုက်၏။

“လွန်မယ် ဒကာ၊ လွန်မယ်
ဒီသက်ကို ချုပ်တည်းမပေါ့”

ထိုစဉ် တောရကျောင်းဆရာ
ဘော် ဦးပဏ္ဍိ ကြွလာပြီး ဓားပြမင်းဒင်
အား တားလိုက်၏။ ဓားပြမင်းဒင်မှာ
ဆရာတော်အား ကြောင်၍ကြည့်နေ၏။

“ပြဿအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်း
ဦးပဏ္ဍိ ခြံတံတည်း ပြီးခဲ့ပြီပဲ။ သံသရာ
ထဲသို့ ချင်ပါနဲ့တော့။ ဒကာတို့ရိုက်လို့

လည်း အားရပြီပဲ။ သူ သေသွားတော့
လည်း ဘာထူးလာမှာလည်း လှမောင်ရဲ့
အသက်ကို ကျုပ် အလှူခံပါတယ်။
ကျုပ်ကို လှူပါဒကာကြီး”

ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိမှာ သီလ၊
သမာဓိ၊ ပညာနှင့်ပြည့်စုံပြီး မကွေးမြို့နယ်
တစ်ခုလုံးက ကြည်ညိုလေးစားရသည့်
ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်သည့်အတွက် မင်းဒင်
မှာ ခြောက်လုံးပြူးကို ခါးထိုး၍ ဆရာ
တော်၏စကားကို မချင်မရဲ နာခံခဲ့ရသည်။

“ရွာမြောက်ပိုင်းကို ရှာကြစမ်း”

ဓားပြတစ်ဖွဲ့ ထွက်သွားကြ
သည်။ ရွာမြောက်ပိုင်းသို့ ပိုက်စိပ်တိုက်
၍ တစ်အိမ်တက်ဆင်း ရှာကြသည်။
တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရန်နိုင် ပုန်းအောင်းနေ
သည့် အိမ်ပျက်ကြီးအနီးသို့ ရောက်လာ
ကြသည်။ ရန်နိုင်မှာ ကွပ်ပျစ်အောက်
တွင် ပြားပြားဝပ်လျက် သံရှစ်ချက်ဂါထာ
တော်ကို ရွတ်ဖတ်နေသည်။ ဓားပြများ
အိမ်ပျက်ကြီးထဲ ဝင်လာကြပြီး အထက်
အောက် စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေကြသည်။
ရန်နိုင်ရှေ့တွင် ဓားပြများ ခြေရာများထပ်
အောင် စိတ်ကြိုက်ရှာဖွေကြသည်။
ဓားပြတစ်ဦးက ကွပ်ပျစ်အောက် ပျံ့ကြည့်

သည်။ သို့သော် မမြင်၊ ရန်နိုင်သည်
အသက် ဖြေငြိမ်းမှုန်ရှုလျက် မျက်စေ့
ကိုမှိတ်၍ ဘုရားကို အာရုံပြုရင်း သံရှစ်
ချက်ဂါထာတော်အား ရွတ်ဖတ်နေ၏။

“သံသာရေ စက္ကဝိဒ္ဓံသံ၊ သမ္မုဒ္ဓ
မဿဩရသံ။ သံဆိန္ဒကံ ဘဝေအာသံ၊
သံယံအဝိသုမာနသံ”

ရန်နိုင် သံရှစ်ချက်ဂါထာတော်
ရွတ်ဖတ်ရင်း စိတ်သည် လွင့်မျောနေစဉ်
ဓားပြများ၏အသံကို မကြားတစ်ချက်၊
ကြားတစ်ချက်၊ ဓားပြများ အိမ်ပျက်ကြီး
ထဲတွင် စိတ်ကြိုက်ရှာဖွေပြီး ထွက်သွား
ကြသည်။ ခဏကြာအထိ ကွပ်ပျစ်
အောက်ကမထွက်ဘဲ အသံများကို နား
စွင့်နေသည်။ ရန်နိုင်သည် တဖြည်းဖြည်း
ကွပ်ပျစ်အောက်ကထွက်ပြီး အိမ်နောက်
ဖေး ရွာစည်းရိုးအား ဝါးလုံးတစ်လုံးဖြင့်
ဖြုကာ ခက်ခက်ခဲခဲ ထွက်ခဲ့သည်။ ရွာ
တောင်ပိုင်းတွင် ဆူဆူညံညံအသံများ
ကြားရ၏။ ဒေါင်းနေချောင်းရိုးအတိုင်း
အရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။ ညနေ (၆)
နာရီခန့် မောင်ရီပျိုးစတွင် ဒေါင်းနေရွာ
ကားဂိတ်သို့ရောက်သွားပြီး မောင်ရီဝတ်စ်
ခုတွင် ခိုနေ၏။ ရေနံချောင်း-မကွေး ကား

များကို စောင့်နေသည်။ ကား အဆက်
ပြတ်နေသည်။ ဒေါင်းနေ ကားစခန်းမှာ
အမှောင်ထုထဲမှာ ခြောက်ကပ်ငြိမ်သက်
နေ၏။ တောအရက်ရောင်းသည့် ဆိုင်
ကလေးထဲတွင် လူတစ်စု အရပ်သောက်
၍ အသံကျယ်ကျယ် စကားပြောနေကြ
သည်။ ခေတ်ကာလမှာ ရဲဘော်ခေတ်
ဖြစ်သဖြင့် ကားအသွားအလာ ကြသည်။
ရန်နိုင်သည် မှောင်ရိပ်တစ်ခုထဲမှ ဒေါင်း
နေချောင်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်၏။ တစ်
ကိုယ်လုံး ပေကျံ၍ ဆူးခြစ်သည့်အော်ရာ
များက သွေးများထွက်နေသည်။ မကြာမီ
ကားမီးရောင်တစ်ခု တွေ့ရသည်။ ဒေါင်း
နေချောင်းကို ဖြတ်မောင်းလာသည်။
ဒေါင်းနေကားဂိတ်တွင် စက်ရပ်၍ ရေ
ဖြည့်သည်။ ကားမှာ ဘက်ဖီးအမျိုးအစား
ဖြစ်ပြီး ကြိုးများ အပြည့်တင်ထား၏။

“မကွေးလိုက်ချင်လို့ ရမလား”
ရန်နိုင်သည် စပယ်ယာထံ
ကပ်၍ တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ရပါတယ် နောက်ကတက်ပါ”
ရန်နိုင်သည် ကားနောက်ပြီးက
ကျော်တက်ပြီး ကြိုးပုံပေါ်ထိုင်၍ လိုက်
ခဲ့သည်။ ကြိုးကားကြီးမှာ တအိအိမောင်း

လျက် ဒေါင်းနေကားဂိတ်မှ ထွက်ခဲ့၏။
ဆောင်းညမှာ အေးမြလှသည်။ ကြိုးပုံ
ပေါ် ပက်လက်လှန်ရင်း အသက်ဘေးမှ
သိသိကလေး လွတ်မြောက်ခဲ့ပုံကို စဉ်း
စားနေသည်။ ဆရာတော်ပေးသည့် သံ
ရုပ်ချက်ဂါထာ၏ တန်ခိုးထက်မြက်ပုံကို
လက်တွေ့သိရှိရသဖြင့် လွန်စွာ အံ့သြ
လျက်ရှိ၏။ ကံပြားရွာတွင် ကားဆော့ရပ်
သည်။ ဂိတ်ထဲမှ ရဲဘော်တစ်ယောက်
ထွက်လာသည်။ စပယ်ယာက ဂိတ်
ကြေးပေးပြီး ဆက်မောင်းခဲ့သည်။
မကွေးသို့ ည (၉) နာရီခန့်တွင် ဝင်ခဲ့၏။
ရန်နိုင်က စပယ်ယာအား...

“ဒီကြိုးတွေ ဘယ်မှာချမှတ်လဲ”
ဟု မေးသည်။

“ဈေးမှာချမှတ်”

ဈေးနှင့် အိမ်မှာ နီးသဖြင့်
အဆင်ပြေသွားသည်။ မကြာမီ ဈေး
တောင်ဘက်အပေါက်၌ ရပ်ဆိုက်သည်။
ရန်နိုင်သည် ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ နား
ဆင်းပြီး ကားခပေးကာ မိမိ အိမ်တက်သွား
ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့၏။

“အသိရေ... သာထွန်းအေး
ရေ”

မသီနှင့် သာထွန်းအေး
အပြင်ထွက်လာသည်။ ရန်နိုင်အား တွေ့
သောအခါ အံ့အားသင့်သွားကြ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ တစ်ကိုယ်လုံး
လုံးလည်း ပေကျံလို့”

“အေး... နောက်မှ အေးအေး
ဆေးဆေး ရှင်းပြမယ်။ အဝတ်တွေထဲ
လုပ်ပါဦး”

သာထွန်းအေးက အဝတ်အစား
များယူလာပြီး ပေး၏။ အကျိုးချွတ်လျက်
သောအခါ ဆူးခြစ်ထားသော အထည်
ကြောင်းများ တစ်ကိုယ်လုံးပြည့်နေသော
သာထွန်းအေးက ရေဖတ်တိုက်နေသည်။

အထက်အစားများ လဲလှယ်ပေးသည်။ ထို
နောက် ဖြစ်ကြောင်းအားလုံးကို ပြောပြ
တော့သည်။ မသိတာနှင့် သာတွန်းအေး
တို့မှာ မျက်ရည်များဝဲနေကြ၏။

“နောက်ဆုံးတော့ ဆရာတော်
အားရဲ့ သံရစ်ချက်ဂါထာတော် တန်ခိုး
ကြောင့် အသက်ဘေးက လွတ်ခဲ့ရတာ
အားပြတွေက ကွပ်ပျစ်အောက်ကို ငဲ့
ကြည့်တာတောင် ငါ့ကိုမမြင်ဘူး။ ဘယ်
ဘက်က အံ့သြဖို့ကောင်းသလဲ အသိရေ၊
အရာ။ တရားကို ဆက်ပြီး အားထုတ်
မယ်။ ငါ့သားသမီးတွေကို ပညာတတ်
အောင်သင်ပေးပြီး၊ အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ
သွားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

အခန်း (၁၀)

နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် ညောင်
ပင်ဆိပ်ကမ်းသို့ လှေတစ်စင်း ထိုးကပ်
လာသည်။ လှေပေါ်မှ ထမ်းစင်တစ်ခုကို
အလေးယောက် ထမ်းလာသည်။ ကမ်း
ရောက်သောအခါ ရန်နိုင်၏ တံ
ခွေသို့ ဝင်သွား၏။ ရုတ်တရက် မြင်
ရုံမျှ ရန်နိုင်မှာ အံ့အားသင့်သွား
သည့် ထမ်းစင်ပေါ်မှလူမှာ လှမောင်။

ရန်နိုင်အတွက် သစ္စာအရှိဆုံး ရဲဘော်
ကြီး၊ အသက်ကို မျှင်းမျှင်းကလေးရှုနေ
၏။

“ဖြစ်ရလေ လှမောင်ရယ်။ ငါ
အတွက် မင်း ဓားစာခံ ဝင်လုပ်လိုက်
တာပဲ။ မင်းကျေးဇူးက ကြီးမားလှပါ
တယ်။ မင်း မသေရဘူး။ ငါ ဆေးကုပေး
မယ်”

ရန်နိုင်၏အသံများ တုန်ရီနေ
သည်။ လှမောင်ကို လာပြီကြသူများမှာ
ထွန်းကြိုင်၊ ကျော်လှိုင်၊ ခင်ရှိန်နှင့်၊ လှ
မောင်သားအကြီး ငမောင်းတို့ဖြစ်ကြ
သည်။ ရန်နိုင်သည် မြို့ဟောင်းအရပ်ရှိ

ဆရာလူအား ပင့်ခေါ်၍ လှမောင်အား
ဂရုစာစိုက် ကုသပေးသည်။ ဆရာလူမှာ
အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်တွင် ဆေးမှူးလုပ်နေသော
တတ်ကျွမ်းသည့် ဆရာဟန်ဦးဖြစ်သည်။
(၁၅) ရက်ခန့်ကြာသောအခါ လှမောင်
မှာ ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာသည်။
လှမောင်တို့အားလုံး ပြန်ကြတော့မည့်
နေ့တွင်...

“မင်းတို့အားလုံးကို ငါမှာလိုက်
မယ်။ ခုချိန်ကစပြီး အကုသိုလ်လုပ်ငန်း
များကို ရှောင်ကြတော့၊ ကံငါးပါးကို လုံ
အောင်ထိန်း သမ္မာအာဇီဝအလုပ်နဲ့
အသက်မွေးကြ၊ ဂုဏ်တော်ပုတီးကို နေ
တိုင်းစိပ်၊ သံရစ်ချက်ဂါထာတော်ကို နေ
စဉ်ရွတ်ဖတ်ကြ၊ လက်တွေ့အကျိုးပေး
လိမ့်မယ်။ ငါလည်း ဒီဂါထာရဲကျေးဇူး
ကြောင့် သေတွင်းက လက်မတင်က
လေး လွတ်ခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား။ ရွာ
မှာရှိတဲ့ ငါ့ကိုင်းတွေကိုလည်း မင်းတို့
အားလုံး စုပေါင်း စိုက်ပျိုးပေးကြပါကွဲ့။
ကဲ...ကဲ ပြန်ကြတော့ တောင်လေနဲ့
ဆိုတော့ ရွက်တိုက်သွားရင် လူသက်
သာတာပေါ့”

လှမောင်တို့လူစု ကမ်းနားဆိပ်

သို့ ခြေလှမ်းများ လေးတွဲစွာဖြင့် ဆင်းသွားကြ၏။ နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဦးရန်နိုင်၏ အမများဖြစ်သည့် ဒေါ်ရွှေဆင့်၊ ဒေါ်ရွှေမြင့်နှင့် ဒေါ်ငွေရင် (ဦးရန်နိုင်အစ်ကို ဦးဖိုးရင်၏ဇနီး)တို့ ရွာမှ မကွေးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြသည်။ ဦးဖိုးရင်မှာ ရွာတွင် ဝမ်းရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားသည်။ သူတို့အားလုံး ဦးတင်မြေကွက်ပေါ်တွင် မြေထောက်ခပေး၍ အိမ်ဆောက်နေကြသည်။

အခန်း (၁၁)

“ကျုပ်အဖြစ်ကတော့ ဒါပါပဲ မောင်ရင်။ ဗုဒ္ဓရဲ့ ဂုဏ်တော်ဟုတ်နဲ့ သံရစ်ချက်ဂါထာတော် တန်ခိုးကြောင့် ရန်သူလက်ထဲ အသက်ခံရတော့မယ့်ဆဲဆဲ။ လွတ်မြောက်လာပုံပါပဲ။ ဗုဒ္ဓရဲ့ ဂုဏ်တော်

ပုတီးကို စိပ်ကြပါ။ သံရစ်ချက်ဂါထာတော်ကို ယုံကြည်ကြပါ။ ကံငါးပါးကို လုံအောင် ထိန်းကြပါ။ လက်တွေ့အကျိုးထူးများ ခံစားရပါလိမ့်မယ်”

စကားကို ရည်လျားစွာ ပြောလိုက်ရသဖြင့် ဦးရန်နိုင်ခမျာ မောနေ၏။ တစ်ချိန်က ကမ်းရင်သူကြီး ရန်နိုင်ဟု ရဲရဲတောက် မော်ကြားခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ယခုအခါ အသက် (၈၅) နှစ်အချိန်တွင် ဇရာ၏ ဝါးဖျိုခြင်းကြောင့် ပိန်ချုံးသေးလို့ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့် ဇာတိဇရာ၊ ဗျာတိ၊ မရဏဆိုတဲ့ တရားကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့ အိပ်ရာထက်၌ အနိစ္စတရားကို ရှုနေရလေပြီ။

“ဦး ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်တွေဟာ နှောင်းလူတွေအတွက် တန်ဖိုးရှိလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဦးပြောခဲ့တာ

တွေဟာ မခွင်းမချန် အမှန်တွေချည်းပဲ။ လိုအပ်ရင်သုံးနိုင်အောင် ကျုပ်ရဲ့ တုန်းကဓာတ်ပုံတွေနဲ့ အထောက်အထားမှတ်တမ်းတွေ ကျုပ်သမီး မမြထွေးဆီမှာ ရှိပါတယ်”

“ကဲ...ဦးလည်း နားလိုက်ပါဦး။ ဦး သဘောဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်။ ကျွန်တော်နှင့် မောင်ထွန်းခင်နှစ်ဦး ဦးရန်နိုင်အိမ်မှ ထွက်လာချိန်တွင် မောင်စပျိုးနေပြီ။ ကျွန်တော်စိတ်မှာသည်းလည်း လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း (၆၀) ဧကဆီသို့ ပျံလွင့်ဆဲ။

တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ကရင်သူကြီးဟောင်း ဦးရန်နိုင် ဆုံးသွားကြောင်း သတင်းကြားရပါတော့သည်။ မကွေးလှိုင်

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်နုမာ

တံတောင်

ငှက်ဖျားဆေး

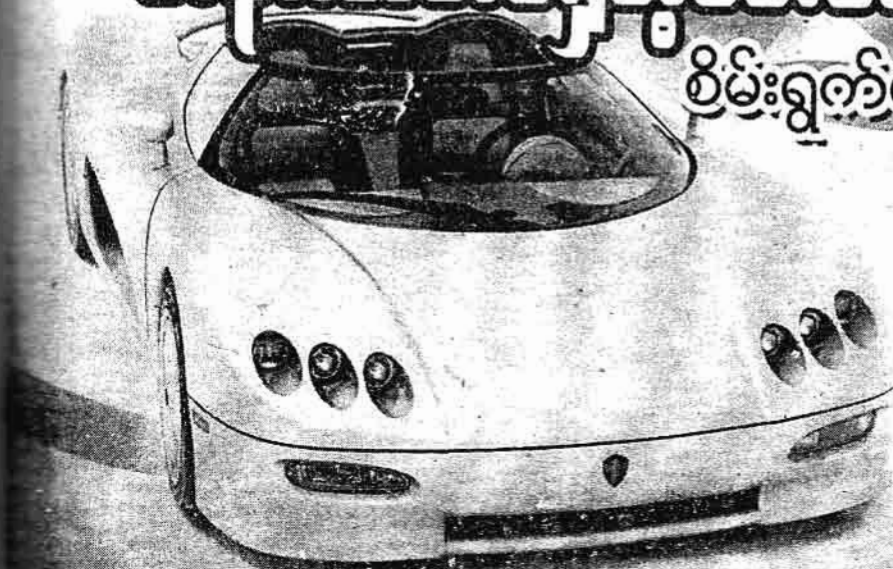
အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
တိုင်ပင်ဆေးဝါးသုတေသနနှင့်သုတေသနဌာန - 0610Y008484

အချစ်ကို ပိုက်ဆံနှင့် ဝယ်သည်

အနားသတိမရှိတုပငလယ်

စိမ်းရွှေစင်ရွှေ

“နင့်ကိုငါ ရိုးရိုးပဲခင်တာ”

ကျွန်မဟာ မောင့်ရဲ့ နှုတ်သီးကို ထင်ရှားလွန်းသော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကို ငေးရင်းခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ကြော့ကွဲခံစား လိုက်ရပြန်ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ တော် တော်ကံဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးပါပဲ။ ဒီ တစ်ခါတော့ ကျွန်မ မောင်ကို စိတ်ပျက် ခြင်းခံပြင်းခြင်းတွေနှင့် ပထမဆုံး အာခံ ကာ စက္ကန့်ပိုင်းမှာပဲ ပြန်ကြည့်ရင်း။

“နင် တစ်နေ့တော့ ကောင်း ကောင်း ဝင့်လည်မယ် သားမောင်မောင် နင့်ပါးစပ်က အဲဒီ စကားလုံးလေးနဲ့ ကာကွယ်လိုက်ပေမယ့် “သုတမေ” ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ မျှော်လင့်ချက် တွေက ရစရာမရှိအောင် ကြွေမှုသွား တယ်ဆိုတာ နင်သိမှာပါ”

“အချစ်ဆိုတာ...ငါ့အတွက် ဒီလောက်ခက်ခဲပြီး ရှားပါးနေမှတော့ ငါ ပိုက်ဆံပေးလှယ်ပြမယ်။ ငါ့နှုတ်လုံးလုံး နင့် ကိုငါ မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့သမျှ သည်းမ ခံနိုင်တော့ဘူးဟာ။ ငါ့လိုကောင်းတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်မျိုး နင်ဘယ်တော့မှ ထပ်မ ရစေရဘူး”

ကျွန်မ အသံတွေက အက်ရှ တုန်ရီနေပါတယ်။ မောင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ တင်းပြတ်မာကျောလွန်းတဲ့ နှုတ်ထွက် စကားကြောင့် တအံ့တဩရိုက်က ချော မောသော မျက်နှာကလေး ပျက်ယွင်း ညိုမည်းသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ပါးဖော်ပို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မျက်ရည်တွေ စီး ဆင်းသွားတယ်တူပါရဲ့။ မောင်က အရင် လိုပဲ ဥပေက္ခာပြုရက်တုန်းပင်။ ဘာ စကားမှ ထွက်မလာချေ။

ကျွန်မဟာ သားမောင်မောင်ဆို တဲ့ ကောင်လေးကို တစ်ဖက်သက်နှင့် နှစ်အတန်ကြာ ချစ်မိခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မောင်က မျက်နှာကလေးသာ လှပကာ ကလေး အရွယ်က မတော်တဆမှုနှင့် ဘယ်ခြေ ဒူးက ဖြတ်တောက်ခံရကာ ခြေအတု တပ်ဆင်ထားရသော ကျွန်မကို လက် မတွဲဝံ့။ ငယ်သံယောဇဉ်နှင့်တော့ ဖေးမ ခဲ့ပါတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ချစ် စိတ်ဝင်ခဲ့မိတယ် တူပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကို လက်မထက်ဝံ့တဲ့ စိတ်ကြောင့် ချစ်ခွင့်မပန်ခဲ့ပေ။ ကျွန်မကလည်း

ကလေးဘဝတည်းက တွယ်တာခဲ့ရတဲ့ သားမောင်မောင်ကို အပျိုဖြစ်လာတော့ ရင်ခုန်ခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမယ့် မောင်က ပါးနပ်စွာနှင့် ကျွန်မကို ငြိစွန်းနှောင်တွယ် စေမယ့် စကားမျိုးမပြောမိ။ မကျူးလွန် အောင် သတိနှင့်ကာကွယ်ဆဲ။

ခြေတစ်ဖက် ခြေတစ်ဖက် တဲ့ ကျွန်မကိုလည်း ဘယ်ရပ်ကွက်တ က ကောင်လေးကမှ ချစ်ခွင့်မပန်ကြ ဒီတော့ ချစ်သလိုခင်သလိုနှင့် အားထု ထက် ပိုပြီးလိုက်လျောခဲ့တဲ့ သူ့ကို အချစ်တစ်ခု ပေးနှိုးနှိုးနှင့် တပ်မက်ကာ စောင့်ခဲ့တာ ငါးနှစ်။ စိတ်မရှည်တ မေးတိုင်း ခင်တာက တိုးမတက်။ ခင် ကြောင့် ကျွန်မ ငိုခဲ့ရတာ အခါခါပေါ့

“ငါ...ကြီးမေတို့မိကို အလည် တစ်လလောက်သွားမယ်။ ငါ့အတွက် အချစ်ဆိုတာကို ပေးနိုင်မယ့် ခပ်လွယ် လွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ရ မယ်။ ငါက သူ့ဌေးသမီးဆိုတော့ ငွေ ပစ်မဲဆွယ်ရမှာပေါ့ သားမောင်မောင် ဟာ...ဟာ ငါ့လုပ်ကိုလုပ်မှာ။ ငါ တဲ့ သုတမေအတွက် အချစ်ကိုပေး မယ့် ယောက်ျားတွေ တော်တော်ရှား

တာ ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ငါ အချစ်
တော်တဲ့ဘဝနဲ့ နှင့်အပါးမှာ ငါးနှစ်တိတိ
နှုန်းမျက်ရည်သုတ်ခဲ့ပြီမောင်။ ငါအချစ်
ဆိုတာ ဘာလဲလို့ သိခွင့်ရချင်တယ်။ နှင်
မပေးနိုင်ဖူးမို့လား။ အချစ်နဲ့ မကင်းတဲ့
လူငယ်ပီပီ ငါရဖူးတယ်ရှိအောင် သွား
ဝယ်မယ်။ ဒါပဲ”

“သုတ... နှင်ဒုက္ခရောက်သွား
မှာပေါ့။ နှင် ဘာတွေလျှောက်တွေးနေ
တာလဲ။ နှင် သေတော့မယ် သုတရာ”

“ဟား... ဟား... ဟား။ နား
စမ်းပါ မောင်။ နှင် မပေးနိုင်တဲ့ အရာကို
တခြားသွားရှာမှာ နှင် ပူစရာမလိုပါဘူး”

မောင် မျက်ကလဲဆံပျာ နှင့်။

“လူလည်တွေနဲ့ တိုးမှာ မ
ကြောက်ဘူးလား မိသုရယ်”

ကျွန်မက နာကျင်အက်ရှ်တဲ့
မျက်ရည်တွေနဲ့ ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်
မောမိရင်းမှ ခေါင်းခါရမ်းရင်း။

“လူလည်တွေက အချစ်ကို
သွယ်လွယ်ပဲ ပေးရဲကြတယ်လေ။ ငါ
အပိုဖြစ်နေပြီ။ အချစ်အကြောင်း သိခွင့်
ရချင်တယ်။ ဒါမသိပဲနဲ့ ဒုက္ခိတ ဘဝရ
အားတဲ့ကြားထဲ ပြီးငွေ့ရှင့်ရော် အရွယ်

လွန်ပြီ မသေသွားချင်ဘူး။ အထူးသဖြင့်
နှင် မချစ်တာကြောင့် ငါ အချစ်ရှိတဲ့
အရပ်ကို သည်းမခံနိုင်သွားတာ မောင်”

မောင်ဟာ ကျွန်မကို သနားစ
ရာ သတ္တဝါလို စိုက်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေ
တယ်ထင်တယ်။ ကျွန်မကတော့ အချစ်
ရှိလျက် မချစ်လာဝံ့သော မောင့်ကို စိတ်
နာကာ သူ့ရှေ့မှ ခြေတစ်ဖက် ဆာတာ
ဆာတာနှင့် ထွက်ခွာလာဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
အချစ်ငတ်သော ဒုက္ခိတ ကောင်မလေး
ရဲ့ သောကာက စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး
တွက် မပူရဘဲနဲ့ အချစ်ကြောင့် ငိုကြွေး
နေရဆဲပါ။

xxx

အခန်း (၂)

“ဒုက္ခိတမို့” “အချစ်” မရခြင်း

ဟု ကျွန်မက စွဲထင်ထားခဲ့တယ်။ ပြီး
တော့ မောင့်ကို စိတ်နာကြည်းမှုတွေ
လည်း ပါဝင်မှာပါ။ မာဓိက ဆယ့်ငါးရက်ပဲ
ခွင့်ပြုထားခဲ့တယ်။ ရက်စေ့ရင် ကားနှင့်
လာခေါ်မှာတဲ့။ ကျွန်မ မောင့်ကို စိန်ခေါ်
ခဲ့ပြီးပြီ။

ကျွန်မက ရည်ရွယ်ချက်နှင့်
လာခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးမို့ နောက်ဆုတ်
မဲ့ သူတော့မဟုတ်။ ကျွန်မဟာ မောင့်ကို
မျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခိတ အလိုမပြည့်ခဲ့ရတဲ့
ဆင်းရဲခြင်း၊ ချစ်မိခဲ့ရတဲ့ ကောင်လေးရဲ့
ဥပေက္ခာပြုခဲ့ရသော ခါးသက်ပူလောင်
မှုတွေကို တွေးတောရင်း မာနတွေ
ထောင်ကြွလာရသည်။

အချစ်မရသော၊ အလိုမပြည့်
သောဘဝကို ကျွန်မဟာ ဆယ့်ငါးရက်
အတွင်း မျက်စိစုံမှိတ်ကာ လက်တည့်
စမ်းချင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ မျှော်လင့်သလို
ဖြစ်မဖြစ် ပြင်းထန်စွာ သိချင်နေခဲ့ပါ
တယ်။ ကျွန်မဟာ တဏှာရှုံးတော့

မဟုတ်။ အချစ်ဆိုတာကို သိရုံလောက် မျှပါ။

ကျွန်မဟာ ချစ်ခြင်းတရားကို ရူးသွပ်စွာ သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေတဲ့ ကောင်မလေးလည်းဖြစ်၊ မောင့်ကြောင့် မခံချင်မှုနှင့် နာကြည်းမှုတွေလည်း ရှိထားတဲ့ ကောင်မလေးမို့ အမှားအမှန် ကျွန်မ မဝေခွဲနိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မ သိချင်တာ ယောက်ျားတစ်ဦးရဲ့အချစ် တခြားသူတွေ အတွက် အချစ်တစ်ခုက ထမင်းစား ရေသောက်လောက်ထိ လွယ်ကူပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ဘာတစ်ခုမှ မရသေး။ ဒီတော့ မရသေးတာကို လိုချင်မိသေးပါရဲ့။

ကျွန်မဟာ စိတ္တဓာန်ဆန် ဖြစ်နေတဲ့ ကောင်မလေးပီပီ စိတ်ထင်ရာကို လုပ်တော့မှာ။ ကျွန်မရဲ့ ခံပြင်းခြင်း သွေးဆူဆူနှင့် နီရဲတဲ့ သတ္တိတစ်ခုကို ရှေ့က တင်ကာ မျက်နှာကို အလှဆုံးပြင်ဆင်၊ အဝတ်အစား အလှဆုံးကို ရွေးချယ် ဝတ်ဆင်ကာ ငွေအထပ်လိုက် ထည့်ပြီး ကော်ဖီရှော့တစ်ခုကို ဝင်လာခဲ့တယ်။

ပြီးတော့ ရောက်နေတဲ့လူတွေ ကြားထဲမှာ အညှာလွယ်မယ့် ကောင်

လေးတစ်ယောက်ကို ရှာလိုက်တယ်။ ကော်ဖီတစ်ခွက်သာ ကုန်ခဲ့တယ်။ ထင်သလို မဖြစ်ပါ။ နောက် တစ်နေရာ ပြောင်းသွား။ ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားသော မျက်လုံးမျိုး ရှာမတွေ့သေး။ ကျွန်မ ပိုမိုခံပြင်း နီရဲလာကာ ကျားနာတစ်ကောင်ကဲ့သို့ မဲချင်လာပါပြီ။ ၄၊ ၅ ဆိုင်ပြောင်းရတဲ့ထိ လှလည်းမော၊ ကားလည်း မောပြီကော။

“တောက် . . . ဘဝဆိုးလိုက်တာ။ အပျော်တမ်း ချစ်မယ့်ကောင် တောင်မရဘူး။”

ကျွန်မ မြည်ရွတ်ကာ လူအစည်ဆုံး ကော်ဖီရှော့ထဲ ဝင်ထိုင်ကာ နှစ်ခွက်ကုန်တဲ့ထိ အချိန်ဖြန်း အကဲခတ်နေမိပါတယ်။ နောက်တစ်ဆိုင်ကို ရောက်ရာမှာတော့ သည်းမခံနိုင်တော့ပဲ အရူးလို ကလေးလိုနှင့် ဆံပင်ဆေး အညှိဆိုးထားသော နောက်ခိုင်းထိုင် ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘေးခုံလွှတ်ကို အရှက်မရှိ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ကဲ...မှတ်ထား။

ပြီးတော့ . . . ကြောင်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ စားပွဲထိုးကလေးလာစဉ်။

“သူ့အတွက်ပါ ကျွန်မရင်းမယ်” ဘာဖြစ်ဖြစ် ဘာထင်ထင်ရှင်းခက်မိုက်မိုက်ပဲ။ ကျွန်မ ရူးနေပြီလား မတွေးချင်ဘူး။ လူငယ်ဟာ တအံ့တကြဲ နှင့် ကျွန်မကို နားမလည်သလို ကြည်လာပါတယ်။ ကျွန်မမှာ ရှက်ကြောက်စိတ်မရှိတော့။ ခံပြင်းမှုတွေနှင့်သာ။

အမယ် . . . ဒီလူငယ်က တော်တော်ချောပါလား။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက မစဉ်းစားချင်။ အား...ငွေ ကုန်ချက်က မသက်သာ။ ဟဲ...ဟဲ ဟဲ နေပါစေ။ ရတယ်။ ဟဲ...ဟဲ ပြီးတော့ ကျွန်မက ဘာမပြော ညာမပြော နာမည်မေးတယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာ ဂိုးမသေရှပ်နှင့် စပ်ဖြဖြ လုပ်လိုက်သေးတယ်။ ကျွန်မ လုပ်သမျှ သူက အကဲခတ်နေတုန်း။

“ငါ့ နာမည်က...ဂမ်း” ကျွန်မ တစ်ခါမှ မကြားဘူး။ အို...ဂမ်းရဲ့မကလို့ ဂဲ...ဂဲကွယ်။

“ဂမ်းဆိုတာ . . . နင်သိလား” ကောင်မလေး။

ကောင်လေးက...ခင်မင်ပုံမို့ ကျွန်မက သက်တောင့်သက်သာနဲ့

ခေါင်းခါလိုက်တယ်။ သူက မြဲပြဲပြဲရင်း။

“မသိရင်မှတ်ထား။ မြန်မာလို
သေနတ်တဲ့”

“ဘာ”

ဟု ကျွန်မ တုန်လှုပ်စွာ အော်မိ
တဲ့ထိ ကျွန်မ နာမည်ကို မေးတော့။
အဲ အမှန်မပြေချင်တာနဲ့။

“ကျည်ဆန်”

“ဘာ”

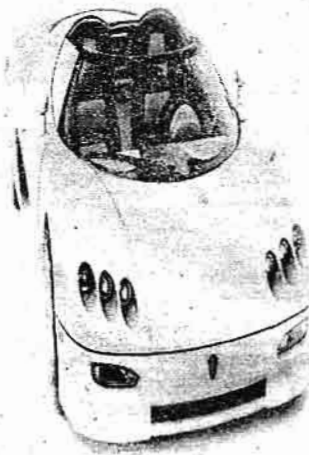
ဟု သူက ပြန်အော်သည်။
ကျွန်မလည်း ရယ်မောမိကာ။

“သေနတ်ဆိုတာ ကျည်ဆန်
ထည့်မှချစ်လို့။ အဲ...အဲ ပစ်လို့ရမယ်
လေ ဂမ်းရဲ့”

သူဟာ မျက်လုံးမပွင့်အောင်
ရယ်ပါတယ်။ အိုး ကြည့်စမ်း ပျော်စရာကို
ငွေနှံဝပ်လို့ ခဏတော့ရသားပဲ။ ဟိ..
ဟိ။ ပြီးတော့ သူက ကောက်ကာငင်
တာနဲ့။

“ကျည်ဆန် ဘာရည်ရွယ်ချက်
နဲ့ ငါ့ကို လာနှောတာလဲ”

“ချစ်ကြည်မလို့ အဲဒီအတွက်
ဂမ်းအချစ်ကို ငွေနဲ့ ရောင်းပေးနိုင်မလား။
၁၅ ရက်လောက်ပေါ့။ သူဟာ ကျွန်မ

တွေ့ချင်သော ခပ်လွယ်လွယ် ကောင်
လေးမျိုးထင်ပါရဲ့။ သူက “OK” တဲ့။
ကျွန်မ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရယ်
မိတဲ့ထိ သတိလက်လွတ်ပြီးမှ ရှက်
လိုက်တာ။ ကောဖီရှော့ကြီးထဲမှာ သူက
အကဲခတ်ဆဲ။ ကျွန်မကတော့ မလိုအပ်။

အခန်း (၃)

“ဘူးလော့စ်ရဲ့ ကာရိုက်တာ
တွေက မနိမ့်လိုက်တာ။ ငါ့ဘဝမှာ စုံခဲ့
ပြီ။ နှင့်လို ကောင်မလေးမျိုး တစ်ခါမှ
မတွေ့ဖူးခဲ့ဘူး။ အေးလေ နှင့်နေရာမှာ
ငါဆိုလည်း ပေါက်ကွဲမှာပဲ။ နှင့်ရဲ့ သတ္တိ
ကို ငါချိုးကျူးတယ်။ ဘူးလော့စ်ဆိုတာ

မြန်မာလို ကျည်ဆန်ပဲကွ။ အဲဒီလိုခေါ်
မယ်”

“ရပါတယ်။ ဂမ်းနဲ့ လာတွေ့
တာ ငါလည်း မပင်ပန်းနေတာဘူး။ နို့မို့
ထပ်ရှာရဦးမှာ။ ငါ့အကြောင်း နင်သိပြီး
ခဲ့ပြီ။ ဒီတော့ အချစ် ဘယ်ကစမလဲ။
ငါရဲ့ အပိုင်ရတဲ့နေ့တွေက ဆယ်ငါးရက်
ပဲနော်။ မြန်မြန် အကောင်အထည်
ဖော်ပေးပါ။ ဂမ်းကို ငါ ငွေရှစ်ပုံပေးမယ်”

သူ တအံ့တဩ။ ပြီးတော့
မျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲ။ ကျွန်မက
ဂမ်းအကြောင်း မသိချင်။

“ဘူးလော့စ်(စ်) ဒုက္ခိတာ ကောင်
မလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို သိချင်
မှုက တော်တော်ပြင်းပါလား။ နင်သိပြီး
သွားရင်ရော”

“ငါ အိမ်ပြန်မှာပေါ့”

သူက ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်
တယ်။ ဘာမှတော့မပြော။ ပြီးမှ “OK”
နင်ထိခိုက်နစ်နာအောင် ငါ မလုပ်ရက်
ဘူး။ ပြီးတော့ တစ်ခါမှလည်း မကြုံဖူးဘူး
ကွာ။ ငါ စားရက်ကြုံလို့ မှတ်ဆိတ်ပျား
စွဲပေမယ့် ငါ့ဘဝမှာ ပထမဆုံး သမာဓိနဲ့
ချစ်ပေးမယ်”

“ဒါဆို နင် အရင်က တော်တော်ပွေခဲ့တာပေါ့ ဂမ်း”

“Yes”

ကျွန်မက မတူးဆန်းပါ။ အချစ်ဆိုတာပဲ သိချင်နေခဲ့တယ်။ ကျန်တာ ဘာမှမရှိ။

“နင့်ကို ငါက Propose စ၊ လုပ်မယ်။ ရည်းစားစကားပြောမယ်ပေါ့။ နင်က စဉ်းစားပြီး ဖြေပေါ့။ ကဲ နင့်ကို ငါ ချစ်တယ်”

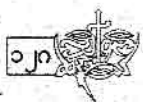
ကျွန်မက ပြုံးလိုက်တာပေါ့။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့။

“နင့်အချစ်ကို ငါလက်ခံတယ်။ ချစ်စကားတွေ တိတ်သမျှ အကုန်ပြော”
ထိုအခါ ဂမ်းအမြဲပျက်စွာ ခမန်းပြောရှာတယ်။ အင်း ပျော်စရာတော့ ကောင်းသား။ ဟာ ဟာ။

xxx

အခန်း (၄)

ကျွန်မ ကားတစ်စီးနှင့် Plaza တွေ လျှောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ လျှောက်ဝယ်တယ်။ စားတယ်။ အထူးသဖြင့် ဂမ်းဖို့ တော်တော်များတယ်။

ဂမ်းက ကျွန်မ ရင်ခုန်စေရန် မျက်လုံးအပြုံးစကားနှင့် မြူးဆွယ်လှုပ်နိုးတယ်လေ။ ကျွန်မလည်း ဂမ်းကို ရင်ခုန်ကြည်နူးခဲ့တယ်ပေါ့။

“ကျေးဇူးသိပ်တင်တာပဲ ဂမ်းရယ်။ ငါ နင်ကြောင့် တကယ်ရင်ခုန်လာတယ်”

ကျွန်မက ဂမ်းကို ဘာမှမချွန်ပဲ ပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံခဲ့ပါတယ်။ ဂမ်းက ကျွန်မကို သနားခြင်းတွေ တစ်ခါခါ ပြီးတော့ အကြင်နာလှိုင်းတွေ တနင့်တပိုးနဲ့။

“နင် ကျေနပ်သလား ဘူးလော့စ်။ ငါ နင့်ကို တာဝန်ထက်ပိုပြီး အစစ်အမှန် လက်ဆောင်ပေးနေတာပါ”
ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးသာယာတာတွေက လွဲရင် တခြားမရှိသေး။ ချစ်စကားတွေ ပြောတယ်။ သိချင်တာ မေးတယ်။ သူကတော့ ကျွန်မကို အမြဲ သနားနေတော့တာပင်။ အိုး...အချစ်က တော်တော် ကြည်နူးစရာကောင်းပါလား။

xxx

အခန်း (၅)

ကျွန်မကို သူက ကြင်နာစွာ

ထွေးပွေ့ထားပါတယ်။ ရေမွှေးနံ့သင်းဖျော့သော ဂမ်း ရင်ခွင်က တော်တော်နွေးပါတယ်။ ပန်းခြံထဲမှာဆို လူတွေမြင်တော့ ကျွန်မရိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခြေတစ်ဖက် အတုကိစ္စကို ကသိကအောက် မရှိတဲ့အတွက် ဂမ်းကို ခင်တွယ်နှစ်ခြိုက်ခဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက သူရင်ခွင်ထဲမှာ ကြာကြာမနေဝံ့။

“နင်က...အရမ်းသနားစရာကောင်းတာပဲကွာ။ ဘယ်ကောင်ကမှ နင့်ကို မချစ်ဘူးဟုတ်လား။ မောင်ဆိုတဲ့ ကောင်ကြောင့် နင် ခဏခဏ ငိုရတာပင်ပန်းမှာပေါ့နော်”

“ပင်ပန်းတာထက် အချစ်မရတော့ သက်သေချင်တဲ့အထိ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့တာ။ ခုလို အနမ်းတစ်ပွင့်တစ်ရိုက်တပွေ့ ရင်ခုန်ခွင့်ကို ငါရဖူးချင်တာကြာပြီ ဂမ်း။ ရပ်ရင်တွေထဲမှာ မင်းသမီးနဲ့ မင်းသားချစ်နေရင် ငါ အရမ်းအားကျတာပဲသိလား ဂမ်းရယ်။ ငါ နင်နဲ့ မတွေ့ခင် အရမ်းတောင့်တတာပဲ။ ငါ အခုတော့ အချစ်လည်းသိခဲ့ပြီ။ ကောင်လေး တစ်ယောက်ရဲ့ ကြင်နာယုယမှုကိုလည်း ရခဲ့တယ်။ တန်ပါတယ် ဂမ်း။ တော်တော်”

ဒို့တာပဲနော်။ နှင် ဒါကြောင့် ရည်စား
များခဲ့တာပေါ့။ ငါ အပြစ်မတင်မိဘူး”

“အချစ်က လျှို့ဝှက်မှုရှိတယ်။
ဆန်းကြယ်တယ်။ နှင် အခု သိတာက
အချစ်မစစ်ဘူး”

“ဟင်...ဒါဖြင့် ဘာလဲ ဂမ်းရဲ့”

“နှင်က စူးစမ်းလေ့လာနေတာ။
အချစ်က အဲဒီထက် နက်ရှိုင်းတယ်။
ပါဝါရှိတယ်”

“ခုကွပါပဲ။ ငါ ဆယ်ရက်ကုန်ခဲ့
ပြီပြီ။ အချစ်က ဒါ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့
ဒုက္ခပါပဲ”

“အချစ်စစ်က ငါ့ရင်ထဲမှာ နှင်
ကြောင့် ရသွားခဲ့တာ”

“ဟယ်”

ကျွန်မကို သူမညာမှန်း သိသာ
တယ်။ ကျွန်မအဖြစ်က ရင်ခုန်ရုံမျှပါတဲ့။
မယုံဘူး။ နှင်ညာတာပါ ဂမ်းရယ် ဆို
တော့။

“တကယ်ချစ်ရင် နှင် ငါ့ကို
ထားပြီး အိမ်မပြန်ရက်ဘူး”တဲ့။

“ဟိုက်”

xxx

အခန်း (၆)

ဂမ်း ကျွန်မပါပြင်ကို ရှိုက်မက်
စွာနမ်းရင်း မျက်ရည်တွေ ဝဲနေကာ။

“မလဲဘူး။ နှင်ကို ငါဘာနဲ့မှ
မလဲရက်ဘူး။ ငါအားလုံးကို ရင်
ဆိုင်မယ်”

ကျွန်မက သူတာပြောမှန်းမသိ။
ပြီးတော့ ရူးသွပ်သူလို အတင်းထွေးပွေ့
တုန်ရီနေသည်မို့။

“ဂမ်း...နှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။
ပြောစရာရှိတဲ့ပုံပါ။ နှင်ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့
လား”

သူက ကျွန်မကို နှုတ်ခမ်းချင်း
ပိန်းပြီးသော်။

“ဟုတ်တယ်။ ငါတို့မှာ အုပ်စု
နဲ့နေတာ၊ ဂျစ်ပစီကောင်တွေပေါ့။ ငွေရ
ဖို့ ဘာမဆိုလုပ်ကြတယ်။ ခုနစ်ယောက်
ရှိတယ်။ ဒယ်နီက အရမ်းရက်စက်တဲ့
ကောင်။ နှင်နဲ့ငါ့ရဲ့ခွင့်ကို ဒီကောင်တွေ
သိတယ်။ ပြီးတော့ လောဘတက်နေ
ကြပြီ”

“ဘယ်လိုတက်တာလဲ”

ကျွန်မ ခုမှ ကြောက်ရကောင်း
မှန်း သိလာကာ မျက်ကလည်းဆံပျာ
ပင်။ ဘုရား...ဘုရား ဒုက္ခပါပဲ။

“နင့်ရဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ
ရယ်၊ ပြီးတော့ လူကိုပါ သိမ်းချင်နေတာ”

ကျွန်မ တုန်လှုပ်ကာ အသက်
ရှူတောင် ရပ်တဲ့အထိပင်၊ ဂမ်းက မျက်
ရည်ဝဲရင်း။

“နင့်ရဲ့ ပတ္တမြားဆွဲသီးက သိန်း
ထောင်ချီတန်နေတယ်။ ဘူးလော့(စ်)၊
အဲဒါကို သူတို့က လိုချင်နေတယ်။ ပြီး
တော့ အပျိုစင် နှင်ကိုလည်း ချိန်နေ
တယ်”

အမယ်လေး။ ကျွန်မခုမှ ဂမ်း

ကို အတင်းဖက်ကာ ငိုယိုမိပြီကော။
ကြောက်တယ်၊ အရမ်းကြောက်တယ်။

“မငိုနဲ့ ကောင်မလေး။ ငါစီစဉ်
ထားပြီးသား။ နင် ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး။
နင် ကျေနပ်သိလား။ ဂျပ်ပစီကောင်လေး
ရဲ့အချစ်ကို နင် ငွေနဲ့ ဝယ်နိုင်ခဲ့တယ်။
အချစ်ကဘာလဲ။ နင် မကြာခင် သိလိမ့်
မယ်”

“ဂမ်း...ဂမ်း၊ နင့်တွက် အန္တ
ရာယ်ရှိလား။ ရှိရင် ငါ ရတနာတွေ
အကုန်ပေးရဲတယ်။ အဲဒီကောင်တွေကို
ပေးလိုက်ပါ။ ငါမနမြောဘူး”

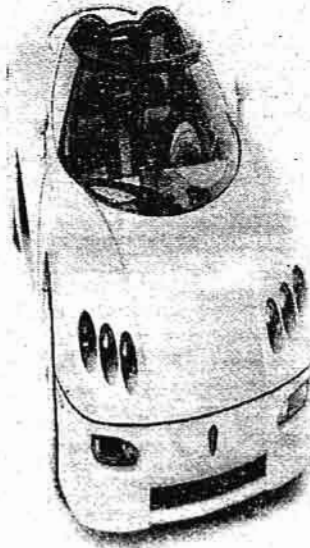
“လူကိုရောလေ”

ကျွန်မတုန်လှုပ်ဆဲ။ ဒီတော့
ဂမ်းက ပြုံးလိုက်ရင်းမှ။

“ငါတို့နဲ့ ဖြူစင်တဲ့ နင်နဲ့ တယ်
ပုံစံနဲ့မှ မထိုက်တန်ဘူး ဘူးလော့(စ်)။
နင်က အဖြူရောင်အသန့်ကလေး”

ကျွန်မ ဂမ်းရင်ခွင်ထဲမှာ အား
ကိုးတကြီး ဖက်တွယ်ရင်း ငိုနေမိဆဲ။
ကားတစ်စီးရောက်လာကာ စကား
အခြေအတင်များကြ၊ ထိုးကြိတ်ကြနှင့်
သတ်ပုတ်ကြဆဲ။

“သစ္စာဖောက်ကောင်”

ဟု ဂမ်းကို ဝိုင်းစွပ်စွဲကာ ဝိုင်း
ထိုးကြိတ်ကြတော့သည်။ လူကယ်ရမယ့်
အော်ဆိုနေတာက ကျွန်မ ဂမ်းသေပါပြီ၊
ဂမ်း သေတော့မယ်။

“ဟဲ့...သမီးသူသူ၊ ဘာတွေ
ယောင်အော်နေတာတုန်း။ အိပ်ရာနီး
တော့လေ”

အမယ်လေး တော်သေးလို့ပေါ့၊
တစ်ကယ်သာဆို မတွေးရဲ၊ ဘုရား...
ဘုရား။ အိပ်မက်ကလည်းကွယ်။

အခန်း (၇)

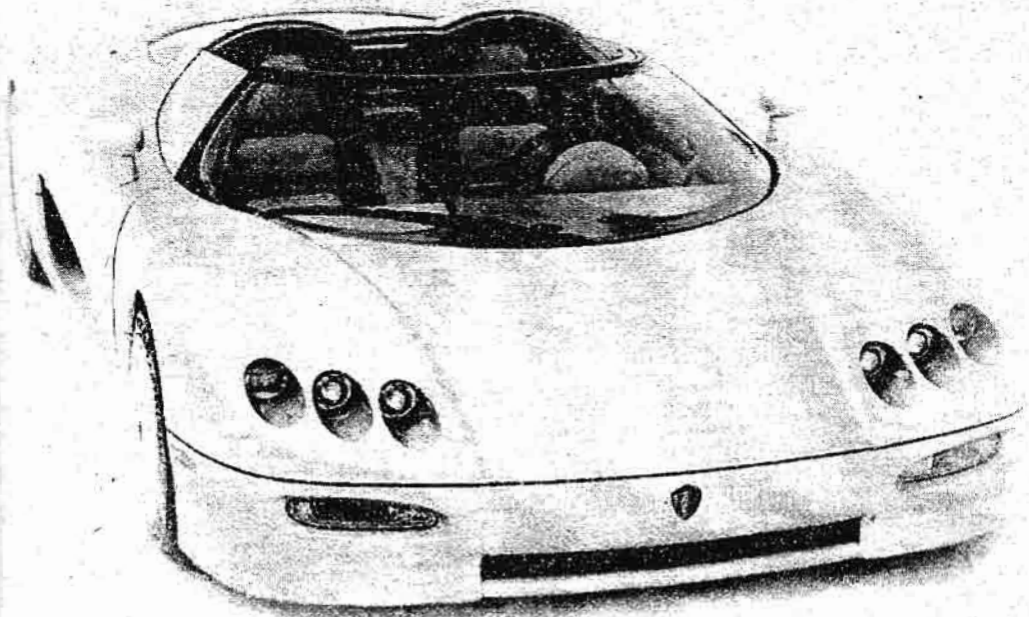
“ဟင်...မောင်”

ကျွန်မလှလှပပ ဝတ်စား ပြင်
ဆင်ပြီးတော့ မောင်နှင့်မာမီ မမျှော်လင့်
ပဲ ရောက်ရှိလာပါတယ်။ ဆယ့်ငါးရက်
ပြည့်ဖို့ နှစ်ရက်လိုသေးတယ်လေ။ ဟူး
ဂမ်းတော့ ဆုံနေကျနေရာလေးက စောင့်
နေတော့မှာ။ စိတ်ညစ်လိုက်တာကွယ်။
ကျွန်မကလည်း အကြောင်းပြချက်နှင့်
အပြင်ထွင်ဖို့ တကဲကဲ မောင်က ခိုဝှံ
ကာ။

“နင်လည်တာ ငါအိပ်နေသ
လောက်ပဲရှိတယ် သုတ။ ဟမ် နင်
တကယ်လုပ်တာပါလား။ နင်တွဲတဲ့
ကောင်က လူဆိုးကြမ်းပိုး၊ သူခိုးကောင်
ကွကြည့်စမ်း။ တကယ်အံ့သြစရာပဲ။
ဖြစ်အောင် လုပ်ရဲပါလား။ နင်ဘယ်လို
ကောင်မလေးလဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် နင့်အပူလား
မောင်။ နင်ကရော ငါလိုချင်တာပေးရဲလို့
လား”

“ပေးတယ်။ ပေးရဲတယ်နော်။
အဲဒီ ဂျပ်ပစီကောင်နဲ့တော့ အညားမ
နိုင်ဘူး။ ငါနှင့်ကို လက်ထက်ရဲတယ်။
မိဘတွေကလည်း သဘောတူပြီးသား”

သွား အဝတ်အစိတ်ယူ ခုချက်ချင်းပြန်
ဆယ်”

“ဘာလို့ပြန်ရမှာလဲ။ ဆယ့်သုံး
ဇက်ပဲ ရှိသေးတာ”

ဒီတော့ မာမိက။

“သုသု...လျှာမရှည်နဲ့၊ ဒီနွေပဲ
ပြန်ရမယ်။ ဒါပဲ”

ခုကွပ်ပါပဲ။ မောင်က hand
phone ကို သိမ်းသွားသည်။ ကျွန်မ
အလှူခံရင်းပင် ဂမ်းမျှော်နေမလာ။ ဂမ်း
ဆယ်။ ကျွန်မ အချိုသတ်ခဲ့တယ်။

မောင်ကိုပါ ခြံထဲ ခေါ်ထုတ်လာခဲ့လိုက်
တယ်။ အဲဒီမှာ ဂမ်းရဲကားက နောက်က
ပါလာတယ်။ မောင်ကတော့ ကျွန်မကို
ဂမ်းကိစ္စဖြစ်လာပြီးနောက် တဗျစ်
တောက်တောက်နဲ့။

plaza တစ်ခုမှာ ကျွန်မ မောင်
ကို လှည့်ထားခဲ့ကာ ဂမ်းကို လူယောင်
ပြလိုက်တယ်။ ဂမ်းက ပိနပ်စွာ ရောက်
လာခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ စာတစ်စောင်နှင့်
လက်ဆောင် တစ်ထုပ်ပေးကာ ထွက်
ပြေးသွားတယ်။ ကျွန်မ ရင်ခုန်တုန်လှုပ်

စွာနှင့် စာဖတ်တော့ ဂမ်းဟာ ကျွန်မကို
တကယ်ချစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ရင်နာစရာ ဝန်ခံ
ထားပြီး ငွေရှစ်သိန်းကို ပါဆယ်ထုပ်ထား
ပါတယ်။ ဂမ်းက မယူရက်ဖူးတဲ့။ မောင်နဲ့
ပြန်တွေ့တာမို့ သူလက်လျှော့ခဲ့ပါတယ်
တဲ့။ သူ့ဘဝကတော့ အနားသတ်မရှိတဲ့
ပင်လယ်တဲ့လား။ ကျွန်မ မတတ်နိုင်စွာ
မောင်ဆီ နှေးကွေးစွာ ပြန်ခဲ့ပါတယ်။
ဪ...ဂမ်းရယ်။

စိမ်းရွက်လွှာ

ကျွန်တော်ရဲ့ မြတ်ဆရာ

ကျော်ကျော်မိုး

စိုးဝင်း (ဝတ်လတ်)

“ကျောင်း ကထိန်အတွက် အလှူငွေ မထည့်ရသေးတဲ့သူတွေ မတ် ဘယ်ရပ်စမ်း”

ပဉ္စမတန်း (၈)မှ အတန်းပိုင် ဆရာ တိုးမောင်က ပြောလိုက်ခြင်း ကြောင့် ကျောင်းသား (၅)ယောက်က ဆပြီး ရပ်လိုက်သည့်အထဲတွင် ကျော် ကျော်တို့တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်၏။ ကျော်ကျော်မိသည် အမေ မုဆိုးမကြီး ဒေါ်ခင်သုံ၏ သားသမီး သုံးယောက်ထဲမှ အကြီးဆုံး သားယောက်ျားဖြစ်သည်။ သူ၏ အောက်တွင် ညီလေးနှင့် ညီမလေး ရှိ၍ ဒေါ်ခင်သုံ၏ ယောက်ျား ဖြစ်သူ ဦးဖုန်းမြ သေသွားမှုကြောင့် သားသမီးသုံးယောက်ကို ခေါင်းရွက် ဈေးသည်ဘဝဖြင့် သားသမီးများကို ဈာဖွေကျွေးရမှုက မိသားစုထမင်း နှစ်ဖုန်အောင် မနည်းရုန်းကန်လှုပ်ရှားရ ၏။

ကျော်ကျော်မိသည် ကျောင်း သာနေရသော်လည်း ကျောင်းစရိတ် ပြည့်စုံမှုမရှိသဖြင့် အတန်းထဲတွင် မျက် နာငယ်ရရာ၏။ တစ်စုံတည်းသော ကျောင်းဝတ်စုံလေးသာရှိသဖြင့် ကျောင်း

ဝတ်စုံလေးသည် ဟောင်းနွမ်းနွမ်းဖတ်ပြီး အစိမ်းရောင်လေးပင် လွင့်ပါးပြီး အရောင် မှိန်ပွဲပွဲ ဖြစ်နေပါသည်။ ဆရာတိုးမောင် သည် မိမိအတန်းထဲတွင်ရှိသည့် တပည့် များ၏ အခြေအနေကို သိထား၏။ ကျောင်းနေသော တပည့်များထဲမှ ချမ်း သာကြွယ်ဝသော ကျောင်းသား၊ ကျောင်း သူများ၊ အလတ်တန်းစား ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ အလွှာစုံ တွေ့ရသလို အကူစိုက် အစုံကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကျော်ကျော်မိသည် ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသော်လည်း စိတ်ကောင်းရှိပြီး ကြီး စားနိုးကြားသူဖြစ်၏။ ကျောင်းသင်ခန်းစာ စာအုပ်မပြည့်စုံသော်လည်း အတန်းထဲ တွင် အဆင့် (၅)မှ မအောက်ပေ။

“ကထိန်က နီးနေပြီ၊ ကထိန် ကြေးယူခဲ့ကြရမယ်နော်”

ဆရာတိုးမောင်က မတ်တပ်ရပ် နေသော ကျောင်းသားငါးယောက်ကို ပြောလိုက်မှုကြောင့် အားငယ်ရက် ကြောက်မှု မျက်နှာလေးများကို တိုး မောင်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ ဆရာတိုးမောင်သည် နွမ်းပါးသောကျောင်း

သားအားလုံးကို မကူညီနိုင်သော်လည်း ကျော်ကျော်မိလေးကိုတော့ ကြိုးစားရိုး သားမှုကြောင့် နိုင်ငံသားကောင်းလေး တစ်ယောက် ပေါ်ထွန်းပါစေရယ်လို့ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပံ့ပိုးပေးမိ၏။

မိမိအတန်းထဲမှ ကျောင်းသား များသည် အလွှာစုံသလို စရိုက်စုံရှိပါ၏။ မိဘက ကျောင်းထားလိုသာ နေရ၏။ ပေါ့ပေါ့စား ပေါ့ပေါ့နေပြီး သင်ခန်းစာကို ပင် အလေးမထားပဲ မိဘ၏ ချမ်းသာမှု ကို မှီခိုစားသောက်နေသော ကျောင်း သား။ ဆရာများအနေနဲ့ကတော့ မိမိ တပည့်အားလုံး တော်စေချင်၊ တတ်စေ ချင်မှုကြောင့် ခြောက်တစ်ခါ ချောတစ် လှည့် သင်ရပါ၏။ ဒါပေမဲ့ သန္ဓေဆိုးပါ လာသော ကျောင်းသားကိုတော့ ဆရာ တို့ မတတ်သာပါ။ ဆရာတိုးမောင် အနေ နဲ့ကတော့ နာသုံးနာ ဆရာစင်စစ် ဖြစ်ပါ သည်။ ဝါသနာ၊ စေတနာ၊ အနစ်နာကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးသူ ဖြစ်ပါသည်။ လူပျို လူလွတ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေမှုကြောင့် သူရသည့်လစာသည် အပြည့်အဝ သုံးရ သောလခက ခပ်နည်းနည်း တပည့်များ လိုအပ်မှုကို ပံ့ပိုးနေမှုကြောင့် မိဘများ၏

အထောက်အပံ့ကိုပင် ယူရသေး၏။
 ဆရာတိုးမောင် မိဘများက တောင့်တင်း
 သော တောင်သူလယ်သမားဆို ဆရာတိုး
 မောင်အနေဖြင့် မိဘနှစ်ပါးကို ထောက်
 စရာမလို။ ဒါပေမဲ့ ဆရာတိုးမောင်၏
 ပထမဆုံး နှစ်အားခလစာကို မိဘနှစ်ပါး
 အား အမှတ်တရ ကန်တော့ခဲ့သည်မှ
 လွဲ၍ ဆရာတိုးမောင် သူ့လခ မလောက်
 သဖြင့် မိဘဆီကပင် တောင်းသုံးရသည်
 ကများပါသည်။ ယခုလည်း ကျောင်းသား
 ငါးယောက်ထဲမှာ ဘယ်နှစ်ဦးကို ဆရာ

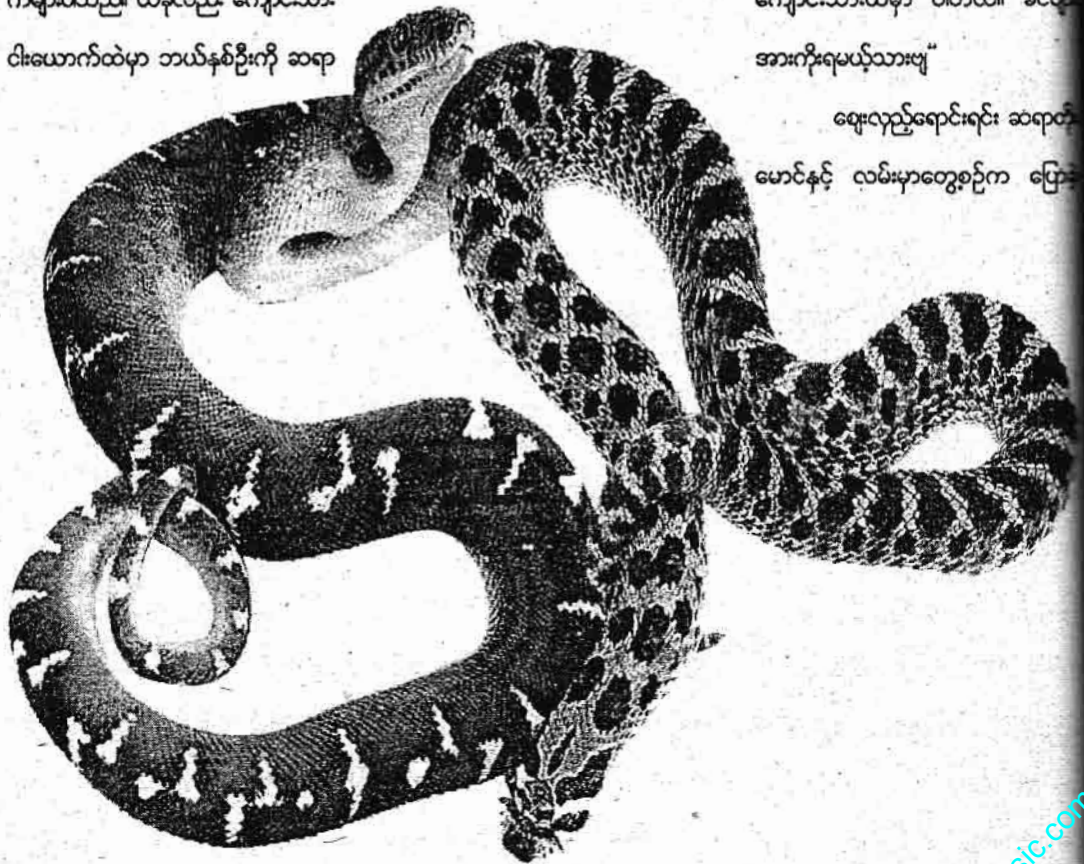
တိုးမောင် စိုက်ရမည် မသိသော်လည်း
 ကျော်ကျော်မိုအတွက်ကတော့ သေချာ
 သလောက်ဖြစ်နေပါသည်။

“အမေ သားဆရာကို အားနာ
 လှပြီ၊ ကျောင်းသင်ခန်းစာ စာအုပ်၊ ဗလာ
 စာအုပ်၊ ဘောပင်ကအစ ကျောင်း
 အတွက် ကျတဲ့ငွေကို ဆရာတိုးမောင်က
 သားအတွက် စိုက်ပေးနေတယ်။ သား
 ကျောင်းမတက်ချင်တော့ဘူး အမေ။ သား

အမေနဲ့အတူ ဈေးရောင်းမယ်”
 သားစကားကြောင့် ဒေါ်ခင်
 သည် ရင်ထဲတွင် ဆိုနဲ့သွားသည်။
 မိမိအနေဖြင့် စားရေးကို ကြိုးစားလုပ်
 နေရမှုကြောင့် သားလေး၏ ကျောင်း
 စိုက်ကအစ ပြည့်စုံစွာ မဖြည့်ဆည်း
 နိုင်မှုကြောင့် ရင်နာနာနှင့် နေရ၏။

“ဒေါ်ခင်သဲ့ ခင်ဗျားသား ကျော
 ကျော်မိုက အတန်းထဲမှာ စာတော်တို့
 ကျောင်းသားထဲမှာ ပါတယ်။ ခင်ဗျား
 အားကိုးရမယ့်သားဗျ”

ဈေးလှည့်ရောင်းရင်း ဆရာတိုး
 မောင်နှင့် လမ်းမှာတွေ့စဉ်က ပြောခဲ့

သော စကားကို ကြားယောင်မိ၏။

“သား ကျောင်းထွက်မယ် ပြောပါနဲ့သားရယ်။ အမေ့ကိုချစ်ရင် နောက်ဒီလိုစကား ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့။ သားလေး ပညာတတ်ကြီးဖြစ်မှ အမေ ဈေးသည်ဘဝက လွတ်မှာပါသား ရယ်။ အမေလေ ဈေးရောင်းပြီးပြန်လာ ခင် အပိုအလုပ် အမေလုပ်မယ်။ သား ကျောင်းမှာ မျက်နှာမငယ်ရအောင် အမေ ကြိုးစားမယ်။ သားက စာတော်ပါတယ် သားရယ်။ အမေတို့ဘဝ အနာဂတ်ဟာ သားရဲ့ ကြိုးစားမှုအပေါ်မှာ မူတည်ပါ သယ်။ သား စာကြိုးစားနော်”

ဒေါ်ခင်သု အနေဖြင့် ရွာသာကြီး ဆူးထဲမှ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို အာက်သည်ယူပြီး ရပ်ကွက်များသို့ ခေါင်း ချွတ်ဈေးသည်ဘဝဖြင့် စားရေးအတွက် ခံစားနေရသဖြင့် အခြား လိုအပ်ချက် များကို မပြည့်မီ ဖြစ်နေရ၏။ မိန်းမသား ဘစ်ယောက်၏ လုပ်အားနီးလည်း ဝင်ငွေ ကလောက်။ ကျော်ကျော်မိုးအနေဖြင့် အသက်ပင်ငယ်သော်လည်း ဘဝအတွေ အကြံ အသိကြောင့် မိခင်ကြီးပြောသည် ကို သဘောပေါက်ပါသည်။ မိမိအနေဖြင့်

ကျောင်းကို ဖြစ်သလိုရင်ဆိုင်ပြီး ဘွဲ့ရ သည်အထိ ကြိုးစားမည်ဟု အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။

ကိုနီတာ၊ ကိုသာဖြူ၊ ကိုမြတ် ကျော်တို့ သုံးယောက်သည် ရွာသာကြီး ပတ်ဝန်းကျင် လယ်တောထဲမှ မြွေများ ကိုဖမ်းပြီး ရွာတွင် လာရောက်အဝယ်ခိုင် ဖွင့်ထားသော တရုတ်ကြီးဆီသို့ မြွေများ ကိုရောင်းပြီး အဆင်ပြေနေသူများဖြစ်၏။ ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ကိုနီတာကို ကျော်ကျော်မိုး လမ်းတွင်တွေ့ရာ...

“ကိုနီတာ ခင်ဗျားနဲ့လိုက်ပြီး မြွေလိုက်ဖမ်းမယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား တို့ ပေးချင်သလောက်ပေး”

ကိုနီတာသည် ကျော်ကျော်မိုးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“မြွေဖမ်းတာက အန္တရာယ်များ တယ်ကွာ။ အဆင်မသင့်ရင် မြွေကိုက်လို့ သေနိုင်တယ်”

“မြွေနေတဲ့ တောင်ပို့တွေ တူး တဲ့အခါ ကျွန်တော်က ပေါက်ပြားနဲ့တူး ပေးမယ်။ ကိုနီတာတို့က ကျွမ်းကျင်နေ တော့ မြွေတွေရှင် ကိုနီတာဖမ်းပေါ့။ ကျွန်တော်က လိုအပ်တဲ့နေရာမှာ နေပါ

မယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ကျောင်းစရိတ်က လိုနေလို့ပါဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါ”

ကိုနီတာအနေဖြင့် တစ်ရပ် ကွက်တည်းနေပြီး ကျော်ကျော်မိုး၏ ရိုး သားမှုဖြင့် ကြိုးစားနေသူမို့...

“အေးလေ၊ ဒီညနေ ကျောင်း ဆင်းရင် ရွာအနောက်ဘက်က တောင် ပို့ကို သွားတူးမှာ။ မင်းလိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုနီတာ ကြီးရာ၊ ကျေးဇူးကိုလည်း မမေ့ပါဘူး”

“မင်းရဲ့ အခက်အခဲကို ငါသိပါ တယ်ကွာ။ ဒါကြောင့် မင်းကို ခေါ်တာ ပေါ့”

“ဒီလိုဆို ညနေကျောင်းဆင်းရင် ကိုနီတာဆီ ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်”

“အေး...လာခဲ့၊ ငါစောင့်နေ မယ်”

ကျော်ကျော်မိုးတစ်ယောက် ည နေကျောင်းဆင်းသည်နှင့် ကိုနီတာတံသို အပြေးတစ်ဝိုင်း သွားခဲ့၏။ သူ့ဆရာတိုး မောင် သူ့အတွက် ကုန်ကျထားသော ကျောင်းစရိတ်များကို ပြန်လည်ပေးနိုင် မည်ဟု တွေးပြီးမျှော်နေပါသည်။

“တို့စောင့်နေတာ ကြာပြီ သွား

ကြန့်

ရွာမှ ထွက်လာကြ၏။ ကိုနီတာတို့ သုံး
ကျော်ကျော်မိ ရောက်သည်နှင့် ယောက်သည် မြွေဖမ်းရောင်းလာကြ
လိုအပ်သော ပေါက်ပြား တူရွင်းပြားများ သည်မှာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီဖြစ်သဖြင့်
မြွေထည့်ရန် ပချပ်တောင်းများကိုယူပြီး အတွေ့အကြုံ အတော်ရထားသလို

ကျွမ်းကျင်မှုလည်းရှိကြ၏။ တောင်ပိုင်း
လုံးကို တွေ့ပါက တောင်ပိုင်းတွင် ထ
မြွေ ရှိသည်၊ မြွေဟောက်ရှိသည်၊ မြွေ
ရှိသည်ကို အတတ်ပြောနိုင်သူများ ြ
သည်ဟု ကျော်ကျော်မိ ကြားထားသဖြင့်
ကိုနီတာကို မေးလိုက်သည်။

“ကိုနီတာတို့က တောင်ပိုင်း
လုံး တွေ့တာနဲ့ မြွေရှိမရှိ သိရုံတင်မ
လင်းမြွေရှိတယ်၊ မြွေပွေးရှိတယ်၊
ဟောက်ရှိတယ်လို့ ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဒါကတော့ကွာ လုပ်ငန်း
အတွေ့အကြုံက သိလာရတာပေါ့
တောင်ပိုင်းလုံးကို တို့က ကြည့်လိုက်
တာနဲ့ ဘာမြွေရှိတယ်ဆိုတာ တောထဲ
ကျင်းပေါက်ဝကိုကြည့်ပြီး သိတာ”

ကျော်ကျော်မိက နားမလည်
သဖြင့်...

“ဘယ်လိုကြည့်ပြီး သိတာလဲ”

“မြွေ အဝင်အထွက်ရှိတဲ့ ကျွန်း
ပေါက်ဝမှာ အောက်ခြေက ခပ်ပြာနီ
ဖြစ်နေရင် လင်းမြွေရှိတယ်။ ကျင်းပေါက်
အောက်က ဝိုင်းဝန်းနေရင် မြွေပွေး
ဟောက်ရှိတယ်။ လင်းမြွေက အသံ
မာတယ်၊ ကျစ်တယ်၊ ဗိုက်သားကလေး

ကုန်ပြီးမဟုတ်။ ဒီတော့ ကျင်းပေါက်ဝ
အောက်က ပြေးသွားကို ပွတ်တိုက်တော့
ကျင်းပေါက်နှုတ်ခမ်းက ပြားခွက်နေတာ
ပေါ့။ မြွေပွေး မြွေဟောက်က အသား
သွေ့သလို ဗိုက်သားကလည်း ပျော့
တယ်။ အဲဒီတော့ ကျင်းပေါက် အောက်
နှုတ်ခမ်း ပွတ်တိုက်မှုနည်းတော့ လုံးဝန်း
နေတာပေါ့။

“ဪ...ဒီလိုကိုး လုပ်ငန်း
အတွေးအကြံအရ သိလာရတာပေါ့နော်”
“အေးလေကွာ၊ တို့အနေနဲ့ သုံး
နှစ်သုံးကိုး လုပ်လာတဲ့ လုပ်ငန်းဆိုတော့
အတွေးအကြံက ပညာရတာပေါ့”

“တောင်ပို တူးပြီး မြွေတွေကို
ဘယ်လိုဖမ်းယူတာလဲ”

“မြွေဆိုတဲ့အကောင်က အစာ
ဖြစ်တဲ့ ကြွက်၊ ပုတ်သင်ညှို့စတဲ့ အစာ
ကို မှီပြီးရင် တွင်းထဲမှာ နှစ်ပတ်သုံးပတ်
ထားရင် ဖိပ်နဲ့ခွေအိပ်နေတာ။ ဒီတော့
တွင်းထဲမှာခွေပြီး အနေကြတော့ ဖြုန်း
နေ ကိုယ်လုံးကို မဆန့်နိုင်ဘူး။ အခွေကို
ထည်း အတော်နဲ့မဖြေနိုင်ဘူး။ ဒီတော့
အခွေပေါ်တင်ထားတဲ့ ခေါင်းကို၊ လည်
ခင်းကို မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆွဲယူလိုက်

ရုံပဲ။ ဖမ်းပြီး မြွေကြီးပေါ် ချလိုက်ရင်
တောင် မဖြေနိုင်ဘူး”

ကိုနီတာက ရှင်းပြပြီး...

“သူတို့ နေထိုင်ပုံ သဘာဝကို
သိတော့လည်း လွယ်ကူသားပဲ”

ကျော်ကျော်ဗိုက သဘော
ပေါက်စွာ ပြောလိုက်၏။

“နွားများ ဆိတ်များလို မြွေကို
လည်း ကျောင်းရသေးတယ်”

“ဗျာ...မြွေကို နွား ဆိတ်လို
ကျောင်းရတယ်”

“လွှတ်ပြီး သဲပြင်ပေါ်မှာ
အညောင်းအညာမြေအောင် ကျောင်းရ
သေးတယ်”

“မြွေတွေက ထွက်မပြေးဘူး
လား”

“စောစောက ပြောခဲ့သလို
ရက်နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်လောက် ခွေအိပ်နေ
တော့ သူတို့လည်း အကြောနဲ့ဆိုတော့
အကြောတွေ ကွေးနေတာပေါ့။ အဲဒီလို
အကြောဖြေပေးမှ ပြန်လဲထည်တော့
တာရှည်ထားလို့ရတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်
ရင် မြွေက အညောင်းမိပြီး ပိန်သွားပြီး
တော့ သေတတ်တယ်။ သေတာထက်

မြွေက ပိန်သွားတော့ အလေးချိန်လျော့ပြီး
ငွေအရနည်းတယ်”

ကျော်ကျော်ဗိုသည် မြွေဖမ်း
သော အတွေးအကြံကို သိလိုက်ရသဖြင့်
ဒီလိုဆိုတော့လည်း မြွေဖမ်းရောင်းတာ
မခက်လှကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

ကျော်ကျော်ဗို ကိုနီတာတို့နှင့်
မြွေဖမ်းလိုက်သည်မှာ ရက်သုံးပတ်ပင်
ပြည့်ပေါ့။ တို့အတွက် လုပ်အားခအနေဖြင့်
ငွေသုံးထောင်သာ ရသေးသည်။ ကျော်
ကျော်ဗိုသည် အတွေးဖြင့် ဆရာကို
အနည်ဆုံး ငွေငါးထောင် ကန်တော့မယ်။
တကယ်လို့ ငါ့ဖာသာ ငါသာတစ်
ယောက်တည်း မြွေရှာဖမ်းရင် သောင်းငွေ
ရနိုင်တယ်။ ဆရာကိုလည်း ငွေတစ်
သောင်းလောက် ကန်တော့ပြီး ကျန်တဲ့
ပိုငွေကို အမေ့ကိုလည်း ပေးနိုင်မယ်။
ဟုတ်ပြီ ငါ တစ်ယောက်တည်းသွားပြီး
မြွေဖမ်းမယ်။ ကျော်ကျော်ဗိုသည် ဆုံး
ဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး တနင်္ဂနွေနေ့တွင်
တောထဲသို့ ပေါက်ပြားထမ်းပြီး မြွေနေ
သော တောင်ပိုကို ရှာတွေ့ထားတာမို့
တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့တော့၏။

“အရီးခင်သုံး...အရီးခင်သုံး”

အိမ်ထဲသို့ အမောတကော
ခေါ်ပြီး ဝင်လာသော ထွေးလှ၏ အသံ
ကြောင့် မီးရုံထဲတွင် ထမင်းချက်နေသော
အိမ်ခင်သုံ ကယုကယာထွက်လာပြီး။

“ထွေးလှ...အမောတကောနဲ့
ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျော်ကျော်မိုး တောထဲမှာ
မြွေကိုက်ဆစ်ရာနဲ့ ယံကျနေတာ ဘကြီး
ထွန်းတွေ့ခဲ့လို့ အခု အရိုးခင်သုံကို လာ
ပြောတာ”

“အမလေး...သားလေးရေ
အမေ အမေရင်ကနိုးရပါပေါ့ သားရေ”

“ဟောတော်...အရိုးသုံတက်
သွားလို့ လာကြပါဦး၊ လုပ်ကြပါဦး”

ထွေးလှက အော်လိုက်ရာ အိမ်
နီးမှာချင်းများ ပြောလာ၍ ငိုအံ့ပြီ အိမ်
သုံကို ပြန်ကြရတော့၏။ အားလုံး ရပ်
ကွက်ကာ လူများက ကျော်ကျော်မိုး၏
အသက်မရှိသော ရုပ်အလောင်းကို ရွာ
အပြင်ရပ်တွင် ပြင်ဆင်ထားကြ၏။
အိမ်ခင်သုံအနေဖြင့် သားတောကြောင့် ရင်
ဘတ်စည်တီး အပူမီးတောက်လောင်နေ
တော့၏။ ဆရာတိုးသည် သတင်း
ကြားကြားချင်း အပြေးလေ့လာခဲ့၏။

“ကျုပ်တပည့် အလိမ္မာကြီး၊
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ”

ဆရာတိုးမောင်သည် သူတပည့်
အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှ လှိုက်တက်
လာသော ငိုသံပါကြီးနှင့် မေးလိုက်သည်။
အိမ်ခင်သုံသည် ငိုရိုက်နေရာမှ...

“ဆရာတပည့်က ဆရာကို
ကျေးဇူးခပ်၊ ကန်တော့ဖို့အတွက်တဲ့
ဆရာရဲ့ ဒီမယ် သူရေးထားတဲ့ စာနဲ့ငွေ
သူခေါင်းအောက်ကတော့တာ ဆရာကို
ကျေးဇူးဆပ် ကန်တော့ရန်တဲ့”

ဆရာတိုးမောင်သည် အိမ်ခင်သုံ
လှမ်းပေးသော စာရွက်ကလေးကို ယူ
လိုက်ပြီး ကြည့်ရာ...

“ကိုနီတာကြီးနှင့် မြွေဖမ်းလိုက်
ရာမှ ငွေသုံးထောင်ကျပ်၊ ဆရာကို
ကျေးဇူးဆပ် ကန်တော့ရန် တစ်သောင်း
လောက် ရအောင်လုပ်မည်။ တောင်ပို့
တစ်လုံး တွေထားသည်။ ကျင်းပေါက်ကို
ကြည့်ရာ မြွေရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။
တနင်္ဂနွေနေ့ သွားဖမ်းမည်။ မြွေရောင်း
ပြီး ဆရာကို သွားကန်တော့မည်။ ဆရာ
ကို ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ကြံပြီ”

ဆရာတိုးမောင်သည် သူတပည့်

ရေးထားသော စာနဲ့ငွေသုံးထောင်
ကိုဝယ်ထားရင်း ရင်ထဲမှ ဆိုတက်လာကာ
မိုက်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“တပည့် အလိမ္မာကြီးထူး
ဆရာကို အသက်နဲ့ရင်းပြီး ကျေးဇူးဆပ်
ဖို့ ကြိုးစားရသလားကွာ”

ဆရာတိုးမောင် အသံကတော့
ထွက်မလာပေမယ့် မျက်ရည်ပြိုင်ပြိုင်ထွက်
ပြီး ရင်ထဲတွင် မချိတင်က ဆိုတက်လာ
ပြီး တပည့်အလိမ္မာကြီး၏ ရုပ်အလောင်း
ကို မျက်ရည်ကြားမှ ဝိတဝါးပြင်ကွင်း
တွေတွေကြီး သတိလက်လွတ် ကြည့်
နေမှုသည် မြင်ရသူအပေါင်းတို့၏ ရင်နှုတ်
ပါ ကူးစက်သွားပါတော့၏။

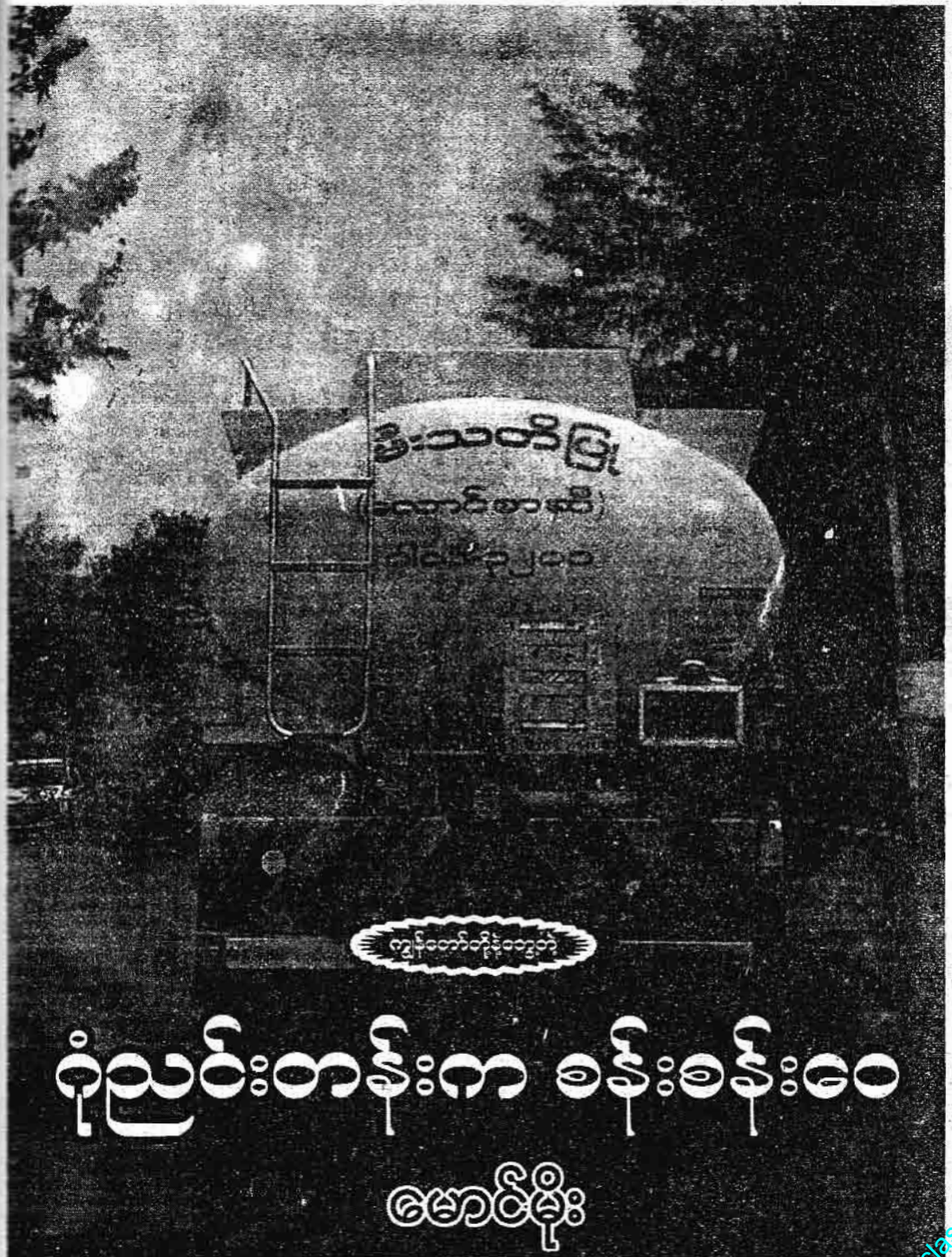
စိုးဝင်း (ဝက်လတ်)

နေမင်း(စာပေ)

- ၂၅၊ ၂၂ လမ်း (အထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့
- ၄၊ ကန်လမ်း၊ ပြည်မြို့
- ၁၁ အလကကျောင်း၊ တိုက်စန်း၊ တောင်ကြီး

ကျွန်တော်တို့နဲ့တကွ

ဂုံညင်းတန်းက ခန်းခန်းဝေ

မောင်မိုး

မောင်မိုးတပ်ကထွက်တော့ ခု
 ခေတ်စကားနဲ့ပြောရရင် လတ်လတ်
 ဆတ်ဆတ်ကြီး ရှိသေးသည်။ ၁၈ နှစ်
 သားကတည်းက တပ်ထဲတွင် ၄၂ နှစ်လုံး
 လုံး တပ်တာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်ခဲ့
 ပြီး အသက် ၆၀ ပြည့်တော့ အနားပေး
 လိုက်သတဲ့ နွားသိုးမှန် ချီရာမကင်းဆို
 သလို တိုက်ပွဲအသီးသီးမှာ ပါဝင်ဆင်နွှဲ
 ရင်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာရတာတွေ ငှက်ဖျား
 ရောဂါကြောင့် မသေရုံတမည် ခံစားခဲ့
 ရတာတွေတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
 အနန္တော အနန္တငါးပါးရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူး
 ကြောင့် ဆွဲအနားမကြာ။ ခြေပြတ်လက်
 ပြတ် သုံးစားမရတော့တဲ့ ဘဝမျိုး
 မရောက်ခဲ့ရဘူး။ ဒါကြောင့် မောင်မိုး
 တပ်ကထွက်တော့ လတ်လတ်ဆတ်
 ဆတ် ရှိသေးသမို့ ပင်စင်စားကြီးဘဝနဲ့
 ငြိမ်ငြိမ်မနေနိုင်သေး။ လုပ်နိုင်သမျှတော့
 လုပ်ဦးမည်ဆိုပြီး တူမလေးတစ်ယောက်
 လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ လုပ်လို
 ကြောင်းပြောလိုက်တော့ ကုမ္ပဏီအကြီး
 အကဲမှ ခေါ်တွေ့ပြီး မေးပါသည်။ တပ်ထဲ
 မှာတုန်းက ဘာလုပ်ခဲ့သလဲတဲ့ အမှန်
 အတိုင်းပဲ ဖြေလိုက်ပါသည်။ စစ်ပဲတိုက်

ခဲ့ပါသည်ဟု ကုမ္ပဏီအကြီးအကဲမှ ချက်
 ခြင်းဆုံးဖြတ်ပါသည်။ ဘစ်ခုခုတော့
 လုပ်တာတစ်ခုပါ အလုပ်ဝင်တော့တဲ့
 မောင်မိုးမှာ ခံယူချက်တစ်ခုရှိသည်။
 တပည့်လုပ်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း တပည့်
 နှင့် တူစေရမည်။ ဆရာလုပ်ရမည်ဆိုလျှင်
 လည်း ဆရာနှင့်တူအောင် လုပ်မည်ဟု။
 ခုလည်း အလုပ်ဝင်တော့ဟုသာ ပြော
 သည်။ ဘာလုပ်ရမည် ဘယ်လောက်ပေး
 မည်ဟု သူကလည်းမပြော၊ မိမိမှလည်း
 မမေး။ အဓိက မောင်မိုးခံယူထားတာက
 ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ပင်စင်စားဘဝနဲ့ အိမ်
 ထိုင်နေရင် ပင်ဆင်နားဆိုတဲ့ ရောဂါကြီး
 ရပြီး ဂီလာနုဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ ဒါကြောင့်
 ဘာခိုင်းခိုင်း လုပ်မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချထား
 သည်။ မောင်မိုးလုပ်ရမည့် ကုမ္ပဏီသည်
 စိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေးလုပ်ကိုင်သော
 ကုမ္ပဏီကြီးဖြစ်သည်။ မောင်မိုး ရန်ကုန်
 မှာရှိသော ရုံးချုပ်မှာ လုပ်ရသည်။ ကံ
 အားလျော်စွာ ဆီဂါလံ (၂၈၀၀) ဆန့်
 ဘောက်ဆာတစ်စီးနဲ့ ဆီလိုက်ပြီး ဖြန့်ဝေ
 ပေးရတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် လုပ်ရ
 သည်။ ကုမ္ပဏီမှ ပုဒွန်ကန်၊ ငါးကန်များ
 သည် ပုသိမ်၊ ငွေဆောင်၊ ပန်းတနော်၊

ခနဲဖြူ စတဲ့ ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး
 အတွင်း လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ဒါကြောင့်
 မောင်မိုးတို့ ဆီဘောက်ဆာ တစ်ပတ်
 တစ်ကြိမ်လောက် ပုသိမ်၊ ငွေဆောင်သို့
 ထွက်ရလေ့ရှိသည်။ ရန်ကုန်ပုသိမ်လမ်း
 သည် မောင်မိုးတို့အတွက် ရေအိုးနဲ့ ဇေ
 မှုတိုလို ဖြစ်နေသည်။ ဒီနေ့လည်း ဇေ
 ဆောင်သွားရန် ညနေ ၄ နာရီခန့် ထွက်
 ခဲ့သည်။ လှိုင်သာယာ တိုးတက်လွန်တော့
 မောင်မိုးမှ ယာဉ်မောင်း အောင်မင်းဇေ
 အား...

“ကဲ...ဖြည်းဖြည်းပဲမောင်းကွာ
 ငါတော့ ခါးညောင်းဆန့်လိုက်ဦးမယ်”
 ဆိုပြီး နောက်ခန်းမှာ လှဲနေ
 လိုက်သည်။

“ရှေ့မှာလူရှိတယ်၊ ညာမှာရပ်
 ကား ဆိုက်ကားဝင်လာပြီ၊ ကားလေး
 ကျော်မယ်” စသဖြင့် စပယ်ယာသီဟဇာ
 သတိပေးသံကို မပြတ်ကြားနေရသည်။
 မေးမေး အိပ်ပျော်သွားရာမှ ရှောခနဲထိုး
 ရပ်လိုက်သည်နှင့် ဆူညံသံများကြောင့်
 လှဲနေရာမှ ထလိုက်သည်။ နာရီကိုကြည့်
 လိုက်တော့ ည ၈ နာရီထိုးပြီ။ သီတာ
 အောင် ထမင်းဆိုင်ရောက်ပါပေါ့လား။

ခန်းတန်းနော်၊ နေပြီ။ စသည်နေရာများရှိ
 မိမိတို့ကုမ္ပဏီမှ ငါးကားများလည်း ထမင်း
 ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။
 ကားသမားများ အချင်းချင်းတွေ့လျှင် ဆဲ
 ကြဆိုကြနှင့် သူတို့၏ ဓလေ့စရိုက်က
 တော့ တစ်မျိုးချစ်စရာပေ။ ဆိုင်ထဲမှာ
 ထမင်းအတူတူစားကြတော့ ပန်းတန်း
 မလာသော ယာဉ်မောင်းနှန်ဝင်းက သူ
 တို့ သူရဲခြောက်တဲ့အကြောင်း ပြော
 သည်။ အောင်မင်းဌေးက-

“ဘယ်လိုခြောက်လို့တုန်း” ဆို
 တော့-

“တို့ တံတားရှိပါရောကွာ။
 တံတားကျော်လာတော့ ရှေ့ကလာတဲ့သူ
 က ဟကောင်ရေ ခေါင်းမပါဘူးဟ။ ငါ

လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ မောင်းလာ
 တာ။ အဲဒီလူ ကားဘေးရောက်တော့
 အရပ်က ထန်းပင်လောက်ကို ဖြစ်သွား
 တာ။ သူ့စပယ်ယာကို မေးကြည့်တော့
 မမြင်ရဘူးတဲ့။ ဘယ်မြင်မလဲ ခွေးသား
 က သူ့အားကိုးရမလား အောင်မေတယ်
 အိပ်ငိုက်နေတာကိုး”

ဟု ဆဲပါတော့သည်။ အရင်က
 လည်း အဲဒီနေရာက ဆရာချိုကို ခြောက်
 ဖူးတယ်တဲ့။ သူတို့တွေ သူတို့တွေဖူးတဲ့
 သူရဲတစ္ဆေတွေအကြောင်း ပြောနေကြ
 သည်။ မောင်မိုးကတော့ လူကြီးပီပီ တွေး
 ဆဆပြောရသည်။

“ဒါတွေက မယုံလို့တော့ မရ
 ဘူးကွ။ ပီညာဉ်လောကဆိုတာ ၃၁ ဘုံ

ထဲမှာပါတယ်။ ငရဲ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊
 အသူရကာယ်ဆိုတာ ရှိတာပဲ။ ဒါပေမဲ့
 သူတို့မှာလည်း သူတို့စည်း ရှိလိမ့်
 မပေါ့ကွာ။ ကြံကြိုက်တဲ့အခါ တွေ့ရ
 တာဖြစ်မှပေါ့”

ဟု အကြောက်မလွန်ရန်
 ပြောရသည်။ ထမင်းစားပြီး ထွက်လာ
 တော့ ၉ နာရီကျော်နေပြီ။ မောင်မိုးတို့
 ပုသိမ်ရောက်အောင် မောင်းရမည်။ ပုသိမ်
 ရောက်မှ မိမိတို့ကုမ္ပဏီ အအေးခန်းစက်
 ရုံတွင် အိပ်ပြီး မနက်မိုးလင်းမှ ငွေတောင်
 တောင်ပေါ်တက်မည်။ ယာဉ်မောင်း
 အောင်မင်းဌေး မအိပ်ငိုက်စေရန် မောင်
 မိုးနှင့် စပယ်ယာသီဟတို့ စကားစမြည်
 ပြောကြရသည်။ အောင်မင်းဌေး စော

စောကစကားကို ဆက်သည်။

“ဦးလေး အဲဒီ ပန်းတနော်
တံတားနားက ကားသမားတိုင်း တွေ
တွေနေတာတဲ့”

“ဒါတွေကတော့ ရှိမှာပေါ့ကွာ။
မန္တလေးလမ်းဘက်မှာဆိုရင် အချိန်
မဟုတ်၊ ကောင်မလေးတွေ တားရင်
တင်သွားပြီးမှ မျက်ခွက်က အပြားကြီး
ဖြစ်နေတာတို့၊ ပုတ်စော်မနံဘူးလား
အစ်ကိုကြီး အဲဒါ ကျွန်မပေါ့ဆိုမှ ကြည့်
လိုက်တော့ မသာမျက်နှာကြီးတို့ ကြား
ဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ကြားဖူးတယ် ဦးလေး။ လျှို့ဝှက်
ဝက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ အဲဒီအဖြစ်
မျိုးတွေ ခဏာခဏာ ဖတ်ဖူးတယ်။ နာဘူး
ကျတဲ့ကောင်တွေဆို ခံရတာပဲ”

စပယ်ယာသီဟကလည်း-

“ဆရာချိုတွေ့တာလည်း အဲဒီ
လိုပဲတဲ့ လိုက်ချင်လို့ပါအစ်ကိုကြီးရယ်
ဆိုတော့ တက်တက်လို့ပြောပြီး ကြည့်
လိုက်တော့ ခြေထောက်က အတည်
မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြန်ကြီးဖြစ်နေလို့
အော်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းပြေးရဖူးသတဲ့”

“မင်းဆရာချိုက ကြောက်ကို

ကြောက်တာပါကွာ”

ညသည် လိုက်ရက်ဖြစ်သဖြင့်
ပိန်ပိတ်အောင် မောင်နေသည်။ ကျောင်း
ကုန်းရောက်တော့ ဖိုးချစ်ဇာတ်ပွဲကနေ
သည်ကို တွေ့ရသည်။ ပွဲချေးတန်းမှာ
ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ၊ လူတွေ ရှုပ်
နေတာမို့ အောင်ဌေးမင်းကို ဖြည်းဖြည်း
မောင်းနှိုင်းရသည်။ စကားတပြောပြောနဲ့
လာရင်း ကန်ကလေးလမ်းဆုံရောက်
တော့ အချိန်က သန်းခေါင်ကျော် ၁
နာရီခန့်ရှိပြီ။ မောင်မိုးလည်း ကားကို
သတိထားမောင်းရန် ပြောပြီး နောက်
ခန်းမှာ လဲလိုက်ပါသည်။ အောင်မင်းဌေး
က-

“ဦးလေး စိတ်ချလက်ချအိပ်ပါ”
ဟု ဆိုသည်။

“နောက်ကားကျော်မယ်၊ ဘယ်
မှာ ကားကြီးရှိတယ်၊ ကားရှင်းတယ်
ဆရာ၊ ကပ်ထား ကျော်” စသဖြင့် သီဟ
အသံကြားနေရင်းမှ မေးမေး မေးမေးဖြင့်
အိပ်ပျော်သွားသည်။ အချိန်တယ်လောက်
ကြာသွားသည် မသိ။

“ဦးလေး ဦးလေး”
ဟု အောင်မင်းဌေးနှင့် သီဟ၏

အသံတကြားအော်သံကြောင့် မောင်မိုး
လန့်ဖျပ်ပြီး ထလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်တာ
လဲ”

“ဦးလေး ဟိုမှာ ဟိုမှာ”
ဟု သူတို့ လက်ညှိုးထိုးပြနေ
သို့ ကြည့်လိုက်တော့။ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက် ကားတားနေသည်ကို တွေ့
သည်။ လူသူမနီးတဲ့နေရာမှာ ညည်း
အချိန်မတော်မို့ လန့်နေကြသည်။

“ရပ်ပေးလိုက် အောင်မင်းဌေး
ရပ်ပေးလိုက်”

အောင်မင်းဌေးက အမျိုးသမီး
ရပ်နေသည့် နေရာရောက်လျှင် ကား
အရှိန်သတ်ရပ်လိုက်ပြီး လေကာမှန်နဲ့
အဆုံးတင်လိုက်သည်။ သီဟကလည်း
သူ့ဘက်က လေကာမှန်ကို အဆုံးတင်
လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက ယာဉ်မောင်း
ဘက်က တံခါးကို တဘုန်းဘုန်းထည့်

“ကျွန်မ ဂုန်ညင်းတန်းက
စမ်းဝေပါ။ ဂုံညင်းတန်းကို လိုက်ပါ
တံခါးဖွင့်ပေးပါ”

ဟု အော်နေပါသည်။ အောင်
မင်းဌေးက မောင်မိုးကို ကြည့်နေရာ

မောင်မိုး အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ဆုံး
ခြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။

“အောင်မင်းဌေး ရှေ့ဦးကြီး ပိတ်
ဆို့က်။ သီဟ တံခါးဖွင့်”

စပယ်ယာဘက်က တံခါးကို
ဖွင့်ခိုင်းရာ သီဟ ကြောက်ပြီး လက်တွန့်
နေသည်။ မောင်မိုး ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်မှ
သွားကြားထိုးတံတစ်ခုယူပြီး ဆင်းလိုက်
သည်။ မောင်မိုး မိန်းကလေးကို ကား
ဆီတက်ခိုင်းလိုက်ပြီး မိန်းကလေး ကား
ဆီတက်တုန်း မိန်းကလေး၏လက်
ဆင်းအား သွားကြားထိုးတံဖြင့် ခပ်ဆတ်

ဆတ်လေး ထိုးလိုက်ရာ-

“အား” ဟု အော်ပြီး လက်ဖြင့်
ပွတ်နေသည်။ မောင်မိုးက ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဟု မေးရာ မိန်းကလေးက ဘာကောင်
ကိုက်လိုက်မှန်းမသိဘူးဟု ပြောသည်။
မောင်မိုး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြန်သွား
သည်။ သေချာသွားပြီ။ ဒါ နာနာဘာဝ
တော့ မဟုတ်။ လူဆိုတာ သေချာသည်။
မိန်းကလေးမှာ အသက် (၁၆) နှစ်ခန့်
ရှိပြီး ထူးထူးခြားခြား ပြင်ဆင်ထားခြင်း
မရှိ။ ဝတ်စားထားသည်မှာလည်း ယဉ်
ယဉ်လေးပင် အဝတ်အစားသည် သန့်

သန့်ပြန့်ပြန့်နှင့် ကြော့နေခြင်းမရှိ။ မောင်
မိုးက-

“နင် ဘယ်လိုလုပ် ဒီနေရာကို
ရောက်နေတာလဲ၊ ဘယ်ကလာတာလဲ၊
ဘယ်ကိုပို့ပေးရမှာလဲ”

ဟု မေးရာ မိန်းကလေးက-
“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါမယ်အဘ
ရယ်၊ ပြောပါမယ်။ ကျွန်မ ရေလေး
သောက်ပါရစေ”

ဟု ပြောသဖြင့် သီဟက ရေ
ဘူးလှမ်းပေးလိုက်သည်။ အောင်မင်းဌေး
ကို မောင်မိုးခိုင်းလိုက်သည်။ မိန်းကလေး

ပြောသည်မှာ-

“သမီးက ဒီကနေသွားရင် ၁၀ မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ဂုံညင်းတန်းရွာကပါ။ သမီးနာမည်က စန်းစန်းဝေပါရင်။ သမီးတို့ ရွာက အဖော်တွေနဲ့ ကျောင်းကုန်းမှာ ကနေတဲ့ ဖိုးချစ်တတ်ပွဲ သွားကြည့်ဖို့ ထွေလာရှိတာပြီး ညနေ ၄ နာရီ ရွာက ထွက်ခဲ့တာ။ အခု အဘတို့နဲ့ တွေ့တဲ့ နေရာရောက်တော့-

ဒီကိစ္စကို စိစဉ်သူက အပျို ခေါင်း မခင်မြ၊ ထွေလာရှိပေမှာက စန်း စန်းဝေနဲ့ ရွယ်တူ အပျိုလေးတွေ ၆ ယောက်။ သူတို့အပျို ကောင်လေးတွေ က ၄ ယောက်။ ထွေလာရှိမောင်းတဲ့ သူက မောင်ကျော်။ ကျောင်းကုန်း မရောက်ခင် ခုဖြစ်တဲ့နေရာရောက်တော့ အပျိုခေါင်း မခင်မြက-

“ဟဲ့ မောင်ကျော် ခဏရပ်ဦး ဟဲ့”

“ဟာဗျာ မခင်မြကြီးကလည်း ဘာ အရစ်ရှည်ဦးမလို့ဘုန်း။ တော်ကြာ ပွဲမမှီတဲ့နေဦးမယ်”

“ဟဲ့...မသားရဲ့ ငါအရစ်ရှည် တာ နင့်လည်ပင်းပတ်နေလို့လားဟဲ့။

ပွဲထဲမရောက်ခင် ဝိတ်လျှောထားရမှာ။ နင်တို့ ကောင်လေးတွေက ဟိုဘက် သွား။ တို့က ဒီဘက်သွားမယ်”

မခင်မြက အာကြမ်းလျှောကြမ်း မို့ မောင်ကျော် ကုပ်သွားသည်။

“ဟဲ့...ကောင်မတွေ မြွေပါး ကင်းပါးလည်း ကြည့်သွားဦး”

စန်းစန်းဝေသည် သင့်တော် သည့်နေရာရှာရင်း ဗိုက်နာလာသည်။ ဒုက္ခပဲ့ အခင်းကြီးသွားချင်ပြီ။ ဒါကြောင့် နည်းနည်း ခပ်ဝေးဝေးလေး သွားလိုက် သည်။ ဟဲ့ကောင်မတွေ မပြီးသေးဘူး လား မြန်မြန်လုပ်။ မခင်မြကြီးအသံ ကြားနေရသည်။ ကိစ္စကမပြီးသေး ကိစ္စ ပြီး၍ ပြန်အထလိုက်တွင် စန်းစန်းဝေ ရှေ့မှာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ အဘိုးကြီးတစ် ယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့် လန့်ပြီး အော် မည်အပြု အဘိုးကြီးက စန်းစန်းဝေ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်တားလိုက်သည် တွင် အဲဒီအချိန်ကစပြီး စန်းစန်းဝေ စကားပြော၍မရတော့ပေ။

“နင် ငါ့ရဲ့ သန့်ပြန့်တဲ့နေရာကို လာပြီး အညစ်အကြေးစွန့်တယ်။ နင့်ကို ဆုံးမရမယ်”

ဟဲ့ ပြောပြီး ခေါ်သွားသည် သိပ်မဝေးပါ။ ဘုရားကျောင်းဆောင်ခံ အဆောက်အဦလေးပေါ် တက်လိုက်ရ သပ္ပာယ်လှသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တို့ တွေ့ရသဖြင့် စန်းစန်းဝေ ထိခြင်းငှါး ဖြင့် ဦးချလိုက်သည်။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ အဘိုးက သေချာကြည့်ပြီး။

“အေး...နင်က ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းရုံသေသူပေပဲ။ နင့်ကို ဘာ အန္တရာယ်မှ မပေးတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နင် လုပ်တဲ့အပြစ်တော့ နင်ခံရမယ်။ ဒီနေရာ မှာ ဘုရားကိုအာရုံပြုပြီး ထိုင်နေတာ တဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ မခင်မြတို့အဖွဲ့က သူ နာမည်ကို အော်ခေါ်ပြီး တောနင်းရှာကြ သည်။ ငိုတဲ့သူတွေကလည်း ငိုနဲ့ ဆူညံ နေကြသည်။ ဒါတွေကို စန်းစန်းဝေ တွေ့နေ၊ မြင်နေ၊ ကြားနေရပေမယ့် သူ ဘာမှပြောမရ၊ သူတို့အဖွဲ့ ကျောင်းကုန်း မသွားတော့ဘဲ ရွာပြန်သွားကြသည် သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ရွာမှ အဖေ၊ အမေ တို့ရော လူအများပါ ထွေလာရှိနှစ်ဦးနဲ့ ရောက်လာကြပြီး ရှာကြသေးသည်။ အမေကတော့ ငိုနေသည်။ ရွာမှ ကိုယ် ထွန်းကြီးက မူးကြောင်ရူးကြောင်နဲ့

“လင်နောက်လိုက်သွားသ
မယ့် မသိတာ”

ဟု ပြောသဖြင့် မခင်မြနှင့် ရန်
နေသည်။ သူတို့ ဘယ်လိုမှရှာမတွေ့
ဘဲ ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးနဲ့ တိုင်
ကြားပြီး သင့်တော်သလို ဆက်လုပ်မည်
ဆိုပြီး ရွာပြန်သွားကြသည်။ အခု အဘ
အိုဘားလာတဲ့အချိန်ကျမှ အဘိုးက-

“ကဲကဲ နင်လည်း ဒီလောက်
နဲ့ နင်အပြစ်ကျေလောက်ပါပြီ။ အခုလာ
အဘိုးကလူတွေက စိတ်ကောင်းရှိတဲ့
သူတွေ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီကာလနဲ့ လိုက်

သွားပေတော့” ဆိုပြီး လိုက်ဖို့တယ်။
သမီးမျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့သပ်လိုက်မှ
သမီးလည်း စကားပြောလိုရသွားတာ။
အဲဒါ တကယ့်အဖြစ်မှန်ပါရှင်”

ဟု ပြောပါသည်။ မကြာခင်
မောင်မိုးတို့ကား သူပြောတဲ့ ဂုံညင်းတန်း
ရွာကိုရောက်ရာ ကားမီးရောင်ဖြင့် လူ
တွေစုရုံးစုရုံးဖြစ်နေတာ တွေ့ရသည်။

“အဲဒါ သမီးကိုရှာနေတဲ့သူတွေ
ဖြစ်လိမ့်မယ်”

မောင်မိုးတို့လည်း ကားရပ်ပြီး
မိန်းကလေးနှင့် အတူဆင်းလိုက်ရာ-

“ဟဲ့ဟဲ့...ဒီမှာ စန်းစန်းဝေ
တွေပြီဟေ့၊ တွေ့ပြီဟေ့”

ဟု ဆူညံနေပါသည်။ မိန်းက
လေးက သူ့အမေဆီပြေးသွားပြီး သား
အမိနှစ်ယောက် ဖက်၍နီနေကြသည်။
မောင်မိုးက ရွာမှလူကြီးများအား သူ့ကို
တွေ့သည့်နေရာ၊ တွေ့သည့်အချိန်
နောက် သူပြောသည့် အဖြစ်အပျက်များ
ကို ပြောပြ။ သူ့ကိုလည်း ပြန်ပြောခိုင်းရ
သည်။ သူ့ကို နောက်တစ်ခေါက် လာရှာ
တာ ဘယ်သူတွေပါတယ်။ ဘာတွေ
ပြောကြတယ်ဆိုတာ။ အားလုံးအမှန်တွေ
ဖြစ်နေသဖြင့် သံသယကင်းသွားကြ
သည်။ ရွာလူကြီးနှင့် စန်းစန်းဝေမိဘများ
က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း နောက် ကြုံရင်
ဝင်ပါဟု ပြောပါသည်။ စန်းစန်းဝေက
လည်း မောင်မိုးတို့ကို တိုင်၍ ဦးချပါ
သည်။ မောင်မိုးတို့ အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်
၍ လိုရာခရီးသို့ ဆက်ခွဲကြပါတော့သည်။
နောက် ပုသိမ်သွားတိုင်း စန်းစန်းဝေတို့
ရွာနားရောက်ရင် သတိရပေမယ့် တစ်
ခါမျှ မဝင်ဖြစ်ပါ။

မောင်မိုး

စာ တော် သူ တွေ ပျော် လေ ပို့

လူတိုင်းမှာ 'က'ကနေ 'ဆ'အထိ ပါဝင်တဲ့ ဟာကီကာနဲ့လင်တဲ့ အဆင့်တစ်ဆင့်နိမ့်ကြပါစာယ။ ဒီအဆင့်တစ်ခုမှာ လူသိ
အင်တာအပြန်အလှယ်သလို လူသိ သူသိတဲ့အပြန်အလှန်အဆင့် ပါပါစာယ။ ကိုယ့်အဆင့်တစ်ခုမှာ ဘာတွေ ဘယ်လိုအညံ့အား
အာယံတိုတာကို ကိုယ်သာအသိအမှတ်ပြန်မှာပါ။ အဆင့်ကို ခြုံငုံရင်တော့ ဟုတ်ကဲ့။ ကောင်းသတင်းတွေနဲ့ပွဲပွဲဝေးဝေး အဆင့်ခန့်
ရင်တော့ လူတွေမှာ ခြုံငုံကြပါ။ အဲဒါကောင်းတဲ့လူတို့ကိုအပြန်အလှန်အဆင့်နိမ့်လှိုင်းခန့်အဆင့်ခန့်ရင်တော့ လူပြင်ကွင်း
မှာ ခြုံငုံကြပါ။ ကိုယ်အသိအမှတ်အကျင့်ယုတ်မတ်အာယံတိုတာကို လူတွေသူတွေပြင်ကွင်းမှာ ခြုံငုံရတာ လူသိယုတ်မတ်ဟုတ်
တော။

"နိမ့်လှိုင်းလမ်းမှာ ဆွတ်သွင်းမြှောက်တင်ပြီးတာ ဓာတ်မီစာနဲ့အဆင့်ခန့်အဆင့်ခန့်အဆင့်ခန့် အဆင့်ခန့်
အဆင့်ခန့်အဆင့်ခန့်"

ဝိညာဉ်တိုက်ပွဲ

ဝသုန်ဟိန်းထက်

အခန်း (၁)

ဆည်းဆာချိန်၏ ပုဂ္ဂန်ခေါ်သွေး
ရောင် နေရောင်ခြည်သည် နိုးမတစ်ခွင်
ကို လွှမ်းခြုံထွေးဖက်ထား၏။ အနောက်
တောင်မှတ်သုံလေ တစ်ချက်အဝှေ့တွင်
ရော်ရွက်ဝါတို့မှာ တဖြတ်ဖြတ်နှင့် မြေခ
ကြရရှာသည်။

“ခွပ် ခွပ် ခွပ်”

အချက်ကျကျ ထွက်ပေါ်လာ
သော မြင်းခွာသံကြောင့် အိပ်တန်းပြင်
နေသော ကျေးငှက်များ လန့်ဖျပ်၍ ပျံပဲ့
နေကြ၏။ ကွေ့ကောက်ဝှေ့လည်နေသော
တောလမ်းလေးအတိုင်း ထွားကျိုင်းသန်
မာသော အုန်းခွံရောင်မြင်းကြီးတစ်ကောင်
ကဆုန်ပေါက် ပြေးလွှားလာ၏။ မြင်းပေါ်
တွင် တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်စုံ
ကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်
စီးနင်းလိုက်ပါလာသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားသည် မျက်နှာ
ကိုလည်း အဝတ်နက်ဖြင့် စည်းနှောင်
ထားပြီး ကျောတွင် စားရည်တစ်လက်
လွယ်ပိုးထား၏။ ဤတော၊ ဤလမ်း
သည် ထိုသူအတွက် အကျွမ်းတဝင်ရှိ
ပြီသာ ဖြစ်ပေသည်။ စိစဉ်မှု အထိတ်

အလန့် မရှိ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အမှ
မထား။

အရှင်နှစ်ပါး ပါတော်မူ၍ တစ်
တိုင်းပြည်လုံး နယ်ချဲ့မျက်နှာဖြူတို့၏
လက်အောက်သို့ ဝကွက်အပ်နှံလိုက်ရ
သော ထိုအချိန်ကာလ၌ တိုင်းရေးပြည်
ရေးကား မငြိမ်သက်။ သခင်စိတ်ပြင်းထန်
သော မြန်မာမျိုးချစ်တို့ကား ရရာ
လက်နက် စွဲကိုင်၍ နေရာအနှံ့ တော်
လှန်တိုက်ခိုက်နေကြဆဲ။ နယ်ချဲ့တို့၏
ခေတ်စီဆန်းပြားသော လက်နက်၊ စနစ်
ကျသောအုပ်ချုပ်မှု၊ များပြားသော စစ်
အင်အားကို မဟုတ်နိုင်သော်ငြား လှေခွက်
ချည်းကျန် အသံမလှဲ စိတ်ဓာတ်ဖြင့် မြေ
အောက်တော်လှန်ရေးကို ပြုလုပ်နေကြ
ဆဲ ဖြစ်၏။

“ပွဲလန်တုံး ဖျာခင်း”၊ “တောမီး
လောင်၊ တောကြောင်လက်ခမောင်း
ခတ်” ဟူသော စကားအတိုင်း သူခိုး၊
စားပြ တောပုန်းများကလည်း အတင့်ရဲ
စွာ သောင်းကျန်းနေကြဆဲ။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခုလို နေ
ဝင်ရီတရေတွင် အနက်ရောင်မြင်းစီး
သမားမှာ လူဆိုးစားပြလား၊ တောပုန်း

ကြီးလားဟု ထင်ကောင်း ထင်မှတ်နိုင်
ပေသည်။ မြင်းစီးသမားကတော့ ခရီး
နေဆဲ။

ရေတံခွန်တစ်ခုကို ကွေ့ပစ်
ထွက်အပြီးမှာတော့ တကူးကူးကျသ
သော ချိုးကူသံတစ်ခုကို မြင်းစီးသမား
ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအသံကြားသည်မှာ
မြင်းဝက်ကြီးကို တုံ့ခနဲဆွဲ၍ မြင်းကို
ကာ ဖူးရှသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို အကဲခတ် စောင့်ကြည့်လေ့
ရှိ၏။ ထို့နောက်တွင်မှ မြင်းစီးသမားသည်
လက်နှစ်ဖက်ကို အုပ်၍ ပါးစပ်တွင်
ကာ တကူးကူးကူ ဟူသော ချိုးကူသံ
ပြန်ပြုလိုက်လေသည်။

“ထိုအခါ “ဥဩ ဥဩ” ဟူသော
ဥဩငှက်အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီ
ရာ မြင်းစီးသမားလည်း “ဥဩ ဥဩ”
ဟူ၍ အလားတူ အသံပြုလိုက်သော
ခဏ၌ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်မှ လူတစ်
ယောက်သည် နွယ်ကြိုးကိုစီး၍ ဂုဏ်ထူး
ကောင် ပျံဝဲသည့်အလား မြင်းစီးသမား
ရှေ့ ကျရောက်လာ၏။

“ဗိုလ်မင်းဒိဗ္ဗပါလား”
သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းလာရာ

နှုတ်ဆက်၍ ဗိုလ်မင်းဒိဗ္ဗဟူသော အနက်
ရောင်ဝတ် မြင်းစီးသမားက ခေါင်းညိတ်
၍ ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါ၊ နောင်ကြီးက လင်း
ယုန်နီအဖွဲ့ကလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို အထောက်အထားပြပါ”

ဗိုလ်မင်းဒိဗ္ဗ၏ စကားအဆုံးမှာ
တော့ လင်းယုန်နီအဖွဲ့သားသည် အင်္ကျီ
ကို လက်မောင်းရင်းအထိ ဆွဲလှန်လိုက်
၏။ လက်မောင်းတွင် မီးအပူဖြင့် အသား
ထွက်အောင် ခတ်ထားသော လင်းယုန်
နီတစ်ကောင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။
လင်းယုန်နီကသည် သားကောင်ကို ထိုး
ဆုတ်တော့မည့်ဟန် မာန်ဝင့်ကြွားနေ
သော ပုံမျိုးဖြစ်၏။

“ဟုတ်ပါပြီ နောင်ကြီး”

“အသို့ဆိုလျှင် ဗိုလ်မင်းလည်း
ဗိုလ်မင်းဒိဗ္ဗမန်ကြောင်း ပြပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ ရော ဒီမှာကြည့်

ချ”

ဗိုလ်မင်းဒိဗ္ဗက နဂါးတစ်ကောင်
ပေါ်သော ရွှေဒဂါးတစ်ပြားကို ထုတ်ပြ
၏။ လင်းယုန်အဖွဲ့သားသည် ထို

ဒဂါးကို စူးစိုက်စွာကြည့်လိုက်။ ဗိုလ်မင်း
ဒိဗ္ဗ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လုပ်နေစဉ်
ဝှစ်ခန့် လေတိုးသံတစ်ခုနှင့်အတူ ရွှေ
ရောင်အလင်းတန်းတစ်ခုက လင်းလက်
သွားပြီးနောက်-

“ဟာ...ဟင်”

လင်းယုန်နီအဖွဲ့သား၏ ခေါင်း
ပေါင်သည် သံပိုင်းပြတ်၍ မြေသို့လျှော
ကျသွားလေ၏။ လင်းယုန်နီအဖွဲ့သား
သည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် လေးမောကြည့်
နေပြီးမှ ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် ပြောလော
တော့၏။

“ကျေနပ်ပါပြီ ကျေနပ်ပါပြီ ဗိုလ်
မင်း။ ဓားထုတ်၊ ဓားနှုတ်တောင် မတွေ့

လိုက်ရဘဲ ကျုပ်ရဲခေါင်းပေါင်းကို သံပိုင်း
ပြတ်အောင် ပိုင်းနိုင်တာ ဗိုလ်မင်းပဲရှိရာ
ပါ။ နန်းတွင်းဓားရေး ဥမ် ကွက်ကို ထိုး
လိုချေ ရေလိုနောက်တယ်ဆိုတာ ထုတ်
ပြလိုက်တာပါပဲလား ဗိုလ်မင်း”

“အင်း... ဒါဆို ကျုပ်ကို လင်း
ယုန်နီဗိမာန်ထံ ခေါ်သွားနိုင်ပြီပေါ့”

“အာ... သိပ်သေချာတာပေါ့
ဗိုလ်မင်းရယ်။ ကဲ ကျုပ်နောက်က ထပ်
ကြပ်မကွာသာ လိုက်ခဲ့ပေတော့ ဒီလိုနေ
ရာမှာက ထောင်ချောက်တွေ၊ ဖြောင့်
ကျင်းတွေ၊ ယန္တရားတွေ အပြည့်ရှိတဲ့
အပြင် ကျောက်တုံးဝက်ပါကြောင့်လည်း
စခန်းကို အလွယ်တကူမရောက်နိုင်ပါ
ဘူး။ ဒီဝက်ပါတော့ကို ကျော်ဖြတ်ဖို့က
တော့ ကျုပ်တို့ လင်းယုန်နီအဖွဲ့ တတ်
နိုင်တယ် ဗိုလ်မင်း”

ဗိုလ်မင်းသိဒ္ဓိသည် မြင်းကိုဆွဲ
၍ လင်းယုန်နီအဖွဲ့သားနောက်မှ
လျှောက်လာခဲ့၏။

“တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ လင်း
ယုန်နီအဖွဲ့ကြီးရဲ့ ပင်မနေရာဟာ ရေ
တံခွန်ကြီးနောက်က ဂူကြီးထဲမှာဗျေ။ ဂူဝ
ရေမှာ ရေတံခွန်ကြီး တစ်ဟုန်ထိုးကျနေ

ထို့ ခြင်္သေ့က ရေတံခွန်ကိုကွပ်တံပြီး လျှိုဝှက်လမ်းကသွားတော့မှ ရောက်တာ။ ဟောဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့ လူတစ်ရပ် လောက်ရှိတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးကို တွေ့လာ။ အဲ့ဒါ ကျောက်တုံးဝက်ပါရဲ့ အစပေါ့။ ဒီအထဲရောက်သွားရင် လမ်းစရာ နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ တဝဲဝဲ လည်နေမှာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တို့က လျှိုဝှက်လမ်းက သွားမှာ ဒီလမ်းက အထူးယုံကြည်ရတဲ့ ညှည်သည်တော်တွေပဲ သွားခွင့်ရှိတာ”

ဟု ဆို၍ ညောင်ကြပ်ပင်ကြီး တစ်ပင်၏ အောက်ခြေအနားမှ သစ်မြစ် တစ်ခုကို အားစိုက်၍ ဆွဲလှည့်လိုက်ရာ ဝေါ ဝရော ကိုနီးဟူသော အသံနှင့်အတူ ဂူပေါက်ကြီးတစ်ခု ပွင့်သွားတော့၏။ ထို ပွင့်သွားသောအပေါက်မှ လှံရှည်ကိုင် ရဲ မက်နှစ်ဦး ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ကဲဟေ့ ဗိုလ်မင်းဒိဗ္ဗရဲ့ မြင်းကို ယူသွားပေးလိုက်ပါ။ လာ ဗိုလ်မင်း ဂူထဲ ဝင်ကြမယ်။ မြင်းအတွက်တော့ ဘာမှ မပူပါနဲ့ အစစအရာရာ တာဝန်ယူတယ် လာလာ”

သုခေါဆောင်ရာနောက်သို့ ဗိုလ် မင်းဒိဗ္ဗ လိုက်ပါလာခဲ့၏။ မီးခတ်ကျောက်

ဖြင့် ကညင်ဆီမီးတိုင်များကို ထွန်ညှိ လိုက်တော့ အတော်လေး လင်းလင်း ချင်းချင်းရှိသွားသည်။ ဂူရှေ့ခြေတွင် ကျင်း သယောင်ရှိသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာ၏။ ဂူကြီးထဲတွင်လည်း လမ်း ခွဲပေါင်းများစွာဖြင့် ဝက်ပါဆန်ဆန် ရှိလှ ပေသည်။

နေရာတိုင်းမှာလည်း လင်းယုန် နီအဖွဲ့သားများကို တွေ့လာရသည်။ အမှန် တော့ ထိုလင်းယုန်နီအဖွဲ့ကြီးသည် တိုင်း ပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကြိုးစားနေ သော မြေအောက်တော်လှန်ရေး တပ်ဖွဲ့ တစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ အင်းဝမြို့စောင့်တပ်မှ တပ်မှူးကြီး နန္ဒသူရိယဦးမီးသော မှီးချစ် တပ်ဖွဲ့ကြီးပင် ဖြစ်၏။

သလင်းကျောက်များဖြင့် ဖွဲ့စည်း တည်ရှိနေသော ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီး တစ်ခုတွင် လင်းယုန်နီအဖွဲ့သားများ၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်သော တပ်မှူးကြီး ဗိုလ်နန္ဒသူရိယကို တွေ့လိုက်ရ၏။ လင်း ယုန်တစ်ကောင်၏ပုံကို ငွေဇာချည်ဖြင့် သရုပ်ဖော်ထားသော မဟူရာ ဖဲကတ္တီပါ ဝတ်ရုံရှည်ကြီးကို ဆင်မြန်းထားသော တပ်မှူးကြီးသည် သျှောင်တစ်စောင်းကို

သေသပ်စွာ ဖွဲ့ထုံးထား၏။ ကိုယ်ရံတော် တပ်ဖွဲ့ကမူ အသင့်အနေအထားဖြင့် စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသည်။

“ဗိုလ်မင်းဒိဗ္ဗ ရောက်လာပြီနော် အင်း ကောင်းလေစွ”

“ကျန်းခန့်သာလို့ မာတော်မူစေ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

ဗိုလ်မင်းဒိဗ္ဗက နှုတ်ခွန်း ဆက်သလိုက်ပြီးနောက် ကျောက်ခုံ တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ကဲ... အဖန်ရှည်သုံးဆောင် ဦး၊ ပြီးတော့မှ ညစာသုံးဆောင်ကြတာ ပေါ့”

“ရပါတယ် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒါနဲ့ ကျွန်က ဘာအကူအညီပေးရမလဲ အခေါ်တော်ထောက်ပံ့အရတော့ အရေး တကြီးကိစ္စ ပေါ်ပြီထင်ပါရဲ့”

“အင်း... အရေးကြီးတာတော့ အမှန်ပါပဲ ဗိုလ်မင်း။ ကျွန်တို့ လင်းယုန် နီအဖွဲ့အတွက်သာမက တိုင်းပြည်အတွက် ပါ အထူးအရေးကြီးပေတာကိုး”

“ဒါဆိုလည်း အခု တစ်ခါတည်း သာ ပြောပေတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးရ”

“အင်း ဗိုလ်မင်းမှာလည်း

အောက်ရောက်ချင်း အပန်းတောင်မပြေရ
သေးဘဲ ပြောရမှာတော့ အားနာပါရဲ့
ဒီပဲခဲ အရေတကြီးကိစ္စဆိုတော့လည်း”

“အို . . . ဒီအတွက်ကြောင့်
ဘယ်လိုမှ စိတ်ထဲမမှတ်ပါနဲ့ ကျွန်ုပ်
အတွက် ပြဿနာမရှိပါဘူး”

လင်းယုန်နီခေါင်းဆောင်ကြီးက
ဘက်ဝေယမ်းပြလိုက်၍ အစောင့်ရဲမက်
နှစ်ယောက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေ၏။

“ဒီလိုကွဲ့ အခုဆို မျိုးချစ်တော်
အေးအေးအေးတွေဟာ နေရာအနှံ့ သူနည်း
သူဟန်နဲ့ လှုပ်ရှားနေကြတယ် မဟုတ်
ဘူး။ ဂိုဏ်းကဏ္ဍတွေ အမျိုးမျိုးကွဲပြား
ပေမယ့် အဓိကဦးတည်ချက်ကတော့

ပိုင်ခွင့်အင်္ဂလိပ်တွေကို တော်လှန်ဖို့ဆို
တော့တော့ အားလုံးရဲရင့်ထဲမှာ ရှိပြီး
အင်း အခုအခါမှာတော့ အဖွဲ့စည်း
အင်္ဂလိပ်ဟာ ပြဿနာတစ်ရပ်နဲ့ ရင်ဆိုင်
နေကြရတယ် ဗိုလ်မင်း။ တော်လှန်ရေး
အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ စာရင်း ဂိုဏ်းအဖွဲ့တွေ
အင်္ဂလိပ်နေရာဌာနချုပ်၊ တော်လှန်ရေး
အင်္ဂလိပ်တွေဟာ သတင်းပေါက်ကြား
အင်္ဂလိပ်တယ်။ ဒီလို သတင်းပေါက်ကြား
အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ အင်အားသုံးချေမှုန်းရေး

အောက်မှာ တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ ချေမှုန်းခံနေ
ရလို့ အားလုံး ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်နေကြ
ရပြီ ဗိုလ်မင်း”

“ဒါဆို အတွင်းသူလူကြီးတွေ စိန်
ဝင်နေလို့ပေါ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့”

“အင်း... တို့များလည်း ဒီလိုပဲ
တွေ့မိ ယူဆမိခဲ့ပါတယ်။ အသားထဲက
လောက်ထွက်တဲ့ ကောင်းတွေကြောင့်လို့
ဒီအတွက်လည်း အစီအစဉ်တွေ အမျိုး

မျိုးမျိုး ပရိယာယ်တွေ အမျိုးမျိုးသုံးပြီး
ရှာဖွေဖော်ထုတ်ခဲ့ပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့
ပါဘူး။ လူကြီးကမူအဆင့်ကို အမြင့်ဆုံး
ထား လုပ်ဆောင်ကြပေမယ့် သတင်း
ပေါက်ကြားမှုကတော့ ဖြစ်နေဆဲပဲ။ အခု
ဆို တစ်ဖွဲ့ဝင်တွေဟာ တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် သုတ်သင်ခံနေရပြီ။ ဒါ
ကြောင့် ဗိုလ်မင်းဒီဗွလီ ဧည့်ခံပညာရှင်
ကို ခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်းခံရခြင်း

ဖြစ်ပါတယ်။ သတင်းပေါက်ကြားမှုတွေဟာ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဖြစ်ပေါ်နေတယ်၊ ဘယ်သူကြောင့် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာတွေကို ဗိုလ်မင်းက ကူညီဖော်ထုတ်ပေးဖို့ပါပဲ။ ဒါဟာ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် အကောင်းဆုံး အကူအညီပေးခြင်းပါပဲ။ အခုဆို တော်လှန်ရေးအဖွဲ့အစည်းတွေဟာ မူလနေရာမှာ မနေခဲကြလို့ လျှို့ဝှက်နေရာတွေကို ပြောင်းရွှေ့နေကြရတယ်။ ခေါင်းဆောင်အများစုကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို လာပြီး ဆွေးနွေးကြပြီးပါပြီ။ အတွင်းသူလျှို့ကို လုံးဝရှာမတွေ့ဘူး။ အဖွဲ့သားအားလုံးဟာ မျိုးချစ်စိတ်ပြင်းထန်သူတွေ ချည်းပဲ။ ကျွန်တို့ရဲ့ လင်းယုန်နီဌာနချုပ်တည်နေရာကိုလည်း အခုလောက်ဆို ခြေရာခံမနေပြီလား မသိဘူး။ ဒါကြောင့် ဗိုလ်မင်းဗိမ္ဗကို အားလုံးက အားကိုးတာကြီးနဲ့ အကူအညီတောင်းပြီး တာဝန်ပေးရခြင်းပါပဲ ဗိုလ်မင်း”

xxx

အခန်း (၂)

ထိုညသည် ဗိုလ်မင်းဗိမ္ဗအား လင်းယုန်နီအဖွဲ့မှ ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုသော ည

ဖြစ်၏။ စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် သေအရက်များလည်း အလုံအလောက်။

သို့သော် ဗိုလ်မင်းဗိမ္ဗကား သေအရက်ကို လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့။ အစားကိုသာ တွင်တွင် ငုံ့စားနေ၏။ လင်းယုန်နီခေါင်းဆောင်ကြီး တပ်မှူးကြီးနန္ဒသူရိယက-

“အလို... အံ့ပါရဲ့ ဗိုလ်မင်းက သေရည်မသောက်ပါလား”

ဟု ဆို၏။ ဗိုလ်မင်းဗိမ္ဗက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ရှင်းပြလေသည်။

“ကျွန်က မသောက်တတ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မသောက်ချင်လို့ပါ။ ဒါကလည်း အကြောင်းရှိပါတယ်။ ဒီအကြောင်းအရာ ကြုံတွေ့နေကြတဲ့ ပြဿနာနဲ့ သက်ဆိုင်နေလို့ပါပဲ။ ဒီည ကျွန်ုပ် အလုပ်လုပ်ရမယ်လေ”

“ဪ... ဪ... ဒီလိုလား။ ကောင်းပါပေရဲ့ ဗိုလ်မင်း။ လွတ်လပ်နှစ်သက်သလိုသာ နေနိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးမယ်။ လုံခြုံရေးအတွက်လည်း အစောင့် အထပ်ထပ်ချထားပေးမယ်”

စားသောက်ပွဲသည် စောစီးစွာပင် ပြီးစီးခဲ့ပါသည်။ ခပ်ကွေးကွေးထွက်

ပေါ်လာသော လခြမ်းကွေးလေးသည် မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ် ကြယ်စုများကို အဖော်ပြုလျက် မဟာရာဇာတ္တိပါခင်းကြီးအတွင်း တိတ်တခတ် လှုပ်ရှားသည်။

ဗိုလ်မင်းဗိမ္ဗသည် သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ပေးထားသော ကျောက်ဂူအခန်းကျဉ်းလေးကို ဝေဝဲကြည့်လိုက်၏။ ဝက်သားရေခင်းပေးထားသော သလွန်ညောင်စောင်းတစ်ခု၊ ကညင်ဆီမီးတိုင်များ သောက်ရေဖန်တကောင်းတစ်ဖန်၊ သစ်သီးဝလံများက တစ်ပွဲ အံ့မောင်း လှူငှါ နှစ်ချောင်း၊ ငွေအရိုးတပ် ဓားရှည်တစ်လက်၊ ချိတ်ဆွဲပေးထားသော ရွှေမောင်းလေးတစ်လုံး၊ ကျောက်ပယောင်းတိုင်ကြီးတချို့နှင့် မီးခတ်ကျောက်တစ်စုံ။

“တစ်စုံတစ်ခု အလိုရှိရင် ဒီရွှေမောင်းလေးကို တီးလိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်လာခဲ့ပါမယ်”

ဟု လင်းယုန်နီတပ်သားတစ်ဦးက လျှောက်ထား၏။

ဗိုလ်မင်းဗိမ္ဗသည် ကိုယ်ပေါ်မှ လွှမ်းခြုံထားသော ဝတ်ရုံလွှာကိုဖြတ် သလွန်ပေါ် တင်လိုက်၏။ ဓားလွယ်တစ်လည်း ကျောက်ဂူနံရံတွင် ထောင်လှ

ထိုက်၏။

ကျောက်ဖယောင်းတိုင်တစ်
တိုင်ကို ထွန်ညှိ၍ သုံးလောကထွန်ထား
မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ရိုသေစွာ ရှိခိုးပူ
ဆော်၏။ လေးနက်သောဆန္ဒ ကြည်လင်
သောစိတ်၊ ရိုကျိုးသောမနောဖြင့် ဘုရား
ရှင်အား ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီးမှ ပရိကံကို
စတင်ပြုပါတော့သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ
တည်ဆောက်လာခဲ့သော သမထကမ္မဋ္ဌာန်း
ကို စတင်အားထုတ်ပါတော့သည်။

တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ် ထိုမှ ဆယ်
မိနစ်၊ နာရီဝက်ခန့်အကြာမှာတော့
သမာဓိအဟုန်ကို စတင်ခံစားနေရပြီ။ နာ
သီးများသို့ သိမ်မွေ့စွာ တိုးဝင်လာသော
သမာဓိအဟုန်ကို ကောင်းစွာခံစားမိရ၏။

ပြန်လည်၍ထွက်သွားသော
သတန်းလေးကိုလည်း အဖြူရောင်
သလင်းတန်းလေးတစ်ခုအဖြစ် အာရုံ၌
ထားနေမိသည်။ ထိုခဏ၌ နီဝရဏ
သရန်ငါးပါးကား အဝေးသို့ လွင့်စင်
သွားကွယ်နေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးမှ ဗီဝ
သုလုပ်ရှားမှုကို ယာယီ ချုပ်ငြိမ်းသွား
သောသလားလို့ ထင်မှတ်ရလောက်
သောပင် တည်ငြိမ်အေးချမ်းလွန်းလှ၏။

တည်ငြိမ်မှုကို အမြင့်ဆုံးအဆင့်
သို့ ရောက်ရှိသွားသော ခဏ၌ သမထ
အာရုံတွင် ကြည်လင်ပြတ်သားသော
အသံတစ်ခုကို ပီသစွာကြားလိုက်ရ၏။
ဒါကတော့ နာမ်လောက၊ နာမ်
လောကတဲ့။

ဝုန်းခနဲ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါ
သွားလောက်အောင် ဖူရှတဲ့အလင်းတန်း
ကြီးတစ်ခုက ပေါက်ကွဲလွင့်စင်လျက်။
နာမ်လောက၊ အဲ့ဒါ ဘာလဲ။
တကယ်ပဲ ဆက်စပ်မှုရှိနေရှေ့သလား။
ဗိုလ်မင်းဒိဗ္ဗသည် သမထဈာန်

မှ ထ၍ ရေတကောင်းကို မယူ၍ မော့သောက်ချလိုက်သည်။ အေးစိမ့်သော ရေကြည်များက လည်ချောင်းမှတစ်ဆင့် စီးမျောသွားတော့၏။ အလင်းတန်းတစ်ခုက အသိဉာဏ်တစ်ခုအဖြစ် ခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာပြီးနောက် သမထကို ပြန်ဝင်စားလိုက်သည်။ သိပ်မစုစည်းလိုက်ရသမာမိအရှိန်က ပြန်ဆက်မိသွားသည်။

ဆရာသခင် ဆာဒူကြီး၏ နည်းစနစ်အတိုင်း သမာမိကို ဝမ်းဗိုက်ရှိ ချက်နေရာသို့ရောက်အောင် စုစည်းလိုက်၏။ ဝင်လေ ထွက်လေကို သတိကောင်းကောင်းထား၍ မှတ်နေရာ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

ချက်နေရာတစ်ဝိုက်သည် တပြည်ခြည်း ပူနွေးလာလေပြီ။ တစ်စထက်တစ်စ အငွေ့များ တထောင်းထောင်း ထလောက်အောင် ပူရဲလာသလို ခံစားရပြီးနောက် တောက်ပသော ငွေရောင်ကြိုးမျှင်တစ်ခုက ရုတ်ခြည်း ထိုးထွက်လာပြီးမှာတော့ ပေါ့ပါးသောခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

မတ်တတ် အနေအထားမှ နောက်လှည့်ကြည့်တော့ သူ၏ရုပ်ခန္ဓာကို

ထိုင်လျက်အနေအထားဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ ရုပ်သာရှိ၍ နာမ်ကမရှိ။ တအင်မှာတော့ ဝီဝဏ္ဏလွှပ်ရှားမှုများ ချုပ်ငြိမ်းနေလေပြီ။

နာမ်ခွာခြင်း အတတ်ပညာဖြင့် သူ၏ဝိညာဉ်လိပ်ပြာခန္ဓာသည် ကျောက်ဂူအပြင်သို့ ပေါ့ပါးစွာ လွင့်မျောထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ သူ့အတွက် အတားအဆီးဟူ၍ မရှိ။ ဝိတ်ဆိုမှုနှင့်သမ္မုကို အလွယ်အကူပင် စိမ့်ဝင်ဖောက်ထွက်နိုင်၏။ ဘယ်သူမှလည်း သူ့ကို မမြင်နိုင်ကြ။ လုံရှည်ကိုင်တပ်သားများစွာ ရှေ့မှ ဖြတ်သန်း၍ လင်းယုန်နီခေါင်းဆောင်ကြီး၏ အိပ်စက်ရာကျောက်ဂူအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ လင်းယုန်နီခေါင်းဆောင်ကြီးကား အိပ်စက်ခြင်း မပြုသေး။

တစ်ထောင်ခန့် ထူရှိသော သံသေတ္တာလေးတစ်လုံးထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ထုတ်ယူရန် ကြိုးစားနေ၏။ ဗိုလ်မင်းဗိဗ္ဗ၏ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာခန္ဓာသည် ထိုနေရာသို့ လှစ်ခနဲ ရောက်ရှိသွားပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ဆိတ်သားရေတွင် ရေးထားသော လင်းယုန်နီတပ်သားများ၏ အမည်စာရင်း၊ မိမိတို့စခန်း၏ တည်နေရာအမှတ်အသား

တော်လှန်ရေးအစီအစဉ်များနှင့်တကွ လျှို့ဝှက်မြှုပ်နှံထားသော ရတနာသေတ္တာ၏ တည်နေလမ်းကြောင်းတို့ကို စုံလင်စွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအရာများသည် လင်းယုန်နီအဖွဲ့အတွက်သာမက တိုင်းပြည်အတွက်ပါ အလွန် အရေးကြီးလှပေ၏။ လင်းယုန်နီခေါင်းဆောင်ကြီး၏ နံဘေးတွင်ရပ်၍ ကြည့်နေသော ဗိုလ်မင်းဗိဗ္ဗ၏ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာခန္ဓာကိုယ်ကို ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ လွတ်လပ်စွာ ကြည့်နေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကလည်း ထိုလျှို့ဝှက်ချက်များကို အထူးလျှို့ဝှက်လုံခြုံစွာ ထားရှိခဲ့ပြီး ၎င်းအခန်းသို့ မည်သူမျှမဝင်ရန် ပြင်းထန်စွာ တားမြစ်ထားခဲ့၏။

ဗိုလ်မင်းဗိဗ္ဗသည် ထိုစာများကို ဖတ်ရှုနေခိုက် အလွန်တရာအေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်တစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ လူ့လောက၊ နာမ်လောကတွင် မရှိသော အအေးဓာတ်မျိုးဖြစ်၏။ ပြင်းထန်လှသော အအေးလှိုင်းတစ်ခု ထွက်ခဲ့လှသော်လည်း လင်းယုန်နီခေါင်းဆောင်ကြီးမှာ ဖိုးစဉ်းမှု သိပ်မပေါ်။

လောကတွင်သာ ခံစားရသော အအေး
ဓာတ်အပေါ် လင်းယုန်နီခေါင်းဆောင်ကြီး
လုံးဝ ခံစားသိရှိခြင်း မရှိပါ။

သို့သော် လက်ရှိအနေအထား
တွင် နာမ်လောကသားဖြစ်နေသော ဗိုလ်
မင်းဒိဗ္ဗကား ထိုအအေးဓာတ်ကို ကောင်း
စွာခံစားသိရှိ နားလည်လိုက်သည်။

“ဟင်... တခြားဝိညာဉ်တစ်ခု
လာနေပြီ”

ထို တခြား ဝိညာဉ်သည်
အစွမ်းသိဒ္ဓိ ကြီးမားပုံရ၏။ အဘယ့်
ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအအေးဓာတ်ကို
ဗိုလ်မင်းဒိဗ္ဗမူ၊ အတော်ပင် တွန်းလှန်
နေရ၏။ အအေးဓာတ်က ပို၍ စိမ့်အေး
သာသည်နှင့်အမျှ တစ်စုံတစ်ရာသော
ဇွမ်းအားသည်လည်း ပို၍ ပို၍ နီးကပ်
လာပြီကို သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း
ဗိုလ်မင်းဒိဗ္ဗသည် မိမိ၏ ဝိညာဉ်လိပ်ပြ
နွဲ့ကို ယင်ကောင်တစ်ကောင်အသွင်
ပြောင်း၍ ဂူမျက်နှာကျက်တွင် ကပ်နေ
ထိုက်၏။

ဝိညာဉ်နာမ်လောက၌ အလိုရှိ
ဆုံးသဏ္ဌာန် ပြောင်းလဲယူနိုင်၏။ လင်း
ယုန်နီခေါင်းဆောင်ကြီးကား ဘာမျှသိပုံ

မပေါ်။ စာကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုနေ
ခိုက်ဖြစ်၏။ ထိုခဏ၌ ခေါင်းဆောင်ကြီး
၏ အထက်နှစ်ပေအကွာတွင် မီးခိုးငွေ့
များ ယုက်သန်းလာပြီးနောက် လူမျက်နှာ
မည်းမည်းကြီးတစ်ခု ပေါ်လာ၏။ ထို
မျက်နှာမည်းမည်းကြီးသည် လင်းယုန်နီ
ခေါင်းဆောင်ကြီးဖတ်နေသော စာများကို
ငဲ့၍ ဖတ်နေ၏။

စာများကို အလွတ်ကျက်မှတ်
နေပုံရ၏။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဘာမှမသိ
သော်လည်း ဗိုလ်မင်းဒိဗ္ဗအဖိုကတော့
ကောင်းစွာသိမြင်နေရ၏။ အဖြေတစ်ခုကို
လည်း သိလိုက်ရချေပြီ။ လျှို့ဝှက်ချက်
သတင်း ပေါက်ကြားမှု၏ တရားခံစစ်ဖြစ်
ကို အတိအကျ သိလိုက်ရပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မင်းဒိဗ္ဗသည်
ယင်ကောင်အသွင်မှ ပိတုန်းနက်ကြီး
အသွင်ယူ၍ ထိုဝိညာဉ်မျက်နှာမည်းကြီး
ကို အတင်း ဝင်ရောက်ထိုးဆိတ်တော့
၏။ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသော အမှတ်
အထင် ရန်သူကြောင့် မျက်နှာမည်းကြီးမှာ
အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ နောက်ဆုတ်
လိုက်၏။ ပိတုန်းနက်ကလည်း တစ်ဟုန်
ထိုး ဝင်တိုက်၏။ ခုခံ၍မရတော့သည့်

အဆုံး ထိုမျက်နှာမည်းမည်းကြီးမှာ သိမ်း
ငှက်အသွင်ပြောင်း၍ ပိတုန်းနက်ကို ပြန်
တိုက်တော့၏။ တောင်ပံကြီးနှစ်ဖက်မှ
လေအဟုန်ဖြင့် ပိတုန်းနက်ကို ရိုက်
ထုတ်၏။ ချွန်ထက်သောနှုတ်သီး၊ လက်
သည်းများဖြင့် ထိုးဆိတ်ရန် ကြိုးစား၏။

လင်းယုန်နီခေါင်းဆောင်ကြီး
ကား နာမ်လောကမှ တိုက်ပွဲကို လုံးဝ
မသိဘဲ သေတ္တာကိုပိတ်၍ အိပ်စက်ရန်
ပြင်ဆင်နေ၏။

ဗိုလ်မင်းဒိဗ္ဗသည် ပိတုန်းနက်
အသွင်မှ မြွေဟောက်အသွင်ပြောင်း၍
သိမ်းငှက်ကြီးကို တိုက်ခိုက်ပြန်၏။ မြွေ
ဟောက်၏ဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန် သိမ်း
ငှက်ကြီးမှ မြွေပါအသွင်ပြောင်း၍ တန်
ပြန်တိုက်ခိုက်ပြန်၏။ တရူးရူး တဂဲဂဲဖြင့်
မြွေပါကြီးသည် မြွေဟောက်၏လည်မျိုကို
ကိုက်ခဲရန် အားထုတ်ပြန်၏။ အခြေ
အနေမဟန်တော့၍ ဗိုလ်မင်းဒိဗ္ဗသည်
မြွေဟောက်အသွင်မှ ဖြတ်အသွင်ပြောင်း
၍ ကျောက်တုံးကြားထဲ ဝင်ပြေးရတော့
သည်။

ထိုအခြေအနေတွင် ထုတ်သုံး
ထားသော သမာဓိစွမ်းအင်များကား

လျှော့လာပြီဖြစ်၏။ မျက်နှာမည်းမည်းကြီး ကား ခြွေပါအသွင်မှ ပျံ့လွှားငှက်အသွင် ယူ၍ အခန်းထဲ လှည့်ပတ်၍ ရန်သူကို ရှာ၏။ သို့သော် ဖြတ်ကို ရှာမတွေ့။ သူ့ စိတ်ထဲမှာတော့ ရန်သူသည် မယှဉ်နိုင်၍ ထွက်ပြေးသွားပြီဟု ယူဆနေပုံပေါ်၏။ ထိုခဏ၌ မျက်နှာမည်းမည်းကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲ၍ အပြင်သို့ ထွက်သွား၍ ဗိုလ်မင်းဗိမ္ဗလည်း နံပြည်စုတ်ငှက်အသွင် ယူ၍ နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာခဲ့တော့ သည်။

“မျက်နှာမည်းမည်းကြီးသည် အလွန်လှုပ်မြန်သော အရှိန်ဖြင့် ရွှေသွား သွားပြီးနောက် တောင်နှစ်လုံးကို ကျော် လွန်သွားပြီးနောက် အောက်သို့ နိမ့်ဆင်း သွားလေသည်။ နံပြည်စုတ်ငှက်ကလေး သည်လည်း သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များ၏ အကာအကွယ်ယူ၍ ဆင်းလိုက်လာခဲ့ရာ ညောင်ကြပ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်ရှိ ဝါး တဲလေးတစ်ခုသို့ ရောက်၏။

ထို ဝါးတဲကလေးတွင်ကား ဒေါက်ချာဆောင်းရသေ့ကြီးသည် မျက်စိ ကို စုံမှိတ်၊ မလှုပ်မယှက်ဖြင့် ငြိမ်သက် စွာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါတော့

သည်။

xxx

အခန်း (၃)

“အဖြစ်အပျက်ကတော့ အဲ့ဒီပဲ ခေါင်းဆောင်ကြီး။ ယုံနိုင်ဖို့ အတော် ခက် ခဲလိမ့်မယ်။ နိမ္မိတ ခါအမှန်ပါပဲ။ ဒီရသေ့ ကြီးဟာ ရုပ်ပြောင်းနာမ်ခွာအတတ်နဲ့ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာလွင်ပြီး နယ်ချဲ့တွေ အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနေတဲ့ အတု အယောင်ရသေ့ပါပဲ”

ဗိုလ်မင်းဗိမ္ဗ ရှင်းပြတော့မှ လင်း ယုန်နီခေါင်းဆောင်ကြီး တပ်မှူးနန္ဒသူရိယ အပါအဝင် လင်းယုန်နီတစ်ဖွဲ့လုံး ဟာခနဲ အံ့သြသွားကြလေသည်။

“ဒီရသေ့ကို ကျုပ်တို့သိပါ တယ်။ သူ့ဟာသူ တောထဲမှာ တရား အားထုတ်ပြီးနေတဲ့သူဆိုပြီး ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားခဲ့တာ”

“အင်း...တကယ်တမ်းတော့ တကယ့်သူလျှို့အစစ်က ဒီရသေ့ပါပဲ။ နယ်ချဲ့တွေက လက်သပ်ပေးထားတဲ့ ဂန္တိရအတတ်ပညာရှင် တစ်ဦးပါပဲ။ နယ် ချဲ့တွေပေးတဲ့ မက်လုံးတွေကို မက်ပြီး

မြန်မာလူမျိုးအချင်းချင်း တိုင်းပြည်ကို ရောင်းစားပြီး ဂန္တိရအတတ်ပညာကို အလွဲသုံးစားလုပ်နေတဲ့ အမျိုးမျက်တာ မယောက်”

“တောက်...တွေကြသေးတာ ပေါ့ကွာ”

လင်းယုန်နီအဖွဲ့၏ တောထဲ ခေါက်သံမှာ ကျောက်ဂူအပြင်သို့တိုင် မှီ ရောက်ရှိသွားခဲ့လေသည်။

လင်းယုန်နီခေါင်းဆောင်ကြီး ထိုကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း အမိန့်ချခဲ့သည်။

“ငါတို့ရဲလျှို့ဝှက်ချက်ကို သွားပြီဆိုတော့ ဒီရသေ့အတုကို အမြဲ သုတ်သင်မှ ဖြစ်မယ်။ နယ်ချဲ့အထောက် အပံ့တွေဆီ မရောက်ခင် လက်ဦးမှူး ဖို့ လိုတယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို ငါ့ရဲလျှို့ လက်ရုံးနဲ့အဖွဲ့က တာဝန်ယူပါ အမှူးထံ ကို အောင်မြင်အောင် ထမ်းရွက်ပါ။ ရသေ့တုကို သုတ်သင်ပါ။ ဝဏ္ဏပျံ့နီ လက်ရွှေ့စင်တပ်ဖွဲ့က နယ်ချဲ့အထောက် အပံ့တွေအလားကို စောင့်ဆိုင်းပြီး ရင်း လင်းပါ။ တစ်ယောက်မှ မကျန်နေခဲ အိမ်...ဒီညအတွက်တော့ ဗိုလ်မင်းဗိမ္ဗ

ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ စားသောက်ပွဲကျင်းပပေးမှ
တော်ပေလိမ့်မယ်”

လင်းယုန်နီခေါင်းဆောင်ကြီး၏

စကားအဆုံးမှာတော့ အဖွဲ့သားအားလုံး
က ပေးခနဲ အော်ဟစ်အားပေးကြတော့
၏။ တာဝန်ကျအဖွဲ့များကလည်း မိမိတို့
ကျရာတာဝန် ထမ်းရွက်ဖို့ တက်ကြွစွာ
ထွက်ခွာသွားကြ၏။

“အင်း...ဟိုတစ်ခါ ခေါင်း
ဆောင်ကြီးတို့ ကံတဲ သေရည်ကို
သောက်ခဲ့ဘူး။ မသောက်တတ်လို့
ဟုတ်ဘူး။ မသောက်ချင်လို့ဆိုပြီး ဖြေ
ခဲ့တယ်။ ကဲ ဒီညတော့ ကျုပ်မငြင်းတော့

ဘူးဗျို့။ သောက်မယ် တစ်ဝကြီးသောက်
မယ်။ ပျော်ပျော်ကြီးသောက်ပြီး အောင်ပွဲ
ခံမယ်”

ဟု ဗိုလ်မင်းဒိဗ္ဗက တက်ကြွစွာ
ပြောလိုက်တော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးလည်း
အထူးရွှင်လန်း အားရသွားရ၏။

“ဟေး...ဒါမှ တို့ဗိုလ်မင်းဒိဗ္ဗ
ကွ။ ဒီအောင်ပွဲက ဗိုလ်မင်းဒိဗ္ဗရဲ့ အောင်
ပွဲ။ တစ်နည်းပြောရရင် လင်းယုန်နီအဖွဲ့ရဲ့
အောင်ပွဲ။ ဒါထက် ပိုပြောရရင် မျိုးချစ်
တပ်သားတွေရဲ့ အောင်ပွဲ။ တစ်နိုင်ငံလုံး
ရဲ့ အောင်ပွဲပေါ့ဗျာ”

ကောင်းကင်တစ်ခွင်တွင် ကြယ်

တာရာတို့ ခုံလင်စွာ ထွန်းတောက်နေ၏။
ညဉ့်ငှက်များကလည်း လွတ်လပ်စွာ ဝဲ
ပျံနေကြ၏။ လေပြည်လေညှင်းကလေး
ကလည်း အသာအယာ တိုက်ခတ်နေ
သည်။ ဘော်ရွှေသွေးရောင် ငွေစန္ဒာလမင်း
၏ ထွေးဖက်မှုအောက်၌ အမှန်တရား
အလင်းတန်းက ယှက်ပြာနေ၏။

ထိုအလင်းရောင်များကား မျိုး
ချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အမှန်တရားအလင်းတန်း
များအဖြစ် ထာဝစဉ် တည်တံ့ထွန်းလင်း
နေမည် ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

ဝသုန်ဟိန်းထက်

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်နုယု

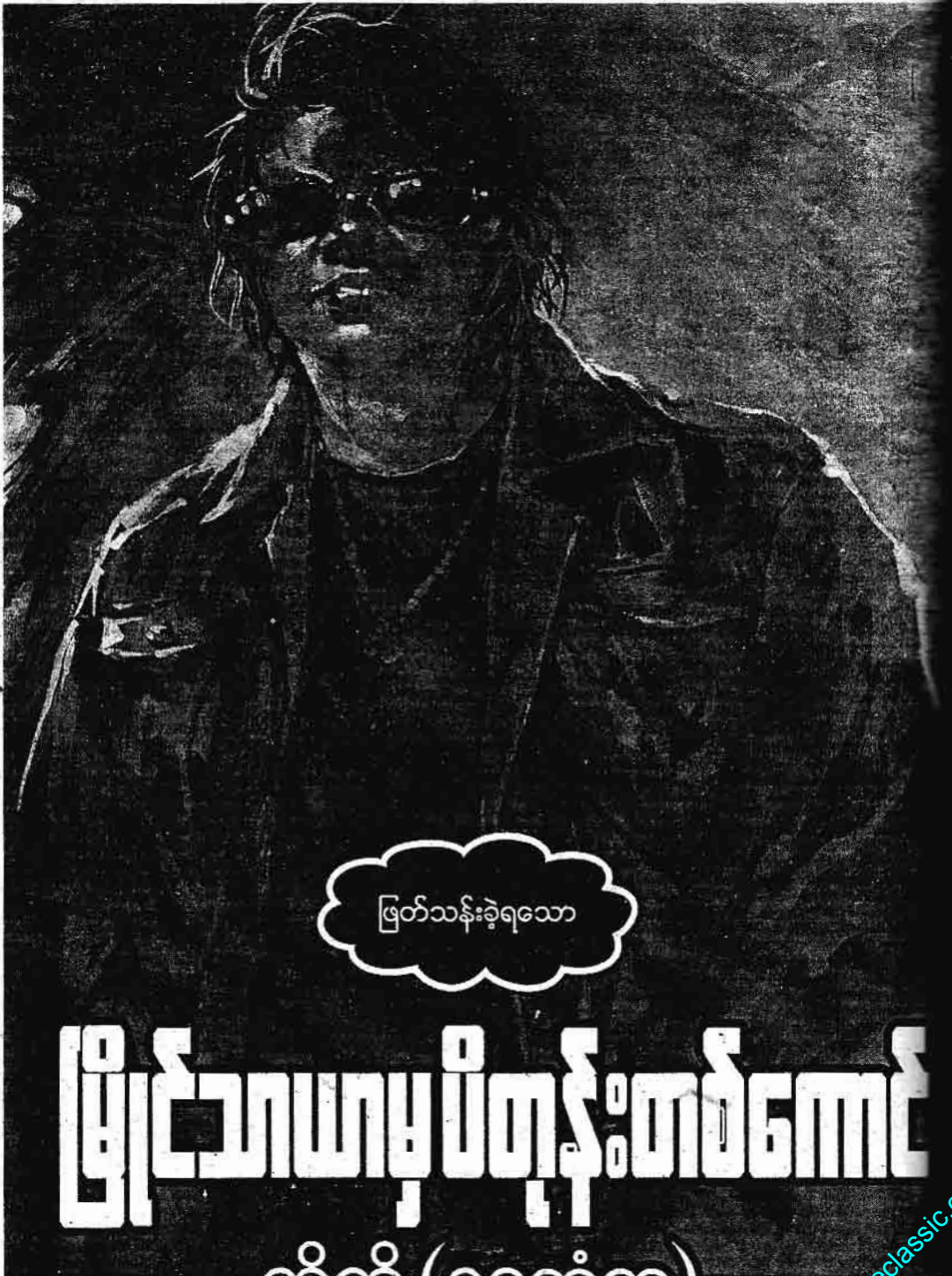
မှတ်ပုံတင်ပြီး

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့၊

တိုင်းရင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော

မြိုင်သာယာမှ ပီတုန်းတစ်ကောင်

ဘိုဘို (ရွှေစံစာ)

ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့သော မြိုင်
ယာ နောက်ခံဝတ္ထုတို့သည် များပြား
သဖြင့် ယခုဝတ္ထုတွင် မြိုင်သာ
သာရွာ၏တည်နေရာ၊ ရေမြေသဘာဝ၊
အနုပညာနှင့် ကျွန်တော်၏ရပ်တည်မှု
သရုပ်သကန်တို့ကို ထပ်မံဖော်ပြတော့
သ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းကိုသာ တိုက်ရိုက်
ရေးသား ဖော်ပြပါမည်။

ကျွန်တော်၏ ငယ်ဘဝသည်
အပူအပင် အနှောင်အဖွဲ့ကင်းကာ
ချွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုတို့ အပြည့်
အဝ ခံစားရရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏
အဖေ အမေနှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ
သည် ကျွန်တော့်အား နနယ်သည် ပျော့
သည်ဟုယူဆကာ ညှာတာသောအနေ
အထားဖြင့် ပင်ပင်ပမ်းပမ်းလုပ်ရသော ရေ
ခံ၊ ထင်းခွေ၊ ထင်းခွေ စသောအလုပ်များ
ကို မခိုင်းစေခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ရွာသည်
ချွတ်အောက်ရေ ဝေးသဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ရေ
တွင်းဟူ၍ မရှိကြ။ ရွာဘုံတွင်းများမှ
ဆက်ငင်ခပ်ယူ သုံးစွဲကြရပါသည်။ သုံး
ဆူတွင်းမှာ ရှေးပဝေသထီခေတ်က စေ
သနာရှင် ဒါယကာများမှ ကုသိုလ်ယူ
အုတ်ပေးခဲ့ကြ၍ ရပ်ကွက်တစ်ခု အိမ်

ခြေ ၅၀ ခန့်တွင် တစ်တွင်းနှုန်းရှိသော်
လည်း သောက်ရေ ရေချိုတွင်းများမှာ
ရွာ၏ အရှေ့ထိပ် ရိုးကျသော (မိုးရွာ
လျှင် ချောင်းကဲ့သို့ ရေများစီးဆင်းရာ
လမ်းကြောင်း) နေရာတွင် ၅ တွင်းရှိပါ
သည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ခေါင်းရင်း
ကပ်လျက်တွင် သုံးရေတွင်းရှိသော်လည်း
ရေတွင်းအနက်မှာ ပေ ၇၀ ကျော်၍
အိမ်နှင့် အကွာအဝေးမှာ ပေ ၂၀၀
ကျော်မျှဝေးရာ ရေတစ်ဖိုး၊ ရေတစ်ထမ်း
ရရှိရေးမှာ မလွယ်ကူပါ။ ကျွန်တော်
သည် ထိုရေတွင်းမှ ရေငင်ယူနိုင်သော်
လည်း ရေမထမ်းနိုင်ပါ။ ပန်းများ ပူလောင်
၍ ပြတ်ကျမတတ် ခံစားရပါသည်။ ထို
ကြောင့် ကျွန်တော်၏ညီမ (ယခု ရွှေက
ကူ မယ်တော်ကြီး)သည် ကျွန်တော့်
ထက် အငယ်လည်းဖြစ် မိန်းကလေး
လည်းဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို ရေ
မထမ်းစေဘဲ ၎င်းကသာ ရေထမ်းပါသည်။
ကျွန်တော့် အစ်ကို၊ အစ်မများရှိလျှင်
ကျွန်တော်တို့ အငယ်နှစ်ယောက် ရေ
မခပ်ရပါ။ ကျွန်တော်တို့ အငယ်နှစ်
ယောက်ထဲသာ ရှိသောအခါမှ ခပ်ကြရ

ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က
ရေငင်ပေးပြီး မယ်တော်ကြီးမှ ရေထမ်း
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်၏ သူငယ်
ချင်းများမှ ရေထမ်းပေးကြသည်က များ
ပါ၏။ သို့တိုင်လည်း ကျွန်တော့်ညီမက
အစ ကျွန်တော့်ကို ငြိုငြင်မှုမရှိပါ။ ထို
ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့
အိမ်တွင် အငယ်ဆုံးမဟုတ်သော်လည်း
အငယ်ဆုံးကဲ့သို့ အခွင့်ထူးခံဖြစ်၍နေပါ
သည်။ ကျွန်တော်သည် အိမ်မှာတွင်
မဟုတ်ပါ။ ရပ်ကွက်ထဲတွင်လည်း လူ
တိုင်း၏ချစ်ခင်မှုနှင့် မေတ္တာတရားတို့
ရရှိသူ ဖြစ်ရပြန်ပါသည်။ အများစု၏
ဆက်ဆံရေးကိုကြည့်ပါ။ အသွားရှိမှ
အပြန်ရှိကြပါ၏။ သာရေးနာရေး အိမ်မှ
အိမ်ဆောက် အစရှိသည်တို့တွင် လက်
စားလိုက်သည်ဟု အဆိုရှိပါ၏။ မိမိက
သူတစ်ပါးအား လက်ကူလိုက်မှသာလျှင်
မိမိအလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ ပြန်
လည်ကူညီကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ထိုသို့မဟုတ်
လျှင် မိမိ၌ သာရေးနာရေး ကိစ္စများတွင်
မည်သူကမျှ လာရောက်ကူညီမှ မရှိသ
ဖြင့် အခက်ကြုံရတတ်ပါသည်။ သူငယ်

ချင်း အပေါင်းအသင်းကဏ္ဍများတွင်
လည်း ထိုအတူသာပင် ဖြစ်ပါသည်။ မိမိ
ရွာ၊ မိမိရပ်မှ ဘုရားပွဲရှိလျှင် ဖိတ်ကြား
၍ ကျွေးမွေးညှော်ခံကြရသည်။ သို့မဟုတ်
ပါက မိမိအား ဖိတ်ကြားမည်သူ၊ ကျွေး
မွေးညှော်ခံမည်သူ မရှိဖြစ်ရသည် မဟုတ်
ပါလော့။ လူငယ်သဘာဝ၊ လူငယ်လောက
တွင်လည်း ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ်၊ လက်
ဖက်ရည်အစ နောက်ဆုံး ထန်းရည်၊
အရက် စသောကိစ္စများတွင် သူတစ်ပြန်

ကိုယ်တစ်ပြန် အကုန်အကျ ခံကြရပါ
သည်။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်
ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်တွင် နောက်တွင် မည်
သည့်သူငယ်ချင်းကမျှ အပေါင်းအသင်း
မလုပ်တော့ဘဲ ကျဉ်ကြပါတော့သည်။
ကျွန်တော်တွင်မူ ထိုသို့မဟုတ်
ပါ။ ကျွန်တော့်ကို အားလုံးက ငြိုငြင်မှု
မရှိဘဲ ပေါင်းသင်းကြသည်။ ကျွန်တော်
ပိုက်ဆံထုတ်၍ လက်ဖက်ရည်၊ ဆေး
လိပ် ကွမ်းယာတို့ ဝယ်ယူစားသုံးခြင်း

သူငယ်ချင်းများအတွက် တစ်ပြန်တစ်
လှည့် ကျခံခြင်းမျိုးလည်း မရှိခဲ့ပါ။ ငါ
မျှမကသေး ဂစ်တာကြိုးနှင့် ပက်ထရပ်
(လက်ခတ်ပြား)ကိုလည်း လိုသလောက်
ဦးကျော်စိန်ဆိုင်မှာ အခမဲ့ရရှိပြီး ကိုကျော်
ငြိမ်းမှလည်း ပိုက်ဆံမယူဘဲ ဆံပင်ညှပ်
ပေးခဲ့ပါသည်။ (ထိုအစဉ်အလာကား
ဘုရားဒါယကာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသော
အခါတွင် ပိုမိုကြီးမားကျယ်ပြန့်လာခဲ့
ဖြစ်ရာ အိုးအိမ်၊ တိုက်တာ၊ ယာဉ်ရထား

အဝတ်အစည်း၊ လက်ဝတ်ရတနာတို့မှ
၍ အချွေအရံအဆုံး အလိုလို ရရှိခဲ့စား
၍ နေရပြီဖြစ်ပါ၏။ စာရေးသူတို့အား
အားပေးပြုစု လှူဒါန်းလုပ်ကိုင် ဆောင်
ရွက်ပေးကြသော သူများကပင် ကျေးဇူး
ဆင်လှပါ၍ ထပ်မံဆောင်ရွက်ခွင့်ပြုပါဟု
ဆောင်းပန်ကြပါသေး၏။ အတိတ်ဘဝက
ဖြစ်သော ထူးမြတ်သည့် ကံအကြောင်း
ဆရာတို့၏ အကျိုးကျေးဇူးပင် ဖြစ်ပါ
သိမ့်သည်။)

ထိုမျှသာမကသေးပါ။ ဆရာ၊
ဆရာမများကလည်း ကျွန်တော့်ကို
နှစ်ခြည်သည်။ အလိုလိုက်ကြပါသည်။
ကျွန်တော်၏ မြိုင်သာယာမှု ထူးဆန်း
သော ပန်းချီကားဝတ္ထုတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်
အတိုင်း ကျွန်တော်သည် ၆ တန်းနှစ်မှာ
၌ ကျွန်တော့်အစ်ကို ကိုဝင်းကိုယ်မှ
ဆရာတော်တို့ သင်ကြားခဲ့ပါသည်။ ၉
တန်းနှစ်တွင် ဂစ်တာကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်
နိုင်စွာ တီးခတ်နိုင်ပေပြီ။ ထိုအချိန်၌
မြိုင်သာယာကဲ့သို့ မြို့ပြနှင့် အလင်းကွာ
သော ကျေးလက်ဒေသတွင် ဂစ်တာ
တော်သူ ရှားပါးလှသေးရာ ကျွန်တော်
၏ ဂစ်တာတီးကျွမ်းကျင်မှုကပင် မြိုင်

သာယာရွာပေါ်နှင့် အနီးကျေးရွာများသို့
ထင်ပေါ်ကျော်ကြားဖို့ရာ အကြောင်း
တရားတစ်ခု ဖြစ်လာပါသည်။

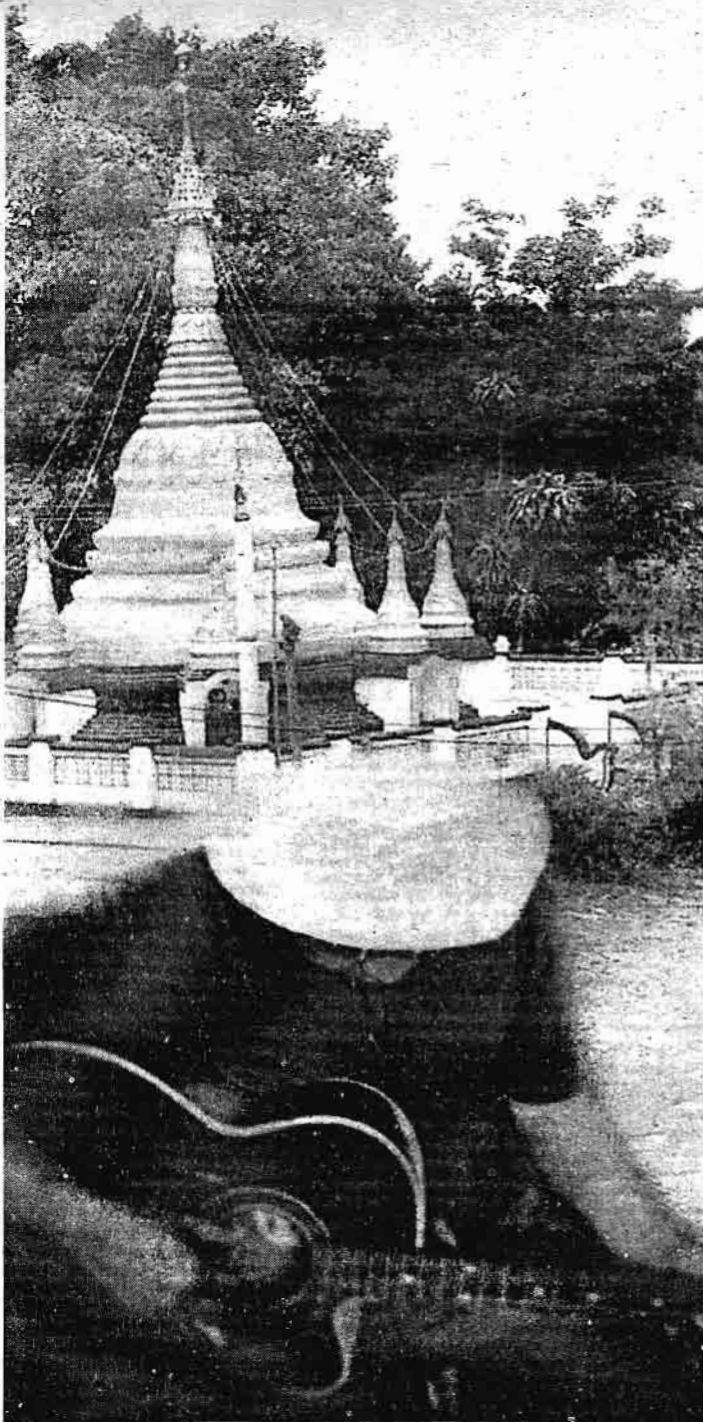
ထိုစဉ်က TV - VIDEO တို့
မပေါ်ပေါက်သေးပါ။ ကက်ဆက်ပင် ရှား
ပါးလှ၍ ကျွန်တော်တို့သည် သီချင်းသစ်
များ နားထောင်လိုပါလျှင် တရုတ်ကြီး
ဦးစိန်ဆီစက်နှင့် ဦးကျော်ငြိမ်း၏ ကွမ်း
ယာနှင့် ဆံသဆိုင်တို့တွင် သွားရောက်
နားထောင်ကြရသည်။

ဘုရားပွဲ၊ ကထိန်ပွဲများတွင်
ကျွန်တော်တို့သည် Stage Show ပြု
လုပ်လေ့ရှိကြသည်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်
ရွာလုံးမှ အားပေးကြပြီး ဆရာ၊ ဆရာ
မများက ဆုချလေ့ရှိကြသည်။ Stage
Show အတွက် ကုန်ကျစားရိတ်ရှိ၍ ပွဲ
ရက်မတိုင်မီ အလှူခံထွက်သောအခါ
ကျွန်တော်ပါလျှင် အလှူငွေထည့်ဝင်သူ
များပြားပါသည်။ သို့သော်လည်း အလှူ
ခံရရှိသောငွေမှာ ကုန်ကျစားရိတ်အတွက်
မလုံလောက်၍ ပါဝင်မည့်သူများအားလုံး
ကို ခွဲတန်းချ၍ ပိုက်ဆံကောက်ခံကြရ
ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည်
ဘယ်သောအခါမှ ခွဲတန်းမထည့်ရပါ။

အားလုံးက သဘောတူညီစွာဖြင့်
ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ပေးကြပါသည်။
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူများ
ထက်ပို၍ သီချင်းများကို သီဆိုတီးခတ်
နိုင်ရန် အားထုတ် လေ့ကျင့်ရပါသည်။

ထိုအချိန်က ခေတ်စားသော
မင်းအောင်၊ ကိုင်ဇာ၊ စိုင်းထီးဆိုင်၊ စိုင်း
ဆိုင်မောင်၊ စိုင်းနေ၊ စိုင်းခမ်းနဲ၊ ခွန်သန်း
ထွန်း၊ ပလေးဘွိုင်းသန်းနိုင်၊ လွှမ်းမိုး၊ စိုး
ပိုင်၊ လားရှိုးသိန်းအောင်၊ တက္ကသိုလ်အေး
မောင်၊ စိန်လွင်တို့၏ သီချင်းများကို တီး
ခတ်သီဆို လေ့ကျင့်လေ့ရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်
ညစဉ်ညတိုင်း ဂစ်တာတီး ထွက်လေ့ရှိ
ပါသည်။ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်
သည် လူချစ်လူခင် ပေါများလှသူဖြစ်၍
အဖော်လိုက်ပါမည့်သူများ ပေါများလှ
သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဂစ်တာတီး အဖော်
လိုက်ပါသူများမှာ ခါးကျိုး (အမည်ရင်း
ညီညီလွင်၊ ခါးကုန်း၍)၊ ဩဘာ (အမည်
ရင်း ခင်မောင်သန်း)၊ လှုပ်ဖြိုး (အမည်
ရင်း ဇော်ဝင်းနိုင်)၊ ကြီးထွန်း (အမည်ရင်း
ထွန်းထွန်းဦး)၊ ဘိတ်ကြည် (အမည်ရင်း
သိန်းနိုင်)၊ ဓမ္မကြား (အမည်ရင်း ကြည်

လင်)။ မိုကော (အမည်ရင်း ကြည်စိုး)
ဂန္ဓကော (အမည်ရင်း မောင်မောင်လေး)
မျိုးသန့် (အမည်ရင်း မျိုးသန့်)။ ပက်ထ
ရီ (အမည်ရင်း ဝင်းဦး) နှင့် ရဲအောင်တို့
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ရဲအောင်သည်
၉ နှစ်သားမျှသာ ရှိသေးသော်လည်း
ကျွန်တော့်ကို အထူးခင်မင် သံယောဇဉ်
ကြီးမားလှကာ ဝါးရင်းတုတ်လေးတစ်
ချောင်း ကိုင်ဆောင်ပြီး ညစဉ်နီးစပ်
ကျွန်တော် ဂစ်တာတီးသွားရာသို့ အဆင်
လိုက်ပါလေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်တော် ဂစ်တာတီး သွား
ရောက်လေ့ရှိသော နေရာများမှာ ဇွာ
တောင်ထိပ်ရှိ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားပိုင်း
ရွာအရှေ့ထိပ်ရှိ စာသင်ကျောင်းပိုင်း
အတွင်း လူသူမနီးမဝေး နေရာများတွင်
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်အခါက ညစဉ်ညတိုင်း
လိုလို မြိုင်သာယာတွင် ကျွန်တော်၏
ဂစ်တာလက်သံနှင့် ကျွန်တော်၏ တေး
သီချင်းသံတို့ ပျံ့လွင့်လျက်ရှိပါ၏။ ဇွာ
တွင် ကျွန်တော့်အား မုန်းသူ၊ ရန်သူတို့
၍ ကျွန်တော်၏ တေးသံတို့ကို လိုလား
နှစ်သက်စွာ နားထောင်ကြပြီး နောက်
ယုက်ဟန်တားသူ မရှိပါ။ ညစဉ်

ကျွန်တော်၏ ဂစ်တာသံ ထွက်ပေါ်လေ့ရှိရာ ကျွန်တော် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မရောက်ဖြစ်လျှင် ထိုနေရာမှလူများက ဘာလို့ မလာရောက်သလဲဟု မေးမြန်းကြပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ စားသံတို့ကို တိတ်တဆိတ် စောင့်စားနားဆင်သူတို့ရှိကြောင်း သိရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ၁၀ နှစ်တာမျှ ထိုနေရာများတွင် ညစဉ်လိုလို ဂစ်တာတီးခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်တော်၏တေးသံကို နားစွဲထွက်ရှိကြမည်မှာ သဘာဝကျပါ၏။

(ကျွန်တော် ဗြိတိသျှယာယမှ စွန့်ခွာပြီး အနှစ် ၂၀ ကြာမြင့်ချိန် မမျှော်လင့်ဘဲ တစ်နေ့တွင် မန္တလေးမြို့၌ ကျွန်တော်တို့ ဗြိတိသျှယာယ လူများနှင့်တွေ့ရာ “ညည ဆုတောင်းပြည့် ဘုရားပိုင်းနှင့် စာသင်ကျောင်းပိုင်းများကို ဖြတ်မိရင် မင်းရဲ့ သီချင်းသံကို ပြန်သတိရမိတယ်။ ရွာကို ထောင့်ပါဦး၊ တစ်ရွာလုံးက မင်းရဲ့သီချင်းသံတွေကို မမေ့ကြသေးဘူး” ဟု ပြောဖူးပါသေးသည်။)

ကျွန်တော်တို့ ဗြိတိသျှယာတွင် ချစ်စစ်မီးမရှိပါ။ ဆုတောင်းပြည့်ကျောင်းတွင်တော့ ရှေးကတည်းက အင်ဂျင်မီးရှိ

ပါသည်။ ဝါတွင်းအခါသမယတွင် အဖိတ်ဥပုသ်ညများ၌ ထိုမီးစက်ဖြင့် ဘုရားမီးထွန်းညှိပူဇော်ပါသည်။ မကြာမီ တော်သံလင်းသံတွင် အရိုးအိုးဘုရားပွဲတော်သို့ ရောက်ရှိတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်တော်သည် Stage Show သီဆိုဖျော်ဖြေကြမည့် တေးသီချင်းတို့ကို ကြိုတင်စာရင်းယူထားပြီး အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်နေရချိန်ဖြစ်ပါ၏။

ထိုညက လပြည့်ကျော် ၇ ရက် ညဖြစ်ပါသည်။ ထိုမကြာင့် ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား မီးထွန်းညှိထားသည်မှာ ထိန်ထိန်ညီးလျက်ရှိသည့် ယနေ့ညအဖို့ ဂစ်တာတီးရန် စာသင်ကျောင်းပိုင်းထဲသို့ မသွားဘဲ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားသို့သွားရန် ရွှေ့ချယ်လိုက်ပါသည်။ မင်းအောင်၏ “အချစ်ရှေ့နေ” နှင့် “လွမ်းသူ့မြိုင်တန်း” ဟောဝန်နန်း အခွေမှ တေးစီးရီးများကို လေ့ကျင့်ရမည်ဖြစ်ရာ ထိုသီချင်းများကို အလွတ်မရသေး၍ စာအုပ်ကြည့်ပြီး တီးခတ်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုညတွင် အဖော်အဖြစ်လိုက်ပါသူမှာ ဗွေကြား (ကြည်လင်) ဖြစ်ပါသည်။ ခါတိုင်းညများတွင် ကျွန်တော်တို့သည်

ဘုရားဝင်း အုတ်တံတိုင်းပေါ်တွင်သာ ထိုင်၍ တီးခတ်သီဆိုခြင်းဖြစ်သော်လည်း ယနေ့ညတွင် မီးရောင်ကိုအလိုရှိ၍ ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်ကြီး၏ ဖိနပ်တော်ပေါ်အထိ တက်ရောက်ကာ ဘုရားမီးရောင်ဖြင့် စာအုပ်ကိုကြည့်ပြီး တီးခတ်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“နိုင်ငံ *** ရေမြေ *** ခြား *** ချစ်ရတဲ့သူရေး *** မဲတတောင်ခြေ *** မောင်မရောက်ဖူးပေမဲ့လေ ** x ရောဝတီမြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ *** အလွမ်း *** စိမ့်စိမ့်စွေ ***”

“မောင့်ရဲ့ဥာဝလေးထဲကို *** အပျော်သဘောနဲ့ ဝင်ရောက်ခဲ့သူရေ ** x သူများတွေချစ်ကြသလို *** မောင်လည်းလေ *** ချစ်ချင်ပေမဲ့ *** ရှေးဘဝက ကံနည်းခဲ့တယ်မေရယ် *** မောင့်အဖြစ်က *** အရပ်ခိုင်းလွန်းလှတယ် ***”

“ဟောဝန်နန်း *** ရေတံခွန်စမ်း *** ဟောဝန်နန်း *** လွမ်းဖွယ်စုံညီ *** မှိုင်းပြာမှုံရည် *** သာရကာစုံညီ *** တောမြိုင်ထဲ *** ဝဲကာယုံကြသည် ***”

ကျွန်တော် သီချင်းငါးပုဒ်မျှ တီး
ခတ်သီဆိုပြီးသောအခါ ခေတ္တရပ်နား
လိုက်ပြီး ဆေးလိပ်သောက်လိုက်ပါသည်။
ဤနေရာသည် လူသူပြတ်လပ်သဖြင့်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ပြော
ရလျှင် ခြောက်ခြားဖွယ်ကောင်းလှသည်။
ကျွန်တော်တို့၏ ရှေ့ပိုင်းခေတ်များတွင်
ဤနေရာမှ ခြောက်လှန့်ခြင်းများ ရှိခဲ့
ကြောင်းလည်း ကြားဖူးနားထိုက်ထားသည်။
ဘုရားဝိုင်းကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းပြီး ဂူဘုရား
များစွာရှိပါသည်။ ဘောစကိုင်းပင်ကြီးများ
ပေါက်ပင်များ၊ ဟင်းကလေးပင်များ စေးနဲ
မြင်ပင်ရှည်ကြီးများသည် လူသူပေါက်
ရောက်မှုနည်းပါးသော ဘုရားကြီး ဘုရား
ကြားနှင့် အုတ်တံတိုင်းအခြေတွင် ထူ
ထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိပါ၏။
အနောက်မြောက် မှောင်ရိပ်ကျသောနေ
ရာတွင် ဇောင်ချမ်းအပင်အုံ့ကြီးရှိသည်။
ထိုအပင်အုံ့ကြီးမှ မီးလုံးကြီးများ တက်
သွားလေ့ရှိကြကြောင်း ဝက်ကဲ့သို့ မည်း
မည်းအကောင်ကြီး ဆင်းလာ၍ လူကို
လိုက်ကြောင်း ပုံပြင်များစွာရှိထားပါသည်။
“တို့ပြန်ကြရအောင် ဒီလောက်
ဆို တော်လောက်ပါပြီကွာ”

ဗွေကြားသည် ကျွန်တော်၏
တေးသီချင်းကို ခံစားနှစ်မျောခြင်းမရှိပါ။
ပတ်ဝန်းကျင်ကို မလွတ်တမ်း လျှောက်
ကြည့်နေပြီး ကြောက်လန့်နေသည်။

“နေပါဦးကွာ အခုမှ သီချင်း
စာအုပ်တစ်အုပ်တောင် မကုန်သေးဘူး။
ဒီနှစ်အုပ်လုံးကုန်လျှင် ပြန်တာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်တီးကွာ။
ငါ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“စိတ်ကို ပေါ့ထားလိုက် တခြား
ပျော်စရာတွေကိုသာ တွေးနေလိုက်ကွာ”

ကျွန်တော်က ဗွေကြားကို နှစ်
သိမ့်လိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ် ဗွေကြားသည်
ရပ်တော်မူဘုရားဘက်သို့ ကြည့်နေရာမှ

“အေးမင်းစံ...ဟိုမှာ သာ
သရဲ။ ကောင်မလေးဗျ”

ဗွေကြားသည် ငယ်သံပါအောင်
အော်၍ စေတီဖိနပ်တော်ပေါ်မှ ခုန်ခုန်
ရန် ဟန်ပြင်သဖြင့် ကျွန်တော်သည်
တာကို ဘေးချလိုက်ပြီး။

“ဟေ့ကောင်မလေး မပြော

ကျွန်တော် ဗွေကြားလက်
အတင်းဆွဲထားရပါသည်။ ဗွေကြား ည
ပြရာသို့ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်မိသည့်
ကျွန်တော်လည်း ဆံပင်များ ထောင်
သွားပါသည်။ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြီး
သည် ကျွန်တော်တို့ထံသို့ တစ်ခွေ
လှမ်းလာနေပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း
ဗွေကြားနည်းတူ ကြောက်လန့်လှ
နေပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်၏
ယောက်တည်း မဟုတ်ဟု အားတင်
လိုက်ပြီး လူလော၊ နာနာဘာဝလော၊
မသိရသော ထိုသတ္တဝါကြီးကို ရင်ဆိုင်
ဟန်ပြင်လိုက်ပါသည်။

“ဟ...ကောင်မလေးတွေ မပြော
ကြသေးဘူးလား။ ဘာလုပ်နေကြ
တုန်း”

“ဟာ...ကိုရင်ဆိုပေါ့ကြီး”

ပါသေးရဲ့ဗျာ။ တပည့်တော်တို့ကို လန့်
သွားတာပဲ”

“ရပ်တော်မူထဲမှာ မီးသီးကျွမ်း
သွားလို့ လဲလာခဲ့တာကွ”

ထိုသို့ပြောရင်း ကိုရင်ဆိုးပေ
(မြင်သာယာမုန့်ဆီကြော်တွင် ပါဝင်သူ)
သည် သင်္ကန်းတဖားဖားဖြင့် ကျွန်တော်
တို့အနားသို့ ရောက်လာပါသည် သို့မှ
ကျွန်တော်တို့လည်း ကြောက်စိတ်ပြေ
လျော့၍ ရယ်မောနိုင်ကြပါတော့သည်။

“ကိုရင်ဆိုးပေ မီးစက်မရပ်နဲ့ဦး
နော် တပည့်တော်တို့ သီချင်းတိုက်စရာ
တော်တော်ကျန်သေးလို့”

“အေးပါကွာ...၁၀ နာရီခွဲမှ
ရပ်မှာပါကွ။ စိတ်ချပါ”

ဟုဆို၍ ကျွန်တော်တို့အနားမှ
ခြုတ်လျှောက်သွားပါသည်။

ဗွေကြားသည် ကျွန်တော်အပေါ်
တွင် သံယောဇဉ်ကြီးမားလွန်း၍သာ ဤ
တို့သို့ တိတ်ဆိတ်သော ညအခါ လူသူ
ပြတ်လပ်သောနေရာသို့ လိုက်လာခဲ့ခြင်း
ခြင်သော်လည်း အလွန်လိပ်ပြာငယ်
ကြောက်လန့်တတ်သူဖြစ်ပါသည်။ ယခု
တို့သို့ အိမ်ခြေများကို မမြင်တွေ့နိုင်သော

ဘုရားဝင်းထဲမဆိုထားနှင့် ဘုရားဝင်း
အုတ်တံတိုင်းပေါ် ဂစ်တာတီးလျှင်ပင်
ကြာကြာမနေရဲ “ပြန်ကြစို့ကွာ နောက်
ညမှ စောစောလာတာပေါ့” ဟု ပြော
လေ့ရှိသူဖြစ်ပါ၏။

ကိုရင်ဆိုးပေ ထွက်ခွာသွား
သောအခါ ကျွန်တော်လည်း သီချင်းစာ
အုပ်ကိုဖွင့်၍ ဆက်လက် တီးခတ်ပြန်ပါ
သည်။

“အချစ်ကံ ခေလွန်းတော့ကွယ်
xxx အရှုံးဘဝလေးနဲ့ရယ် xxx မင်းကို
မောင်သိပ်ချစ်ခဲ့တယ် xxx မေရယ် xxx
မေရယ် xxx ချစ်မိသမျှ လွှမ်းမိုးပြီကွယ်
xxx ဂုဏ်ကိုခင်သူရယ် xxx မင်း
အတွက်နဲ့ မောင်ရှူးလို့မယ် xxx မကြင်
နာသူက xxx တမင်စိမ်းတယ် xxx
ငယ်ကျွမ်းဆွေရယ် xxx မင်းရက်စက်
နိုင်လွန်းတယ် xxx”

ထိုသီချင်း၏ သံစဉ်နှင့် စာသား
တို့ကို လိုက်ပြီးသီဆိုရသည်မှာလည်း
လွယ်ကူချောမွေ့ပါ၏။ သို့သော် Feel
မလာဟု ပြောရပါမည်။ ဆိုရသည်မှာ
အသက်မပါ။ ခြောက်ကပ်၍နေ၏။ ထို
ကြောင့် သီချင်းတစ်ပုဒ် ပြောင်းလိုက်ပြန်

ပါသည်။

“ငွေခြည်နင်းတဲ့ညမှာ ***
အိမ်အိမ်ရဲ့ *** အခန်းပြတင်းဝမှာ ***
မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတာ မသဲကွဲ
ဘဲ *** မှုံ့ရည်စွာ *** အိုး...အသံ
ရှင်ရယ် *** အိုး သတ္တန်ရှင်ရယ် ***
မမြင်သာ ရင်မှာလှုပ်ရှား *** နင်း
သည်ည် *** ခြောက်လှန့်ခဲ့သူရာ***”

“ဟာ...မင်းကလည်းကွာ
ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ သရဲခြောက်တဲ့
သီချင်း ဆိုနေပြန်ပါပြီ။ ပြန်ကြပါစို့ကွာ။
အား...အမလေးဗျ။ နာတယ် နာတယ်”
မှန်ပါသည် ဘုရားပေါ်မှ ပိတုန်း
ကြီးတစ်ကောင် ဗွေကြား၏ ကုပ်ပေါ်သို့
ကျရောက်လာပြီး တုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။ ဗွေကြားသည် ပိတုန်းကောင်ကို
လက်ဖြင့်ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ဒဏ်ရာကို
နှိပ်လျက် နာကျင်စွာ ညည်းညူ၍နေပါ
၏။

“အေးပါကွာ...ခဏကလေး
နာတာပါ ပျောက်သွားမှာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ဗွေကြားကို
အားပေးလိုက်ပြီး ဂစ်တာဆက်တီးပါ
သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဘုရားမီးလည်း

မိတ်သွားပါသည်။ ရုတ်တရက် မှောင်
အတိကျသွား၍ ရင်ထဲတွင် ထိတ်သွား
ပါသေးသည်။ လပြည့်ကျော် ၇ ရက်နေ့
လမင်းသန်းခေါင်ထွက်ဟူသော စကား
အတိုင်း အရှေ့ဘက် မိုးကောင်းကင်တွင်
လရိပ်သည် ထွက်ပြူစသာ ရှိပါသေး
သည်။ ပုရစ်နှင့် ပိုးမွှားကလေးများ၏
အော်မြည်သံတို့ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်
ပေါ်၍နေပါသည်။

ဘုရားမီး မရှိတော့ပြီဖြစ်၍
ကျွန်တော်သည် စာအုပ်ကြည့်ရန် မလို
တော့သဖြင့် သီချင်းစာအုပ်နှစ်အုပ်မှာ
လည်း သေးသေးပါးပါးကလေးများသာ
ဖြစ်၍ ဂစ်တာအတွင်းသို့ ထည့်သိမ်း
လိုက်ပြီး စောစောက လေ့ကျင့်တီးခတ်
ထားခဲ့သော သီချင်းတို့ကို အလွတ် ပြန်
လည် တီးခတ်သီဆိုကြည့်ပါသည်။ ပထမ
တစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက်တွင်တော့ အဆင်
မချေပါ။ ထစ်ငေါ့လျက်ရှိပါ၏။ ထို့ကြောင့်
သီချင်းတစ်ပုဒ်လျှင် သုံးကြိမ်မျှ ပြန်လည်
တီးခတ်ရမည်ဖြစ်ပါ၏။ လတ်တလော
ပူပူနွေးနွေး လေ့ကျင့်လျှင် ရလွယ်မည်
ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကြောင့် ကျွန်တော်သည်

သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တစ်ခေါက်စီ စဉ်းစား
၍ တီးခတ်လိုက်ပါသည်။ ထိုနောက်
ခွေ့ရပ်နားလိုက်ပြီး ဆေးလိပ်မီးညှို့လိုက်
ပြန်ပါသည်။ ဂက်စ်မီးခြစ် မီးရောင်
အောက်တွင် ရုတ်တရက် ဗွေကြားကို
ကြည့်လိုက်ရာ ဗွေကြား၏မျက်လုံးတို့
သည် မျက်ဖြူဆိုက်သကဲ့သို့ ဖွေးဖွေး
ကြီးဖြစ်နေ၍ လန့်သွားမိပြီ။

“ဟေ့ကောင်...ဗွေကြား ဘာ
ဖြစ်နေတာလဲကွ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ”

အသံမှာ ဩအက်အောက်ကြီး
ဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော် ခေါင်းနုပန်းကြီး
သွားမိသည်။ မကြာမကြာ ပြန်ရန်လော

ဆော်လေ့ရှိသော်လည်း ယခုတွင် တုံ့
ဘာဝေ ဘာစကားမျှ မဆိုဘဲ ငြိမ်ချက်
သားကောင်းလှသဖြင့် ဗွေကြားကို မသ
ချင်တော့ပါ။ စိတ်မချတော့ပါ။

“ဗွေကြား...တို့ ပြန်ကြစို့ကွာ”

“နေစမ်းပါဦးကွာ”

ဗွေကြား၏အသံမှာ ပင်ကိုယ်
မဟုတ်တော့။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်
သည် ဟန်ကိုယ်ဆိုသော စကားအတိုင်း
ဟန်မပျက် ဆက်၍ သီချင်းတစ်ပုဒ်
စတင်တီးခတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်
သည် သီချင်းအပေါ်တွင် အာရုံစိုက်၍
မရတော့ပါ။ ဗွေကြားကိုသာ လရောင်
ရေးရေးအောက်တွင် အကဲခတ်၍ နေ
ပါသည်။ ဗွေကြား၏ မျက်လုံးတို့သည်
ပိုမို ပြူးကျယ်လာပြီး အရောင်အလွန်
ထွက်ပေါ်လာသကဲ့သို့ ထင်ရပြီး မျက်နှာ
မှာ ခက်ထန်၍နေပြီး အံ့ကိုက်၍နေ
သည်။

“ဗွေကြား...ပြန်စို့ကွာ”

“နေပါဦးကွာ”

ဗွေကြား၏အသံမှာ ပိုမို

ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလာပါသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူသူပြတ်လပ်ရာ

ပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ ခြောက်
ခြားဖွယ်အသွင် ဆောင်နေပါသည်။
ကျွန်တော် ဤနေရာတွင် ဆက်မနေဝံ့
တော့ပါ။ ဆက်မနေသင့်တော့ပြီဟုလည်း
ခံစားမိလာပါသည်။ ဗွေကြားသည် အချိန်
မရွေး ကျွန်တော့်ကို အန္တရာယ်ပြုလာနိုင်
ပါ၏။ သူစိတ်နှင့် သူ့ကိုယ် မဟုတ်တော့
ပြီဟုတည်း ဗွေကြား၏မျက်နှာမှာ ပို၍
ခက်ထန်၍ လာနေပါ၏။ ထိုကြောင့်
ကျွန်တော်သည် ဂစ်တာကို အသာချ
ထိုင်ပြီး။

“အပေါ့ သွားချင်တာကွာ”
ဟု ရေရွတ်လိုက်ကာ စေတီ
တော်၏ ဖိနပ်ပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်ပါသည်။
ထိုနောက် ဖိနပ်ကို ကောက်
ဆိုင်လိုက်ပြီး တစ်ချိုးတည်း ထိုနေရာမှ
ထွက်ပြေးခဲ့ပါတော့သည်။ ဗွေကြား မည်
သို့ကျန်ရစ်ခဲ့မသိ၊ နောက်ပြန် လှည့်
ကြည့်တော့ပါ။ အိမ်အထိရောက်အောင်
ပြေးခဲ့ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်၏ တုန်
ဆုပ်ခြောက်ခြားနေသာ အမူအရာကို
မြင်တွေ့ကြရသောအခါ အဖေ၊ အမေနှင့်
အမတို့အားလုံး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားကြ
တာ...

“ဘာဖြစ်လာခဲ့တာတုန်း ဘယ်
လိုဖြစ်တာတုန်း”

“မထိတ်သာ မလန့်သာ ရေ
သောက်လိုက်ဦး”

“ကြည်လင်နဲ့သွားတာ မဟုတ်
လာ။ ကြည်လင်ကော ဘယ်ကျန်ခဲ့တုန်း
ဂစ်တာကော ဘယ်ထားခဲ့တုန်း”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်း
ဝန်းမေးမြန်းကြရာ...

“နေကြစမ်းပါဦးကွာ အမေ
ဖြေပါစေဦး။ ရေသောက်ပါစေဦး ဖြည်း
ဖြည်းပြောပါစေ”

အဖေမှ ထိုသို့ပြောလိုက်ပါ၏။

“ခေတ်ကြီးက ကောင်းတာ
မဟုတ်ဘူး။ အပြင်ထွက်ပြီး ညဉ့်နက်
သန်းခေါင်အထိ ဂစ်တာမတီးပါနှင့်ဆိုတာ
လည်း မရဘူး”

ဟု အစ်မကြီး (မနွဲ့ရီ)မှ ပြော
ပါသည်။

အတန်ကြာ၍ အမောပြေသော
အခါမှ...

“ဒီလို... ဒီလို”

ဟု အစချီကာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်
စင်ကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ ဘိုဘိုရာ။
အဲဒီလို ကြောက်လန့်တကြားပြေးတဲ့
အချိန်မှာ ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲလိုက်ရင်
တော့ တကယ့် အန္တရာယ်ပဲ”

ကျွန်တော် ညီမ (ယခု ရွှေကဲ
ကု သာသနာပြု မယ်တော်ကြီး) မှ
ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အား
အိမ်နီးချင်းကလေးငယ် အားလုံးကပင်
ကျွန်တော့်အိမ်မှ လူကြီးများခေါ်သည့်
အတိုင်း ဘိုဘိုဟူ၍သာ နှုတ်ကျိုးနေကြ
ပါသည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်တော့်ညီမ
လည်း ကျွန်တော့်ကို ဘိုဘိုဟု ခေါ်ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်၌ အိမ်နီးချင်းများ
ဖြစ်သော ကိုရင်စက်ငြိမ်း၊ ကိုရင်စက်ရှိန်၊
မမခင်သိန်း၊ မမခင်အေး၊ မမခင်ဌေး၊ ကို
ကျော်ခိုင်၊ မမစန်းရီတို့လည်း ရောက်ရှိ
နေပြီဖြစ်ရာ...

“ဟာ . . . ဒါဆို ကြည်လင်
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့မှန်းမသိဘူး။ သူ
အမေ မလှသန်း သွားခေါ်လိုက်လိုက်
ကြဦး”

ကိုရင်စက်ရှိန်မှ ထိုသို့ပြော
သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ဘုရားထဲ

အမြန်သွားပြီး ကြည်လင်ကို ခေါ်မဖြစ်
မယ်”

ကိုကျော်နိုင်မှ ပြောပြန်၏။

“တို့ချည်း သွားလို့မဖြစ်ဘူးကွ။

အစ်ကိုလေး (ကျွန်တော်၏ဘကြီး)ပါ
တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားရအောင် သူက
ပယောဂဆရာ မဟုတ်ပေမဲ့ တရားကျင့်
နေတဲ့သူဆိုတော့ သီလသမာဓိနှင့် ပြည့်
စုံတယ်”

“ဘကြီးဝင်းပြောတာ မှန်တယ်၊

ကဲ...လူစု လက်နှိပ်စာတ်မီးတို့၊ ကြီး
တို့၊ တုတ်တို့ လိုလိုမယ်မယ် ယူခဲ့ကြ
ဦး”

အဖေ၏စကားကို ဘိဿညဉ့်မှ
ထောက်ခံရင်း လောဆော်လိုက်ကာ လူ
၁၀ ဦးခန့် ဘုရားဆီသို့ ထွက်ခွာသွား
ကြပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ မလိုက်ရဲ
ပါ။ ကြောက်စိတ်မပြယ်သေး စိုးရိမ်ထိတ်
လန့်လျက်သာ ရှိပါသေး၏။ အမေနှင့်
အမများ အိမ်နီးချင်း မိန်းမတွေများ အိမ်
မှာ ကျန်ရစ်ကြပါ၏။

“ဘိဘိရယ် မင်းလို ကြက်ဖန်
ဖန် ဘုရားဝင်းထဲအထိ သွားရတယ်လို့။

ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားက ဟိုတုန်းက
တအားနာမည်ကြီးတာ။ ရပ်တော်မူကြီး
ထဲ မီးသီးကျွမ်းလို့ ကိုရင်လေးတစ်ပါး
မီးသီးတက်ဖြတ်တာ (ရပ်တော်မူရပ်ပွား
တော်ကြီးမှာ ဉာဏ်တော် ပေ ၃၀ ရှိ၍
တစ်ခန်းလုံးတိုက်နှင့် သီတင်းသုံးတော်
မူလျက်ရှိပြီး မီးလုံးမှာမျက်နှာကျက်တွင်
တပ်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)
လှေကားနှင့် ပြန်ဆင်းမယ်အလုပ် ခန်း
လုံးပြည့် ခွေးနက်ကြီးက ထိုင်နေတာ
မြင်ပြီး လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျလို့ ပျံ
တော်မူဖူးတယ်”

“တစ်ခါလည်း ကိုရင်မြင့်ဌေး
နေဝင်မိုးချုပ် တောကအပြန် ဘုရားဝိုင်း

နားရောက်တော့ ခွေးနက်ကြီးက လိုက်
တာ အုတ်ခဲကျိုး (ဘုရားကျောင်းကန်နား
မှ အုတ်ခဲ) ကို သမ္ပုဒ္ဓေနှင့်မန်းပြီး ထု
ပျောက်သွားတာတဲ့”

“ညည်းတိုက်လည်းအေး ငိုသာ
လေး ကြောက်နေရတဲ့အထဲ။ ညက်
အဲဒီလိုအကြောင်းတွေ မပြောရဘူးအေး”
အမေ ထိုသို့ ဟန့်တားလိုက်
မှ တော်ပါတော့သည်။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ခြေ
ကြားမူကြောင့် ပို၍ပင် ကြောက်လန့်
လာမိပါသည်။

“ဟော...ပြန်လာကြပြီနဲ့တူ
တယ်။ တောင်ဘက်ရေတွင်းနားက လူ
သံတွေကြားတယ်”

မှန်ပါသည်။ အဖေနှင့် အိမ်နီး
ချင်းများ ပြန်ရောက်လာကြပါသည်။
ကြည်လင်လည်း ပြန်ပါလာခဲ့ပါသည်။ ဘ
ကြီး (မြိုင်သာယာမှ လူမည်းကြီးနှင့် ပန်း
ချိုကားတစ်ချပ် ဝတ္ထုတို့ပါဝင်သူ)လည်း
ပါလာသည်။ ကြည်လင်၏မျက်နှာမှာ
လည်း ဘုရားဝိုင်းထဲကကဲ့သို့ ကြောက်
ရွံ့စရာ မဟုတ်တော့ဘဲ အားငယ်ထိတ်
လန့်လျက်ရှိကာ ဖြူရော်လျက်ရှိပါ၏။

ကြည်လင်၏အမေ ဒေါ်လှသန်းသည်
၎င်း၏သားကို ဆူပူမာန်မဲလျက်ရှိပါ၏။

“ညည်းကလည်းအေ ကိုယ့်
သားလေး အန္တရာယ်မဖြစ်တာဘဲ တော်
ထူပြီ။ အပြစ်တင်မနေပါနဲ့တော့။ သူ့ခမ္ဘာ
ကြောက်နေရတဲ့အထဲ ဝိပြီး အားငယ်
သွားမှာပေါ့”

ရပ်ကွက်ထဲတွင် ဩဇာညောင်း
ထူသော ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကတော်
အရိုသန်းမိုက ပြောလိုက်မှ ဒေါ်လှသန်း
သည်း ငြိမ်သွားပါသည်။

“မောင်ဘဝင်း ရေတစ်ခွက်ခပ်
ခဲ”

ဘကြီးမှ အဖေ့ကိုပြောလိုက်
ပြီး ကျွန်တော်နှင့် ကြည်လင်ကိုလည်း
ဘုရားကန်တော့စေကာ ဘကြီးသည်
သည်း ဘုရားကန်တော့လိုက်ပါသည်။
ဆိုနောက် ရေခွက်ကိုကိုင်ပြီး မန်းမှုတ်
လိုက်ပါသည်။

“ကဲ...မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီ
ရေကို တစ်ဝက်စီ သောက်လိုက်ကြ။
ပြီးရင် ခေါင်းလည်း နည်းနည်းစီဆွတ်”

ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော်
သည် ကြောက်စိတ်များ ပြေပျောက်၍

သွားပါသည်။ ကြည်လင်၏မျက်နှာသည်
လည်း အနုမှ ပြန်လည် သွေးရောင်လွန်း
လာပါတော့သည်။

“အစ်ကိုလေး ဒါ ဘာဖြစ်တာ
လဲဗျ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သိရအောင်
ပြောပြစမ်းပါဦး”

အဖေဝင်းမှ ဘကြီးကို မေး
လိုက်ပါသည်။ အားလုံးသည်လည်း ထို
အကြောင်းကို သိချင်နေကြသည်ဖြစ်၍
ဘကြီးကို ဝိုင်းကြည့်နေကြပါသည်။

“တကယ်တော့ ဒါဟာ အပမို
ခြင်းတစ်မျိုးပေါ့ကွာ။ ဒါဟာ တော်တော်
ဆိုးတယ်ကွ။ ဖုတ်လောက်တော့ မစွမ်း
သေးဘူး။ သာမန် တစ္ဆေသရဲအဆင့်
ထက် သာလွန်တဲ့ သဘာန်အဆင့်ပေါ့
ကွာ။ ကံနိမ့်တဲ့သူရဲ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ဝင်
ရောက်ပူးကပ်နိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့်
ကြမ်းတမ်းတဲ့ နေရာတွေမှာဆို နှစ်
ယောက်ထဲ မသွားသင့်ဘူးကွ။ အနည်း
ဆုံး သုံးယောက်လောက်နဲ့ သုံးယောက်
ထက် များလေဝီကောင်းလေပေါ့ကွာ။
နှစ်ယောက်ထဲသွားရင်တော့ ကံနိမ့်တဲ့
တစ်ယောက်ကို သဘာန်က ဝင်ကပ်ပြီး
ကျန်တဲ့တစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်တတ်

တယ်။ ပြောရရင် စားတယ်၊ သွေးစုပ်
တယ်ပေါ့ကွာ။ အဲဒီအခါမှာ ဘယ်
လောက် သန်မာတဲ့လူမှ သူ့ကိုမယှဉ်နိုင်
ဘူးကွ။ အဖော်ပါတဲ့လူကို သတ်ဖြတ်ပြီး
ရင်တော့ သဘာန်က ထွက်ပြေးသွားပြီ။
ရှင်းလို့မရတဲ့ စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီးဖြစ်တဲ့
လူသတ်မှုလို့ ရဲနှင့် တရားရုံးက အမည်
တပ်လိုက်တာပေါ့ကွာ”

“ဟာ...တကယ်ကို ကြောက်
စရာကြီးပါလား”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ ကံ
သိပေလို့သာပေါ့။ မဟုတ်လို့ကတော့
တစ်ယောက်ကသေပြီး တစ်ယောက်က
ထောင်ကျမှာပဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြော
ကြပြီးနောက် ဘကြီးက ဆက်ပြောပြန်
ပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအဖြစ်ဟာ ဖြစ်ခဲ
ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်လည်းဖြစ်တတ်
တော့ ဂရုတော့စိုက်ရမှာပေါ့ကွာ။ အဲ...
ကာကွယ်တဲ့နည်းလည်း ရှိတယ်ကွ။ နှစ်
ယောက်ထဲ တောထဲ၊ တောင်ထဲ သွား
မယ်ဆိုရင်တော့ ဖိနပ်ခြင်း၊ ဦးထုပ်ခြင်း၊
အင်္ကျီခြင်း လဲလှယ်စီးနင်း ဝတ်ဆင်မယ်

ဆိုရင်တော့ အပဝင်လို့မရတော့ဘူး”

“ကဲ...ဘိုဘို ဘယ်လောက်
အန္တရာယ်ကြီးသလဲ ကြည့်စမ်း။ နောက်
ဆို ညညတွေ အဝေးကြီးသွားပြီး ဂစ်တာ
မတီးပါနဲ့ကွာ။ ငါတို့မှာ မင်း ပြန်မလာ
မချင်း စိတ်ပူနေတာ”

ဟု ကျွန်တော်ညီမမှ ဝင်ပြော
ပါသည်။

“ကဲ...ကဲ လှသန်း ညည်းသား
ခေါ်သွားတော့ အိမ်ရောက်ရင်လည်း
ရိုက်မနေနဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကောင်း”

ဒေါ်လှသန်းသည် ကြည်လင်ကို

ခေါ်၍ အိမ်ပြန်သွားကြလျှင်...

“မောင်ဘဝင်း ငါလည်း တရား
မှတ်ရဦးမှာ ပြန်တော့မယ်။ ငါ့တူ ဘာမှ
မကြောက်နှင့်တော့ ဘကြီး အကုန်လုပ်
ပေးပြီဦး”

ဟုဆိုကာ ဘကြီးလည်း ပြန်ရန်
ဟန်ပြင်လျှင် အိမ်နီးချင်းများလည်း အဖေ
နှင့် အမေတို့အား နှုတ်ဆက်၍ အလျှို
လျှို ပြန်သွားကြပါတော့သည်။

ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း
အိမ်ရာဝင်ကြပါတော့သည်။ ကျွန်တော်
သည် လွန်ခဲ့သော နာရီပိုင်းတွင်းဖြစ်ခဲ့
သော အကြောင်းအရာတို့ကို ပြန်လည်

မြင်ယောင်ကာ ကြောက်စိတ်များ ဖြစ်
ပေါ်လာသော်လည်း ကျွန်တော်ဘဝ တစ်
သက်တာအတွက် မှတ်သားစရာ သင်
ခန်းစာတစ်ခု ရရှိလိုက်၍ ကျေနပ်နှစ်သက်
ရင်း ယနေ့ညအဖို့ အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစား
ရပေဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။ ။

၇ ရက်သားသမီးအပေါင်းတို့
သည် နာနာဘာဝများ၏ ဘေးရန်မှ ကင်း
ဝေးကြပါစေဟု ဆန္ဒပြုအပ်ပါ၏။ ။
(မြိုင်သာယာမှ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်
ကို ရေးသားခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

ဘိုဘို (ရွှေကံကျ)

ဆရာမကြီး

ဒေါ်သိန်းယု

မားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
တိုင်းရင်းဆေးဝါးဃာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

အချက်သိလိုက်တော့

အမ္ဘ

ရွှေဖြူသာထွန်း

လွန်းခဲ့သည့် နှစ်ငါးဆယ်ကျော် အချိန်က ကျောက်ဖြူမြို့နယ်၊ မြို့ချောင်းကွန်းတွင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြောရမည်ဆိုလျှင်...

ဦးပင်ချောင်းဟု ခေါ်သည့်လယ်ကွင်းကလေးသည် မြို့ချောင်းရွာနှင့် တံခွန်တိုင်ရွာကြားတွင်ရှိသည်။ မြို့ချောင်းရွာက သွားလျှင် မိနစ်နှစ်ဆယ်ကျော် တံခွန်တိုင်ရွာကသွားလျှင် မိနစ်သုံးဆယ်လောက်သွားရမည်။

ဦးပင်ချောင်းသည် နာမည်ကြီးလှသည်။ မြေကြမ်း၊ လယ်ကြမ်း ဟု သမုတ်ကြသည်။

အဖော်မပါပဲ နေဝင်လျှင် ဦးပင်ချောင်းက မဖြတ်ရဲ။ ဦးပင်ချောင်းသည် နတ်ရေကန်ဟုခေါ်ကြသည်။ တောင်ကြီးခြေရင်းတွင်ရှိသည်။ ပြောရလျှင် တောရိပ်တောင်ရိပ် သစ်ရိပ်တွေနဲ့ လူတိုင်း ကြောက်မည်ဆိုလျှင် ကြောက်စရာဖြစ်သည်။

ဦးပင်ချောင်းလယ်သည် နာမည်ကြီးသလောက် မလုပ်ရဲကြ။ ဦးစိန်လှတို့ဘိုးဘွားပိုင်လယ်ဖြစ်သည်။ ဒီလယ်ကို လုပ်ရင်ထမင်းဝတ်သည်။ စပါးကထွက်

သည်။ တောကောင်တွေ ဖျက်ဆီးသည်။ တောကောင် ဆိုသည်ကတော့ ဝက်ဖြစ်သည်။ တောဝက်သည် အတင့်ရဲသည်။ ဘယ်လိုပင် ခြောက်ခြောက်သူကို အရေးမစိုက် လူကပြန်ကြောက်ရသည်။

ဦးစိန်လှသည် အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်နီးပါး ရှိသည်။ လူကြမ်းစိတ်တိုသည်။ လူတွေပြောစကားကိုလည်းမယုံ။ သူ့အလိုက် လွှဲရွှဲ သစ်ခတ်အလုပ်ဖြစ်သည်။

ဦးပင်ချောင်းလယ်ကို သူတို့မိသားစု ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ မလုပ်ရဲ။ ဦးစိန်လှက တော်ကြာ ချုံတွေ တောတွေစီးပြီး လယ်ကွင်းပျောက်သွားမည်ကို စိုးသည်။ လယ်ကိုမလုပ်လို့ မဖြစ်လုပ်ကို လုပ်ရမည်။ ဆုံဖြတ်ချက် ချလိုက်ပါတော့သည်။

“ကိုစိန်လှရယ် တော့လယ်ကကြမ်းသနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလားတော်။ ထမင်းစားရင် နီးသည်ခေါ်ရင်လုကာ ဖိုးရိပ်ပြီးပြောသည်။ ဦးစိန်လှမှာ သားသမီးလေးယောက်ရှိသည်။ အကြီးသမီး နှစ်ယောက် အသီးသီး အိမ်ထောင်ကျသွားကြသည်။ အိမ်တွင် အငယ်သားနှစ်ယောက်ပဲ ရှိ

သည်။ နီးသည်ခေါ်ရင်လုကာ စကားနည်းသည် ခုတော့သူမ ဖိုးရိပ်ပြီး ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီမယ်...မိန်းမရယ် ဘာမပူနဲ့ကွာ။ ငါ့ကလေးယောက်ထဲ လယ်ထဲဝင်ပြီးလုပ်မယ်။ ထွန်းနွားကိုလည်း...မောင်ကျော်ရင်ခေါ်ကာ ငါးမယ်ကွာ။ မင်းအေးအေးအေးအေးသောနေကြ”

ဦးစိန်လှက စကားပြတ်သည့် ခေါ်ရင်လုကာလည်း ဦးစိန်လှအကြောင်းကိုသိထားတော့ နောက်ထပ် စကားမတင်ရဲ ဖြစ်နေသည်။

ဦးစိန်လှတစ်ယောက် ဦးပင်ချောင်းမှာ လယ်တဲတစ်လုံးဆောက်သည်။ ငှက်ကျသည်နှင့် ခိုင်းနွားနှစ်ကောင် ယူပြီး လယ်တဲကိုဝင်သည်။ မရင်လုတော့ သားသမီးတွေနဲ့ ရွာမှာနေသည့် ဦးစိန်လှအတွက် မနက် ညစာကို ရွာထမင်းတောင်းလာပို့သည်။ ဦးစိန်လှ တတ်သည့် ကွင်း၊ ဦးစိန်လှက ထမင်းစားပြီးလျှင် အနည်းဆုံး ကွင်းတစ်ယာ နှစ်ယာလောက်တော့ ဝါးတတ်သည်။ သည်တော့မဟုတ်။

ဦးစိန်လှတစ်ယောက်

ကောင်းမရွေးဘဲ မိုးကျသည်နှင့် လယ်
ထွန်သည်။ ထွန်ယက်ပြီး မိုးစပါးကို ကြ
သည်။ တောနှင့်နီးတော့ ချိုးငှက်နှင့် စာ
ကလေးတွေကိုတော့ သတိထားရသည်။
သဘာဝမြေခေါ်ဩက ကောင်းတာကြောင့်
စပါးတွေဟာ တစ်လ နှစ်လအတော
အတွင်းမှာ ညှိမြိုင်းပြီးလှပလာသည်။
ဦးစိန်လှ ထမင်းစားရင်း ...

“မိန်းမရယ်...တို့ ဒီနှစ် ထိ

ပေါက်ပြီကွာ။ ဦးစိန်လှစကားကြောင့်
ဒေါ်ရင်လှကြောင်ပြီး ကြည့်နေသည်။

“ဘာလဲ...မင်းမယ့်ဘူးလား။
ဟိုမှာကြည့် ကောက်စိုက်စရာလည်း
မလိုဘူး။ စပါးပင်တွေ လှလိုက်တာ။ အဲဒါ
ကိုပြောတာ”

ဦးစိန်လှ ရှင်ပြလိုက်မှ ဒေါ်ရင်
လှသဘောပေါက်သည်။ ဒေါ်ရင်လှက
တော့ ဘာမျှမပြောပေမယ့် ဦးစိန်လှတစ်

ယောက် စပါးခင်းကို ကြည့်ရင်းပီတိဖြစ်
နေမိသည်။

ဦးစိန်လှ ကြိုးစားတော့ စပါးပင်
တွေ လေတိုက်ရာယိမ်းကလို့ ဦးစိန်လှ
တစ်ယောက်ပီတိ ဖြစ်နေမိသည်တော့
အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဦးစိန်လှခံယူချက်က
တော့ လုပ်ရင်းမဖြစ်စရာဘာမျှမရှိ သူများ
ကကြမ်းရင် ဦးစိန်လှကမကြောက်။ ရွာ
က ညီအစ်ကိုမောင်နှမက ဦးစိန်လှ
အတွက် စိုးရိမ်ကြသည်။ ဦးစိန်လှက
လူကြမ်းစိတ်တိုပြောမရ ဆိုမရ။ ဦးစိန်လှ
အခြေအနေကို ကြည့်နေကြသည်။
ဒေါ်ရင်လှမှာတော့ နေ့စဉ် မိနစ်နှစ်ဆယ်
ခန့်ကို မနက်ညနေတိုင်း ထမင်းဖိုနေကြ။

တစ်နေ့ မိုးကလည်းရွာ လေက
လဲတိုက် ဦးစိန်လှတစ်ယောက် ပေါက်ပြား
နဲ့ ပေါင်းရှင်းသည်။ မိုးထဲလေထဲ အအေး
ပတ်ပြီး တဲထဲမှာလဲနေသည်။ မရင်လှ
ထမင်းဖိုလာတော့...

“ဟင်...ကိုစိန်လှ။ တော်ဘာ
ဖြစ်လဲ နေမကောင်းဘူးလားတော်”

“ဟုတ်တယ်...မနေ့က မိုးရွာ
လို့ အအေးပတ်သွားတာကွာ။ ပြန်
ကောင်းလာမှာကွာ ဘာမှမပူပါနဲ့ မရင်လှ

၉၁

ရာ”

ဇနီးသည် စိတ်ချမ်းသာအောင် ဦးစိန်လှပြောသော်လည်း အိမ်ရှင်လှ စိတ် ပူသည်။ တောစောင့်နတ်တွေ ဖမ်းစား လား ဟုတွေးနေသည်။ လယ်ကကြမ်း သည်ကို အိမ်ရှင်လှသိထားသည် မဟုတ် ပါလော့။

“မဖြစ်ဘူး ကိုစိန်လှ။ တော်ရွာ ကို လိုက်ရမယ်။ ရွာမှာဆေးတွေ ဘာတွေသောက်ပေါ့တော်”

“မင်းကလည်းကွာ ငါလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ နွားတွေကလည်း ဘယ် သူကြည့်ထားမလဲ”

“မဟုတ်ဘူးတော်။ တော်နွားပါ ရွာကိုမောင်းယူပေါ့။ ဒီမှာနေလို့ ဘယ်ဖြစ် မလဲ ဒီကစိုးရိမ်လို့ ပြောတာ”

“ဒီမယ် . . . မိန်းမ။ ငါဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ အေးလို့ အဲ မိုးမိလို့ အအေး ပတ်သွားတာ။ ဟောဒီက မီးဖိုဘေးမှာ နေလိုက်ရင် ချွေးထွက်သွားမှာ မင်းဘာ မှ မပူနဲ့ရွာကိုပဲ ပြန်ပါ”

ဦးစိန်လှအကြောင်းကို သိထား တော့ အိမ်ရှင်လှ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ရွာကို အိမ်ရှင်လှရောက်သွား

တော့ ရွာသားတွေက ဦးစိန်လှတောက် ကန်းလုပ်တာ။ ခုတော့ ခံရပြီဟု ပြော ကြသည်။ ဦးစိန်လှကတော့ ဘာမှ အရေးမစိုက် နောက်နှစ်ရက်ဆို ဦးစိန်လှ တစ်ယောက်ရေခွေးကြမ်းနဲ့ ကွမ်းရွက် ပြတ်ရည်သောက်တော့ ချွေးတွေအေးအေး ပြီး အခြေအနေကောင်းသွားသည်။ အိမ်ရှင်လှ အပူတွေကုသွားသည်။ အိမ်ရှင် လှစိတ်တွေ အေးသွားသည်။

အိမ်ရှင်လှကြီးစားသမျှ သိတင်း ကျွတ်လရောက်တော့ စပါးတွေ ဖူးပွင့်ပြီး ဝေဆာလာသည်။ ဦးစိန်လှတစ်ယောက် လယ်ကွင်းပြင်ကို ကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်နေ သည်။ စပါးတွေပွင့်ဝင်းပြီး စပါးသိမ်းခါနီး နတ်ကန်တောင်က တောဝက်တွေ ဆင်း လာကြသည်။ ဦးစိန်လှတစ်ယောက် တောဝက်တွေကို ခြောက်လှန့်ပြီး တစ် ညလုံး မောင်းထုတ်ရသည်။

တောဝက်တွေ ဖျက်ဆီးသွား တာက အနည်းအကျဉ်း ဦးစိန်လှအပြော အကြမ်းရဲသလို ကလော်တုတ်သည်။ ဦးစိန်လှ ဆဲဆိုတော့ အံ့အားသင့်စရာ ညရောက်တော့ တောဝက်တွေ တစ် ကွင်းလုံး လိုလိုဝင်ရောက်ဖျက်ဆီး နေကြ

သည်။ ဦးစိန်လှ ဓါးမကြီးကို ဆွဲပြီး ညလရောင်အောက်မှာ မောင်းထုတ်သည်။ ဦးစိန်လှ မောင်းထုတ်သလောက် ဝက် တွေ တောင်ကိုတက်ပြေးကျသည်။

ဦးစိန်လှစိတ်ချမ်းသာသည်။ လယ်လုပ်တာ မှားသွားပြီး လူတွေ ဒီလို ပြောကြတာရှိမှာပေါ့။ ဦးစိန်လှ စဉ်းစား သည် မဖြစ်ဘူး။ ဒါကို လေ့လာရေး မနက်မိုးလင်းတော့ စပါးကတော့သိပ် မပျက်စီး။ ဝက်ခြေရာတွေလည်းမပျက်။ ဒါတွေဘယ်လိုဖြစ်တာလည်း။ လယ် ကွင်းကို စောင့်ရင်းစဉ်းစားသည်။ တော ဝက်သာ တစ်ကွင်းလုံးဆိုရင် တစ်ည တည်းပျက်စီးသွားမှာ။ ဒီအထဲမှာ အမှောင် ပယောဂတွေလည်း ပါလာတာဖြစ်မှာ။ ဒါကိုပဲကြမ်းတယ်လို့ စွဲနေကြတာဖြစ် မလဲ။ ဦးစိန်လှ တစ်ယောက်တည်းခြေ နေသလို ဦးနောက်ကလည်း အလုပ် လုပ်နေသည်။

တောဝက်တွေ သွားလာနေကြ နေရာမှာလည်း ခြေရာတွေက သိပ်မပျက် တောင်ခြေရင်း ပျဉ်းမပင်ကြီးအောက်က အရောက် ခြေရာပျောက်သွားသည်။ တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စ နတ်ကန်

တောင်ကို တက်သွားသည့်လမ်းကို တွေ့ရသည်။ နောက်တစ်နေ့ ကောက်ရိတ်သိမ်းဖို့ လူတွေကို ခေါ်သည်။ တချို့ကလည်း...

“ကိုစိန်လှရာ ခင်ဗျားလယ်က ဖြစ်ပါလားဗျာ။ တစ်နှစ်ကိုမျှ မစားရတာ ထူးထွက်ပြေးရတာ”

ရွာသားတစ်ယောက်က ပြောတော့...

“ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုမောင်မြင့် ခင်ဗျားကြည့်နေ မပိုင်ရင် စိန်လှဆိုတဲ့ တောင်က မလုပ်ဘူးဗျာ”

ရွာသားတွေက ဦးစိန်လှမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း အံ့သြနေကြသည်က

တစ်ပါး ဘာမျှမတတ်နိုင်။ ဦးစိန်လှ အကြောင်းကိုလည်း သူတို့သိထားကြသည်။

တစ်ညလုံး ဦးစိန်လှ လရောင်အောက်ကို စိုက်ကြည့်နေသည် ညသန်းခေါင်လောက်ရှိမည်။ ညှက်ဆိုးအသံကလည်း ကြားနေရသည်။ အကြံသမားဦးစိန်လှ ခါးမကြီးကို ကိုင်ထားသည်။

မကြာလိုက် တောဝက်တွေ တောင်ခြေရင်းဘက်က ထွက်လာကြသည်။ ဦးစိန်လှအသံက မကြားစုံ မနာစုံ အသံကြောင့် တောဝက်တွေ အကောင်းပေါင်းများစွာလို လယ်ကွင်းထဲကို ရောက်နေကြသည်။

“တွေကြတာပေါ့”

ဦးစိန်လှပြောရင်း တောဝက်တွေနောက်ကို လိုက်သည်။ တောဝက်တွေလည်း တောင်ကိုတက်ပြေးသူပြေး၊ ပျဉ်းမပင်ကြီး ခြေရင်သစ်ခေါင်းကို ဝင်သူကဝင်ကြသည်။ ဦးစိန်လှ ပြူးလိုက်သည် အဖြေမှန်ကို ဦးစိန်လှသိလိုက်ပြီ။ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ကောက်ကိုတွေ့ အမှိုက်ဆွေးတွေကိုယူပြီး ပျဉ်းမပင်ကြီး သစ်ခေါင်းဝကို သိပ်ထည့်ပြီး မီးရှို့သည် သစ်ပင်ကြီးတွေထဲက ခိုသံလိုလို ဘာလိုလို ဦးစိန်လှကြားနေရသည်။

“သေကြကွာ။ လူကိုဒုက္ခပေးတဲ့ အကောင်တွေ”

တောက်ခေါက်လိုက်တော့သည်။

ဦးစိန်လှတစ်ယောက် ထိုနှစ်က စပြီး ဇီးပင်ချောင်းလယ်ကို အပြီးပိုင်ရလိုက်ပါတော့သည်။

မှတ်ချက်။ ။ ကိုဝင်းကြည် ပြောပြချက်အရ ရေးသားထားပါသည်။

ဦးနန္ဒ (ရွှေဖြူသာထွန်း)

ဘာပြောရမလဲဘာလုပ်ရမလဲ

ကျွန်တော်ဘဦးအောင်နှင့်ငန်းမြေ

စာရေးဆရာ ဦးစော

ကျွန်တော်သည် ကံကောင်း
ဆောက်မစွာ နိုင်ငံဝန်ထမ်းဘဝက နေ
ရာရောက်ခဲ့သလို၊ လူစုံတွေ့ခဲ့သည်။
အတွေ့အကြုံများစွာ ရှိခဲ့သည်။

ယခု ကျွန်တော် တင်ပြမည့်
ဇာတ်လမ်းသည်လည်း ကျွန်တော် ကြံ
ခဲ့ တွေ့ခဲ့သည့် လူတစ်ဦးနှင့် သူနှင့်ပတ်
သက်သည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုလည်း
ဖြစ်သည်။

သူ့အမည်က “ဘညိုအောင်”
ဖြစ်ပြီး အသက် ၆၀ နီးပါးရှိသူ တစ်ဦး
ပင်။ သူကွယ် ခန့်ညားထည်ဝါသည့် အသွင်
အပြင်မရှိ၊ သားနားသပ်ရပ်ခြင်းမရှိ၊ ဂီနီ
(ကြေး) အထပ်ထပ်တင်နေသည့် ခရမ်း
နှင့် အညာထည် အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးကွက်
ဘုံကို ဝတ်ထား၏။ ကွမ်းလုပ်ပလောင်း
စားလျက်။

သူနှင့်ကျွန်တော် ဆုံရသည်က
ခြေထုတ်မြို့ငယ်တစ်မြို့တွင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ထိုမြို့ငယ်သို့ရောက်
ပြီး ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ထမင်းစားရန်
ဖြင့်ဆင်နေခိုက်ဖြစ်သည်။ နေခြည်ဖြာ
ထက်နေသည်ကို တွေ့သည်။

ထမင်းပွဲပြင်နေစဉ် ကျွန်တော်
စီးကရက်တစ်လိပ် တို့စွာနေခိုက်၊ သူ
ကျွန်တော်စားပွဲနားသို့ ရောက်လာသည်။
ရုတ်တရက် ကျွန်တော် ကြည့်ကြည့်
လိုက်တော့ သူ ပြုံးပြီး။

“ဘ ထိုင်လို့ရမလား”
သူ့အသံက တိုးလွှလွှ။

“ဟာ...ထိုင်ပါဘ”
သူက ပြုံးကြည့်ပြီး ခပ်ရိုရိုဝင်

ထိုင်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြုံးကြည့်
ပြီး။

“ဘ...ထမင်းစားပါဦးလား”
“ကလေးကျွေးမယ်ဆိုရင် စား

မယ်လေ။ ဘ မစားရသေးဘူး”
“ဒါဖြင့် စားလောဘ ဘာနဲ့စားမ

လဲ”
“ဘစားချင်တာကတော့ ငပိတို့

စရာ အနံ့ပဲ”
ကျွန်တော်နှင့်သူ ကြက်သား

ဟင်း၊ ငကြင်းဆီပြန်နှင့် စားကြသည်။
သူက ဟင်းသိပ်မစား။ ငပိရည်တို့စရာ

အဓိကထား စားသည်။ သူစားပုံက အား
ပါးတရ ရှိသည်။ အားရစရာကောင်း

သည်။

“ဘနာမည်က “ဘညိုအောင်”
လူအများကတော့ ဘညိုလို့ ခေါ်ကြ
တယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ဘညို။ ကျွန်တော်
က မြင့်နောင်”

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ထဲကထွက်
လာကြတော့ နေက အတော်ပူနေပြီ။
နေပူယုံမက လေပါပူသည်။ သူက-

“ဘ...ဒီမြို့အစွန် အနောက်ယ
စံအိမ်မှာ နေတယ်၊ အလုပ်က ရှေ့တံ
ဆရာ ဆိုပါတော့”

ဟု ပြောသည်။
“ဟုတ်လား ဒါဆို ကျွန်တော်
စိတ်ဝင်စားတယ်၊ လာလည်ဦးမယ်”

“ဘ ကြိုဆိုနေမှာ”
ထိုစဉ် အငှားကားတစ်စီးလာ

နေသည်ကို တွေ့သဖြင့် ကျွန်တော်
တားရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်
မတားလိုက်ရ။

“နေဦးသူငယ်”
ဟု ဆိုလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်
သည်။ ထိုအငှားကား ကျော်သွားတော့။

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ဘ”
သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်

၉

xxx

“အန္တရာယ်ကို မြင်လိုက်လို့ပါ”

သူ ခပ်အေးအေးပြောသည်။

ထိုကဲ့သို့ပင် အတားကားတစ်စီးအလာတွင်
သူကိုယ်တိုင်တားပြီး။

“မင်း စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်း
သာ သွားနိုင်ပါပြီ”

ဟု ပြောသည်။

J

ကျွန်တော် ဘညီအောင်ကို
စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ အဘယ့်ကြောင့်
ဆိုသော် ဘညီအောင်နှင့်ပတ်သက်၍
စိတ်ဝင်စားစရာ ကြုံခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်
သည်။

အခြားမူ မဟုတ်။

စောစောက ကျွန်တော် ကား
ဗားဒိုလုပ်စဉ် သူက အန္တရာယ်မြင်လိုက်

လို့ဟု ပြောခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်
သည်မသိ။ သို့သော် သူကိုယ်တိုင်
လာသည့်ကားနှင့် ထွက်လာပြီး မကြာ
လမ်းချိုးကွေ့တစ်ခုသို့အရောက် ရောက်
သွားသည့် အတားကား။

“အန္တရာယ်မြင်လိုက်လို့ပါ”

ဟု ဘညီအောင် ပြောသော
ပြန်ကြားမိသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ
ဘညီအောင်အား ထမင်းတစ်နပ် ချော
ရကျိုးနပ်ပြီ။ ကျွန်တော့် အသက်သေ
ဟု သတ်မှတ်လိုက်သလို သူကို တွေ့
အောင် တွေ့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ကျွန်တော် ဘညီ
အောင်အား ကာလအတန်ကြာ မသေ
ဖြစ်ခဲ့။

xxx

၃

တစ်နေ့။

ရာသီဥတုသာသာယာယာ
နေသည့် နံနက်ခင်းတစ်ခု။ နေခြည်
လက်နေသလို လေအေးတို ဝေ့တိုက်
သည်။

ကျွန်တော့်လက်ဆွဲ နှစ်ယောက်

ဆေနတ်အား တိုက်ချွတ်ပြီး ဆေနတ်ပစ်
 နှင့် ဇနီးသည် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာသည်
 မြင်ကွင်းနှင့်အတူ ဇနီးသည်နှင့် မနီးမဝေး
 ခြေထုမ်းရာနေရာ တည်တည်၌ ငန်းမြွေ
 နှစ်ကောင် မိတ်လိုက်နေသည့်မြင်ကွင်း
 ကို တွေ့လိုက်သည်။

“သူသူ...နောက်ဆုတ်”
 ဟု အော်ပြောလိုက်စဉ်
 ဆေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်လိုက်သည်။

“ခိုင်း”

ဆေနတ်သံ ကျယ်လောင်စွာ
 ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအတူ မြွေတစ်
 ကောင်ကို ထိသွားသည်ကိုသိပြီး၊ တစ်
 ကောင်က “ရှု” ခနဲ နှုတ်လိုက်သလို
 ကျွန်တော် ဆေနတ်မောင်းကို ညှစ်ကွေး
 လိုက်သည်။

စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့်လား မသိ။
 ကျန်သည့်ကျည် ငန်းမြွေကို မထိ၊ ငန်း
 မြွေ လျော့ခနဲ ထွက်ပြေးသွားသည်ကို
 တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော့်ဇနီးကမူ ကြက်သေ
 သေကာ ကျောက်ရုပ်လို။

ကျွန်တော် ပြေးသွားပြီး ဇနီးကို
 ထွေးဖက်လိုက်သည်။ ဇနီးတစ်ကိုယ်လုံး
 အေးစက်နေ၏။ ဇနီးသည် ကြောက်လန့်
 နေသည်ပင်။

“တော်သေးတာပေါ့ သူသူရယ်၊
 မောင် အတွေ့မြန်လို့၊ ခုတော့ ကြောက်
 စရာမလိုတော့ပါဘူး။ နှစ်ကောင်အနက်
 တစ်ကောင်သေပြီး တစ်ကောင်ထွက်

ပြေးသွားပါပြီ။ သူပြန်မလာတော့ပါဘူး။”

ကျွန်တော် ပြောသာပြောရ
သော်လည်း မြွေကို အသေအချာတွေ
တော့ ကျွန်တော် စိုးရွံ့သွားသည်။ ထွက်
ပြေးသည့်မြွေက အထီးလား အမလား
မသိ။ မြွေက ငန်းမြွေဖြစ်သည်။ သို့သော်
ငန်းကိုမူ မပြောခဲ့။

ထိုနေ့က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
ဝင်းမောင်အိမ်သို့ သွားရင်း အနောက်တယ်
စံအိမ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စဉ်စစ်
အနောက်တယ်သည် စံအိမ်ဆိုသော်လည်း
ခန့်ညားသည့် ခြံဝင်းကျယ် တိုက်အိမ်
မဟုတ်။ ဝါးနှင့်ဆောက်ထားသည့် အိမ်
တစ်လုံး။ အိမ်ရှေ့ ကန်ငယ်တစ်ကန်
ရှိ၏။ ရေကမူ ကြည်နေ၏။

ကျွန်တော် ဝင်းသွားတော့ ဘ
ညီအောင်က ကန်ဘေး၌ ရှိနေသည်။
ကျွန်တော်ကိုတွေ့လိုက်တော့ ထူးခြားလှ
စွာ မျက်နှာပျက်နေသည်။

“မောင်မြင့်နောင် မင်းကို
ရောက်မဆိုက်ပြောရဦးမယ်။ မင်းတို့ ဖြစ်
နိုင်ရင် အခုအိမ်ပြန်ပြီး ဒီကပြောင်းသင့်

တယ်။ မင်းတို့လင်မယားမှာ အန္တရာယ်
ရှိတယ်”

“ဘညီအောင် ပြောတာ
ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”
ကျွန်တော် ဘညီအောင်အား
ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ဘာအတွက်
လဲ။ ဘာကြောင့်လဲ။

ဘညီအောင်က ကျွန်တော်ပုခုံး
ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး။

“မင်း နားမလည်သေးရင် ဘ
ညီရှင်းပြမယ်။ ဒီကနေ့ မင်း ငန်းမြွေစုံတွဲ
ကို ခွဲခဲ့တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကျွန်ရစ်တဲ့
ငန်းမြွေဖိုက လက်စားချေလိမ့်မယ်။ ဒါ
ကြောင့် ဘညီက မင်းတို့ ဒီမြွေက အမြန်
ဆုံးခွာပါလို့ ပြောတာပဲ မောင်မြင့်နောင်”

ဟု ရှင်းပြရာ ကျွန်တော် ဟန်
မဆောင်နိုင်အောင် တုန်လှုပ်သွားရသည်။
“ဒါဆို ကျွန်တော် အခုပြန်ရမလား ဘ
ညီ။ ဒါမှမဟုတ် ဒီအဖြစ်မျိုးမဖြစ်အောင်
လုပ်လို့မရဘူးလား” ဆိုတော့ ဘညီ
အောင်က ခေါင်းခါပြီး။

“အကောင်းဆုံးကတော့ အချိန်
ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ
မောင်မြင့်နောင်”

“ကျေးဇူးပဲ... ကျေးဇူးပဲ ဘညီ”

၄

ကျွန်တော် ရင်တွေခုန်နေ၏။
ကျွန်တော် အပြေးတစ်ပိုင်း
ထဲဝင်ခဲ့၏။ အိမ်ဝရောက်တော့ အိမ်တံ
ပွင့်လျက်။

“သူသူ... သူသူ”

ထူးသံမကြားရ။ ကျွန်တော်
အိမ်ခန်းတွင်းသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ဝင်ခဲ့
ထိုစဉ် ရှုဆိုသည့် အသံနှင့်အတူ ပွင့်
သော ပြတင်းပေါက်မှ မြွေတစ်ကောင်
လျှော့ခနဲ ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်
ရ၏။

သူသူကမူ ကုတင်ပေါ်တွင်
စောင်းလျက် မြွေဆိပ်တက်ကာ အသံ
မရှိတော့ပြီ။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်နည်း
ဘာပြောရမည်နည်း။

ကချင်မြေမြင့်နေ

သံသရာတံတိုင်းတစ်ဖက်မှ

စောင့်ဆိုင်းနေကြသူများ

ဝေယံဘုန်းခိုင်အောင်

“တိရောကုဋေသုတိဋ္ဌတိ” ဟု အစရှိသည့် ဤဓမ္မဒေသနာပါဠိဂါထာကို သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ရာဇဂြိုဟ် ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ စံနေ တော်မူစဉ်အခါက ပြိတ္တာများစွာတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူလေ သည်။

ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေတွက် သည်ရှိသော် ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာ ထက် ကာလ၌ ကာသိမည်သော မြို့ရှိ၏။ ထို မြို့၌ ဇယဝသနမင်း စိုးစံလေ၏။ ထိုမင်း ၏ ဖိနုရားကား သီရိမာ ဟု အမည်ရှိ၏။ ထိုမိနုရား၏ဝမ်း၌ ဖုဿ ဟု အမည်ရှိ သော ဘုရားလောင်းသည် ဖြစ်တည်၍ အစဉ်အားဖြင့် သစ္စာလေးပါးကို ပိုင်ခြား ၍ သိမြင်တော်မူသည့် ဘုရားရှင်အဖြစ် သို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

ဇယဝသနမင်းသည်-

“ငါ၏သားတော်သည် အိမ်ရာ တည်ထောင်၊ လူတို့ဘောင်မှ၊ ပယ်ခွာ ရှောင်လျက်၊ စောထွက်ပြီးခါ၊ မြတ်စွာ ဘုရားရှင် ဖြစ်တော်မူလေပြီ

ငါ၏ဘုရားတည်း၊ ငါ၏တရား တည်း၊ ငါ၏သံဃာတည်း” ဟူ၍ ငါငါ

ဟူသည့် တဏှာတည်းဟူသော စွဲလန်း ခြင်းကိုဖြစ်၍ အခါခပ်သိမ်း မိမိတစ်ဦး တည်းသာလျှင် လုပ်ကျွေးခြင်းပြု၏။ သူ တစ်ပါးတို့အား လုပ်ကျွေးခွင့်မပြုလေ။

ထိုအခါတွင် ဖုဿမြတ်စွာ ဘုရား၏ ညီငယ်ဖြစ်ကုန်ကြသော မိကွ၊ ဖတု ညီအစ်ကိုသုံးယောက်တို့သည် ဤသို့ ကြံစည်ကြ၏။

“ဘုရားရှင်တို့မည်သည်ကား အလုံးစုံသော လောက၏ စီးပွားအလို ဌာ ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်လာကုန်၏။ တစ် ဦးတည်း၏အကျိုးငှာ ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်လေကုန်။ ငါတို့၏ခမည်းတော် သည် တစ်ပါးသောသူတို့ အလုပ်ကျွေး ခွင့်ကို မပေးပေ။ ငါတို့သည် အဘယ် သို့လျှင် ဘုရားရှင်ကိုလည်းကောင်း၊ ရဟန်းသံဃာတို့ကိုလည်းကောင်း လုပ် ကျွေးခြင်းငှာ ရပါကုန်အံ့နည်း”

ထို့နောက် မင်းသားငယ်တို့ သည် ဤသို့ စိတ်အကြံဖြစ်ပွားကြလေ ၏။

“ငါတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုသော ဥပါယ်တမျှကို အကြောင်းပြု၍ ပြုလုပ် ကြကုန်အံ့”

ဟု အကြံဖြစ်ကြ၏။ ဤသို့ ကြံပြီးလျှင် ထိုမင်းသားတို့သည် တိုင် စွန့်ပြည်နားကို ခိုးသားဓားပြတို့ သောင် ကျန်းထကြွသကဲ့သို့ ပြုလုပ်စေကြကုန် ၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးသည် တိုင်စွန့် ပြည်နား၌ ဖုတ်ပြားထကြွသည်ဟု ကြား ၍ သားတော်သုံးယောက်တို့ကို တိုင်စွန့် ပြည်နား ငြိမ်သက်စေခြင်းငှာ စေလွှတ် သည်။ မင်းသားတို့လည်း သွားရောက်၍ ငြိမ်သက်စေပြီးလျှင် ပြန်လာကြလေ၏။ မင်းကြီးသည် နှစ်သက်အားရတော်မူ သည်ဖြစ်၍-

“သင်တို့ အလိုရှိရာဆုကို ယူ ကြလေကုန်လော့”

ဟု ဆုပေးလေ၏။

မင်းသားတို့ကလည်း-

“အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားရှင်ကို လုပ်ကျွေးခြင်းငှာ အလိုရှိ ကြပါကုန်၏”

ဟု တောင်းဆိုခြင်း ပြုကြ၏။

မင်းကြီးသည်-

“ဤဆုကိုထား၍ ဤဆုမှတစ် ပါး ရွာခြားသောဆုကိုသာ ယူကြလေ

ဟု ဆို၏။

မင်းသားတို့ကလည်း-

“အကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ပါး

သော အခြားဘုရားကို အလိုရှိကြပါကုန်”

ဟု လျှောက်တင်ကြလေ၏။

ထိုသည့်နောက် မင်းကြီးက-

“ထိုသို့ဆိုလျှင် အပိုင်းအခြား

အကန့်အသတ်ကိုပြု၍ ယူကြလေ
လော့”

ဟု ဆို၏။ မင်းသားတို့ကလည်း

ခုနစ်နှစ်တာ ကာလပတ်လုံး ဆွမ်းလုပ်

ကျွေးခွင့်ကို တောင်းဆိုကြလေကုန်သည်။

မင်းကြီးသည် ထိုမျှလောက်ကာလကို

မပေးပေ။ သို့နှင့် ခြောက်နှစ်၊ ငါးနှစ်၊

လေးနှစ်၊ သုံးနှစ်၊ နှစ်နှစ်၊ တစ်နှစ်ခုနှစ်လ၊

ခြောက်လ၊ ငါးလ၊ လေးလ ဟူ၍ ပြော

ဆိုကြပြီး သုံးလတိုင်သည်အထိ တောင်း

ဆိုခြင်းပြုကြ၏။

ထိုအခါမှသာ မင်းကြီးက-

“သုံးလတာကာလဖြင့် ယူစေ
တော့”

ဟု ခွင့်ပေးလေသည်။

ထိုမင်းသားတို့သည် မြတ်စွာ

ဘုရားရှင်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍-

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်

တို့သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို သုံးလ

တာကာလပတ်လုံး ဆွမ်းလုပ်ကျွေး

ခြင်းမှာ အလိုရှိပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား

ရှင်သည် အကျွန်ုပ်တို့ နေပုဒ် ဝါတွင်း

သုံးလပတ်လုံး သီတင်းသုံးခြင်းကို သည်း

ခံတော်မူပါလော့”

ဟု လျှောက်ထားကြလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် သည်းခံခွင့်ပြုတော်မူလေသည်။ ထိုမင်းသားတို့သည် မိမိတို့၏ ဇနပုဒ်၌ရှိနေလေသော မင်းချင်းယောက်ျားထံသို့ အမိန့်စာ သဝဏ်လွှာကို စေလွှတ်ကြလေကုန်၏။

“ဤဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးအပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို လုပ်ကျွေးပြုစုရန် ကျောင်းမှ အစပြု၍ အဆောက်အဦတို့ကို ပြည့်စုံစေလော့”

ဟု အကြောင်းကြားလေ၏။ ထိုဇနပုဒ်၌ နေထိုင်သော ရွာလူကြီးသည် အလုံးစုံကို ပြည့်စုံစေ၍ တဖန် အကြောင်းပြန်လိုက်လေ၏။

ထိုမင်းသားတို့သည် ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်ရုံကုန်သည်ဖြစ်၍ နှစ်ထောင်ငါးရာကုန်သော အလုပ်အကျွေးတို့နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုလည်းကောင်း၊ ရဟန်းသံဃာတော်တို့ကိုလည်းကောင်း ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးပူဇော်ကြကုန်လျက် ဇနပုဒ်သို့ ပင့်ဆောင်၍

ကျောင်းကို အပ်နှံလှူဒါန်းလျက် ဝါဆိုတော်မူစေကုန်လေသည်။

ထိုမင်းသားတို့၏ ဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်သော သူကြွယ်မင်းသားသည် သားမယားတို့နှင့်တကွ သဒ္ဓါတရားရှိသည်။ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၏။ ထိုသူကြွယ်မင်းသားသည် ဘုရားအမျိုးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ဒါနဝတ်ကို အရှိအသေပြု၍ ပေးလှူလေ၏။

ဇနပုဒ်၌နေထိုင်သော ကျေးရွာလူကြီးသည် ထိုသူကြွယ်မင်းသားကိုခေါ်၍ ဇနပုဒ်၌နေထိုင်သည့် တစ်သောင်းတစ်ထောင်ကုန်သော ယောက်ျားတို့နှင့်တကွ ရိုသေစွာဖြင့် အလှူဒါနကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုထိုသော လူအပေါင်းတို့တွင် အချို့သော လူတို့သည် ထိပါးပျက်စီးသော စိတ်ရှိကြလေ၏။ ထိုသူတို့သည် အလှူဒါန၏ အန္တရာယ်ကိုပြု၍ လှူဖွယ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတို့ကို မိမိတို့အတွက် စားသောက်ပစ်ကြလေကုန်၏။ ဆွမ်းစာဇရပ်ကိုလည်း မိမိပစ်ကြကုန်သည်ဖြစ်၏။

သီတင်းဝါလကျွတ်၍ ပဝါရဏာပြုကုန်ကြပြီးသော် မင်းသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ပူဇော်သက္ကာရ

ပြုကြကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ဦးထားရှေ့တင်၍ ခမည်းတော်မင်းကြီးသို့ သွားကြလေ၏။ ထိုအရပ်သို့ရောက်ပြီးလျှင် ဘုရားရှင်လည်း ပရိနိဗ္ဗာန်တော်မူလေသည်။

မင်းကြီးသည်လည်းကောင်း၊ မင်းသားတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဇနပုဒ်၌နေထိုင်သော ကျေးရွာသူကြီး (ခေါ်) မင်းချင်းယောက်ျားသည်လည်းကောင်း၊ ဘဏ္ဍာစိုးသည်လည်းကောင်း အစဉ်အဆက်ဖြင့် တစ တစနှင့် သေလွန်ကြသည်။ သော ပရိသတ်နှင့်တကွ နတ်ပြည်၌ ခြေတည်ကြလေကုန်၏။ အမျက်ဒေါသဦးမားသော၊ ပြစ်မှားဖျက်ဆီးစိတ် ရှိကြကုန်သော သူတို့သည်ကား ငရဲ၌ ခြေကြရလေသည်။ ထိုသို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သော သူတို့သည် နတ်ပြည်တစ်ခု၊ တစ်ခုသို့လည်းကောင်း၊ ငရဲတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့လည်းကောင်း ဖြစ်ပျက်၍ နေကုန်ကြသည်မှာ ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာသို့လောက်မြောက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ပင်လျှင် ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်အချို့ ဦးစွာ ပျက်စီးပြစ်မှားစိတ် ရှိကြကုန်သော

သူတို့သည် ပြိတ္တာဘုံ၌ ဖြစ်ကြလေကုန်
၏။ ထိုအခါ လူတို့သည် မိမိ၊ မိမိတို့၏
ဆွေမျိုးများဖြစ်ကြသည့် ပြိတ္တာတို့၏
အကျိုးစု အလှူကိုပေးလှူ၍ ဤအလှူ
၏အကျိုးသည် ငါတို့၏ ဆွေမျိုးတို့အား
ချစ်ခင်စားရပါစေသတည်းဟု ထိုပြိတ္တာတို့
အား အလှူ၏အဖို့ဘာဂကို ပေးဝေကြ
လေကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုပြိတ္တာတို့သည်
ဆည်းစိမ်းချမ်းသာကို ရရှိကြလေသည်။
ထိုအခါတွင် ပြစ်မှားဖျက်ဆီး၍

သံဃလာဘ်ကို စားဖူးခဲ့ကြသည့် ပြိတ္တာ
တို့သည် တစ်ပါးသူတို့ ခံစားရသည်ကို
မြင်၍ ကဿပဘုရားရှင်ထံသို့ ချဉ်းကပ်
၍ မေးလျှောက်ကြလေ၏။
“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့
သည်လည်း ဤသို့သော စည်းစိမ်ကို ခံ
စားရရှိနိုင်ပါကုန်အံ့လော ဘုရား”
ဟု မေးလျှောက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ ကဿပမြတ်စွာဘုရား
ရှင်က-
“ယခုအခါ၌ မရနိုင်ကြသေး
ကုန်။ နောင်အခါ ဂေါတမမည်သော
ဘုရားသည် ပွင့်ထွန်းဖြစ်ပေါ်လာလေ
လတ္တံ့။ ထိုဘုရားရှင်၏ လက်ထက်တော်
၌ ဗိဇ္ဇိသာရမည်သော မင်းသည် ဖြစ်
လတ္တံ့။ ထိုမင်းသည် ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာ
အထက်က သင်တို့၏ ဆွေမျိုးတော်စပ်

ခဲဖူးသည်ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်အား အလှူ
ပေးပြီးလျှင် သင်တို့အား ရည်ညွှန်းအမှု
သွန်း ပေးဝေခြင်း ပြုလတ္တံ့။ ထိုအခါ၌
ရကြကုန်လတ္တံ့။

ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤသို့ က
သယတုရားရှင်က မိန့်ကြားတော်မူသည်
ရှိသော ထိုပြိတ္တာတို့အတွက် ထိုစကား
သည် နက်ဖြန်၌ပင် ရတော့မည်ကဲ့သို့
ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

ဤသို့ဖြင့် ကသယတုရားရှင်
နှင့် ဂေါတမဘုရားရှင်တို့၏ အကြား
ကာလကြာမြင့်ရှည်လျားစွာ ကုန်လွန်လာ
ခဲ့သည်ရှိသော ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင်
သည် ပွင့်တော်မူလာလေသည်။

ထိုမင်းသားသုံးယောက်တို့
သည်လည်း ယောက်ျားပေါင်းတစ်ထောင်
နှင့်တကွ နတ်ပြည်မှစတော၍ မဂဓတိုင်း၊
ပုဏ္ဏားမျိုးတို့၌ ဖြစ်လာကြပြီး အစဉ်အား
ဖြင့် ရသေ့ရဟန်းပြုကာ ဂယာသီသ
အရပ်၌ သုံးယောက်သော ဆံကျစ်ရသေ့
တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။ ဇနပုဒ်၌ အား
ထုတ်ဆောင်ရွက်သော ယောက်ျားသည်
ဗိမ္ဗိသာရမင်း ဖြစ်လာလေ၏။ ဘာလျှာစိုး
ဖြစ်သည့် သူကြွယ်မင်းသာသည် ဝိသာ

ခမည်သော သူဌေးဖြစ်လာ၏။ ထိုဘာလျှာ
စိုး၏ မယားဖြစ်သူသည် ဓမ္မဒိန္နမည်သည့်
သူဌေးသမီး ဖြစ်လေ၏။ ကြွင်းသော အခြံ
အရံယောက်ျားတို့သည် မင်း၏အခြံအရံ
သာလျှင် ဖြစ်လာကြလေကုန်၏။

ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားရှင်
သည် လောကတွင် ထင်ရှား ဘုရားဖြစ်
တော်မူပြီးလျှင် ခုနစ်ခုသော သတ္တမဟာ
ကို ကျော်လွန်၍ အစဉ်အားဖြင့် ဗာရာ
ဏသီမြို့၌ ကြွတော်မူပြီး ဓမ္မစကြာ
တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူပြီးခါ
ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးပါးကို အဦးထား၍ နှစ်ထောင်
ငါးရာနှင့် သုံးထောင်စီ အခြံအရံရှိကြကုန်
သည့် သုံးပါးသော ရသေ့တို့ကို ချေချွတ်
ဆုံးမတော်မူပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့
ကြွသွားတော်မူလေ၏။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင်လည်း ထို
နေ့၌ပင် ဆည်းကပ်လာသော ဗိမ္ဗိသာရ
မင်းနှင့် အင်္ဂတိုင်း၊ မဂဓတိုင်း၌ နေထိုင်
ကြသည့် တစ်သိန်းနှစ်သောင်းကျန်သော
ပုဏ္ဏားသူကြွယ်တို့ကို သေတာပန်ပတ္တိ
ဖိုလ်၌ တည်စေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည်
မြတ်စွာဘုရားရှင်အား နောက်တစ်နေ့

နံနက်တွင် ဆွမ်းဖြင့် ပင့်ဖိတ်လေ၏။
ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ ကြီးစွာသောအမှု
သိကြားမင်းကိုယ်တိုင် ရောက်ရှိလာ
လေသည်။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းနှင့် ဆွေမျိုးတော်
ခဲဖူးသော ပြိတ္တာတို့သည်-

“မင်းကြီးသည် ယခုအခါ
အလှူဒါနအဖို့ကို ငါတို့အား ပေး
လတ္တံ့၊ ယခုပင် ပေးဝေလတ္တံ့”

ဟူသော အာသာဆန္ဒဖြင့် နှစ်
ဝန်းခြံရံ၍ တည်နေကြကုန်လေသည်။
မင်းသည် အလှူကိုပေးလျှင်
၍-

“အဘယ်နေရာ၌ မြတ်စွာ
ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူ
ပါအံ့နည်း”

ဟု မြတ်စွာဘုရားရှင် နေထိုင်
တော်မူစရာ ကျောင်းကိုပင် ကြံဆ
တွေးတော၍ နေလေသည်။ ထိုအခါ
အဖို့ဘာဝကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော
သူအားမျှ မညွှန်းမပြု အမျှပေးဝေခြင်း
မပြုရသေးပေ။

ထိုအကြောင်းကို မသိကြား
သော ပြိတ္တာတို့သည်-

“ဤမင်းသည် အမျှပေးဝေခြင်းကို ပြတော့မည် မဟုတ်”

ဟု ကင်းပြတ်သော အာသာရှိ ကုန်ကြသည် ဖြစ်၍ ညဉ့်အခါ၌ မင်း၏ နန်းတော်တွင် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်း၍ ဖောက်ပြန်သည့် အသံတို့ဖြင့် အော်ဟစ်ခြင်းကို ပြုကြလေကုန်၏။

ဗိဇ္ဇိသာရမင်းသည် လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ နံနက်မိုးသောက်လတ်သော် ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားလေ၏။

“အရှင်ဘုရား ညဉ့်အခါ ဤသို့ သော အသံများဖြင့် အော်ဟစ်သည်ကို ကြားရပါသည်။ အရှင်ဘုရား မည်သို့ဖြစ် ရလေသနည်း။ တပည့်တော်အတွက် မချမ်းသာစရာများ ဖြစ်ပါမည်လော ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က-

“မင်းကြီး မကြောက်လင့်၊ သင် မင်းကြီးအား တစ်စုံတစ်ခုသော မကောင်း ကျိုးသည် မဖြစ်နိုင်။ စဉ်စစ်မှာကား ပြိတ္တာဖြစ်၍နေကုန်သော သင်၏ ဆွေ

မျိုးဟောင်းများဖြစ်သည့်သူတို့ ရိုကြကုန် ၏။ ထိုပြိတ္တာတို့သည် ဘုရားရှင်နှစ်ဆူ တို့၏ တစ်ခုသော ကြားကာလပတ်လုံး သင့်ကိုသာ တောင့်တကြကုန်လျက် ဘုရားရှင်အား အလှူပေး၍ ငါတို့အား အမျှပေးဝေကုန်လတ္တံ့ ဟု မျှော်လင့် လှည့်လည်ပြီး နေကြကုန်၏။

သင်သည် ယမန်နေ့က အလှူ ပေး၍ ကောင်းမှုကိုအမျှမဝေ။ ထိုပြိတ္တာ တို့သည် ပြတ်သောအာသာရှိကြသည် ဖြစ်ပြီး ထိုသို့ ဖောက်ပြန်သောအသံကို ကျယ်စွာပြုကြခြင်း ဖြစ်သည်”

ဟု မြတ်စွာဘုရားရှင်က မိန့် ကြားတော်မူလေသည်။

“အရှင်ဘုရား ယခုအခါ ပေး လှူသော် ရပါဦးမည်လော”

ဟု လျှောက်ထားလေရာ-

“မင်းကြီး ရနိုင်၏”

ဟု မိန့်တော်မူသည်။

“အရှင်ဘုရား ယနေ့အဖို့တက ပည့်တော်၏အလှူကို အရှင်ဘုရား အလှူခံတော်မူပါဦး ဘုရား။ ထိုပြိတ္တာတို့ အား အမျှပေးဝေပါအံ့”

ဟု လျှောက်ထားလျှင် မြတ်

စွာဘုရားရှင်က ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ထိုအခါ မင်းသည် နန်းတော်

သို့သွား၍ များစွာသော ဒါနဝတ္ထုအရာစု တို့ကို စီရင်စေ၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်အား လျှောက်စေလေ၏။

ဘုရားရှင်သည် နန်းတော်သို့ ကြွ၍ ခင်းထားသောနေရာ၌ ရဟန်း၊ သံဃာတော်တို့နှင့်တကွ ထိုင်နေတော် မူလေ၏။

ထိုအခါ ပြိတ္တာတို့သည် ယနေ့ နေကြကုန်အံ့ဟု လာကြကုန်ပြီး နံရံ တစ်ဖက် စသည်တို့၌ ရပ်တည်၍နေကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ထို အလုံးစုံသော ပြိတ္တာတို့အား မင်းကြီးကို ထင်မြင်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်သည်။ ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ပြုလုပ် ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။

မင်းသည် အလှူအတွက် ရေ

စက်ချသွန်းသည်ရှိသော်-

“ဤကောင်းမှုသည် ငါ၏ဆွေ

မျိုးတို့အား ရငြားပါစေသတည်း”

ဟု ညွှန်ပြမသွေ အမျှဝေလေ ၏။

ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ပြိတ္တာတို့

အား ကြာစွယ်၊ ကြာရိုး၊ ကြာအမျိုးမျိုး တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော လေးထောင့် ရေကန်သာကြီး ဖြစ်ပေါ်၍ လာကုန်လေ၏။

ထိုပြိတ္တာတို့သည် ရေကန်၌ ရေချိုး၍လည်းကောင်း၊ ရေသောက်၍ လည်းကောင်း၊ ပူလောင်ခြင်း၊ ဟိပ်နီခြင်း၊ မှတ်သိပ်ဆာလောင်ခြင်းတို့ ပျောက်ကင်း ပြီးအေး ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ရွှေအဆင်း နှင့်တူသော အဆင်းရှိကုန်ကြသည်ဖြစ်၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် ယာဂု၊ ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ပေးလှူ၍ အမျှ ပေးဝေပြန်သည်။ ထိုပြိတ္တာတို့အား ထိုခဏ၌ပင် နတ်၌ဖြစ်သော ယာဂု၊ ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ ဖြစ်လာကုန်၏။ ထိုပြိတ္တာတို့သည် ထို ယာဂု၊ ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို စားသောက်၍ ပြည့်ပြီးသော ဣန္ဒြေရှိကုန်သည်ဖြစ်၏။ မင်းသည် အဝတ်၊ အိပ်ရာ၊ နေရာတို့ကို ပေးလှူ၍ အမျှပေးဝေပြန်၏။ ထိုပြိတ္တာတို့အား နတ်၌ဖြစ်သော ပြာသာဒ်၊ အိပ်ရာ၊ အိပ်ရာခင်း စသည့် တန်ဆာအစီအရင်တို့သည် ဖြစ်လာကြကုန်၏။ ထိုအစား

အသောက်၊ အဝတ်အဆင်၊ အိပ်ရာ၊ နေရာ အလုံးစုံဖြစ်လာခြင်းဟူသမျှကိုလည်း မင်းကြီးကိုယ်တိုင်မြင်ရလေအောင် မြတ်စွာဘုရားရှင်က အဓိဋ္ဌာန်၍ ပြသတော်မူလေသည်။

မင်းသည် ထိုအဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို မြင်ရလျှင် အလွန်ပင် ကြည်နူးဝမ်းမြောက်စွာ စိတ်ရှိသည်ဖြစ်လေ၏။

ထို့နောက်မှ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား အနမောဓနအလိုကာ ဤတိရေကုဋ္ဌပေတ ဝတ္ထု၊ ဂါထာတရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူလေသည်။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ရှေးအခါက သင်၏ဆွေမျိုးတော်စပ်ခဲဖူးသော ပြိတ္တာတို့သည် မိမိတို့၏ ဆွေမျိုးအိမ်၊ ကိုယ့်အိမ် ဟူသော အမှတ်သညာဖြင့် လာရောက်ကြပြီးခါ ထိုထို နံရံတစ်ဖက်၊ အိမ်ခြံစပ်၊ လမ်းဆုံလမ်းခွက ဝန်းလှံလှံ ခံစည်တို့၌ ဗီတုယ်ရပ်တည်၍ နေကြကုန်သည်။

ထိုပြိတ္တာဖြစ်သော သတ္တဝါတို့သည် များစွာသော ထမင်း၊ အဖျော်၊ ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို စီရင်ပြုလုပ်ကြ

သော်လည်း ထိုသူတို့၏ အကုသိုလ်တို့က တားမြစ်ဖုံးလွှမ်း၍ထားသောကြောင့် ထိုပြိတ္တာတို့၏ ဆွေမျိုးမိဘ၊ ညာဏ်သင်္ဂဟတို့သည် တစ်စုံတစ်ယောက်တည်းသောသူကိုမျှ ပေးဝေကြဖို့ သတိမရှိနိုင်ကြချေ။

ဤသို့ဖြင့် အကုသိုလ် ဒုက္ခကြောင့် ဆွေမျိုးတို့ သတိမရနိုင်အောင် ဘုရားရှင်က ပြန်ပြောင်းပြောဆိုပြီးလျှင် ယခုအခါ ပြိတ္တာဘုံ၌ ဖြစ်တည်ကြကုန်သော ဆွေမျိုးတို့ကိုရည်ညွှန်း၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလျှို့ဝှက်သော အလှူကို ချီးကျူးခြင်း ပြုတော်မူလေ၏။

အကြံသူတို့သည် ဤသို့သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်၊ အဖျော် စသည်တို့ကို ရည်ရော်လျှို့ဝှက်ကြကုန်အံ့။ ထိုသူတို့သည် ဆွေမျိုးပြိတ္တာတို့အား သနားစောင့်ရှောက်ရာ ရောက်ကုန်၏။

ပြိတ္တာဘုံ၌သာဖြစ်သော သူတို့သည်သာလျှင် ဆွေမျိုးဟူသော အကြောင်းကြောင့် စည်းစိမ်တို့ကို ရှာကုန်သလော။ သို့မဟုတ် တစ်ပါးသော သူတို့သည်လည်း အကုန်လေသလောဟု စေဒကဆရာတို့က ဆိုလေ၏။

“အရှင်ဘုရား ဤဒါနသည် တမလွန်ဘဝသို့ ပြောင်းသွားကုန်လေ သော ဆွေမျိုးတော်စပ်သူ သွေးသား တော်စပ်သူတို့အား ခံစားကြစေကုန် သတည်း”

ကောင်းမှုတို့ကို ပြုပါကုန်၏။ ထိုဒါနဝတ္ထု ကောင်းမှုကုသိုလ်သည် ဆွေ မျိုးတော်စပ်သော ပြိတ္တာတို့အား အကျိုး ဖြစ်ခြင်းမှာ သင့်မြတ်ထိုက်သင့်ပါသလော အဘယ်သို့နည်း။

“ထိုဆွေမျိုးပြိတ္တာတို့သည် ထို အလှူကို သုံးဆောင်ရပါလေသလော”

ဟု ပုဏ္ဏားတစ်ဦးက ဘုရားရှင် ထံ ဧကကြောလျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်က-

“ပုဏ္ဏား သင့်လျော်လျှောက် ခတ်သော အကြောင်းရှိပါသန့် သက်ရောက် အပ်စပ် မခံစားရတတ်လေ”

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“ပုဏ္ဏား ဤလောက၌ အချို့ သောသူတို့သည် သူ့အသက်ကို သတ် သလို၏။ သူတစ်ပါးတို့ကို ခိုးယူလေ့ ရှိ၏။ ကာမဂုဏ်တို့၌ ဖောက်ပြန်သော အကုသိုလ်ကို ကျင့်၏။ မဟုတ်မမှန် ဖောက်

ပြန်ချွတ်ယွင်းသော မုသားစကား ပြော ဆို၏။ ချောပမ်း ဂုံးတိုက်သောစကားကို ပြောဆို၏။ ကြမ်းကြုတ်သောစကားကို ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။ အနက်ခြပ်ကင်း၍ သိမ်ဖျင်းပေါ့သွပ်သော စကားကိုသာ ပြောဆို၏။ သူတစ်ပါးစည်းစိမ်ကို ရှေးရှု တတ်သော သဘောရှိ၏။ သူတစ်ပါး ပျက်စီးခြင်း မကောင်းသောရာပါ၏။ ဒေါသ ရှိ၏။ မှားသောအယူကို ယူလေ့ရှိ၏။ ထို သူသည် သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ ငရဲသို့ ကပ်၍ဖြစ်ရ၏။ ငရဲ၌တည်နေသောသူ အား ထိုဒါနသည် အကျိုးမဖြစ်စေ။ ငရဲ ၌ဖြစ်နေခြင်းဟူသော အကြောင်းသည် လည်း ထိုဒါန၏အကျိုးကို မခံစားရခြင်း ၏ အကြောင်းတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏား ဤလောက၌ အချို့ သောလူသည် သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်း စသော အကုသိုလ် ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးကို ပြုစုအားထုတ်၏။ ထိုသူ သောအခါ တိရစ္ဆာန်ဘုံ၌ ဖြစ်ရ၏။ ထို သူသည် ထိုတိရစ္ဆာန်ဘုံ၌ ထိုတိရစ္ဆာန် တို့၏ အစာအာဟာရဖြင့် မျှတတည် နေ၏။ ထိုသို့ တိရစ္ဆာန်ဘုံ၌ ဖြစ်ရှိ၍နေ ရခြင်းသည်လည်း ထိုဒါန၏ အကျိုး

တရားကို မခံစားရခြင်း အကြောင်းတစ် ရပ်ပင်တည်း။

ပုဏ္ဏား ဤလောက၌ အချို့ သောသူတို့သည် သူ့အသက်ကိုသတ်ခြင်း မှ ရှောင်ကြည်၏။ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်း၊ ကာမဂုဏ်၌ မှားယွင်းခြင်း၊ မုသားဆိုခြင်း၊ ဂုံးတိုက်ခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းစွာပြောဆိုခြင်း၊ အနက်ခြပ်ကင်းမဲ့သော စကားကိုပြော ဆိုခြင်း၊ သူတစ်ပါးစည်းစိမ်ကို ရှေးရှုတတ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးပျက်စီးကြောင်းကို ကြံစည်ခြင်း၊ ဝိစ္စာအယူကို ယူခြင်းမှ ရှောင်ကြည်၏။ ထိုသူ သေဆုံးပြီးသည်၏ နောက်ကာလ ၌ လူအဖြစ်သို့ ရောက်၏။ ထိုအတူ နတ်အဖြစ်သို့ရောက်၏။ ထိုသူသည် လူ ပြည်၊ နတ်ပြည်၌ရှိသော အစာအာဟာ ရဖြင့် မျှတတည်နေ၏။ ထိုသို့ လူဖြစ်၍ နေခြင်း၊ နတ်ဖြစ်၍နေခြင်းသည်လည်း ထိုတမလွန်ဘဝသို့ ပြောင်းသွားသော သူတို့အား ရည်မှန်း၍ လှူဒါန်းအပ်သော ဒါန၏အကျိုးကို မခံစားနိုင်သည်၏ အကြောင်းတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏား ဤလောက၌ အချို့ သောသူသည် သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်း စသော အကုသိုလ် ကမ္မပထတရား

ဆယ်ပါးကို လိုက်စားကျူးလွန်း၏။ ထိုသူသည် သေသည်၏ အခြားမဲ့၌ ပြိတ္တာဘုံသို့ ကပ်၍ဖြစ်ရ၏။ ပြိတ္တာဘုံ၌ ဖြစ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ပြိတ္တာတို့၏ အာဟာရဖြင့် မျှတတည်နေ၏။ မိဘ၊ ဆွေမျိုးတော်စပ်သောသူတို့သည်လည်း ကောင်း ဤလူ့ပြည်မှ မိတ်ဆွေ ခင်ပွန်း ချစ်ကျွမ်းဝင်သော သူတို့သည်လည်း ကောင်း၊ အကြင်ဝတ္ထုပစ္စည်း အစာအာဟာရကို ထိုပြိတ္တာဖြစ်သူ၏ အကျိုးငှာ ပေးလှူကြကုန်၏။ ပေးလှူပြီးလျှင် အမျှပေးဝေကြကုန်၏။ ထိုသူသည် ထိုဘုံ၌ ထိုဆွေမျိုးတို့ ပေးလှူကြသော အစာအာဟာရ စသည်ဖြင့် မျှတတည်နေ၏။ ပုဂ္ဂိုလ် အကြင်အရပ်၌ တည်နေသော သူအား ထိုဆွေမျိုးတို့ပေးလှူသော ဓနသည် အကျိုးကိုဖြစ်စေ၏။ ဓန၏အကျိုးကို ရရှိသုံးဆောင် ခံစားရ၏။ ဤသည် ပင်လျှင် တမလွန်ဘဝသို့ ပြောင်းသွားသောသူ အား ခံစားရရှိ နိုင်သော အကြောင်းဖြစ်ပေ၏။

ဟု ဟောကြားတော်မူလေ၏။

ထိုအခါ ပုဂ္ဂိုလ်က ထပ်မံမေးလျှောက်ပြန်၏။

“အရှင်ဘုရား ဆွေမျိုးတော်စပ်သော ထိုပြိတ္တာတို့လည်း ထိုအရပ်သို့ မရောက်လာခဲ့အံ့။ ထိုသူ၏တစ်ပါးသော ဆွေမျိုးတော်စပ်သည် ပြိတ္တာတို့သည်လည်း ထိုအရပ်သို့ မရောက်လာကုန်ပြေးအံ့။ အဘယ်သူသည် ထိုအလှူကို ခံစား သုံးဆောင်ရပါမည်နည်း။”

“ပုဂ္ဂိုလ်က ဤရည်ကြာမြင့်ထုကုန်သော သံသရာကာလ၌ အကြင်အရပ်သည် ဆွေမျိုးတော်စပ်သောပြိတ္တာတို့မှ ကင်းဆိတ်ခဲ့ရာ၏။ ထိုဆွေမျိုးပြိတ္တာတို့မှ ကင်းဆိတ်သောအရပ် မည်သည်မရှိ။ ကင်းဆိတ်ရာသော အကြောင်းမရှိချေ။ ပုဂ္ဂိုလ်က စဉ်ဆက်သော်ကား အလှူ

ပေးသော ဒါယကာသည်လည်း အကျိုး
ကင်းခဲ့သည် မဟုတ်။ အကျိုးရှိသည်သာ
လွှတ်တည်း။

ဟု ဘုရားရှင်က မိန့်တော်မူ
လေ၏။

ထို့နောက် ပြိတ္တာတို့အား ထို
ဘုံ၌ တစ်ပါးသောအမှက်စွများ အစရှိ
သော စည်းစိမ်ရခြင်း၏အကြောင်း မရှိ
သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဤလူ့ပြည်မှ ပေး
လှူသော ဒါနကောင်းမှုဖြင့်သာ မျှတရ
ခြင်းကို ထင်ရှားစွာ မြွက်ကြားတော်မူ
လေသည်။

ထိုပြိတ္တာဘုံ၌ စပါးမျိုးသွင်း၊
လက်လုပ်ခြင်းသည် မရှိ။ ငွေကြေးရ
ကြောင်း နွားကျောင်းခြင်းမျိုး မရှိပေ။
စည်းစိမ်ရဖွယ် ကုန်သွယ်ခြင်းလည်း မရှိ
ပေ။ ငွေကြေးဖြင့် ရောင်းဖယ်ဖလှယ်၊
ကုန်သွယ်ခြင်း မရှိပေ။ ဤလူ့ပြည်မှ ဆွေ
မျိုး၊ မိတ်ဆွေတို့က ထမင်း အဖျော်တို့
ဖြင့် ရည်မှတ်၍ သေရာကာလရှိကုန်
ကြသော ပြိတ္တာတို့သည် ထိုပြိတ္တာဘဝ
၌ မျှတကြစေကုန်၏။

(ပြိတ္တာဘုံဘဝ၌ လယ်လုပ်
ခြင်း၊ နွားကျောင်းခြင်း၊ ကုန်သွယ်ခြင်း၊

ရောင်းဝယ်ခြင်းဟူသမျှ ဘာတစ်ခုမှ မရှိ
ကြပေ။ ဤလူ့ပြည်မှ ဆွေမျိုး စသည်တို့
ပေးဝေအပ်သော ထမင်း၊ အဖျော်၊ ရေ
စသည်တို့ဖြင့်သာ ထိုပြိတ္တာဘုံအတွင်း၌
မျှတခြင်းဖြစ်ကြရသည် ဟူ၏။)

ဤလူ့ပြည်မှ ပေးဝေလေသော
ကောင်းမှု၏အတိုက်ကသည် ဆေးမင်းပြည်
သို့ သွားကြရသောသူတို့အား ကောင်းမှု
အာနဘော်ကြောင့် ရွှင်ပျော်အားရ သုံး
ဆောင်ခံစားကြရလေသတည်း။

“ထို့နောက် တဖန် အကြင်သူ
တို့သည် ဆွေမျိုးဖြစ်သူသောဖြင့် ငိုကြွေး
စိုးရိမ်ပူဆွေး၍သာ နေကြကုန်၏။ ထို
ဆွေမျိုးအတွက် အဘယ်အရာတစ်ခုကို
မျှ မလှူဒါန်း။ ထိုသူတို့၏ ငိုကြွေးစိုးရိမ်
ခြင်းသည် မိမိကိုယ်ကို ပင်ပန်းခြင်းသာ
လျှင် ဖြစ်၏။ ဆွေမျိုးပြိတ္တာတို့အား တစ်
စုံတစ်ခုသော အကျိုးကို မပြီးစေနိုင်။

သံဃာတော်၌ ကောင်းစွာ
တည်ထားသော စေတနာဖြင့် ပေးလှူ
အပ်သည့် ဤအလှူသည်သာ သေလေ
သောသူအတွက် နေ့ညဉ့်ကာလပတ်လုံး
စည်းစိမ်ခံစား အကျိုးများခြင်းသာလျှင်
ဖြစ်ရလေ၏။ သာဓု အနမောဒနာ ခေါ်

ခိုက်ကြုံထ တစ်ခဏခြင်းသာလျှင် ဒါန
အကျိုး ပြည့်စုံစွာဖြင့် အမျိုးမျိုးခံစားရ
လေသည်။

ဤအလှူကို လှူသောသူ
သည် ဆွေမျိုးတို့အား ပြုသင့်သောကိစ္စ
ကို ပြုသဖြင့် လူအပေါင်းတို့အား ထင်
ရှားစွာ ပြသရပေသည်။ ပြိတ္တာတို့အား
လည်း နတ်၌ဖြစ်သော စည်းစိမ်ကိုရစေ
သဖြင့် မွန်မြတ်သော ပူဇော်ခြင်းကို ပြုရ
ပေပြီ။ ဘုရားအမျိုးရှိသော သံဃာတော်
တို့အားလည်း ထမင်း၊ အဖျော်၊ ခဲဘွယ်
ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ပေးလှူရပေပြီ။ များစွာ
သော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကိုလည်း ပွား
များဆည်းစုရလေပြီ။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ပြိတ္တာ
ဘုံတွင် ဖြစ်ရခြင်း၏အဖြစ်၊ ဒေါသတို့ကို
ဖွင့်ပြ၊ မိန့်ဆိုတော်မူသဖြင့် ထိတ်လန့်
သောနလုံး ရှိကြကုန်သည့် ရှစ်သောင်း
လေးထောင်ကုန်သော သတ္တဝါအပေါင်း
တို့အား သစ္စာတရားကို ပိုင်းခြားသိမြင်
ခြင်းဖြစ်စေ၍ အကျွတ်တရား ရရှိကြ
သည်ဖြစ်ပေသတည်း။ ။

ဝေယံဘုန်းခိုင်အောင်

သုန္ဒရီယင်ဆပ်

“မိန့် . . . သူ့အကြွေးရှိရင်ဆပ်”
(ဆရာတော်ဦးဗုဒ္ဓ)

ဧရာဝတီမြစ် ဦးတိုက်နေသည်
အကောက်တောင်၏ တောင်ဦးနှင့် ဂျုံး
ဂျုံးကျချောင်းတို့က ဧရာဝတီတိုင်းနှင့်
ပဲခူးတိုင်းတို့၏ နယ်နိမိတ်ပိုင်းခြားရာ
ဖြစ်သည်။ ထိုနယ်နိမိတ်မှသည် တောင်
ဘက်ဆီသို့ ဆက်သွားမည်ဆိုပါက
တောင်ပေါ်ရှိ ရွှေမြင်တင်စေတီတော်ကို
ဦးစွာဖူးတွေ့ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
ကို တွေ့ရမည်။ ဆက်သွားလျှင် တောင်
ခြေသော ကြာဒူးရွာ၊ ယင်းတောင်ဘက်
တွင် ရွှေရင်ဆို့ရွာကလေးကို တွေ့ရမည်။
ယခင်က ကွမ်းအုံဟု ခေါ်သော်လည်း
ဆိုရွာကလေးမှ မော့ကြည့်လိုက်လျှင်
တောင်တက်လမ်းမှာ ရင်ဆို့စရာဖြစ်၍
ဆွရင်စို့ဟု ခေါ်ကြသေးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်တာဝန်
ဖြင့် ထိုဒေသသို့ ရောက်ပါက ကျွန်ုပ်
ခင်ကြီး၏ မိတ်ဆွေ ဦးတင်ရ၏အိမ်
တွင် တည်းလေ့ရှိသည်။ ဦးတင်ရမှာ
အသက် ၉၀ ခန့်မျှရှိပြီဖြစ်သော်လည်း

ကျန်းမာရေးကောင်းပြီး ကွမ်းတမြစ်ဖြင့်
အလွန်စကားပြောကောင်းသော ရှေ့မှီ
နောက်မှီ အဘိုးကြီးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်
စာရေးဝါသနာပါမှန်း သိသော ဦးတင်ရ
က တစ်နေ့တွင် . . .

“မောင်ရင်လေးက စာရေး
ဝါသနာပါသလို ဘကြီးလည်း ဝါသနာ
တော့ အရှိသား။ သို့ပေမယ့် အသက်
က ထောက်လာပြီကွယ်။ စိတ်သွားရာ
ကိုယ်မပါနိုင်တော့ဘူး။ အဲ . . . တစ်ခု
တော့ရှိတယ်ဗျ။ ဘကြီး သိထားတဲ့
အကြောင်းလေးတွေက စာရေးခိုကောင်း
ရင် ရေးမလား” ဟု မေးလေသည်။
ကျွန်ုပ်ကလည်း ရေငတ်စဉ် ရေတွင်းထဲ
ကျသလိုဖြစ်၍ ပြောပြရန် အလော
သုံးဆယ်ပြောရ၏။ ကျွန်ုပ် ယခုတင်ပြ
မည့် ဇာတ်လမ်းမှာ ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုး
ဖြင့် ပြောပြနေသော ဘကြီးဦးတင်ရ
ပြောသည့်အတိုင်း တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်
ပေသည်။

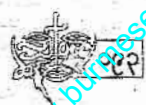
(၂)

အိမ်ခြေ ၃၀ မျှသာရှိသည့်

ရွှေရင်ဆို့ရွာကလေး၏ အရှေ့မြောက်
ဘက် နှစ်မိုင်ခန့်အကွာတွင် ဧရာဝတီ
မြစ်ကမ်းနံဘေးရှိ ကရင်စုရွာရှိသည်။
ကရင်စုရွာတွင် မောင်ပွင့်၊ မဆင့်၊ မတင့်
မမြင့်တို့ မောင်နှမလေးဦးသည် တောသူ
တောင်သားများပီပီ ရိုးသားစွာ အသက်
မွေးကြသူများဖြစ်သည်။ မောင်ပွင့်၊ မဆင့်
မတင့်၊ မမြင့်ဟု ကြီးစဉ်ငယ်လိုက်ဖြစ်
ပြီး မဆင့်ကို အဆင့်၊ မတင့်ကို မညီမ
ငယ်၊ မမြင့်ကို မချစ်ပုဟုလည်း ချစ်စနိုး
ခေါ်ကြသေးသည်။ မချစ်ပု မမွေးသေးခင်
အငယ်ဆုံးဖြစ်သော မညီမငယ်ကို
မိဘများက အလိုလိုက်ထားသည်
မှန်သော်ငြား လည်း မညီမငယ်သည်
အရွယ်နှင့် မလိုက်သောစကားများကို
ပြောတတ် သည်။

“ငါက ကျီးတောင်မှာ စောင့်
တာ။ မောင်ကြီးက အကောက်တောင်
မှာ စောင့်တာ။ ငါက ခဏလာတာ။
ပြန်သွားရမယ်”

မိဘများက သင်ကြားထား
သဖြင့် လေးနှစ်အရွယ်ရှိ မညီမငယ်
သည် “ရှင်၊ ကျွန်မ” စသည်ဖြင့် ပြော
တတ်သော်လည်း အကောက်တောင်၊

ကျီးတောင်များအကြောင်းကို ပြောမိပြီ ဆိုလျှင် “နင်၊ ငါ” ဟုလည်းကောင်း၊ မောင်ကြီးဟုလည်းကောင်း မသင်ဘဲ ပြော တတ်သည်။ အလှမ်းမဝေးသည့် အကောက်တောင်အကြောင်းကို ပြော နေသည်မှာ မဆန်းကြယ်လှသော်လည်း အလှမ်းဝေးသည့် “ကျီးတောင်၊ မောင် ကြီး”ဆိုသော အသုံးအနှုန်းများကြောင့် ကြားသူများက ဆန်းကြယ်ထူးခြားသူ လေးဟု သတ်မှတ်ကြသည်။

“ကျီးတောင်က ဘယ်မှာလဲ” စမ်းသပ်သလိုနှင့် အမှတ်တမဲ့မေးကြ သည်။ ရွာ၏ အနောက်မြောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး...

“နင်တို့ မသိဘူးလား။ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့လေ”

ထိုသို့ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြန် ပြောတတ်ပြီး ကျီးတောင်မှာ သူတို့ရွာ ၏ အနောက်မြောက်ဘက်တွင်ရှိနေ သဖြင့်လည်း အံ့သြကြသည်။ မညီမငယ် က တစ်နေ့တွင် မိဘများအား ကျီး တောင်လိုက်ပို့ရန် ပူဆာသည်။ ကလေး ပြောသောစကားဖြစ်သည့်ပြင် မိုးတွင်း ကာလဖြစ်နေသဖြင့် အလုပ်များနေကြ

သူ မိဘများက အလေးမထားခဲ့ကြ။ မညီမငယ် အပြင်းစွာတောင်းဆိုသည်။ ဟုပျာ သလဲဖြစ်သော မိဘများက ဆရာ ခေါ် ပြီး ကုသည်။ မသက်သာရုံမက ပိုဆိုး လာသည်။ တိုက်ဆေးကိုလည်း မသောက်သည့်အတွက် မိဘများ ခြေ မကိုင်မိ လက်မကိုင်မဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“ကျီးတောင်ကိုလိုက်ပို့၊ ကျီး တောင်ကို လိုက်ပို့” ထိုစကားကိုသာ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနေသဖြင့် မိဘများ

မနေသာတော့။ သွားရန်စီစဉ်ကြသည်။ နောက်နေ့နံနက်တွင် လှေဖြင့် ထုံထုံ ထုံးဘိုမှတစ်ဆင့် ကျီးတောင်သို့။

လှေငှားပြီးပြီဟု သိ၍လာ တော့ မသိ။ ထိုည အတန်ငယ်သက် သာသည်။ နောက်နေ့နံနက်တွင် မိဘ နှစ်ဦးစလုံးက တူးထားသော လှေသစ် ကြီးနှင့်အတူ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လှေခေါ် ရောက်တော့...

“ဘုရားတွေ တွေ့တော့မယ်၊ မျောက်တွေလည်း မြင်ရတော့မယ်၊ အော်မ”

မိခင်ကို မဆင့်တို့ခေါ်သလို ခေါ်၍ ပြောသည်။ နံရံကပ်ရုပ်ပွားတော်များ တွေ့သည့်အခါ ဦးချသည်။ ပြီး-

“ဒီတောင်ပေါ်မှာ သိုက်ရှိတယ်၊ နော် အော်မ”

ဤကဲ့သို့ ထူးထူးခြားခြားသော နေသည့် မညီမငယ်လေးအား ဆရာ သမားကြီး မအံ့သြ၍မနေနိုင်တော့သည့် မှာ မဆန်းပါ။ ထုံးဘိုရောက်တော့ သူတို့ လျင်ခရီး ဆက်ခဲ့ကြသည်။ ကျီးတောင် နှင့် ထုံးဘိုမှာ အတော်ဝေးသည်။ သူတို့ ငယ်၏ ကျန်းမာရေးဖြစ်နေသဖြင့် အ

ခဲလာခဲ့ကြရာ အခက်အခဲမရှိ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

(၃)

ကိုးတောင်ပေါ် ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ မည်မငယ်လေးလည်း အကောင်းပကတိ ဖြစ်နေပြီ။ “နင်တို့ အပြောအဆိုသတိ ထားကြ” လူကြီးသဖွယ် ပြောပြီး ဟိုဟို ဒီဒီ လျှောက်ကြည့်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စူးစမ်းသလို တော်တော်ကြာအောင် ရပ်နေတတ်သည်။ သစ်ပင်ကြီးကြီးတစ်ပင် ရှေ့နားတွင် မညီမငယ် ရပ်လိုက်သည်။ ပြီး စကားပြောသလို ပါးစပ်က ထွက်နေသည်။ ခေါင်းခါသည်။ ခေါင်းညိတ်သည်။ မိဘများကတော့ အနီးကကြည့်နေကြရသည်။ မျက်ရည်ကျလာသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ နောက် မိဘများအား ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ရှောက်ပြန်လှည့်ပြီး ပါးစပ်က လှုပ်နေပြန်သည်။ အတန်ကြာသောအခါ ခေါင်းညိတ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် မညီမငယ်ကပင် ရှေ့နားဆောင်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြသည်။ “အပြောအဆို သတိထားကြ” ဟု ပြောထားသဖြင့် မမေးရဲသောမိဘများသည် လှေ

နှင့်ပြန်လာပြီး အကောက်တောင်တောင်ဦးရောက်မှ မေးရဲတော့သည်။ ကိုးတောင်နယ်နမိတ် လွန်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

“သမီးလေးရယ်၊ ဟိုမှာ ဘာတွေပြောနေတာလဲကွယ်။ အစ်မတို့စိတ်ထဲမှာ ရှင်းအောင် ပြောပြကွယ်”

မိခင်ကြီးက မျက်ရည်စစ်ဖြင့် မေးရှာသည်။ ဝဿန်ကာလ၏ ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် ညိုမှိုင်းနေသည်။ ညီမငယ်လေး၏ မျက်နှာသွင်ပြင်ကလည်း ညိုနေသည်။ မှိုမှိုင်းနေသည်။ နောက် မျက်ရည်ကျသည်။ ပြီးတော့ ခပ်တိုးတိုးဖြေသည်။

“ငါ့ကို ပြန်ခေါ်နေပြီ၊ ငါပြန်ရတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတောင်းပန်ခဲ့တယ်။ * * * * ပြန်ရမှာ” တဲ့။

(၄)

အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ မချစ်ပုကလေးသည်ပင် အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်နေပြီ။ အိမ်ထောင်ကျကြပြီဖြစ်ရာ အသီးသီး ရေကြည်ရာ မျက်နှာ ရှာခဲ့ကြသည်။ မညီမငယ်က ကိုချစ်မွေး၏ ရွာ ရွှေရင်ဆိုသို့ ယောင်နောက်ဆံထုံး

ပါခဲ့ပြီ။ ကျန်သူများက ကရင်စုတွင်ပင် ကျန်ခဲ့ကြသည်။

ငယ်ငယ်က စိတ်ထဲတွင်ပေါ်လာသမျှ ပြောခဲ့သည်ထင်သည်။ မညီမငယ်က ကိုးတောင်အကြောင်း မပြောတော့။ များသောအားဖြင့် သူမကသည့် အိမ်မက်များအကြောင်း ကိုချစ်မွေးကို ပြန်ပြောတတ်သည်။ ထိုအိမ်မက်ကိုလည်း ထိုညတွင်း ချက်ချင်းပြောလေ့ရှိသည်။

တစ်ည...

“ကိုမွေး... ကိုမွေး... ထပါဦး” ကိုမွေး အလန့်တကြား ထိုင်မိသည်။ ပင်ပန်း၍ အိမ်မောကျနေသည်ကို နိုး၍ ကိုချစ်မွေး စိတ်တိုမိသည်။

“ကျုပ်တို့ရွာထဲကို တောကောင်ကြီးဝင်လာတယ်။ အဲဒီအကောင်ကြီးကို လူတစ်ယောက်က သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်အိမ်မက်လေ။ ဒါပေမဲ့ တောကောင်ဆိုတာ ရွာထဲမဝင်ကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ ရွာပျက်တတ်တယ်တဲ့။ ကျုပ် ကြားဖူးတယ်။ ကျုပ် ဒီရွာမှာ မနေချင်ဘူးတော်။ တော်က အလုပ်သွား။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရ

တာ။ နော် ကိုမွေး ပြောင်းကြရအောင်”

ကိုချစ်မွေးက မညီမငယ်အား
မပြောင်းလိုကြောင်း အကျိုးသင့်
အကြောင်းသင့် ပြောကာ တားမြစ်ခဲ့
သည်။ သို့ရာတွင် မနေရဲပါဟု ပြော
နေသဖြင့် မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင်
ကရင်ရှာသို့ သူတို့ ပြောင်းခဲ့ကြသည်။
မညီမငယ် အလိုကျ ပြောင်းခဲ့ရသည်
ဖြစ်ရာ စိတ်ချမ်းသာနေသော မညီမ
ငယ်မှာ ကျန်းမာရေးကောင်းပြီး လူက
လည်း ဝမ်း လှနေသည်။ ကလေးလည်း
မရှိတော့ စီးပွားရေးကလည်း ကောင်းပြီး
လှူနိုင်တန်းနိုင်ခဲ့သည်။ ဘာသာရေးကို
တစ်စိုက်မတ်မတ် လုပ်နေသည့်အပြင်
အလှူအတန်း ရက်ရောလွန်း၍ ဟတ်ဝန်း
ကျင်ကပင် ချီးမွမ်းကြသည်မှာ မညီမ
ငယ်မှ ဒေါ်ညီမငယ်ဖြစ်သည်အထိ ဖြစ်
သည်။

“ကိုမွေး...ထပ်ဦးတော့။ ကျွန်ုပ်
အိပ်မက်အကြောင်း ပြောချင်လို့”

စိတ်မပါသော်လည်း ဦးချစ်မွေး
နားထောင်မိသည်။ ဒီတစ်ခါ အိပ်မက်
က တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ အရပ်က ရှားရှား
ပါးပါးဖြစ်သည့်အထိ မြင့်မားသည်။ ဖြူ

ဆွတ်နေသောဆံပင်၊ မုတ်ဆိတ်၊ နှုတ်
ခမ်းမွေး၊ မျက်ခုံးမွေးများရှိသည့် လူကြီး
တစ်ဦးက-

“သမီးတော် အချိန်တန်ပြီကွလှ၊
သမီးတော်ဟာ ဘဝတစ်တာဝန် အကြီး
မကျေသေးဘူးကွယ်။ အဲဒီဘဝတုန်းက
သမီးတော်က ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးကွလှ
သမီးတော်ဟာ လူနာတစ်ဦးကို ဆေးကု
ပေးတာမှာ မေတ္တာမထားဘဲ ကုလိုက်
တော့ ဆေးမှားပြီး လူနာ အသက်ဆုံးရှုံး

ခဲ့တယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို ဒီဘဝမှာ သမီး
တော် ဆပ်ရမယ်။ ဆပ်ဖို့အချိန်ရောက်
ပြီး သမီးတော်”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပြောပြီး
တောင်ဝေးကြီးထောက်ကာ ပျောက်
သွားသည်။ ကြားရသည့်အိပ်မက်မှာ
ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ဖြစ်နေသည့်အတွက်
ဦးချစ်မွေး ပြုမိသည်။ စိတ်ကို ချုပ်တည်း
၍ ပြန်အိပ်သော်လည်း ဒေါ်ညီမငယ်
အိပ်မပျော်တော့ပါ။

နံနက်လင်းသောအခါ ရွှေမြင်
တင်ဆရာတော် ကြွလာခိုက်ဖြစ်၍
အိပ်မက်ကို လျှောက်မိပြန်သည်။

“အိပ်မက်ဆိုတာ သွေးထေး
ခြောက်ခြားရင် မက်တတ်တယ်။ စိတ်က
ရံရံလည်း မက်တတ်တာပဲ ဒကာမကြီး
ဘုရားတရားကိုသာ မမေ့နဲ့ပေါ့”

ဆရာတော်၏ မိန့်ကြားမှုနှင့်
ဦးဘိုးထွန်း၊ ဦးမောင်သွင်တို့ကလည်း
အားပေးမှုများကြောင့် ထင်သည် မေ့မေ့
ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

(၅)

ယနေ့လည်း အရက်ဆွပ်ရုံ

ရဦးမည်။

နေ့တိုင်းလိုပင် ဧဒေါ်မယ် အိပ်ရာကထွက်သည်။ လည်ပင်းကနာပြီး ဟိုဘက်သည်ဘက် မလှည့်နိုင်ဖြစ်နေ၍ မချက်တော့ဘဲ ဦးချစ်မွှေးကိုသာ ချက် ခိုင်းလိုက်သည်။ ဧဒေါ်မယ် ဟိုတွေး ဒီတွေးဖြင့် မိုးလင်းခဲ့သည်။

အုံးလွဲလွင် ခေါင်းအုံးဖြင့် ရိုက် ရသည်ဟု ကြားဖူးသော ဧဒေါ်မယ် သည် ဧဒေါ်ချစ်ပုအိမ်ဘက်သွားပြီး ခေါင်း အုံးဖြင့် ရိုက်ခိုင်းသော်လည်း မရခဲ့။ ဧဒေါ် မယ်မယ်က ကလေးတစ်ဦးကိုခေါ်လိုက် ပြီး သူက အိမ်တိုင်ကိုမှီကာ ထိုင်လိုက် သည်။ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တက်နင်းခိုင်း လိုက်ရာ သက်သာသွားသည်။ ရှင်းရှင်း လင်းလင်း ပျောက်စေရန် နေ့လယ်ပိုင်း တွင် တစ်ခါ နင်းခိုင်းပြန်သည်။ သည် တစ်ခါတွင်ပင် မည်သို့ အဆင်မသင့်သည် မသိဘဲ ပခုံးနှစ်ဖက်မှသည် တစ်ကိုယ် လုံးစီ ကျဉ်ဆင်းသွားသည်။ မျက်နှာများ မှအစ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပုရွက်ဆိတ်က လေးများ ဝိုင်းအုံ့ကိုက်သလို ခံစားနေရ သည်။ ပေါ့စေလို၍ ကြောင်ဆေးထိုးမှ ပိုလေးနေပြီ။ အနီးဝန်းကျင်မှ အနီမသည့်

များ ဆရာများခေါ်သည်။ မရ။ ရန်ကုန် မြို့ကြီးထိသွားပြီး ကောင်းပေဆိုသော ဆေး ကောဉ်ပေဆိုသော သမားတော် ကြီးများနှင့် ကုသည်။ ငွေကြေးပူပင် စရာမလိုသော ဦးချစ်မွှေးက ငွေကိုပုံ၍ ဝန်းသည်ကို ကုသသည်။ လန့်ချိ၍ ရန်ကုန်တွင်နေကာ ကုနေသော်လည်း အချည်းနှီးသာဖြစ်ခဲ့သည်။ ငွေလည်းကုန် အသံလည်းပြာတော့ မတတ်နိုင်တော့။ ရွာကိုပြန်ခဲ့ရသည်။

ရွာကိုပြန်ခဲ့ရသော်လည်း ဦး

ချစ်မွှေး အားမလျော့ပါ။ ကုနိုင်မည့် ဆေး ဆရာကို မြို့တစ်မြို့တွင် သတင်းကြား၍ သွားပင့်သည်။ ထိုဆရာနှင့်ကုသည့်အခါ သက်သာသွားသည်။ ဦးချစ်မွှေး ယခုမှ ပင် “ဟင်း” ချနိုင်တော့သည်။ ဦးချစ် မွှေး ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး ဖြစ်စပြုပြီ။ ဧဒေါ် မယ် ထမင်းဟင်းကိုပင် ချက်နိုင်လာ သည်။ ဆရာကမူ ၈ ရက်၊ တစ်ပတ် လာကုနေ၍ ဦးချစ်မွှေးလည်း အလုပ်များ ပြန်လုပ်နိုင်ပြီ။ ကျေးဇူးကြီးသည့် ဆရာ အား ဦးချစ်မွှေးက ခြေဆုတ်လက်နယ် ပြပေးရှာသည်။ ဒီနေ့ ဆရာကြီးလာမည်။ ဦးချစ်မွှေးက အလုပ်သွားနေ၍ မရှိ။ ခါ တိုင်လိုပင် ဆေးကုသည်။ ဆေးထိုသည်။ ဆေးတိုက်သည်။ ဆရာကြီး ယခင်တစ် ပါတ်လာစဉ်က-

“ယခုတစ်ပတ် ကုပြီးလျှင် နောက်ဆက်ကုဖို့ မလိုတော့”

ဟု ဦးချစ်မွှေးကို ပြောသွား သည်။ မှန်ပါသည်။ ဆက်ကုရန်မလို တော့ပါ။ ဆေးထိုးအပ်ပင် မအုပ်ရသေး ခင် ဧဒေါ်မယ် အသက်ရှုပ်သွားပြီ တည်း။

ဘယ်အချိန်က ပတ်ဝန်းကျင်
မသိအောင် လစ်ပြေးသည်မသိ။ ဦးချစ်
မွှေး ပြန်လာသည့်အခါ ဒေါက်တာရမ်းက
မရှိတော့။ အသက်မဲ့နေပြီဖြစ်သော ဒေါ်
ညီမငယ်မှာ အသားများပြာနန်းပြီး အေး
စက်တောင့်တင်းနေချေပြီ။

မညီမငယ် ကလေးဘဝက
ပြောခဲ့ဖူးသည့် “ငါက ကျွဲတောင်ကိုပြန်
ရမှာ ဘိုးဘိုးကို မနည်းတောင်းပန်ထား
ရတာ။ ဒါပေမဲ့ အသက် (၆၀) ပြည့်ရင်
တော့ပြန်ရမယ် မရတော့ဘူး” ဟူသော
ငယ်စဉ် ကလေးဘဝက စကားကိုပင်
ယုံရမည်လား သို့မဟုတ် ယခင်ဘဝက
ဆေးဆရာကြီးဖြစ်ခဲ့ပြီး ဆေးကုရာတွင်
မေတ္တာမထားဘဲ ကုလိုက်ရာ ဆေးလွဲ
မှားပြီး လူနာမှာ မသေသင့်ဘဲ သေဆုံး
ခဲ့ရကြောင်း။ ထိုဝင့်ကြွေးရှိနေသေး
ကြောင်း။ ထိုအကြွေးကို ယခုဆပ်ရမည်
ဖြစ်ကြောင်း။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ပျိုလှယ်ပြီး
ပြောသွားသည်ဆိုခြင်းကိုပဲ လက်ခံရ
မည်လား မပြောတတ်ပါ။ တစ်ကိုယ်လုံး
ပြာနန်းလျက် ဒေါ်ညီမငယ် သေဆုံးသွား
သည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ထူးထူးခြား
ခြားသိရသည်မှာ ဒေါ်ညီမငယ် သေဆုံး

သည့်နေ့က အသက် ၆၀ ပြည့်သောနေ့
ဖြစ်နေသည်။ “ဒါပေမဲ့ ငါတောင်းပန်ခဲ့
တယ်။ အသက် ၆၀ ပြည့်တဲ့နေ့ ပြန်
ရမှာ” ပြောခဲ့သည် မဟုတ်လား။

မြန်မာရာဇဝင်တွင် နန်းတွင်
အရေးတော်ပုံကြီးကြောင့် ဘုရင်၏
အမျက်တော်ရှုမှုကို နန်းမတော်မယ်နု
ခံခဲ့ရသည်။ မလွဲမသွေ အပြစ်ဒဏ်ခံရ
တော့မည်ဖြစ်၍ မယ်နုက ဆရာတော်
ဦးဖုန်ကို လျှောက်ထားပြီး ပြစ်ဒဏ်မ
လွှတ်ကင်းရေး ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့ရာ
တွင် “မိနု... အကြွေးရှိရင်ဆပ်” ဟု
သာ တိုတိုမိန့်ကြားခဲ့ကြောင်း သာဓက
ရှိပေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ အကြွေးရှိလျှင်
ဆပ်ရပေမည်။ ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။
ဪ... ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း၊ ဆက်ဆံ
ခြင်းက ကွေ့ကွင်းနောက်ဆုံးပါတာကား
ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးအား အဆင့်
ဦးခိုက်လျက်...

မွေးရပ်မြေအား
သတိရလွန်းစွာဖြင့်
ကိုရဲ (ဥပဇေ)

မြတ်တတ်ပါသည်

မှတ်ဗျာစာအုပ်

စာအုပ်အတွက် (မိတ္တီလာ)

ကြည်ကြည် တစ်ယောက်
ငှက်ပျောပင်များ၊ ငှက်ပျောတောများကို
တွေ့တိုင်း လွန်ခဲ့သော ၈ နှစ်ခန့်က တွေ့
ကြုံဆုံခဲ့ရသော ကြောက်ရွံ့ထိပ်လန့်ခဲ့ရ
သည် ရင်ဖိုစရာအဖြစ်တို့ကို ပြန်မြင်
ယောက်နေမိပါတော့သည်။

ကြည်ကြည်၏ ယောက်ျားမှာ
စစ်မှုထမ်းအကြပ်ကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်
ခါ။ မိတ္တီလာတပ်မှ ရန်ကုန်စစ်ရုံးသို့
ပို့စတင်ပါ၍ ပြောင်းရွှေ့ရသော အချိန်က
ဖြစ်လေသည်။

“ကြည်ကြည်ရေ ပစ္စည်းတွေ
သိမ်းတန်သာသိမ်းတော့ ကိုယ်တို့တစ်
ပတ်အတွင်း ရန်ကုန်ပြောင်းရမယ်”

ကြည်ကြည် ယောက်ျား
အကြပ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုသီဟက
ကြည်ကြည်အားပြောရင်း ဆော့ကစား
နေသည့် သားစစ်ငြိမ်းနှင့် သမီးအိမ်ငြိမ်း
မေတို့အား လုပ်ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

“သားနှင့်သမီး လာကြဟေ့”

ကလေးနှစ်ယောက် ပြေးလာ
တော့ ပွေ့ဖက်ခါ သူတို့မိသားစုလေး
ရန်ကုန်မြို့မှာ ဘယ်လိုနေကြရမလဲ
ကိုသီဟ တွေးနေမိပြန်သည်။

“ကြည်ကြည် ကိုယ်တို့လော
လောဆယ်တော့ အိမ်ခန့်ရဦးမှာ မဟုတ်
ဘူး”

ရန်ကုန်ကိုလည်း ကိုသီဟ
အညာသား ရုံးကိစ္စဖြင့် ခဏတစ်ဖြတ်
သာ ရောက်ဖူး၍ မိသားစုလေးအတွက်
စိုးရိမ်သလို ကြောက်သလို ဖြစ်နေပြန်
တော့သည်။

ကိုသီဟရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာ
တွေ ကြည်ကြည်ရိပ်မိနေလို့ ကိုသီဟ
ရယ် စိုးရိမ်ပူပန်မနေပါနဲ့ ကြည်ကြည်
မေမေတို့ ညီမလေးတွေ ရှိနေတာဘဲ
သူတို့နှင့် အိမ်မရသေးခင်ပေါင်ပြီး မေမေ
တို့စီမှာ ခဏနေကြတာပေါ့။ သူတို့မှာ
ပြင်ဆင်ချိန်မရ ဖြန်းစားကြီး ရန်ကုန်ကို
ပြောင်းကြရသည်။

ကြည်ကြည်မေမေ အိမ်အပြင်
တွင် ကြည်ကြည်၊ ရီရီ၊ နီနီ၊ သီသီ၊ သမီး
၄ ယောက်အပြင် သားကြီးနှစ်ယောက်
ဘုန်းနိုင်နှင့် ဘုန်းလှိုင်တို့မှာ အလုပ်ကိုယ်
စီနှင့် ရန်ကုန်တွင် အခြေချနေကြသည်။
ရီရီနှင့်နီနီက ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများ ဖြစ်ကြ
သည်။ ညီမအငယ်သီသီက ကျောင်းပြီး၍
အမေမှာအဖော်မရှိသည်အတွက် အမေ

နှင့် အိမ်မှာနေရသည့် ကြည်ကြည်တို့
အဖေမှာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဖြစ်၍
ဆုံးသွားသည်မှာ ၅ နှစ်ရှိနေပါသည်။
မိသားစုများမှာလည်း ရန်ကုန်တစ်
မဟုတ် နယ်မှဖြစ်ကြသည်။

ကြည်ကြည်တို့ မိခင်ညီမများမှာ
မြောက်ဥက္ကလာ၊ တံတားလေးဘူတာ
အနီးရှိရပ်ကွက်တွင် နေကြသည်။
ရန်ကုန်ထုံးစံအိမ်မှာ တစ်လုံးချင်းဖြစ်
လေပြားကျဉ်းပါသော်လည်း ကိုသီဟတို့
မိသားစု ရန်ကုန်ရောက်ကြလျှင် မိသား
များဖြစ်ကြ၍ တစ်ယောက်အခက်အခဲ
တစ်ယောက်ကူညီကြရင်း အိမ်ကွင်း
လေးများပဲ ဖြစ်သလိုနေကြရတော့သည်။

ကြည်ကြည်မေမေတို့ ငှားရမ်း
နေသော အိမ်၏အရှောက်တွင် ကြီးမား
သော ခြံကြီးတစ်ခြံရှိပါသည်။ အိမ်ပိုင်ရှင်
မှာ ထိုခြံကြီးတင်မက ယခုလူတို့နေသော
အိမ်ပိုင်ဆိုင်ပြီး ကြည်ကြည်တို့လမ်းထဲ
တွင် အရက်ဆိုင်နှင့် ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ထား
ကြပြီး ဟိန္ဒူလူမျိုးများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကြည်ကြည်တို့ ရပ်ကွက်ထဲ
စံပယ်လမ်း၊ နှင်းဆီလမ်း၊ သရဖီလမ်း၊
ဂန်းဂေါ် ပိတောက်၊ သဇင်စသည့်ဖြင့် ယံ

အမည်များနှင့် ဖြစ်ကြ၍ သူတို့လမ်းက
 အတ္တလမ်းဖြစ်ပြီး မြောက်ဥက္ကလာ
 တံတားလေးဘူတာနှင့် ၃ လမ်းဝေးသည်။
 ကြည်ကြည်တို့မိသားစု နေသောအိမ်မှာ
 ချီမြိုင်လုံးကြီးနှင့် နီး၍ အရှောက်ခြံ
 ကြီးလမ်းကြားလေးပဲ ခြားသည်။ ခြံကြီး
 အတွင်းဝယ် တံတစ်လုံးရှိ၍ သရက်၊
 အလကာ၊ ဩတ၊ ပိန္နဲ၊ ဒူးရင်း၊ ဖောင်း
 ထူး၊ မရင်း၊ ပိတောက်၊ ငှက်ပျောစသည့်
 သီးနှံပင်များမှာ ရာသီအလိုက်သီးကြ
 သည်။ ခြံကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းလှ၍ စည်း
 နီးအဖြစ် ပုဏ္ဏရိုက်ပင်တွေ ပတ်လည်
 ချိတ်ထားပြီး ကြည်ကြည်တို့တက်က အိမ်
 ခံတွေက ပုဏ္ဏရိုက်အတန်းသာခြား၏။
 အိမ်ငှားများ ရေခဲရန်ရောင်းရသော
 အတွင်းတစ်တွင်းကို အရှောက်ခြံနှင့်
 အိမ်ငှားခြံကြားတွင် ထားရှိ၍ ရေလိုက
 ကြည်ကြည်တို့အရှေ့ခြံစပ် သွားခပ်ရ ချီ
 ခ သုံးရသည် ရေတွင်းဆိုခြား ရေပေါ်စွာ
 ဆွက်ရှိသဖြင့် ၃ တောင်လောက်သာ
 ခက်ပါသည်။ မိုးတွင်းဆိုရော ၁ တောင်
 ဆောက်ထိ တက်လာတတ်ပြီး ရေတွင်း
 ဆတ်လည်၌ ငှက်ပျောတောကြီးက
 ခံမည့် ဖိကြမ်း နံသာပုဂံပျော့စုံ စိုက်

ထားပါသည်။

ကြည်ကြည်တို့ မိသားစုလေး
 ရန်ကုန်ရောက်တာ ၂ လရှိပါပြီ။ တစ်နေ့
 ကြည်ကြည်နှင့်သီသီ ညီမနှစ်ယောက်
 တံတားလေးဘူတာနှင့် တည့်တည့်
 လမ်းမကြီးတံတားလေး ရှေးရိုး၏။ ထိုရှေး
 သို့သွား ရှေးနေ့စဉ် ဝယ်လေ့ရှိသည်။
 ညနေရှေးဖြစ်ပြီး အမဲသား၊ ဝက်သား၊
 ကြက်သား၊ အသီးအနှံများ အစုံအလင်
 ပေါများ၍ ဝယ်လိုကောင်းလှသည်။
 အလွန်လည်း ရှေးဝယ်သူများနှင့်
 စည်းကားလှပေသည်။

မြောက်ဥက္ကလာရှေး အသစ်
 ကြီး မဆောက်မီက ဖြစ်သည်။
 ကြည်ကြည်နှင့်သီသီတို့ မနက်ဖယ်ခိုဖြင့်
 ကိုယ့်ဟာက စစ်ရုံသွား ကြည်ကြည်ညီမ
 နှစ်ယောက် ရိပ်နှင့်နီနီတို့က ဟိုတယ်က
 လာကြသောကားဖြင့် စောစောသွားကြ
 ရသဖြင့် မနက်ရုံသွားသူတွေ ထမင်းချိုင့်
 တွေအတွက် အသား၊ ငါး၊ အသီးအနှံ
 တို့ကို ညနေ ၄ နာရီ၊ ၅ နာရီဆို နေ့စဉ်
 ထိုရှေးကို သွားရောက်ဝယ်နေကြဖြစ်
 သည်။ သူတို့နေသော အတ္တလမ်းထိပ်က
 မသွားကြပါ။ အရက်ဆိုင်တွေ ရှေးဆိုင်

တွေနှင့် လူတွေရှုပ်၍ သူတို့လမ်းနောက်
 ဘက်ကသွားပြီး ဂျီမြိုင်လုံးကြီးဘေးက
 လမ်းကလေးအတိုင်း သွားကြလျှင် ၃
 လမ်းကျော်လျှင် တံတားလေးဘူတာကို
 ဖြတ်ကာလမ်းမကြီးပေါ်က လမ်းဘေး
 တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ရှေးကြီးမှ ဝယ်ကြ
 သည်။

ကြည်ကြည်တို့ ညီမနှစ်ယောက်
 ဂျီမြိုင်လုံးကြီး ဘေးကဖြတ်လာစဉ်
 အသုဘချလာပြန်သည်။ ကြည်ကြည်တို့
 နေသော အတ္တလမ်းနှင့် ၈ လမ်းကျော်
 တွင် သင်္ချိုင်းလေး တစ်ခုရှိ၍ပင်
 ကြည်ကြည်တို့ ရှေးရောက်လျှင် နံနက်
 စားအတွက် အမဲသား ၅၀ သား၊ ၂ ထုပ်
 ငါး ကန်စွန်းရွက်၊ ခရမ်းချဉ်း စသည့်
 လိုအပ်သမျှလျှောက်ဝယ်ကြရာ ခြင်ပြည့်
 သွားပြီးအမဲသား ၁ ပိဿာအား ခြင်းမှာ
 မထည့်ဘဲ ကျွတ်ကျွတ်အိပ်နှင့်ထည့်
 လိုက်ကာ လာလမ်းအတိုင်းပြန်လာကြ
 ပါတော့သည်။ သူတို့ အိမ်ရောက်တော့
 ညနေ ၅ နာရီပင် ထိုးနေပြီး ရံသားတွေ
 တောင် ပြန်လာကြပြီး ကြည်ကြည်တို့
 ညီမနှစ်ယောက် ညစာအတွက် ငါးများကို
 ချိုင့်ရည်ဟင်းများ ချက်ကြ၏။ အမဲသားတွဲ

၂ တွဲအား ဟင်အိုးများတည်ပြီးမှ ကိုင်
ကြရန် အိုးထဲထည့်ထားလိုက်ပြီး။
ကြည်ကြည်က...

“ညီမရေ...မမရေတွင်းဘက်
သွားပြီး အမဲသားတွေရေဆေး လိုက်မယ်
နော်”

ကြည်ကြည်တစ်ယောက် လုပ်
စရာရှိတာလုပ်ကိုင်ပြီး နာရီကြည့်လိုက်
တော့ ၆ နာရီကျော်နေပြီ။ အမှောင်သန်း
နေပြီဖြစ်၍ အမဲသားများကို ခုတ်ထစ်ခါ
အန်အိုးတွင်းထည့် ဇလုံတစ်လုံးနှင့်အတူ
ရေဆေးရန် အရှောက်ခြံက ရေတွင်းဆီ
သို့ လာခဲ့ပါတော့သည်။ အမဲသားတွေကို
ရေဆေးလို့မပြီးခင် ရေထပ်ခပ်ရန် ဘာလီ
ပုံး သံပုံးလေးကို ကြိုးတပ်ထားတဲ့ ရေပုံး
လေးဖြင့် ရေတွင်းမှာ ကုန်းပြီးအခပ်
ရေတည်တည်မှ မဲမှောင်နေသော
ငှက်ပျောတောကြားမှ မည်းမည်းရည်ရည်
သတ္တဝါကြီးလိုလို လူမည်းမည်းကြီး
သတ္တန်တစ်ခုက သူ့ရှောညည်တည်ကနေ
သူ့နောက်ကို ဝင်လိုက်သလိုမို့ သတိရှိတဲ့
ကြည်ကြည်တစ်ယောက် ရေမပါသေးတဲ့
ပုံးကို ရေတွင်းထဲမှ ပြန်ဆွဲယူလိုက်ခါ။
ပုံးဖြင့် တွေ့ရာကို နောက်လှည့်ရမ်းသန်း

ရိုက်လိုက်ရင်း ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂိဇ္ဈမိ၊ ဓမ္မ
သရဏံ ဂိဇ္ဈမိ၊ သံဃာသရဏံ ဂိဇ္ဈမိ
လို့လည်း ရွတ်ဖတ်ရင်း ကြက်သီးတွေ
တဖြန်းဖြန်းထပြီး ဆံပင်တွေထောင်
သွားသလိုဖြစ်တာ သတိထားမိတယ်။
ကြည်ကြည်ဟာ ဖေဖေဆုခင်ငယ်ငယ်
လေးကတည်းက...

“သမီး...သရဏံ ၃ ပါးကို
သတိရတိုင်း ခရီးသွားတိုင်း မနက်သင်း
တိုင်း ထမင်းစားတိုင်း ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း
မပြတ်ရွတ်နေရမယ်လို့ သင်ထားခဲ့လို့
အမြဲ ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃာ လို့အမြဲ သတိရ
တိုင်းရွတ်လေ့ရှိတယ်။ ယောင်ရင်တောင်
ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃာရယ်လို့ ယောင်တတ်
တယ်။ ဖေဖေဆုတာ ၅ နှစ်ရှိပေပြား
အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ်လျက်ရှိတဲ့ အကျိုး
ကျေးဇူးက ယခု သရဲနှင့်လက်တွေ့
ရင်ဆိုင်ရချိန်မှာ အကျိုးထူးပေးလေပြီ။
အမှန်တော့ သရဲကသူ့ကို ရေတွင်းထဲ
တွန်းချဖို့ နောက်ကနေပြေးဝင်လိုက်တာ
လို့ သူထင်မိတယ်။ ပုံးနှင့်ရိုက်လိုက်ရင်ပဲ
ပုံးကိုတစ်စုံတစ်ယောက်က လက်နှင့်ရိုက်
ချလိုက်သလိုမျိုး ဂဏ်းဂလွမ်းသံတွေ
ကျယ်လောင်စွာ မြည်သွားပါတော့သည်။

ပါးစပ်ကလည်း ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃာကို ခွာ
ဖတ်မပြတ်ဘူး။ အမဲသားအိုးကို မြဲမြံ
ကောက်ယူ အိမ်တက်ကို အမြန်ပြေး
မိပါတော့သည်။

အိမ်ပေါ်ကလူတွေလည်း အ
တွေ့ကြားရတိုင်း ပြေးဆင်းလာကြတော့
ကြည်ကြည်မှာ မောပြီးရင်တွေတုန် မှုတ်
သွားပါတော့ပြီ တစ်အိမ်လုံး ပဋ္ဌာန်းဆူ
ရွတ်ကြ ပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်တွေခွာ
ကြ၊ စာရဏပရိတ်တွေ ရွတ်ကြရ
တော့သည်။ ၁၀ နာရီလောက်
ကြည်ကြည် သတိရပါတော့သည့်
သတိရရခြင်း သူ့ထုံးစံ ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃာ
လို့ ရွတ်နေတယ်။ အိမ်သားတွေ
မေးမှ ပြောပြနိုင်တော့တယ်။ နံနက်အ
အကြောက်မပြေ ရေတွင်းနားမသွား
လေတော့ ဒီအိမ်က အမြန်ရွှေ့ရန် အစီ
ဆုံးအိမ်ရှာကြရတော့သည်။ ကြည်ကြည်
တို့မိသားစုက အမှပဲအမှတ်ပဲ နေကြ
ညဆို ငြိမ်သက်ပြီးလိုလိုကြားရတယ်။ ဒီ
ပေါ်ကို ခဲလုံးသေးသေးလေးတွေ ဆုတ်
သလိုတဖြန်းဖြန်း ခဏခဏကြားရတာ
အဲဒီနေ့ကတော့ နေဝင်ရီတရော
သားတွေပါလာလို့ ခြောက်လှန့်

ပင်လော...

ကြည်ကြည်တို့နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လမ်းက မျက်စောင်းထိုးအိမ်က အိမ် ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ ကုန် ခြောက်၊ ကုန်စီး အစုံရတယ်။ ဒီဆိုင်က အမျိုးသမီးက...

“အစ်မတို့ညက ဆူဆူညည် နှင့်ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲလို့ ကြည်ကြည် ကိုမေးတယ်။ ကြည်ကြည်က ဖြစ်ပုံကို ပြောပြလိုက်ရင်းပဲ။ စကားမစပ်လို့ မပြော ဖြစ်တာ အစ်မတို့ကနေတဲ့အိမ်က သရဲ အရမ်းခြောက်တာ အရှေ့ဘက်ခြံကြီးမှာ အရင်က ကုလားအဘိုးကြီးခြံစောင့်နေ တာ။ သူမိန်းမနှင့် သားသမီးတွေက လမ်း ထိပ်မှာ အရက်ဆိုင် ထမင်းဆိုင်တွေနှင့် အဖိုးကြီးက ခြံထဲကအသီးအနှံတွေ လူတွေဝင်ဝင်ခိုးလို့ ၂ ရက်တစ်ခါ ၃ ရက်တစ်ခါ ခြံမှာလာလာအိမ်တတ် တယ်။ တစ်နေ့ပြန်မလာလို့ လာကြည့် ကြတော့ သေနေပြီ။ နှစ်လုံးရောဂါရော အအေးပတ်တာရော စုံသွားတာနှင့်တူပါ တယ်။ သူသေပြီး ခြံစောင့်ရရဆို ဒီဘက် ကအခုအစ်မတို့ ငှားနေတဲ့အိမ်မှာ အတား တွေဆက်ထားတယ်။

ဆက်ထားတာ လင်မယား ရခါစ စုံတွဲတစ်တွဲလာကူးနေတယ်။ ညဆို မအိပ်ရဘူး။ သွပ်ပေါ်ကို ခဲလုံးတွေအမြဲ ကြဲချသလို ခိုငြိုးသလို ညတိုင်းကြားရ တယ်။ မနေရဲတာနှင့် ပြောင်းသွားကြ တယ်။ နောက် ကျောင်းဆရာလင်မယား ကလေးလေး ၆ လသားလေးပါတယ်။ ရေတွင်းရေချိုးပြီးတိုင်း ကလေးလေးက ဖျားတယ်။ လန့်လန့်ငိုတယ်။ ညစဉ်ပဲ ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ညလူခြေ တိတ်ရင် ငြီးနေတဲ့အသံ၊ ရေတွင်းနားက ကြားရတော့ သူတို့လည်း နင်းဆီးလမ်း ဘက်ပြောင်းသွားပြီး အစ်မတို့ အမေတို့ ခုကူးနေကြတော့ အစ်မတို့ကိုခြောက် ထားပဲ။ ပိန္နဲသီးလေးတွေက အနုရော အရင့်ပါ ဈေးကောင်းတော့ တစ်နေ့ ကလေးနှစ်ယောက် ပိန္နဲသီးတွေ ဝင်ခိုကြ တယ်။ ဆာလာအိတ်နှင့် တစ်အိတ်ရ တယ်။ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ကျောမှာ လက်ငါးချောင်းပုံလက်ရာတွေနှင့် ခိုးတဲ့ ညကအပျင်းဖျားလို့ ဆေးခန်းပြကြရ တယ်။ ဟိန္ဒူတွေလည်းဖြစ်ပြန် အမျှ အတန်းကလည်း မဝေကြလေတော့ မကျွတ်မလွတ်ဘူး ယူဆရတာပဲပေါ့။

အစ်မရယ် အစ်မတို့လည်း ကလေးတွေ နှင့် အမြန်ပြောင်းကြပါ”

လို့ဈေးရောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးက ပြောရှာတယ်။

ကြည်ကြည်တို့ မိသားစုတွေ အိမ်အပူတပြင်း ရှာရတော့သည်။ ကံကောင်းခြင်တော့ သာကေတ မာန်ပြေထိပ်တွင် ကြည်ကြည်ယောက်ျား ကိုသီဟဦးလေးပိုင် အိမ်တစ်လုံးရရှိ၍ ပြောင်းကြရသည်။ ထိုအိမ်တွင် ငါးနှစ် လောက်နေကြရပြီ။ ကြည်ကြည်မေမေ နှင့် ညီမများဟိုတယ် ဝန်ထမ်းအိမ်ယာ ဘောက်ထော်ဘက်တွင် တိုက်ခန်းရရှိပြီး ပြောင်းရွှေ့သွားကြပြီး ကြည်ကြည်တို့ မိသားစုလည်း သူတို့နေရင်း ကိုသီဟ မွေးရပ်မြေ ပိတ္တီလာသို့ ပို့စတင် ပြန်ပြောင်းကြရလေသည်။ ကြည်ကြည် တစ်ယောက် နှစ်တွေကြာညောင်း လ တွေပြောင်းလည်း ငှက်ပျောတော၊ ငှက်ပျောပင်တို့ကို မြင်လေတိုင်း ကုလား သရဲကြီးကို သတိရပြီး ရင်ဖိုနေပြန် ပါတော့သည်။

စောစန္ဒီဆွေ (ပိတ္တီလာ)

“ကလင်...ကလင်...ကလင်”

စူးစူးရှရှ ပြည်လာသော တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံကြောင့် လက်တန်းပါသော ကျွန်းကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော စခန်းမှူး ရဲအုပ်ကျော်ပြီး ထက်က သူ့စားပွဲရှေ့တွင်ထိုင်နေသော နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ် ပြည့်ပြီး ဟိန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြည့်ပြီးဟိန်းက နားလည်သဘောပေါက်စွာ ဖြင့် စကားပြောခွက်ကို မယူလိုက်သည်။

“အမှတ်တစ် ရဲစခန်းကပါ”

“xxx xxx xxx”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်ခင်ဗျ”

ဒုရဲအုပ်ပြည့်ပြီးဟိန်းက စကားပြောခွက်ကို စခန်းမှူးထံ လှမ်းပေးလိုက်ပြီး လက်ပတ်နာရီကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ညနေငါးနာရီ မိနစ် သုံးဆယ်တိတိ။

“စခန်းမှူး ကျော်ပြီးထက်ပါ”

“xxx xxx xxx”

“ဟုတ်ကဲ့ဥက္ကဋ္ဌ...ဟုတ်ကဲ့ အခုပဲလွှတ်လိုက်ပါမယ်”

စခန်းမှူးက စကားပြောခွက်ကို နေရာတကျပြန်ထားရင်း။

“အရေးတော်ပုံပေါ်ပြီ ကိုဟိန်း

ရေ သီရိလင်း တိုက်အမှတ်လေးဆယ် ငါး၊ အပေါ်ဆုံးအထပ်မှာ လူသေ အလောင်းတစ်လောင်း တွေ့လို့တဲ့။ ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌက လှမ်းအကြောင်းကြားတာ။ ကိုဟိန်းတို့အဖွဲ့ လုပ်ရှားပေတော့ ကျွန်တော်ကတော့ ပြန်နယ်မှူးကြီးဆီကို သတင်းပို့လိုက်ဦးမယ်”

ဒုရဲအုပ် ပြည့်ပြီးဟိန်းက စခန်းမှူးကြီးကို အလေးပြလိုက်ပြီး တာဝန်မှူး ရဲခန်းထဲတွင် အသင့်ရှိနေကြသော နယ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်ကြသော တပ်ကြပ်ကြီး နိုင်လင်းဦး တပ်ကြပ် ဇွန်နိုပိုင် တပ်ကြပ် ကိုရဲတို့ကို ခေါ်ကာ စခန်းပိုင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးဖြင့် အခင်းဖြစ်ရာ အမှတ်လေးဆယ်ငါး သီရိလင်းသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

xxx

တိုက်ခန်းပိုင်ရှင် ဦးဇနည်နှင့် အတူ ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဆယ်အိမ်မှူး၊ လမ်းလူကြီးတို့နှင့်အတူ ဒုရဲအုပ် ပြည့်ပြီးဟိန်းနှင့်အဖွဲ့က အမှုဖြစ်ရာတိုက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲရှိ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာထိုင်ခုံပေါ်တွင် ကိုရီး

ယားရုပ်ရှင်ကားထဲက မင်းသမီးများလို စတိုင်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးက လဲကျသေဆုံးနေသည်။ ခေတ်မီမီ လှလှပပလေး ဝတ်ထားသော်လည်း အသေကတော့ မလှပရှာပဲ။ မျက်လုံးလေးနှစ်လုံးက အတန်ငယ်ပြူးထွက်နေသည်။ အနီရဲရဲ စတော့ကင် ဘောင်းဘီ ပေါင်လယ်လောက်ထိ ရောက်သော အနက်ရောင်ဂါဝန်လေးကို ဝတ်ဆင်ထားကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“လည်ပင်ညစ် အသတ်ခံရတာ

နဲ့တူတယ် ဗိုလ်လေး”

တပ်ကြပ်ကြီး နိုင်လင်းဦးက

အလောင်းကို သေချာစွာစစ်ဆေးနေသော ဒုရဲအုပ် ပြည့်ပြီးဟိန်းကို နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောလာသည်ကို ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်သည်။ တပ်ကြပ် ကိုရဲက အလောင်းကို ရှုထောင့်အမျိုးမျိုးမှ မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံ ရိုက်နေသည်။ အသားဖြူသမီး လည်ပင်းတွင် အညိုအမဲစွဲနေသည်မှာ အထင်သား။ အခြားဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် မရှိ။ အလောင်းကို စိတ်ကျေနပ်အောင် စစ်ဆေးပြီးနောက် အလောင်းဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်း

အလယ်တွင်ရှိသော စားပွဲခုံလေးပေါ်သို့
မျက်လုံးအကြည့်က ရောက်သွားသည်။
စားပွဲခုံလေးပေါ်တွင် ယနေ့ကောင်မလေး
တွေ လွယ်နေကြ ခေတ်ပေါ် အနီရဲရဲ
ကျောပိုးအိတ်ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

“သေသုကောင်မလေးကို သိ
သလားကိုဇာနည်”

ဒုရဲအုပ်ပြည့်ပြီးဟိန်းက ထိုင်
ရာမှထလိုက်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကလေးကို
လှမ်းယူရင်း တိုက်ခန်းပိုင်ရှင် ဦးဇာနည်
ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“သိပါတယ် ကျွန်တော့်တူ နီ
မောင်ရဲချစ်သူပါ အိမ်ချစ်မှူးလို့ ခေါ်ပါ
တယ်”

ပြည့်ပြီးဟိန်းက ကျောပိုးအိတ်
ထဲမှ ပစ္စည်းများကို စားပွဲခုံလေးပေါ်သို့
သွန်ချလိုက်သည်။ မိန်းကလေးအသုံး
အဆောင်ပစ္စည်းများနှင့်အတူ အမျိုးသား
မှတ်ပုံတင်တစ်ခု၊ တစ်ထောင်ကျပ်တန်
ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
မှတ်ပုံတင်ကို ယူကြည့်လိုက်တော့
အသတ်ခံရသော ကောင်မလေးဓာတ်ပုံ
ကို တွေ့ရသည်။ နာမည်ကို ဖတ်ကြည့်

လိုက်တော့ အိမ်ချစ်မှူးတဲ့။

“အိမ်ချစ်မှူးက ခင်ဗျားတိုက်ခန်း
ထဲကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

ဒုရဲအုပ်ပြည့်ပြီးဟိန်းက မှတ်ပုံ
တင်ပေါ်တွင် ဖော်ပြထားသော မိဘ
အမည်နှင့် နေရပ်လိပ်စာကို ကြည့်ရင်း
ကိုဇာနည်ကို မေးလိုက်သည်။ မေးပါများ
စကားရတဲ့။

“ဒီလိုပါခင်ဗျ ကျွန်တော့်တူ နီ
မောင်မောင်နဲ့ အိမ်ချစ်မှူးတို့က ချစ်သူ
တွေပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ပတ်
တစ်ခါ သောကြာနေ့တိုင်း ကျွန်တော့်
အခန်းမှာ ချိန်းတွေ့လေ့ရှိကြပါတယ်။
ကျွန်တော့်အခန်း သောပိုတစ်ချောင်းကို
လည်း နီမောင်မောင်ကို ပေးထားပါ
တယ်။ အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်နိုင်အောင်
လို့ သောပိုတစ်ချောင်း ပေးထားပါလို့
တောင်းတာနဲ့ ပေးထားတာပါခင်ဗျ”

ကိုဇာနည်က ရှင်းပြလိုက်သည်။
ဒုရဲအုပ်ပြည့်ပြီးဟိန်း နံရံတွင်ချိတ်ထား
သော ပြက္ခဒိန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ ၁၈ ရက်၊ သောကြာနေ့။

“အလောင်းကို ဘယ်လိုတွေ့
တာလဲ ကိုဇာနည်”

“ကျွန်တော် အလုပ်ကပြန်လာ
တော့ ဒီပုံစံအတိုင်း တွေ့တာပါ။ ဒါ
ကျွန်တော်လည်း ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌကို
သွားပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားပြန်လာတော့ အခန်း
က သောပိုတစ်ထားသလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပိတ်ထားပါတယ်။
ကျွန်တော့်မှာရှိတဲ့ သောနဲ့ ဖွင့်ဝင်လိုက်
တော့ အခုလိုတွေ့ရတာပါပဲ ခင်ဗျ”

“ဒီနေ့ သောကြာနေ့ဆိုတော့
သူတို့ ချိန်းတွေ့တဲ့နေ့ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

ဆင်ကောင်ကြီးတွေနေမှတော့
ဆင်ခြေရာခံဖို့ မလိုတော့။ နီမောင်မောင်
ကို တွေ့လျှင် ပွဲသိမ်းပြီးဆိုတာ ဒုရဲအုပ်
ပြည့်ပြီးဟိန်း သိလိုက်ပြီ။

“နီမောင်မောင်က ဘယ်မှာ
တာလဲ”

နီမောင်မောင်ရဲလိပ်စာကို နီ
ဇာနည်က ပြောပြလိုက်သည်။ တပ်ကြီး
ခွဲရန်ပိုင်က သူ၏ မှတ်စာအုပ်လေးထဲ
တွင် မှတ်ထားလိုက်သည်။ ကျောပိုး
အိတ်အနီလေးထဲမှ တွေ့ရသော ပစ္စည်း
များနှင့် ငွေစက္ကူများကို ရေတွက်

ရာဇဝင်တွင် စာရင်းရေတွင်းလိုက်သည်။
ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌနှင့် လမ်းလူကြီးတို့အား
သက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးနှင်းလိုက်
ပြီးနောက် တပ်ကြပ်ကိုရဲအား ရဲဆေးစာ
နှင့်အတူ အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ ပို့နှင်း
လိုက်သည်။

“ကိုင်း...ဆရာနိုင်လင်းဦးက
အသတ်ခံရတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ မိဘတွေ
ကို သွားအကြောင်းကြားဗျာ။ ကျွန်တော်
နဲ့ ဇွဲရန်ပိုင်က နီမောင်မောင်အိမ်ကို
သွားမယ်”

ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌနှင့် လမ်းလူကြီး
တို့အား နှုတ်ဆက်ပြီး နယ်ထိန်းခေါင်း
ဆောင်နှင့်အဖွဲ့က အမှုဖြစ်ပွားရာနေရာမှ
ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

xxx

နီမောင်မောင် နေထိုင်ရာရပ်
ကွက်ရောက်တော့ ဆယ်အိမ်မှူးဖြစ်သူ
ဦးစိုးနိုင်ကို ဝင်ခေါ်လိုက်သည်။ အကျိုး
အကြောင်းပြောပြပြီး နီမောင်မောင် နေ
ထိုင်ရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ နီမောင်
မောင်တစ်ယောက် ထွက်မပြေးပါစေနဲ့ဟု
ကြိတ်ဆုတောင်းလိုက်သည်။

“ဟောဒီအိမ်ပဲ ဗိုလ်လေး”
ဆယ်အိမ်မှူး ဦးစိုးနိုင်က နှစ်
ထပ်တိုက်ခံ ပျဉ်ထောင်အိမ်တစ်လုံးရှေ့
တွင် ရပ်ရင်း လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။
“ကိုစိုးနိုင်...ဝင်ဗျာ”

“ဦးမောင်မောင်...ဗျိုဦးမောင်
မောင်”
ဒုရဲအုပ်ပြည့်ဖြိုးဟိန်း စကားဆုံး
သည်နှင့် ဆယ်အိမ်မှူး ဦးစိုးနိုင်က အော်
ခေါ်လိုက်သည်။

“ဪ...ဆယ်အိမ်မှူးကြီးပါ
လား။ ဆို ဘာကိစ္စလဲဗျ”

အိမ်ထဲမှထွက်လာသော ဦး
မောင်မောင်က ဆယ်အိမ်မှူးနှင့်အတူ ရဲ
ဝန်ထမ်းများကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက်
အံ့အားသင့်သွားတော့သည်။

“ဟောဒီရဲအရာရှိကြီးက နီ
မောင်မောင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ရိုလား
ခင်ဗျ”

“သားလား ရိုပါတယ်ဗျာ၊ ရိုပါ
တယ်။ သားရေ ညှော်သည်တွေရောက်
နေတယ်ဟေ့။ ကြွပါခင်ဗျ၊ အိမ်ထဲဝင်
ကြပါ”

ဦးမောင်မောင်က အပေါ်ထပ်ကို

ကြည့်၍ သားဖြစ်သူကို ခေါ်လိုက်ပြီး
နောက် ဒုရဲအုပ်ပြည့်ဖြိုးဟိန်းတို့အား အိမ်
ထဲသို့ဝင်ရန် ပြောလိုက်သည်။ မကြာ
လိုက်ပါ အိမ်ပေါ်မှ ခေါင်းစုတ်ဖွားဖြင့် လူ
ငယ်လေးတစ်ဦး ဆင်းလာသည်။ ဒုရဲအုပ်
ပြည့်ဖြိုးဟိန်းနှင့် တပ်ကြပ် ဇွဲရန်ပိုင်တို့
ကို နွမ်းလျသောအပြုံးဖြင့် ပြုံးပြလိုက်
သည်။

“ကျွန်တော် နီမောင်မောင်ပါ။
ကျွန်တော်ဆီကို အနေးနဲ့အမြန် ရဲတွေ
ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတာ သိပြီးသား
ပါ”

ပြောပြောဆိုဆို လက်နှစ်ဖက်
ကို ပူး၍ ဒုရဲအုပ်ပြည့်ဖြိုးဟိန်းဆီသို့ ထိုး
ပေးလာသည်။ နီမောင်မောင်ဆီက
အရက်နံ့က ထောင်းခနဲထွက်လာသည်။
လူသတ်မှု ကျူးလွန်ပြီး ထွက်မပြေးသော
တရားခံ နီမောင်မောင်ကို ထူးဆန်းနေ
သလို ကြည့်လိုက်မိသည်။

“မင်း ဘာလို့ထွက်မပြေးတာ
လဲ”

“ထွက်ပြေးလို့ကော လွတ်မှာ
တဲ့လား။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ကျောင်း
သားတစ်ယောက်ပါ။ ဥပဒေလက်တံရှည်

မှန်း သိသလို၊ ဒီကနေ့ ပြည်သူ့ရဲတွေရဲ့ စွမ်းရည်ကို သိနေမှတော့ ဘာလို့ ထွက် ပြေးနေတော့မှာလဲဗျာ”

“ဒီလိုသိနေလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြစ်မှုမျိုးကို ကျူးလွန်တာလဲကွာ”

ဒုရဲအုပ် ပြည့်ပြီးဟိန်း၏အမေးကို ချက်ခြင်းမဖြေသေးဘဲ ရီဝေစွာငေးမောနေရာမှ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း။

“အရက်နဲ့ ဒေါသပေါင်းမိတော့ ကျွန်တော် လူစိတ်ပျောက်သွားတယ်ဗျာ။ အမှန်တော့ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တော် အရက်မသောက်သင့်ဘူးဗျာ။ သူ့အပေါ်မှာထွက်နေတဲ့ ချစ်ဒေါသတွေပို ပိုပြီး ကြီးထွားလာအောင် ပေါက်ကွဲလာအောင် ဒီအရက်က ထောင်ပေးလိုက်တာပါဗျာ”

နီမောင်မောင်ရဲ့ နောင်တရတဲ့ လေသံ။

“သား...မင်း ဘာပြစ်မှုတွေ လုပ်တာသလဲ”

ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမောင်မောင်က ထိတ်လန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

“သားလေ...သား...သားချစ်သူ ချစ်မျိုးကို သတ်လိုက်မိပြီ ဖေဖေ၊ ချစ်လွန်းလို့ပါ၊ ဖေဖေရယ်၊ ချစ်လွန်းလို့ပါ”

နီမောင်မောင်က မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ခါ ငိုချလိုက်သည်။ ဒုရဲအုပ် ပြည့်ပြီးဟိန်းက ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမောင်မောင်ကို ဖြစ်စဉ်များရှင်းပြလိုက်ပြီး။

“လာ...ညီလေး စခန်းကိုသွားကြစို့”

စခန်းရောက်တော့ ညရှစ်နာရီတိတိ။ နီမောင်မောင်၏ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမောင်မောင်ပါ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ အမှုစစ်ရုံးခန်းထဲတွင် စခန်းမှူး ရဲအုပ်ကျော်ပြီးထက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စခန်းမှူးက ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော သူ၏အားအထားရဆုံးသော နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ် ပြည့်ပြီးဟိန်းနှင့်အတူ ပါလာသော နီမောင်မောင်တို့ သားအဖကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ထိုင်ကြပါ”

ဒုရဲအုပ် ပြည့်ပြီးဟိန်းက ကုလားဆိုင်လွတ်များတွင် နေရာချပေးရင်း စခန်းမှူးအား အမှုဖြစ်စဉ်ကို အစီရင်ခံလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ညီလေးရာ...ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ်ပြန်သတ်ရ

တယ်လို့” စခန်းမှူး၏ ယူကြုံးမရဖြစ်သော လေသံက ဂရုဏာအပြည့်။ မောင်မောင်က စခန်းမှူးနှင့် ဒုရဲအုပ် ပြည့်ပြီးဟိန်းတို့အား တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း။

“အင်း...တရားစာအုပ်တွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးပါတယ်ဗျာ။ ဒေါသဟာ အကောင်းအဆိုး အကြောင်းအကျိုးတို့ ဘာမှမသိဘူးတဲ့။ အဲဒီဒေါသနဲ့ အရက်ပေါင်းမိသွားလို့ အခုလို အဖြစ်ဆိုတည်း ဖြစ်သွားတာပါဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ ချစ်မျိုးကို အရမ်းချစ်ပါတယ်။ အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးတယ်လို့ ပြောရတော့မှ ပေါ့ဗျာ”

စကားပြောရင်း မျက်ရည်များ ကျလာသည်။ သူ့လေသံက နောင်တရနေသောလေသံ။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမောင်မောင်က ကုလားဆိုင်ကို သားဖြစ်သူ အနားသို့ တိုးကပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကြင်နာစွာ ပွေ့ဖက်ရင်း သူ့ကိုယ်တိုင် မျက်ရည်များကျလာသည်။

“ချစ်မျိုးဟာ ကျွန်တော်ချစ်သူလို ကျွန်တော်ကို ပြန်မချစ်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သစ္စာမရှိဘူး

ကျွန်တော် ကွယ်ရာမှာ နောက်တစ်
 ဆာကနဲ့ တွဲနေတာကို ကျွန်တော်
 အပေါင်းအသင်းတွေက တွေ့လာပြီး
 ခြေကြတယ်။ ကျွန်တော် မယုံချင်ပေမဲ့
 အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း ညာပြော
 သူတွေ မဟုတ်လေတော့။ မယုံမရဲနဲ့
 ခုန့်မျှော် ဖွင့်မေးခဲ့မိပါတယ်။ ကြားစကား
 တွေ မယုံပါနဲ့ နီမောင်ရယ်လို့ ပြန်ပြော
 တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကလွဲပြီး
 သူ့မှာ ချစ်ရမယ့်သူ တစ်ယောက်မှမရှိပါ
 ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုသာ အချစ်ဆုံးပါလို့
 ပြောသေးသလေ။ သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမတစ်
 ဆာကဲ့ရဲ့ စကားက ယုံရအခက်။ မယုံ
 အခက်ပေါ့ခင်ဗျာ။”

နီမောင်မောင်က ပါးပြင်ပေါ်သို့
 သွားသောမျက်ရည်များကို လက်ဖမ်း
 ခြင်း ပွတ်သုတ်ပြန်လိုက်ပြီး။

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်
 အညာခံခဲ့ရတာပါဗျာ။ ကျွန်တော်လေ
 သူ့ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်ခဲ့တာပါဗျာ။
 ဒီပေမဲ့ ကျွန်တော်ချစ်သလို ပြန်မချစ်ခဲ့
 ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်ကွယ်ရာမှာ နောက်
 တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတာကို မနေ့က
 ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ရတယ်။ သူ

တို့စုံတွဲနောက်ကို ကျွန်တော်လိုက်ကြည့်
 တော့ အင်တာနက်ကဖီးထဲကို ဝင်သွား
 တာတွေလိုက်ရတယ်ဗျာ။ သူတို့ကတော့
 တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆွဲလို့
 ပျော်နေလိုက်ကြတာ ကျွန်တော့်မှာတော့
 မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို ခံစားလိုက်ရတာ
 ဗျာ။ အင်တာနက်ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ဒင်းတို့
 စုံတွဲကို သတ်ပြန်ချင်တဲ့စိတ်ကို မနည်း
 ထိန်းထားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး စိတ်
 ညစ်ညစ်နဲ့ အရက်သောက်နေလိုက်မိ
 တယ်။ နောက်တစ်နေ့ သောကြာနေ့
 ရောက်တော့ သူနဲ့ ချိန်းတွေနေကြ ပြီး
 လေးဇာနည်ရဲ့ တိုက်ခန်းကို ထွက်လာခဲ့
 မိတယ်။ အချိန်ကစောနေသေးတာနဲ့ စား
 သောက်ဆိုင်ဝင်ပြီး အရက်ဝင်သောက်ရင်း
 အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်တယ်။ ခံစားနေရတဲ့
 ချစ်ဝေဒနာကို အရက်နဲ့ ကုစားနေတဲ့
 သဘောပါပဲ။”

နီမောင်မောင်က စကားပြော
 နေရာမှ ခေါင်းကိုးလိုက်ပြီး ငိုချလိုက်
 ပြန်သည်။ ဒေါသကပေးတဲ့ ဝေဒနာကို
 ခံစားလို့နေရပါပြီ။

“ဦးလေးဇာနည်ရဲ့တိုက်ခန်းမှာ
 သူနဲ့တွေ့တော့ ကျွန်တော် တော်တော်

မှူးနေပါပြီ။ သူ့ကိုတွေ့တွေ့ချင်းပဲ သစ္စာ
 မရှိတဲ့ကောင်မလို့ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း
 ပြောလိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ မနေ့က
 ကျွန်တော်ကိုင်တိုင်မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့သမျှ ဖွင့်
 မေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ သူက
 ကျွန်တော့်ကို သနားစရာသတ္တဝါတစ်
 ကောင်လို ကြည့်လိုက်ပြီ။ အဲဒါကြောင့်
 အရက်တွေသောက်လာတာပေါ့ ဟုတ်
 လား။ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ အရက်
 မသောက်ပါနဲ့ နီမောင်ရယ်။ အဲဒါ ချစ်မျှ
 မဟုတ်ပါဘူးလို့ပြောပြီး ကျွန်တော့်ရင်ခွင်
 ထဲကို တိုးဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော်
 မျက်စေ့နဲ့ သေသေချာချာ တွေ့ထားပါ
 လျက်နဲ့ ခြောင်လိမ်တဲ့ကောင်မဆိုပြီး
 ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ စောင့်တွန်းပြန်လိုက်
 တယ်ဗျာ။ “ချစ်မျှပြောတဲ့စကားကို ဆုံး
 အောင်နားထောင်ပါဦး နီမောင်ရယ်။
 တကယ်တော့ နီမောင်တွေ့တာ”
 ကျွန်တော် သူ့စကားကို ဆုံးအောင်နား
 မထောင်တော့ဘဲ တစ်ချိန်က ကျွန်တော်
 တရိုက်မက်မက် နှမ်းခွေးတဲ့ သူလည်တိုင်
 ကျော့ကျော့လေးကို”

နီမောင်မောင်က စကားကို ဆုံး
 အောင်မပြောဘဲ ရှိက်ကြီးတင်ငိုချလိုက်

သည်။

“အဲဒါ မင်းမှားတာပဲကွ။ တကယ်ဆို ညီမလေးချစ်မှူးရဲ့စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်သင့်တယ်။ အခု နားမထောင်မိတော့ ရင်နာစရာအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရပြီမဟုတ်လား။ အေးလေ ဒီအချိန်တုန်းက မင်းက အရက်မူးနေတော့ မင်းမှာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်မှ မရှိတော့ဘဲ”

စကားသံနှင့်အတူ ရုံးခန်းထဲကို

ဝင်လာသူများကတော့ သေဆုံးသူ အိမ်ချစ်မှူး၏ အဖေနှင့်အမေ၊ နီမောင်မောင်က စားပွဲပေါ်တွင် မျက်နှာအပ်၍ ငိုနေသည်။ မော့လို့မှ မကြည့်။ သူ့အမှားသူ နောင်တရနေသလား မသိ။ စခန်းများက ခုံလွှတ်များတွင် ဝင်ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မက သေဆုံးသွားတဲ့ အိမ်ချစ်မှူးရဲ့ အစ်မပါ။ ဒါကတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဖေဖေ ဦးကျော်ကျော်ပါ။ ကျွန်မတို့သူပြောနေတဲ့ စကားတွေကို ရုံးခန်းအပြင်ဘက်က အစအဆုံး နားထောင်ခဲ့ရပါတယ်။ သူ့သာ အဲဒီအချိန်တုန်းက အရက်သောက်မလာဘဲ စိတ်အေးအေးနဲ့ ပြေရှင်းခဲ့ရင် ညီမလေးလည်း သေခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်တော့ မနေ့က သူတွေခဲ့တာ အိမ်ချစ်မှူး မဟုတ်သလို၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ တွေခဲ့တာလည်း အိမ်ချစ်မှူးမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ တွေခဲ့တာက အိမ်ချစ်

မှူးရဲ့အစ်မ အိမ်သက်များဆိုတဲ့ ကွဲပဲ။ အိမ်သက်များနဲ့ အိမ်ချစ်မှူးဆိုတာ မိနပ်ပဲခြားပြီး မွေးသားတဲ့ အယူဉာဏ်ဆိုတာ မင်း မသိခဲ့ဘူးလားကွာ”

အိမ်သက်မှူးစကားဆုံးသောစားပွဲခုံပေါ်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ငိုနေသော အလွန်တကြား ခေါင်းမောကြည့်လို့သည်။ အိမ်ချစ်မှူးနဲ့ ခွဲမရလောက်တော့တဲ့ အိမ်သက်မှူးကို တွေ့လိုက်ရသောသူ မှားသွားပြီမုန်း သိလိုက်ရပါပြီ။

ချစ်တဲ့စိတ်ရယ်၊ ဒေါသရယ်၊ အရက်ရယ် ပေါင်းမိသွားတော့ စဉ်းဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းပျောက်သွားတဲ့ အရက်ရဲစေခိုင်းမှုကြောင့် ဒေါသတစ်ကို ရှေ့တန်းတင် မလုပ်သင့် မလုပ်သိသော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်မိပြီ။ နီမောင်မောင် သိလိုက်သည့်အချိန်တော့ အလွန်နောက်ကျသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျော်အေး

ဒီမိုကရေစီ

ကံကြီးခြေ

မောင်စာန(စက်မှု)

ကလေးတို့ကို ဒီတစ်ခါ ဦးဦး
စာန ဒီမိုကရေစီဆိုတဲ့ ဝေါဟာရနဲ့
ပတ်သက်ပြီးတော့ နည်းနည်းပါးပါး ပြော
ချင်တယ်။

မင်းတို့တစ်တွေ ကစားကြတဲ့
အခါ၊ ဘယ်သူက ဘာကစားကြမယ်
ဆိုတာကို ရွေးချယ်တာလား။ ဒါမှမဟုတ်
အားလုံးတိုင်ပင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ကြတာလား။
မင်းတို့တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ ဆုံးဖြတ်
ချက်ကလေးတွေ ပါဝင်ပတ်သတ်မနေ
ဘူးလား။ ဒါဆိုရင်တော့ မင်းရောမင်းရဲ့
သူငယ်ချင်းတွေရော ဒီမိုကရေစီအုပ်စု
တစ်ခုဖြစ်နေကြပြီပေါ့။

လူတွေက . . . ဒီမိုကရေစီ
အကြောင်း ပြောကြတဲ့အခါ တိုင်းပြည်
တစ်ခုခုကို ညွှန်းလေ့ရှိကြတယ်။ ဒီမိုက
ရေစီတိုင်းပြည်တွေမှာ ပြည်သူတွေက
တိုင်းပြည်ကို ဘယ်လိုအုပ်ချုပ်ကြမလဲ
ဆိုတာကို ရွေးချယ်ကြတယ်။ တော်
တော်မှားမှားကတော့ ရွေးကောက်ပွဲအရ
တင်မြှောက်တဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေကို
တိုင်းပြည်ကိုအုပ်ချုပ်ဖို့ တာဝန်ပေးအပ်
ကြတယ်။

ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ပုံစံတစ်မျိုး

ထက်မကဘဲ ရှိတတ်ကြတယ်။ စစ်မှန်
တဲ့ ဒီမိုကရေစီမှာတော့ ရွေးချယ်ခံရတဲ့
ခေါင်းဆောင်တွေဟာ သူ့ကို ဆန္ဒမဲပေး
တဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ဆန္ဒကို ဖော်ဆောင်ကြ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက သိပ်တော့မ
လွယ်လှဘူး။ ဆန္ဒမဲပေးတဲ့သူတွေက
သူတို့မှာ ဘယ်လိုဆန္ဒတွေ ရှိကြတယ်
ဆိုတာကို ရွေးကောက်ခံရတဲ့ ခေါင်းဆောင်
သိအောင်လို့ မကြာမကြာ စုဝေးတိုင်ပင်
ကြဖို့ လိုတာပေါ့။ သူတို့ကိုယ်တိုင်က
လည်း ဆုံးဖြတ်ချက် တော်တော်များများ
ကို ပါဝင်ဆောင်ရွက်ဖို့လိုတာပေါ့။

ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတော်တော်
များများကတော့ ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံတွေ
ပေါ့။ ဒီမိုကရေစီစစ်စစ်တော့ မဟုတ်ဘူး။
ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံတွေမှာ ရွေးချယ်ခံရတဲ့
ခေါင်းဆောင်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ ထင်မြင်
ချက်တွေနဲ့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်
လုပ်ကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆန္ဒမဲပေးသူ
တွေက မကြိုက်ကြတော့တဲ့အခါ သူတို့
အကြိုက်နောက်ထပ် ခေါင်းဆောင်
သစ်တွေကိုထပ်ပြီး ရွေးကောက်ကြရ
တာပေါ့။

ပထဦးဆုံးသော ဒီမိုကရေစီ

ဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၃၀
လောက်က အလွန်ရှေးကျတဲ့ ဂရိ
မှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့တယ်။ ဂရိပြတော်တော်
သီးခြားနိုင်ငံငယ်လေးတွေလိုပဲ ကွဲပြား
ခဲ့ကြတယ်။ လူဦးရေနဲ့တွက်ရင်တော့
၁၀,၀၀၀ ကျော်လောက်ပဲရှိကြမှာပေါ့။
မြို့မှာမွေးဖွားပြီး လွတ်လပ်တဲ့သူတွေ
အစိုးရအဖွဲ့မှာ ပါဝင်ခွင့်ရှိကြတယ်။
တွေနဲ့ မိန်းမတွေကတော့ မဲပေးခွင့်
တောင် မရှိခဲ့ကြဘူး။ လွတ်လပ်တဲ့
သားတိုင်း အစည်းအဝေးတက်ပိုင်ခွင့်
သူတို့ရဲ့ ဆန္ဒကို ပြောဆိုပိုင်ခွင့်နဲ့ မိန်းမ
ရေးရာ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်တွေရှိကြတယ်။
နောက်ထပ် အရေးကြီးတဲ့
ကရေစီတစ်မျိုးကတော့ အီတလီ
ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ ရောမပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ
ပုံစံပေါ့။ ရောမတွေဟာ ကြီးမားတဲ့
နိုင်ငံကိုထူထောင်ပြီး အဲဒီကနေတစ်ဆင့်
သူတို့ရဲ့ နယ်ပယ်တွေကိုလှမ်းပြီး အုပ်ချုပ်
ကြတယ်။ ရောမပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံမှာ
ရွေးချယ်ခံရတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေ
အစိုးရအဖွဲ့ဝင်တွေဟာ ပြည်သူတွေ
ကိုယ်စား ဆုံးဖြတ်ချက်တွေချပြီး ဆေး
ရွက်ကြရတယ်။ ရောမမြို့ရဲ့ ပြင်

ဖွားမြင်တဲ့ ပြည်သူတွေတောင် နိုင်ငံသား ခံယူနိုင်ကြပြီး မဲပေးနိုင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှေးဂရိတိုင်းပြည်တွေလိုပဲ မိန်းမတွေနဲ့ ကျေးကျွန်တွေကိုတော့ မဲပေးခွင့်မပြု သလို အာဏာလည်း အပ်နှံခြင်းမပြု ဘူး။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ရောမ တိုင်းပြည်ကြီးဟာလည်း ကေရာဇ်တစ် ယောက်တည်း အုပ်ချုပ်တဲ့စနစ်အောက် ကို ရောက်ရှိသွားခဲ့ရတယ်။ ဓါကြောင့် လည်း ရောမပြီဟာ ဒီမိုကရေစီခေတ်သုဉ်း သွားခဲ့ရတယ်။

AD ၁၂၀၀ ခုလောက်ရောက် တော့ ဥရောပမှာ နိုင်ငံအသစ်တွေပေါ် ထွန်းလာတာနဲ့အတူ ဒီမိုကရေစီဟာ လည်း အရှိန်ပြန်လည်မြှင့်တက်ခဲ့တယ်။ ပထမဦးဆုံးသော တိုင်းပြည်ကိုပြောပါ ဆိုရင်တော့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံပေါ့။ အရင်က တော့ ဘုရင်အုပ်စိုးတာလေ။ ဒီတစ်ခါမှာ တော့ ဘုရင်ဟာ သူ့လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့မရတော့ဘူး။ သူဟာ ပါလီမန် လို့ခေါ်တဲ့ အကြံပေးအဖွဲ့ကြီးမှာပါဝင်တဲ့ အမတ်မင်းတွေရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို တောင်းခံဖို့ကိုလာတယ်။ အကြံပေးအဖွဲ့

ကြီးရဲ့ အဖွဲ့ဝင်တွေကိုလည်း အင်္ဂလိပ် လူမျိုးပြည်သူတွေကပဲ ရွေးကောက်ပေး ကြရတယ်။

၁၆၄၂ ခုနှစ်မှာ ဘုရင်နယ်လီမန် အကြား စစ်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။ ဘုရင်ဟာ ဒီစစ်သည်တို့မှာ ရှုံးနိမ့်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ပိုင်း ရွေးချယ်ခံရတဲ့ ပါလီမန်အမတ် တွေဟာ တိုင်းပြည်ရပ်စဲမှုနဲ့ အုပ်ချုပ်သူ တွေအဖြစ် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လွှဲပြောင်း ရယူလာခဲ့ကြတယ်။

၁၈ ရာစုနှစ် နောက်ပိုင်းကာလ မှာ အခြားအရေကြီးတဲ့ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံ တစ်ခု စတင်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တယ်။ အမေရိကတိုက်မှာ ဗြိတိန်ဘုရင်ရဲ့ လက်အောက်ခံကိုလိုနီ ၁၃ နယ်ဟာ လွတ်မြောက်လာကြတယ်။ သူတို့တွေ ဟာ အတူတကွစုစည်းပြီး အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုအဖြစ် ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြတယ်။ ထူထောင်စကတည်းက အမေရိကန် တွေဟာ သူတို့ရဲ့ တိုင်းပြည်သစ်ကို ဒီမိုကရေစီတိုင်းပြည် ဖြစ်တယ်လို့ ကြေညာခဲ့တယ်။

၁၉ ရာစုနှစ်ပိုင်းကာလတွေ မှာ ဥရောပက တိုင်းပြည်တော်တော်များ

များဟာ ဒီမိုကရေစီက အခြေခံတဲ့ အစိုးရတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲလာခဲ့ကြ တယ်။ သူတို့တွေဟာ ဘုရင်တွေ ဘုရင်မ တွေရဲ့အာဏာကို ကန့်သတ်ချက်တွေ ပြုလုပ်ခဲ့ကြပြီး သာမန်အရပ်သားတွေ လက်ထဲကို အာဏာပေးအပ်နိုင်ခဲ့ကြ တယ်။

ဒီမိုကရေစီကို ပြောင်းလဲကာစ လောက်ကတော့ အာဏာကိုခွဲဝေပြီး အသုံးပြုဖို့ လူနည်းနည်းသာပါတဲ့ အုပ်စု ကရကြတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပြည်သူ တွေက မဲပေးပိုင်ခွင့်တွေပိုပြီး ရလာကြပြီး တော့ အုပ်ချုပ်ရေးတွေမှာ ပါဝင်လာနိုင်ခဲ့ ကြတယ်။ ၁၉၂၀ ခုနှစ်မှာတော့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက အချိုးသမီး တွေဟာ မဲပေးနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကို ရရှိခဲ့ကြတယ်။

ဒီကနေ့ကာလမှာတော့ စစ်မှန် တဲ့ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတွေရဲ့ နိုင်ငံသားတွေ ဟာ အရေးကြီးတဲ့ လူ့အခွင့်အရေး တွေကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ကြတယ်။ သူတို့တွေ ဟာ သူတို့စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပြောဆိုခွင့်ရှိကြတယ်။ လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ခွင့်ရှိကြတယ်။

ဒီမိုကရေစီ

ကံ့ခိုင်ခံ့

မောင်စာန(စက်မှု)

ကိုယ်နဲ့ကိုက်ညီမဲ့ လုပ်ငန်းကိုလည်း
ရွေးချယ်လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိကြတယ်။

ဒီမိုကရေစီတိုင်းပြည်တွေဟာ
အောင်မြင်တဲ့နိုင်ငံတွေ ဖြစ်လာကြတယ်။
အခြားတိုင်းပြည်တွေကလည်း သူတို့ကို
အတုယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားလာကြတယ်။ အခု
အခါမှာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဒီမိုကရေစီ
နိုင်ငံတွေလို့ ပြောနေကြတဲ့ တိုင်းပြည်
တွေလည်း ရှိကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့
နာမည်နဲ့တော့ သိပ်မထိုက်တန်လှသေး
ဘူး။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ပုဂ္ဂိုလ်
တစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ပါတီ
ထဲက နိုင်ငံရဲ့အာဏာကို ထိန်းချုပ်ထား
လို့ပဲပေါ့။

အခုအချိန်ထိတော့ စစ်မှန်တဲ့
ဒီမိုကရေစီဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ်ကို ဟိုး
အခြေအမြစ်ကနေစပြီး ယူကြတုန်းပဲပေါ့။
ဒါဟာလည်း နေရာတိုင်းက ပြည်သူတွေ
အတွက် တစ်ခုခုကို ဦးတည်လျှောက်
လှမ်းဖို့ အင်အားတွေ ပေးစွမ်းနိုင်ဖို့ပဲပေါ့။

မောင်စာန (စက်မှု)

Ref: Microsoft Eneurtia K

တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခု

စိုးသညးည

စာပေဆု (လေယျာဉ်စာပေ)

ဦးအေးထွန်း သည်ရပ်ကွက်
ထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်မှာ မကြာ
သေးပေ။ သူပြောင်းလာခဲ့သော ရပ်ကွက်
က မြို့ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက် ဖြစ်သည်။ သူ
အနေနှင့် ငွေကြေးများစွာ မတတ်နိုင်ခဲ့
ခြင်းကြောင့် သူဝယ်နိုင်သော ငွေကြေး
နှင့် သင့်တော်သည့် ထိုရပ်ကွက်ထဲက
အိမ်ကလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ခြင်းပင်။

မြို့ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ဖြစ်ခြင်း
ကြောင့် လမ်းများလည်း မကောင်းပေ။
လမ်းထဲရှိ လျှပ်စစ်မီးတိုင်များမှာလည်း
လင်းတစ်ရက် မလင်းတစ်ရက် ဖြစ်လေ
သည်။ လင်းပြန်လျှင်လည်း မီးအား
မကောင်းသဖြင့် ခပ်မိုန်မိုန်ကလေးသာ
လင်းလေသည်။ ထို့ကြောင့် လျှပ်စစ်မီး
သွယ်တန်းထားရှိသော်လည်း မီးခဏ
ခဏ ပျက်သဖြင့် ဖယောင်းတိုင် အဆင်
သင့် ဆောင်ထားကြရသည်။

ဦးအေးထွန်း အလုပ်က ပြုထဲ
တွင်ဖြစ်၍ နေခင်းဘက်တွင် အိမ်၌ မှီကဲ
ပြီးထဲသို့ အလုပ်သွားနေရပြီး ညဦး ချုပ်မှ
အိမ်ပြန်လာရလေသည်။

ဦးအေးထွန်း အိမ်ရှေ့ရှိ လမ်း
ကြားမှာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ အုတ်

ကျိုးအုတ်ပဲ့များ မညီမညာခင်းထားမှု
ကြောင့် လမ်းဖြတ်လျှောက်ရသည့်အခါ
မိုးလိုးခဲ့လှ နိုင်လှသည်။ မကြာခဏဆို
သလို ခလုတ်တိုက်တတ်လေသည်။ နေ့
ခင်းဘက် မြင်မြင် ထင်ထင်မှာပင်
ခလုတ်မတိုက်မီအောင် သတိထားသွား
ရသည်။ ညဘက် မှောင်နေချိန်တွင်မှာ
တော့ ပြောစရာ မရှိပေ။

နွေအခါတွင် ကုန်းခြောက်နေ
ခြင်းကြောင့် တော်ပေသေး၏။ မိုးတွင်း
ဘက်ရောက်လာလျှင် ရွှံ့တွေ၊ ဇွက်တွေ၊
ရေအိုင်တွေနှင့် စိတ်ပျက်စရာကောင်း
လှသည်။

“အင်း...ငါဟာ နေ့တိုင်း မြို့
ထဲအလုပ်သွား ညဦးချုပ်မှ အိမ်ကိုပြန်နဲ့
ဒီလမ်းကို နေ့စဉ်အသုံးပြုနေရတာပဲ။ ဒီ
တော့ လမ်းကောင်းအောင်တော့ ပြုပြင်
ဦးမှဖြစ်မှာပေါ့”

ခက်နေသည်က လမ်းထဲနေ
ထိုင်ကြသူတွေက မည်သူမျှ လမ်း
ကောင်းလာအောင် ကမကထလုပ်၍ ဦး
ဆောင်ကြခြင်း မရှိခဲ့ကြချေ။ မိမိအိမ်ရှေ့
အထွက်လမ်းကိုသာ ကောင်းအောင်၊
ရွှံ့ဇွက်ကင်းအောင် ပြုပြင်ထားကြလေ

သည်။
“ငါ့အိမ်ကို မြို့ထဲက အပေါင်း
အသင်းတချို့ လာတတ်ကြတယ်။ လာ
ကြတိုင်းလည်း ရွှံ့ဇွက်နင်းမိကြလို့ အိမ်
ပေါက်ဝင်သည်နှင့် ခြေထောက်ရေဆေး
ကြရတယ်။ သူတို့လည်း တော်တော်
စိတ်ပျက်ကြမှာပဲ”

ထိုအခြေအနေကြောင့် ဦးအေး
ထွန်းက သူ့အိမ်ရှေ့ပေါက်ဝ ဘေးနား
တွင် ရေစည်တစ်လုံးချကာ ရေအမြဲဖြည့်
ထားပေးရသည်။ သူ၏အိမ်သားတွေ
ရော၊ ဧည့်သည်များပါ ခြေဆေးနိုင်ရန်
ဖြစ်ပေသည်။

ဦးအေးထွန်းမှာ သည်ရပ်ကွက်
ထဲသို့ နွေဘက်တွင် စ၍ရောက်လာခဲ့
ခြင်းဖြစ်၍ လမ်းအခြေအနေကို မသိသေး
ပေ။ သို့သော်လည်း ဘီလူးခေါင်းဆောင်
ထားသော ထိုလမ်းမှာ မိုးတွင်းရောက်
လာသည်နှင့် တတိရပ်ပေါ်လာခဲ့တော့၏။
မိုးအနည်းငယ်ရွာလျှင် လမ်းပေါ်က
သောမိုးရေများက လမ်းဘေးရေပြောင်း
ထဲ စီးဆင်းသွားနိုင်သော်လည်း မိုးသည်
သည်း ရွာသည်နှင့် လမ်းဘေးရေ
ပြောင်းများ ပြည့်လျှံကာ အိမ်ထဲသို့

သို့ စီဝင်လာကြ၏။ ထိုအခါ အိမ်အောက်တွင် ရေများ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

ထိုအခြေအနေကို ဦးအေးထွန်းကြည့်ခဲ့မိသည်။

“ဟင်...လမ်းကရေတွေ စီးဝင်တာက ငါ့အိမ်ထဲကိုပဲ စီးဝင်ကြတာပဲ။ တခြားအိမ်တွေထဲကို မစီးပါလား”

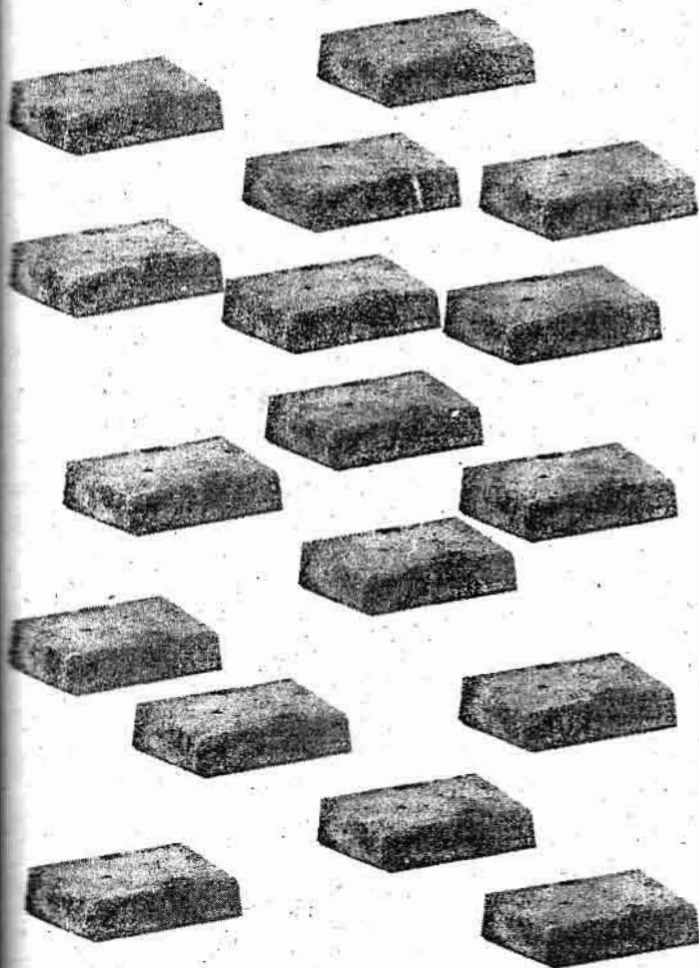
မိုးသည်သည့်အခါ ဘာကြောင့် တခြားအိမ်များထဲသို့ ရေများ စီးမဝင်သည်ကို လေ့လာကြည့်မိခဲ့သည်။

“ဪ...တခြားအိမ်တွေက အိမ်ရှေ့တွေမှာ ကုန်းမြင့်ပြီးဖို့ထားခဲ့ကြတော့ စီးမဝင်နိုင်တာပါလား။ ငါ့အိမ်ရှေ့မှာက တခြားအိမ်တွေလို ကုန်းမြင့်

မဟုတ်လို့ ငါ့အိမ်ထဲဘက်ကိုပဲ ရေတွေ စုဝင် စီးလာကြတာပါလား”

အိမ်ရှေ့ကုန်းမြင့်လာအောင် မြေဖို့ပေးဖို့ ဆိုတာက အံ့ပြောလွယ်သလောက် အလုပ်ခက်လှသည်။ အဓိကလိုအပ်ချက်က ငွေရေးကြေးရေးပင်။ တောအရပ်ဒေသဖြစ်ပါက လယ်မြေလွတ်သော မည်သည့်နေရာကပဲ မြေတွေသယ်ယူ သယ်ယူ အလကားသယ်ယူနိုင်သည်။ ပြီးမှသာ မြေအလကားမရ၊ မြေသယ်ယူစရာနေရာလည်း မရှိခဲ့ပေ။ ကုန်းမြင့်လာအောင် မြေဖို့လိုလျှင် မြေသယ်ကားကို မှာယူရသည်။ မြေသယ်ကားမှ မှာယူသည်က လွယ်လွန်းလှ၏။ ကားတစ်စီးအတွက် သယ်ယူခက တစ်သောင်းကျော် နှစ်သောင်းနီးပါး ပေးရခြင်းကြောင့် မတတ်နိုင်ကြပေ။

ထို့ကြောင့် ဦးအေးထွန်းမှာ သူတစ်ယောက်ထဲ မတတ်နိုင်သဖြင့် သူ့အိမ်ဘေးမှ အိမ်ရှင်နှင့် ညှိကာ မြေကားတစ်စီးကို နှစ်ဦးမျှခံ၍ မှာယူလိုက်ကာ တစ်ဝက်စီ ဖို့ခဲ့ကြသည်။ ဖို့သည့်မြေက နွေတွင် ခြောက်သွေ့နေပြီး မိုးတွင်းရောက်လျှင် ဗွက်ထလာခဲ့၏။ သွားလာ

ရေး ခက်ခဲလှ၏။

“အင်း...ငါ့အိမ်ရှေ့မှာ ကုန်း မြင့်အောင် မြေကြီးရုံနဲ့ မပြီးသေးပါလား။ လမ်းဖြတ်လျှောက်နိုင်အောင် အုတ်ခင်း ပေးဦးမှပဲ။ ဒါမှ ဖြတ်လျှောက်ရင် ဗွက် မနင်းရမှာပဲ”

ဦးအေးထွန်းလည်း သူ့အိမ်ရှေ့တွင် အုတ်ခင်းနိုင်ရန် အုတ်စုံစမ်းရတော့ သည်။ အိမ်တွင် အသုံးပြုမည်မဟုတ်ဘဲ လမ်းအတွက် ခင်းမည်ဖြစ်သောကြောင့် အုတ်အသစ်မလိုပေ။ အုတ်အဟောင်း နှင့်ပင် ခင်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အုတ်ဟောင်းဆိုလျှင် အုတ်အသစ်လောက် ဈေးမများလှပေ။ အုတ်အသစ်တစ်လုံး ဆိုလျှင် ရှစ်ဆယ်ကျော် ကိုးဆယ်ခန့် ဈေးကောင်းနေ၍ တော်တော်ပင် ကုန် ကျမည်ဖြစ်သည်။

ထိုရည်မှန်းချက်နှင့်ပင် ဦးအေး ထွန်း အုတ်စုံစမ်းရန် အုတ်၊ သဲ၊ ကျောက် ရောင်းဝယ်သောနေရာသို့ လာ ခဲ့လေသည်။

“ကျုပ်အိမ်ရှေ့မှာဗျာ ဗွက်ထ နေလို့ အုတ်ခင်းချင်တာနဲ့ အုတ်ဈေးလာ စုံစမ်းတာပါ”

“အိမ်ထဲသုံးမှာ မဟုတ်ဘဲ အိမ်ရှေ့ လမ်းခင်းမှာဆိုတော့ အုတ် အဟောင်းနဲ့တင် ခင်းနိုင်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် အဲဒီ အုတ် အဟောင်းဈေးက ဘယ်လောက်ရှိလဲဗျ”

“အုတ်အသစ်ထက်တော့ ဈေး နည်းပါတယ်လေ။ အဟောင်းပဲခင်းပေါ့ ဗျာ။ တခြားလူတွေလည်း အုတ် အဟောင်းနဲ့ပဲ ခင်းကြတာပဲ”

သို့နှင့် ဦးအေးထွန်းလည်း အုတ်အဟောင်းတစ်စီး မှာခဲ့လေသည်။ နောက်နေ့တွင် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ မြို့ထဲ အလုပ်မသွားရသဖြင့် ဦးအေးထွန်းလည်း သူ့အိမ်ရှေ့တွင် အုတ်အဟောင်းများ စီ ချကာ ခင်းခဲ့တော့သည်။ ယခုတော့ ရွှံ့ ဗွက်မနင်းရတော့ပေ။ ခင်းထားသော အုတ်များပေါ်မှ ဖြတ်လျှောက်နိုင်ခဲ့လေ ပြီ။

“ဟင်...အိမ်ရှေ့မှာ ခွေးတွေ ဟောင်လှချည်လား ဘာကိုများ တွေ့နေ ပါလိမ့်”

သူခိုးလား၊ မြွေဆိုးလား တစ် ခုခုမြင်၍ ဟောင်ကြသည်ထင်၍ အိမ် ရှေ့သို့ ထကြည့်လေသည်။

“ဘာမှလည်း မရှိပါလား။ ခွေး တွေ အူရအောင်ကလည်း တော်သလား လလည်း မရောက်သေးပါလား”

ဦးအေးထွန်းလည်း ဘာမှမတွေ့ သဖြင့် အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်အိပ်ခဲ့တော့သည်။

“ဟာ...ခွေးတွေ အိမ်ရှေ့ထဲမှာ လာအူနေပြန်ပြီ။ ခက်နေပြီ။ တိုင်း အူနေကြပါလား။ ထကြည့် တော့လည်း ဘာမှမတွေ့ရဘူး”

ဦးအေးထွန်းလည်း ညထဲ ခွေးတွေ အူလာသဖြင့် ထကြည့်ခဲ့ရသဖြင့် အိပ်ရေးပျက်သည့် ညပေါင်း များခဲ့ ပြီ။

သည်ညတွင် ဦးအေးထွန်း မြို့ထဲတွင် အလုပ်တွေ လက်စသိမ်း ခဲ့၍ အိမ်သို့ ညဉ့်နက်မှပင် ပြန်လာ ရသည်။

လမ်းမီးမိန့်မိန့် အလင်းအောက် ဖြင့် သူ့အိမ်ရှေ့လျှောက်လာခဲ့ကာ ထဲဝင်သော အုတ်ခင်းလမ်းအထိ လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟာ...ခလုတ်တိုက်မိပြီ။ ဘာနဲ့များ ခလုတ်တိုက်ခဲ့တာပါလိမ့်။ ဦးအေးထွန်းသည် သူ့အိမ်

အိမ်သို့အရာကို ကြည့်မိတော့ ခင်း
ထားသော အုတ်တစ်လုံးက ခင်းထား
သည့်အပေါ်ဘက်ရောက်နေ၍ ခလုတ်
အိမ်ခံမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“တောက်...ကလေးတွေက
ဥင်းခင်းထားတဲ့အုတ်ကို ဖော်တင်
ထားပြီး ဆော့ကစားခဲ့ကြတာပါလား”

ထိုအုတ်ခဲကို သူနေရာသူ ပြန်
၍ ခင်းထားလိုက်သည်။ ထိုသို့ ခင်းနေ
စဉ်တွင် လမ်းထဲမှ ခွေးများ သူ့အိမ်ရှေ့
ရောက်ရှိလာကာ ထိုးဟောင်နေကြ
တော့သည်။

“ဪ...ငါ ညကြီးမှာ အိမ်
အရှေ့ကုန်းကုန်းကွကွ လုပ်နေတာ
တွေပြီး လာဟောင်ကြတာ ထင်ပါရဲ့”

ဦးအေးထွန်းမှာ အိမ်သားများ
ကို နီးကပ် တံခါးဖွင့်ခိုင်းပြီး ဝင်ခဲ့တော့
သည်။

ဦးအေးထွန်းသည် အိမ်ရှေ့သို့
ကြည့်ကာ ခွေးများ ညတိုင်းလာကာ စူး
ရှုမိသော ဟောင်လွန်းနေ၍ သင်္ကာမကင်း
ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“မဖြစ်တော့ဘူး ခွေးတွေက
အာကို ဟောင်ကြတယ်ဆိုတာ သိရ

အောင် အိမ်ထဲကနေ ချောင်းလေမှပဲ”
“ဟင်...ဟယ်...အလို
ဘုရား ဘုရား”

“ဟိုတစ်ညက ငါခလုတ်တိုက်
ခဲ့တဲ့ အုတ်ခဲတစ်လုံးက သူနေရာက
ကြွတက်ပြီး အပေါ်တက်ထောင်နေတာ
ကို မြင်လို့ ခွေးတွေ ထိုးဟောင်နေကြ
တာပါလား”

နောက်တစ်နေ့တွင်တော့ အိမ်
နားက လူများကို ထိုအဖြစ်အား ပြော
ပြခဲ့လေ၏။

“အင်း...ခင်ဗျားအိမ်ရှေ့မှာ
ခင်းထားတဲ့ အုတ်အဟောင်းတွေက
သင်္ချိုင်းထဲက အုတ်ဂူအဟောင်းတွေ
ဖျက်လို ပါလာတဲ့ အုတ်ခဲဖြစ်လိမ့်မယ်
ဗျာ။ ဒါကြောင့် ခင်းထားတဲ့နေရာကနေ
ကြွတက်ပြီး အပေါ်တက်ထောင်နေတော့
ခွေးတွေက တွေ့မြင်ပြီး ဟောင်နေခဲ့ကြ
တာပဲ ဖြစ်မယ်ဗျာ”

“အင်း...ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျာ”
“ဒီလိုဆို ဘာလုပ်ရရင် ကောင်း
မလဲဗျာ”

“အိုဗျာ...အဲဒီအုတ်ခဲကို
သင်္ချိုင်းတစ်ခုခုထဲ သွားပစ်လိုက်ပေါ့ဗျာ။

ကိုယ့်ခြံထဲမှာ မရှိတော့ရင် ခွေးတွေ
လည်း ဟောင်မှာမဟုတ်တော့လို့ ခင်ဗျား
လည်း အိပ်ရေးပျက်စရာ အကြောင်း
မရှိတော့ဘူးပေါ့ဗျာ”

ဦးအေးထွန်းလည်း သူ့အိမ်နား
မှလူများ အကြံပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ခင်း
ထားသည့်နေရာမှ ညဘက်တွင် ကြွ
တက်လာ၍ ခွေးများဟောင်ခဲ့သည့်
အုတ်ခဲကို ပလပ်စတစ်အိတ်နှင့် ထည့်
ယူလာကာ သင်္ချိုင်းတစ်ခုထဲသို့ သွား၍
စွန့်ပစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ယခုတော့ ဦးအေးထွန်း၏ အိမ်
ရှေ့သို့ ခွေးများ လာမဟောင်ခဲ့ကြ
တော့ပေ။ ခွေးဟောင်သံ မကြားရတော့
သဖြင့် ဦးအေးထွန်းလည်း အိပ်ရေးပျက်
ခဲ့တော့ပေ။ အစားထည့်ခင်းထားသော
အုတ်ခဲမှာလည်း ကြွတက်လာခြင်း မရှိ
တော့သည်ကို ဦးအေးထွန်း တအံ့တဩ
ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

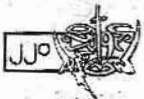
တင့်ထူး (ဇေယျဝတီ)

ရှေးဘဝနောက်ဘဝ

ခန္ဓာမိတ္တိညာဉ်

သုတေသနဦးမောင်(နမ့်စန်)

ကာမ ရှုပ အရှုပ ဘုံသုံးပါး အနက် လူဆိုတာ ကာမဘုံသားဖြစ် တယ်။ ကျုပ်က ကာမဘုံသားထဲက လူ ကျုပ်နာမည် အေးသန်း အရွယ်အရဆို ရင် ဦးအေးသန်းပေါ့ဗျာ။ ကျုပ် မွေးခြင်း ကိုးယောက်ထဲမှာ ကျုပ်က ဒုတိယ လူ မှန်းသိတတ်စတည်းကိုးက မိဘ၊ ညီအစ် ကိုမောင်နှမတွေနဲ့ အေးအတူ ပူအမျှ နေလာခဲ့ရ အရွယ်ရောက်လာပြန်တော့ မိဘက ချီတဲ့လို မနိုင်ဝန်ထမ်းရတဲ့ ဖခင် ရဲတာဝန်ကို တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ဝင်ကျပြီး ညီ၊ ညီမတွေ ပညာရေးမချီတဲ့အောင် ငါးနှစ်ဆိုတဲ့ အတိုင်းအတာထိ ကူညီခဲ့ရ တယ်။

ညီ၊ ညီမတွေလည်း အထိုက် အလျှောက် ပညာစုံတဲ့အချိန် ကျပ်လည်း လက်တွဲဖော် ဇနီးတစ်ယောက် ရခဲ့ တယ်။ သားလေးတစ်ယောက်မွေးပြီး သုံး နှစ်လောက်မှာ ကျုပ်ကလည်း သူရာနဲ့ လက်တွဲရာက ယစ်ထုတ်ကြီးဖြစ်ပြီး လင်မယားကွဲ သားလည်း ဘယ်ရောက် လို့ရောက်မှန်း မသိတော့ပါဘူး။

ညီ၊ ညီမတွေကလည်း ပြော မရဆိုမရ အချိန်ပြည့်မှန်းနော့ ကျုပ်ကို

ပစ်ပယ်ထားကြတယ်လေ။ တစ်နေ့တော့ ကျုပ် အစာအိပ်ရောဂါကြောင့် အသည်း အသန်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံရောက်တော့ အမေ နဲ့ ညီမတွေ ဆေးရုံပေါ် ပျာယာခတ်လို့ ပေါ့ဗျာ။ အရေးကြီးမှ သွေးနီကြတာထင် ပါရဲ့။

လိုအပ်တဲ့ သွေးအမျိုးအစားရှာ ပေးပြီး ဆေးရုံပေါ် ခွဲခန်းရှေ့မှာ မျက်နှာ ငယ်လေးတွေနဲ့ ဦးခိုင်းနေကြတာကလား။ ကျုပ်ကို ဆရာဝန်နဲ့ သူနာပြုတွေက လို အပ်တဲ့ ခွဲစိပ်မှုတွေ ပြုလုပ်နေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ် ခန္ဓာဟောင်းထဲက ရုန်းထွက်နေတယ်လို့ ခံစားမိတယ်။ ကုတင်ဘေးအကာကိုဖြတ် ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျသွားပါတယ်။

ကျုပ်ခန္ဓာဟာ ပေါ့ပါးနေသလို ခံစားရပြီး ပြန်ထအကြည့် ကျုပ်ခန္ဓာ ဟောင်းတစ်ခုပတ်လည်မှာ သူနာပြုတွေ မတ်တတ်ရပ်နေကြတာ မြင်ရပြီး သူနာ ပြုတစ်ယောက်က ကျုပ်သေပြီလို့ မှတ် ချက်ချတယ်။

သူနာပြုတွေက ရင်ဘတ်ကို ရှော့ရိုက်နည်းအပါအဝင် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကျုပ် အသက်ပြန်ရှုလာအောင် ကြိုးပမ်း

နေတာကို ကျုပ် ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြင် နေရတယ်။ ကျုပ်အနီး ဝိညာဉ်လောက မှ ပုဂ္ဂိုလ်များရောက်လာကြတယ်။ သူတို့ ခန္ဓာတွေက မြှိုနှိုင်းလုံး အငွေ့စွမ်းအင် တစ်ခုခုနှင့် ဆင်တူပြီး ရုပ်ရှင်ထဲက ဝိညာဉ်ပြကွက်လို ဝေဝေဝါးဝါးဆိုပေသိ လှလုံးတော့ဖြင့် ပေါ်လွင်သိသာနေပါ တယ်။

သူတို့တွေနဲ့ နံရံကိုသော်လည်း ကောင်း၊ ဝိတ်ထားသောအခန်းကိုလည်း ကောင်း ကျုပ်ခန္ဓာဘေးမှာ ဝိုင်းရပ်နေ ကြတဲ့ သူနာပြုများကိုလည်းကောင်း ဖြတ်သန်းသွားလာရာ တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်မိခြင်းမရှိဘဲ ဖြတ်သန်းနိုင်တာကို သိရတယ်။ ပြီးတော့ လူတို့မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်တဲ့ ခန္ဓာဖြစ်နေတယ်။

သွားလာရာမှာ တမဟုတ်ခြင်း သွားလာနိုင်ခြင်းကြောင့် ကျုပ် အလွန် ချစ်တဲ့ ကျုပ်နမနဲ့ ယောက်ဖရိုရာ မီးနဲ ကိုသွားခဲ့တယ်။ ညီမနဲ့ စကားတွေပြော ရမှာ အသံကြောင့် ကြားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ညီမပါးစပ်ဟတာနဲ့ သူပြောမယ့်စကား၊ စိတ်ကူးတွေကို ကျုပ်က သိနေရခြင်းပါ။

ညီမကို အမေကသတိရ

ကြောင်းပြောပြီး ပြန်ခဲ့တယ်။

ပါတယ်။

ကျုပ်အိမ်ကို ပြန်ရောက်တော့ အိမ်ရှေ့မှာ မလ္လာပ်ထိုးထားပြီး လူတော် တော်များများ ဝင်ထွက်နေတာတွေ့ရ တယ်။ ကျုပ်လည်း မိဘဆွေမျိုးတွေကို ပြန်ပြန်ဆက်စကားဆိုသော်လည်း ဘာ မှ မသိကြသလို အရေးမလုပ် သူတို့ဟာ သူတို့ ပြောဆိုနေကြလို့ ငါ့ကို ကုန်မစိုက် ကြပါလားဆိုတဲ့ အသိနဲ့ မျက်ရည်ကျမိ

သူတို့ပြောဆိုသံများအရ ကျုပ် ရုပ်ခန္ဓာကို ဒီနေ့ သင်္ဂြိုဟ်မည့်နေ့လို့ သိရ တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အိတ်တစ်လုံးနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လာနေတာကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ အိမ်နားရောက် တော့မှ မိနဲ့က ကျုပ်ညီမဖြစ်လို့ အမေ က ဆီးကြိုပြီး သမီးအစ်ကို မရှိတော့ဘူး ဆိုကာ ပြောဆိုပိုပါလေရော အကျိုး

အကြောင်းပြောဆိုကြစဉ် ညီမက သမီး ဆီ အစ်ကိုရောက်လာတယ်။ အဝတ် အစားဆပ်ခွမ်းခွမ်း မျက်နှာလည်းမကောင်း ဘူး မေးလို့မရ စိတ်ကလည်း လေးနေ တာနဲ့ ပြန်လာခဲ့တာ။

အဖြစ်အပျက် အခြေအနေ အားလုံးကို သိမြင်နေရပေမယ့် ကျုပ် ပြောမည့်စကားများအား အမေတို့ဇနီး ဆက်သွယ်ပြောဆိုမရတော့ပါ။ သူတို့ ပြောဆိုတာတွေတော့ ကျုပ်ကြားသိနေ ရတယ်။ ဘဝခြာသည်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား ကျုပ်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ သေဆုံးပြီးခဲ့တဲ့ ဆွေမျိုးသူငယ်ချင်းများ က လိုလိုလားလား ကြုံဆိုနေကြတယ်။ ကူညီဖို့ ရောက်လာတာသိရလို့ ကျုပ် သိပ်ပျော်သွားပါတယ်။

ကျုပ် မိဘ ညီကိုမောင်နှမတွေ ဆီ တမလွန်အနားစွန်းက ကျုပ်အဖြစ် အပျက်တွေကို ပြောချင်ပေမယ့် ပြောလို့ မရတော့မည့် အခြေအနေပါ။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် ကျုပ် ပြန်ဝင်ရောက်ရ မည့် ခန္ဓာဟောင်းက မရှိတော့လို့ပါ။

သက်ဦးမောင် (နမ့်စန်)

အိန္ဒိယနိုင်ငံဗုဒ္ဓဂယာမှ

ပုဂံပြည်နယ်

စာဆိုရှင်ဆရာတော် - အရှင်ဥတ္တရသာရ(ညောင်ဦး)

အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓဂယာမှ

ပုံရိပ်လွှာများ

မူလဂန္ထကုဋီပိဟာရ

အရှင်ဥတ္တရသာရ

(မဟာဌာနပစ်တောင်)

ထိုမူလဂန္ထကုဋီပိဟာရ ကျောင်း
တော်သည် ဗုဒ္ဓဂယာမှ မဟာဗောဓိဓေတီ
တော်ကြီးနှင့် ပုံစံတူတည်ဆောက်ထား
ဟန်ရှိသည်။ ခပ်ဆင်ဆင် တူလှသည်။

အိန္ဒိယပြည်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
မင်းများ အုပ်ချုပ်ခဲ့စဉ်အခါက မြတ်ဗုဒ္ဓ၏
သာသနာသည် စည်ပင်သာယာလျက်
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ပြည်သူပြည်သားအပေါင်း
တို့သည်လည်း ချမ်းသာစွာ နေထိုင်နိုင်
ခဲ့ကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်သူများ
က စိုသို့ နေထိုင်လျက်ရှိနေကြသည်
ကို မနာလို မရူစိတ်မှုတွေ ဖြစ်လာကြ
ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ မဇ္ဈိမ
ဒေသရှိ နိုင်ငံများကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
မဟုတ်ကြသော မင်းများ ဗာရာဏသီကို
ဝင်ရောက်အုပ်စိုးကာ စေတီပုထိုး၊
ကျောင်းများကို အကြီးအကျယ် ဖျက်စီး
ပစ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ ဖျက်စီးပစ်ရာတွင် ယင်း
ကျောင်းတော်ကြီးလည်း ပါဝင်ခဲ့လေ
သည်။

ဂေါတမီနန္ဒမင်းလက်ထက်
(၁၁၁၄-၁၁၅၄) မိဖုရားကုမာရဒေဝီက
မူလဂန္ထကုဋီကျောင်းကို ပြန်လည်ပြုပြင်
ခဲ့သည်။ ဓမ္မစက္ကပဝတ္ထနုပဒြာရဖြင့် ထုလုပ်
ထားသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ထုတော်ကိုလည်း
တည်ထားနိုင်ခဲ့သည်။

ယင်းရုပ်ထုတော်သည် ကျောင်း
ဆောင်ကြီးအတွင်း၌ ဖူးတွေ့နိုင်ပါသည်။

၁၈၉၁-ခုနှစ်တွင် သီရိလင်္ကာမှ
ဓမ္မပါလမထေရ်သည် မိဂဒါရုံဌာနသို့ ဗုဒ္ဓ
နှင့်သက်ဆိုင်ရာ ရှုမြင်ဖွယ်ရာ နေရာ
ဒေသတို့ကို ဖူးမြော်ရန် ရောက်ရှိလာ
သည်။

ထိုဓမ္မပါလမထေရ် ကြီးစားအား
ထုတ်မှုများကြောင့် လက်ရှိမူလဂန္ထကုဋီ
ကျောင်း၏ အုတ်မြစ်ကို ၁၉၂၂ ခုနှစ်တွင်
ဥတ္တရာပရာဒေရီပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေး
မှူး မစ္စတာအိပ်ချ်ဆိုင်းဘတ္တလာက ယဉ်
ချဲ့ခဲ့သော်လည်း ထိုအချိန်က အိန္ဒိယနိုင်ငံ
အစိုးရအရာရှိတစ်ဦးက ဝင်ရောက်စွက်
ဖက်မှုကြောင့် ကျောင်းဆောက်လုပ်ရေး

လုပ်ငန်းသည် လေးနှစ်တာ ရပ်ဆိုင်းခဲ့
လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အိန္ဒိယ ရှေး
ဟောင်းသုတေသနဌာန ညွှန်ကြားရေး
မှူးချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ကျောင်းတော်
ပြုပြင်တည်ဆောက်မှုလုပ်ငန်း အောင်
မြင်ပြီးစီးခဲ့ရာ ၁၉၃၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
(၁၁) ရက်နေ့တွင် ကျောင်းဖွင့်ပွဲအခမ်း
အနားကို အောင်မြင်စွာ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုကျောင်းအတွင်း၌ ဌာပနာ
ထားသည့် မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဓာတ်တော်များ
ကို နှစ်စဉ် သီတင်းကျွတ်လပြည့်ညတွင်
ပူဇော်ပွဲကျင်းပလေ့ရှိသည်။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့ ကျောင်းတော်
ကြီးအတွင်း၌ ဝင်ရောက်လေ့လာကြ
သောအခါ အလွန် ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်း
သော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူအား ဖူး
တွေ့ရလေသည်။

ယင်းရုပ်ပွားတော်သည် ၁၇ရာ
ရှင် ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောကြားနေ
သည့် ပုံတော်ကို မှန်ဆင်ထုလုပ်ထားသော
ဓမ္မစက္ကပဝတ္ထနုပဒြာရုပ်ပွားတော် ဖြစ်
သည်။

ကျောင်းတော်ကြီး၏ အတွင်း
နံရံပတ်လည်တွင် ဗုဒ္ဓဝင်ပန်းချီပုံတော်

များ ရေးဆွဲထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရသည်။ ပုံတော်များ၏ လက်ရာမှာ အလွန်ကောင်းမွန်သဖြင့် ကြည့်ရှုရသည်ကိုပင် အားမရနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုပုံတော်များ

ကို ကြည့်ရှုလေ့လာပြီး ကျောင်းတော်အတွင်း၌ရှိသော စာအုပ်ဆိုင်လေးကို ကြည့်ရှုသောအခါ စန္ဒြိမသေနဗော်ဒွရေသားသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ဖူးမြော်

ရာရစ်ဌာန ဟူသော စာအုပ်ကို တွေ့ရှိ၍ နှစ်သက်သဖြင့် အမှတ်တရ ဝယ်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းတော်ကြီးအတွင်းမှ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ပြီး ကျောင်းတော်ကြီး၏ အနီးရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင်ရှိသော ပဉ္စဝဂ္ဂိုင်းဦး တရားဦးဟောတော်မူဟန် ရုပ်တုတော်များကို ဖူးတွေ့ရသည်။

ထိုရုပ်တုတော်များကို မြန်မာနိုင်ငံက ကုသိုလ်ရှင်များ လှူဒါန်းထားကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။

ရုပ်တုတော်အနီးရှိ ညောင်ပင်ကြီးနှင့်တကွ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်ရှုခဲ့ကြပြီး ကားပေါ်သို့တက်ကာ မိဂဒါဝုန် မြန်မာကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။ ညနေပိုင်းတွင် ကျောင်းအနီးရှိ ဈေးဆိုင်များသို့သွားပြီး တဘက်စောင်း၊ ကော်ဇော စသည့်ပစ္စည်းများကို ဈေးနှုန်းများ သိရှိနိုင်ရန် စုံစမ်းလေ့လာပြီးသည်နှင့် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်အား စုပေါင်းကန်တော့ကြပါသည်။

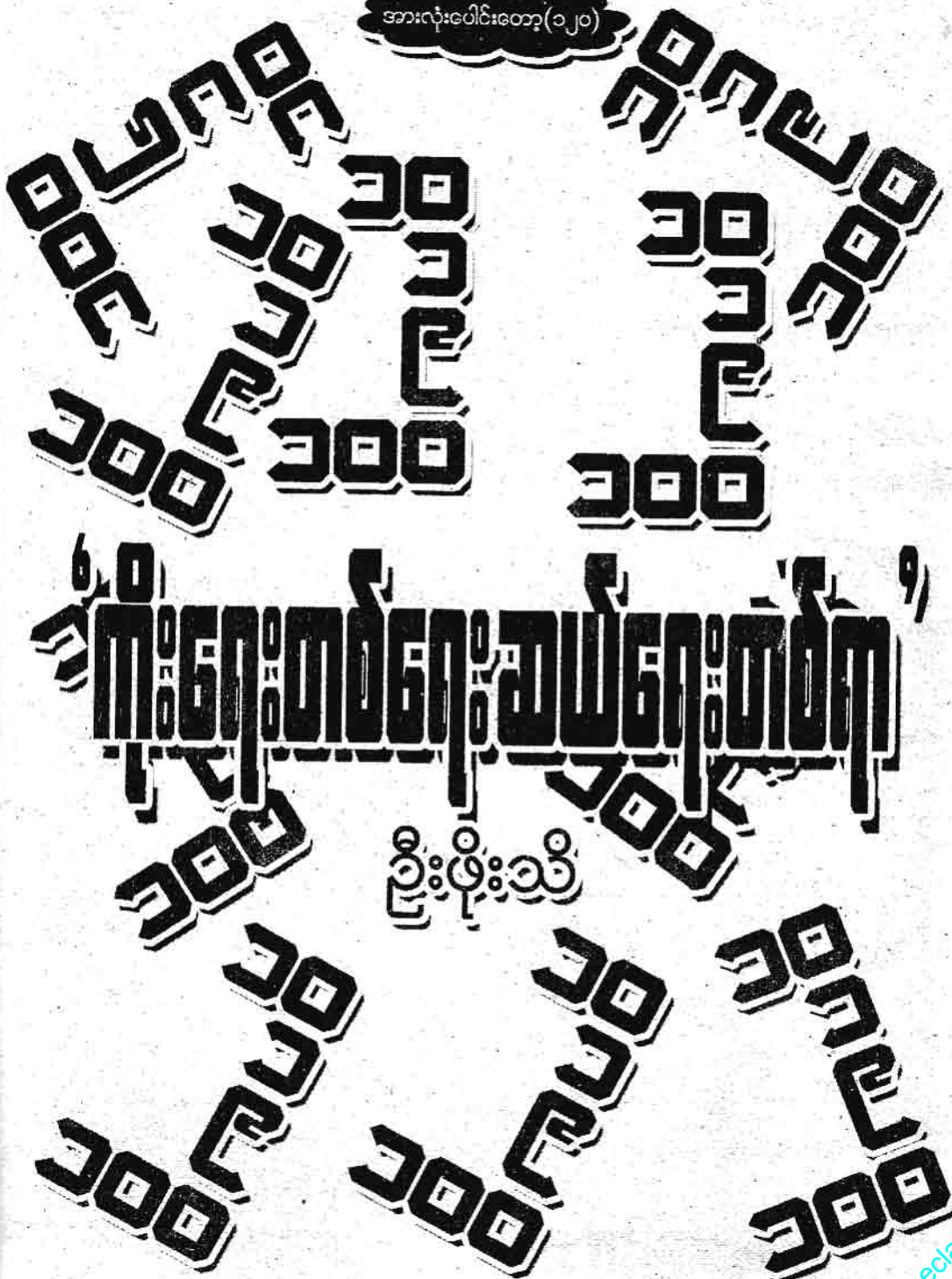
အရှင်ဥတ္တရသာရ
(မဟာဌက်ပစ်တောင်)

စာ ဖတ် သူ တွေ ပျော် စေ ပို့

အားလုံးပေါင်းစော့(၁၂၀)

ဦးဦးတို့ လူ့ဘောင်ပတ်ဝန်းကျင်
မှာ အကြောင်းကြီးငယ်ကိစ္စပေါ်လာရင်
ချက်ချင်းဖြေရှင်းလိုရအောင် ကြိုတင်
ပြင်ဆင်ထားမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အသုံးပြုနေ
တဲ့ စကားပုံတစ်ခုရှိပါတယ်။

အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ “ဆယ်
ရေတစ်ရေ ကိုးရေတစ်ရာ” ဆိုတာပါ။
ကဲ ... အခုတော့ ဒီစကားပုံနဲ့ပတ်သက်
လို့ နောက်လူတွေ ဘာကြောင့်အသုံးပြု
နေတယ်၊ ရှေးမြန်မာကြီးတွေ လက်ထက်
ကရော ဘာကြောင့်ပေါ်လာရသလဲဆို
တူ၊ တူမ တို့သိဖို့ ဦးဖိုးသိက ပြောပြ
မယ်နော်။

ဟိုး... ရှေးယခင်အမရပူရမြို့
ကြီး ကောင်းစားစဉ်အခါတုန်းက မဏိပူရ
ဘက်က ကသည်းလူမျိုးမိန်းမတစ်
ယောက်ဟာ တောင်းထဲကို ဘဲဥတွေ
ထည့်ရွက်လို့ နံနက်ခင်းတိုင်း အမရပူရ
မြို့တွင်းကို ဝင်ရောင်းလေ့ရှိတယ်ဆိုပဲ။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ အဲဒီ ဘဲဥ
သည် ကသည်းမလာတဲ့အချိန်မှာ မြို့
တံခါးကရှင်းရှင်းလင်းလင်း မဖွင့်သေး
ဘူးတဲ့။ လူတစ်ကိုယ်ဝင်သာရုံသာ ဖွင့်
နေသတဲ့လေ။

ဒီအခါ ကသည်းမက အဲဒီ
လူတစ်ကိုယ်စာအပေါက်က တိုးဝင်
လိုက်တဲ့အခါ မြို့တံခါးစောင့်က အပြင်ကို
တွန်းထုတ်လိုက်ပါတယ်။ တွန်းထုတ်
လိုက်တဲ့အချိန်ကြောင့် ကသည်းမရဲခေါင်း
ပေါ်က ဘဲဥတောင်းဟာ အောက်ကို
ပြုတ်ကျလို့ ဘဲဥတွေကွဲကျကုန်ပါသတဲ့။

အဲဒီအခါမှာ ကသည်းမက
ဘဲဥအလျော်ပြန်လိုချင်တာမို့ တံခါးစောင့်
ကို လွှတ်တော်မှာတိုင်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ
လွှတ်တော်အရာရှိတွေက...

“မယ်မင်းရဲ့ ဝမ်းဘဲဥများဟာ
အရေအတွက် ဘယ်မျှရှိလေသနည်း”
ဟု မေးမြန်းရာ ကသည်းမက သူမရဲ့
ဝမ်းဘဲဥတွေ ဘယ်လောက်ရှိကြောင်း
ကို မသိတဲ့အတွက် အဖြေမပေးနိုင်
ဖြစ်နေပါသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘဲဥသည်မက
သူမ မှတ်သားထားတဲ့အတိုင်း...

“ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ ဝမ်းဘဲဥ
တွေဟာ နှုတ်လုံးစီပုံရင် တစ်လုံးပိုနေပြီး
ကိုးလုံးစီပုံရင် သုံးလုံးပိုနေပါတယ်” ဟု
လျှောက်ထားပါတယ်။

လွှတ်တော်အရာရှိတွေခမျာ
လည်း ဘဲဥသည်မ လျှောက်ထားတဲ့

အတိုင်း စဉ်းစားတွက်ချက်ပေမဲ့ အဖြေ
မရ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီ
အကြောင်းကို တောအရပ်ဘက်က
ဆီလာရောင်းတဲ့ ဆီကုန်သည်က ကြား
သိသွားတာမို့ လွှတ်တော်ကိုလာရောက်
ပြီး သူဖြေရှင်းပေးနိုင်ကြောင်း လျှောက်
ထားပါတယ်။

လွှတ်တော်အရာရှိတွေက
လည်း ဘဲဥသည်မလျှောက်ထားတဲ့
အတိုင်း စဉ်းစားတွက်ချက်ပေမဲ့ အဖြေ
မရဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီ
အကြောင်းကို တောအရပ်ဘက်က ဆီ
လာရောင်းတဲ့ ဆီကုန်သည်က ကြား
သိသွားတာမို့ လွှတ်တော်ကိုလာရောက်
ပြီး သူဖြေရှင်းပေးနိုင်ကြောင်း လျှောက်
ထားပါတယ်။

လွှတ်တော်အရာရှိတွေက
လည်း လိုလိုချင်ချင်နဲ့ ခွင့်ပြုလိုက်ပီ
တယ်။ အဲဒီအခါ ဆီကုန်သည်က
လွှတ်တော်စာရေးအား စာနဲ့ ရေးမှတ်စေ
ပါသတဲ့။ ဆီကုန်သည်ပြောသည်ကတော့
“တစ်ဆယ်” ရေးပါ။ သူ့အောက်က
“တစ်ရေ” ပါ။ “တစ်” အောက်က
“ကိုး” ရေးပါ။ “ကိုး” အောက်က

“တစ်ရာ” ရေးပါ။ အားလုံးပေါင်းရင် တစ်
ရာနှစ်ဆယ်ရပါတယ်။ အဲဒီတစ်ရာ
နှစ်ဆယ်ကို ဘဲဥသည်မပြောသလို ပုံ
ကြည့်လိုက်ပါ။ မှန်ပါလိမ့်မယ်” လို့ပြောပါ
တယ်။ ဆီကုန်သည်ပြောတဲ့အတိုင်း
လုပ်ကြည့်ရာမှာလည်း မှန်ပါတယ်တဲ့။

အဲဒီနောက်မှာ ဆီကုန်သည်ကို
လည်း ဆုလာဘ်ခိုးမြှင့်ခဲ့ပါသတဲ့။
အခုဆိုရင် အဲဒီကစခဲ့တဲ့
အကြောင်းကိုအခြေခံလို့ ရေးပြန်မာကြီး
တွေရော ဦးဦးတို့ပါ ဒီစကားကို အသုံးပြု
နေကြတာပါ။

ကဲ . . . ဒီတစ်လတော့
ဒီလောက်ပဲနော်။ တု၊ တုမတို့ အသိ
ပညာတိုးပွားကြပါစေလို့ ဦးဦးဖိုးသိ
ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

အကိုး-မှော်ဘီဆရာသိန်း၏

ရှေ့ဖြစ်စာတမ်း

ဦးဖိုးသိ

မဂ္ဂဇင်း ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

ခြမ်း

စာပေ

ကျော်သိန်း

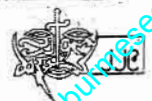
စာပေ

၃၂-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၅၀၀၀၀၀၀

အချစ်သမီး ၂

၁၅

တကယ်တော့ ဒါဟာ ကျွန်တော် မျှော်လင့်မထားတဲ့ အဖြစ် အဖျက်လေးတစ်ခုပါ။ ပြီးတော့ ရင်နာ စရာ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ခုပါ။ ကျွန်တော် ဘာမှမပြောဘဲနေခဲ့လို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ နာကျင်စွာ ခံစားသွားရ လိမ့်မယ်လို့လည်း ကျွန်တော် မထင်ခဲ့ဘူးလေ။ အချစ်ဆိုတာ တစ်ခါတလေ မှာ မျှီသိပ်ထားတာ ပိုကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့မိတာကို။

xxx

ကျွန်တော့်မှာ ပီတာဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရယ်၊ မျိုးထွန်းဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရယ်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ တက္ကသိုလ် ပထမနှစ် ရူပဗေဒ လက်တွေ့ခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြတယ်။

(ခပ်ညံ့ညံ့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေ ထဲကလိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ကြတယ်။ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဗီဒီယိုတွေထဲကလိုတော့ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန် ဖတ်သက်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်

မဲ့ “စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်လမ်းပါကွာ” လို့ ဆိုမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ငြင်းချက် ထုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ လက်တွေ့နဲ့ စိတ်ကူးက ရောစပ်နေလို့ပါ။)

နောင်အိကျော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် တက္ကသိုလ်မှာ ရိုးရိုးလေးပဲ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြပါတယ်။ ပထမနှစ်ရဲ့ ဒုတိယနှစ်ဝက်မှာ အဲဒီကောင်မလေးကို မျိုးထွန်းက စပြီး ခလုတ်တိုက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ပီတာ သန့်စင်ခန်းက ပြန်အလာမှာ စာသင်ခန်းထဲမှာ မျိုးထွန်းနဲ့ အဲဒီကောင်မလေး စကားပြောနေတာကို တွေ့ရတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာလည်း မျိုးထွန်းနဲ့ အဲဒီကောင်မလေး နေ့တိုင်းလိုလို စကားတွေပြောနေတာပါ။ အဲဒီကောင်မလေးရဲ့အသံက ချိုမြိန်လေ။ နားထောင်လို တော်တော်ကောင်းတယ်။ ဆွဲဆောင်မှုလည်း ရှိတယ်လို့ ထင်တာပါ။

အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ (အဲ သူမလို့ပဲ သုံးမယ်ဗျာ) သူမနဲ့ ကျွန်တော်

စကားစပြောဖူးတာကတော့ ပထမနှစ်ရဲ့ နောက်ဆုံး ကျောင်းတက်ရက်ကျမှပါ။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ကျောင်းကို (အခါတိုင်းထက်) နောက်ကျပြီးမှ ရောက်သွားတယ်။ ထိုင်နေကျ ကန်တီးကို ရောက်တော့ မျိုးထွန်းနဲ့အတူ သူမကို တွေ့ရတယ်။ တစ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ ပီတာ ရောက်လာတယ်။ ပီတာ သွားဝယ်တာတဲ့။

မျိုးထွန်းနဲ့ သူမက စကားတွေ ဝေဖန်နေကြတယ်။ ပီတာကလည်း သူတို့ရဲ့ စကားပိုင်းထဲကို (တစ်ခါတစ်ခါ) ဝင်ရောက်တတ်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ရှိုက်ရင်း သွားလာနေကြတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ငေးနေလိုက်တယ်။

“ကိုရဲလွင်က ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ဗျာ”

ပထမတော့ သူမ ဘာပြောလိုက်မှန်း မသိဘူး။ သူမ နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ပြောမှ သူမ ဘာပြောတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိလိုက်တာ။

“ဪ... ကိုရဲလွင်က ဘယ်

မှာနေတာလဲလို့”

“ကျွန်တော် အိမ်မှာနေပါ
တယ်”

“ဟင်”

“ဒီကောင်က ဒီလိုပဲ စကားကို
ဘယ်တော့မှ အကောင်းမပြောဘူး”

အဲဒီလိုနဲ့ သူမနဲ့ကျွန်တော်
စကား စပြောဖူးခဲ့တာ။ သူမနဲ့ စကား

ပြောရတာ နည်းနည်းတော့ ပျော်စရာ
ကောင်းသလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
က ဘာကိုမှ အလေးအနက်မထားတော့
ကျောင်းပိတ်သွားချိန်မှာ ကျွန်တော်
သူမကို မေ့သွားတာပါပဲ။ သူမလည်း
ကျွန်တော့်ကို မေ့သွားမှာပါပဲ။

ကျွန်တော် အဲဒီလိုထင်ခဲ့တာ။
မှာသွားတယ်ဗျာ။ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်
ခါနီးကျတော့ သူမက ကျွန်တော့်ဆီကို
ဖုန်းဆက်လာတယ်။ သတိရလို့တဲ့လေ။
ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ခပ်

တုံးတုံးပါ။ နည်းနည်းလေးမှ သဘော
မပေါက်ခဲ့ဘူးလေ။ အဲဒီတုန်းက သူမ
ကျွန်တော် နာရီဝက်လောက် ပြောပြ
ခဲ့တယ်။ ဘာတွေပြောတယ်ဆိုတာ
တော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။

ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်တော့
ကျွန်တော်တို့ ပိုရင်းနှီးသွားပြီး စကား
တွေပိုပြောဖြစ်တယ်။ အများအားဖြင့်
တော့ သူမနဲ့ မျိုးထွန်းက တစ်တွဲတွဲ
တတ်ပြီး ပီတာနဲ့ ကျွန်တော်က ကန်
တီးမှာ ထိုင်နေတာပဲ များပါတယ်။ နှစ်
လလောက်ကြာတော့ မျိုးထွန်းက သူ
ကို အင်ဒီယား (endear) လုပ်တယ်လို့
ပီတာက ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။
ကျွန်တော်က သူတို့ ရည်စားတောင်
ဖြစ်နေလောက်ပြီလို့ ထင်ထားတာ။

အဲဒီနေ့က ပီတာနဲ့ ကျွန်တော်
မြို့ထဲက ဘီယာဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်
ဖြစ်တယ်။ ပီတာက သုံးခွက်လောက်
ဝင်သွားတော့ ကျွန်တော့်ကို ရင်ဖွင့်
တယ်။

“ငါ နောင်အိကျော်ကို ချစ်မိ
နေပြီ ထင်တယ်ကွာ ရဲလွင်”

အဲဒီစကားကို ပီတာ ခဏ

ခဏပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အတူ
ရှိခဲ့ကြတဲ့ အချိန်နှစ်နာရီကျော်အတွင်း
မှာ အကြိမ်တစ်ရာလောက်ကို ပီတာ
ပြောခဲ့တယ်။ သူ့ဆွေးနေတယ်လို့လည်း
ပြောသေးတယ်။ သူမ(နောင်းအိကျော်)
ကတော့ မျိုးထွန်းနဲ့ နှမ်းပြောနေလောက်
ပြီထင်တယ်။

ဒီမိပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်
လည်း သူမအကြောင်း နည်းနည်း စိတ်
ဝင်စားလာတယ်။ ရပ်ကလည်း
ယောက်ျားလေး တော်တော်များများကို
ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ ရုပ်ပုံ။ ခန္ဓာကိုယ်အချို့
အစားကလည်း တော်တော်လေးကို လှ
တယ်။ ကျွန်တော် သတိထားမိသ
လောက်တော့ သူမ လမ်းလျှောက်တာ
ကလည်း တော်တော်လှတာပါပဲ။ သူမ
ပြုံးတာကိုတော့ သုံးခါလောက်ပဲ
ကျွန်တော် သေသေချာချာ မြင်ဖူးတယ်။
ဒါပေမဲ့ မှတ်မိနေတယ်။ လှတယ်ဆို
တာထက် ယဉ်တယ်ဆိုရင် ပိုမှန်မယ်
ထင်တယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ သူမကို
ချစ်မယ်ဆိုရင် ချစ်ဖို့ လုံလောက်ပါပြီ။
ခက်တာက အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လို
အရသာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိ

သေးတာဘဲ။
သူမ ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတဲ့
စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်။ “ရဲလွင်ဘုန်းဆို
တဲ့လူက ဘယ်လိုလူလဲ” တဲ့။ သူမ
ဘာကိုဆိုလိုမှန်း ကျွန်တော် မသိဘူး။
မေးလည်း မမေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ မျိုးထွန်းက
တော့ ပြောတယ်။

“မင်းအကြောင်းတွေ ငါ့ကို
မေးတယ်ကွ” တဲ့။ ပီတာကတော့
“နောင်းအိကျော်ကို သိပ်ချစ်တယ်” လို့
(မြဲပြင်တစ်နေရာကို ကျွန်တော့်ကို ခေါ်
သွားပြီး) အော်နေတယ်။ ပြီးရင် ဆောင်း
ဦးလှိုင်ရဲ့ ကျွန်တော့်အသည်းသီချင်းကို
ဂစ်တာတီးပြီး ညည်းနေတတ်ပြန်ရော။
(ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်ဗျ။ သူမ
က အဲဒီသီချင်းထဲက စာသားတွေနဲ့
တော်တော်များများ ထပ်တူကျတယ်။)

မျိုးထွန်း ကျောင်းမတက်တဲ့
တစ်ရက်မှာပေါ့။ သူမ ကျွန်တော့်ဆီကို
ရောက်လာတယ်။ CTC အချိန်တက်
ရမှာ ပျင်းတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော် ပြန်
တော့မလို့ လုပ်နေတုန်းပေါ့။ ပီတာက
လည်း နယ်က သူ့အဖေရဲ့ ရန်ကုန်ကို
လာလည်တာ ကားဂိတ်မှာ သွားကြိုရ

မယ်ဆိုပြီး နေ့လယ်ကတည်းက ပြန်
သွားပြီ။

“ပလာတသွားမလို့ နောင်းတစ်
ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ ကိုရဲလွင်ဘုန်း
လိုက်ခဲ့ပေးပါလား”

ကျွန်တော် ငြင်းပါသေးတယ်။
နောက်တော့လည်း အားနာတာနဲ့ လိုက်
သွားလိုက်တယ်။ ကုန်တိုက်ထဲမှာ သူမ
က ရှေ့ကသွား။ ကျွန်တော်က နောက်
ကလိုက်။ သူမ ဝယ်ထားတာတွေကို
ကိုင်ပြီးတော့ပေါ့။ မျိုးထွန်း ပြောတာ
တော့ တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်လောက် ဈေး
ဝယ်ထွက်တယ်ဆိုပဲ။ ကျွန်တော် နည်း
နည်းတော့ ကြည်နူးမိသလိုပါပဲ။ သူမ
နောက်က လျှောက်လိုက်နေရတော့
ကျွန်တော်မကြည့်လည်း သူမရဲနောက်
ပိုင်းကို မြင်နေရတယ်လေ။ လှတာကို
တော့ ကျွန်တော် ဝန်ခံရလိမ့်မယ်။ ဘာ
ကြောင့်မှန်းတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိ
ဘူး။ ကျွန်တော် သူမကို နမောမိနေသ
လိုပဲ။

ပစ္စည်းတစ်ခုက စီးတီးမတ်ခ်
မှာမှ ရှိတယ်ဆိုလို့ ရန်ကင်းစင်တာက
စီးတီးမတ်ခ်ကိုပါ ရောက်ရသေးတယ်။

ဈေးဝယ်လိုပြီးတော့ သူမက ကျွန်တော့်ကို ရန်ကင်းစင်တာက ကော်ဖီဆိုင်မှာ ကော်ဖီတိုက်တယ်။ လမ်းခွဲတော့ မီးတွေတောင် လင်းထိန်နေပြီ။

ဒုတိယနှစ် ကျောင်းတွေပိတ်ခါနီးမှာ ကျွန်တော့်တို့ မေဂျာက ငွေဆောင်ကို ပျော်ပွဲစား ထွက်ကြတယ်။ မေဂျာတစ်ခုလုံးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့သူ ဆယ်လေးငါးယောက်လောက်ပါပဲ။ သွားဖြစ်အောင် ဦးဆောင်တာက အီးစီနဲ့ မျိုးထွန်းဆိုတော့ ပီတာနဲ့ ကျွန်တော်က အလိုလိုပါလာတာပါပဲ။ သူမကိုတော့ မျိုးထွန်း ခေါ်လာတယ်ထင်တာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ ယောက်ျားလေး ခြောက်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးကိုးယောက် ပါဝင်တယ်။

ငွေဆောင်ရောက်တဲ့ ဒုတိယညမှာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က မီးပွဲလေးကျင်းပကြတယ်။ ကလေးတွေလိုပါပဲ။ ထုတ်စည်းတိုးတမ်း ကစားကြတယ်။ လေမှုတ်ဘောလုံးနဲ့ ခွေးရူးတမ်း ကစားကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ပါဆယ်ဂိမ်းကစားကြတယ်။ အီးစီက နှစ်သက်ရာ အကတစ်ခုကို ကရတယ်။ ဇော်လင်

ထွန်းနဲ့ မိုးကြည်ပြာတို့အတွက် ခုံတွဲသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုရတယ်။ မျိုးထွန်းက တာဝံလို အော်ရတယ်။ ပီတာကတော့ စက်ရုပ်က ကရတယ်။ နန်သိန်းမျိုးနဲ့ စိုးစိုးက ရေဒီယို အစီအစဉ်ကြောညာသူတွေ လုပ်ရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဆိုးတစ်ခု လုပ်ရတယ်။ ကင်းခြီးကောက် ထောင်ပြုရတယ်လေ။ သူမကတော့ တော်တော်ကံကောင်းတယ်။ “မည်သူ့ကိုမဆို နှစ်သက်ရာ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုခိုင်းပါ” တဲ့။ သူမက ကျွန်တော့်ကို ဆိုခိုင်းတယ်။ မီးပွဲလေးသိမ်းတော့ တော်တော်တောင် ညဉ့်နက်နေပြီ။ မနက်ဖန်လို ပြန်မယ်ဆိုရင် ဒီနေ့လိုညမှာ ကျွန်တော်နဲ့ပီတာ ဂျော်နီနဲ့ လမ်းလျှောက်ကြတယ်။ အရက်သောက်ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ကမ်းစပ်မှာ လမ်းလျှောက်ကြတယ်။ လမ်းလျှောက်ရတာ ပျင်းလာတော့ သဲသောင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး စကားတွေပြောကြတယ်။ ပီတာက ရင်ဖွင့်သေးတယ်။

ကိုးနာရီလောက်ကျတော့ အိပ်ချင်ပြီဆိုပြီး ပီတာ ပြန်သွားတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း သဲ

သောင်ပေါ်မှာ စာရေးနေလိုက်တယ်။ သူမကိုချစ်တဲ့ အကြောင်းတွေပေါ်နာမည်တော့ ထည့်မရေးပါဘူး။

“မအိပ်သေးဘူးလား” အသံကြားလို နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်နောက်နားမှာ မတ်တပ်ရပ်နေတယ်။

“ဘာတွေရေးနေတာလဲ” ပြောပြီး သူမ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။

“ကိုရဲလွင်ဘုန်း . . . အရက်သောက်ထားတာလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုတယ်။

အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့ စကားတွေ အများကြီး ပြောဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် ရေးထားတာကိုဖတ်ပြီး ဘယ်သူလဲလို့ မေးတာကိုတော့ ကျွန်တော် ပြန်မဖြေခဲ့ဘူး။

တတိယနှစ် ကျောင်းတွေပိတ်ဖွင့်တဲ့အထိ ကျွန်တော်နဲ့သူမ မတွေ့ကြဘူး။ ဖုန်းကိုတော့ နှစ်ခါလေးပြောဖြစ်တယ်။ မျိုးထွန်းကတော့ သူနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတယ်။

ပြောတယ်။ ပီတာကတော့ မျိုးထွန်း ကွယ်ရာမှာ “ငါ သိပ်လွမ်းတယ်ကွာ” လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူမ ကို လွမ်းသလိုလိုပါ။

ပထမနှစ်ဝက် စာမေးပွဲဖြေပြီး တဲ့အထိ သူမ ကျောင်းကိုလာတာ မတွေ့ရဘူး။ မျိုးထွန်းကတော့ နေ့ရှိသ ရွှေ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကိုပဲ နှိပ်နေတာပဲ။ သူမုန်းခေါ်လိုက်တိုင်း လူကြီးမင်းကတော့ လက်ခံစကားပြောနေတတ်တယ်။ ပီ တာကတော့ အိပ်မရလို့ဆိုပြီး အိပ်ဆေး တွေ ဆောင်ထားတာတော့ တွေ့တာပဲ။ ပြောမယ့်သာ ပြောတာပါ။ ကျွန်တော် လည်း သူမနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ် နေသလိုပါ။ သိပ်ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော် သိရသလောက် တော့ သူမ ကျောင်းပြောင်းသွားတယ် တဲ့။ သူမ ချစ်တဲ့သူက သူမကို ချစ်ရေး မဆိုတဲ့။ သူမ မချစ်တဲ့သူက သူမအနား မှာ အချိန်တိုင်းနီးပါးရှိနေတာကို သူမ မလိုလားဘူးတဲ့။ ကျွန်တော် သူမကိုချစ်

နေတာကို သူမ သိတယ်။ သူမလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်နေတယ်တဲ့။ ကျွန်တော် က ဖွင့်မပြောတော့ သူမ အရမ်းခံစား ရတယ်တဲ့။ သူမက စပြီး ပြောဖို့ဆိုတာ ကလည်း မသင့်တော်ဘူး။ သူမ မျှော် လင့်နေဖို့ပဲ ရှိတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူမ သိလိုက်ပြီတဲ့။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့ မှ ဖွင့်ပြောမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့လေ။ သူမ မခံစားချင်တော့ဘူးတဲ့။ နာကျင်စွာ ခံ စားခဲ့ရပြီးပြီတဲ့။ ဒါကြောင့်...

သူမ အဝေးတစ်နေရာကို ထွက်သွားပြီတဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့နီးနေရင် သူမ နာကျင်နေရဦးမယ်တဲ့။ သူမ မနာ

ကျင်ချင်တော့လို့ ကျွန်တော်နဲ့ ဝေးတဲ့ နေရာကို ထွက်သွားခဲ့တာပါတဲ့။

စိုးစိုးက ကျွန်တော်တို့သုံး ယောက်ကို ကျွန်တော့်တို့ သုံးယောက် အတူရှိနေချိန်မှာ ပြောပြတာ။

ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမတတ်နိုင် တော့ပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ဝက်လောက် ကပဲ သူမ မိဘတွေရှိရာ ကနေဒါကို အပြီးပိုင် သူမ ထွက်သွားပြီတဲ့။

ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မတတ် နိုင်တော့ပါဘူး။

ဗျူ

သင့်ရင်သွေးအတွက် အမှန်ကန်ဆုံးသော နာမည်လှလှ ရပေဖို့...

ကွန်ပျူတေသုခ

မှာ အပ်နံမှ စိတ်ချရတယ်

◆ ဖုန်းသာ ဆက်လိုက်ပါ။ သင့်ရင်သွေးအတွက် ထူးချွန်ထက်မြက် ကံကောင်းတိုးတက်စေမည့် နာမည်လှလှများ နှင့် ဟောဇာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန်၊ ဤစက္ကလာတများကို ကွန်ပျူတာဖြင့် တွက်ပေးပြီး အိမ်အရောက် ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L ဖြင့် ပို့ပေးသည်)

အမှတ်-၄၆(၅)လွှာ၊ နံ့သာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉ ၅၁၇ ၄၂၂၆၊ ၀၁၂၂၈၆၆၅

သိုဘာသာသိုသာသနာ

သမ္ဗုဒ္ဓိလျှင် သာဓုခေါ်တဲ့လူမျိုးတွေ

ပန်နခြေ-မောင်ရွှန်းတင့်(လားရှိုး)

အခန်း (၁)

လင်းကြက်တွန်သံက မြိုင်မြိုင်
ဆိုင်ဆိုင် ပေါ်လာချေ့ပြီ။

အရုဏ်ကျင်း၍ မိုးလင်းပေ
တော့မည်။

အိမ်ရှေ့ကုန်းခန်းမှ အတွားအိမ်
စာဉ်၏ ဘုရားရှိခိုးသံက ပီပီသသ၊
ကြည်ကြည်မြဲမြဲ ကြားနေရသည်။

“မိလိန်းကြွယ်... မိလိန်းကြွယ်”

“အင်”

“မိုးလင်းတော့မယ် ထတော့
ကွဲ့”

“အား... အီး... ဝါး”

ဈေးသည်တို့က ဈေးဝယ်တို့
ထက် ခြေတစ်လှမ်းစော၍ အိမ်ရာမှ ထ
ကြစမြဲပင်။ တစ်နေ့အမှုမဟုတ်၍ ကျင့်
သားရကာ စောစောအိပ်ရာမှ နိုးနေသော်
လည်း ပျင်းမိခြင်းခြောက်ပါးက ထောက်
ခံမဲပေး၍ အိပ်ရာမှ မထချင်သေး။

“မိလိန်းကြွယ်... ထလေဟယ်၊
ဆိုင်ကယ်ဈေးထုတ်သမားတွေက စောင့်
နေရောပေါ့၊ ညည်းတို့ဟာ တယ် မိမိယ
နည်းသကဲ့”

ခုတ်ယအကြိမ် အတွား၏
ကရုဏာဒေါသော နှိုးစက်သံကြောင့် မိ
သိန်းကြွယ် အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည်။

အိပ်ရာထပြီးပြန်တော့ လူ့သ
ဘာဝ ဗာဟိယက အများသာ။ သွား
တိုက်၊ မျက်နှာသစ် ခြေလက်ဆေး စတဲ့
အပြင်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီးပြန်တော့ ခန္ဓာ
ကိုယ် ဓာတ်ကြီးလေးပါး အတွင်းသန့်ရှင်း
ရေးကလည်း ကျန်းမာရေး၏ ဓာတ်စာ
ဆိုတော့ အချိန်ပေး၍ ရေအိမ်ပြေးရသေး
သည်။

မပြောဘဲ နေလိုပြီးနိုင်ပေမယ့်
မတီးဘဲလည်း မြည်ချင်မြည်နေတတ်
သည်။

ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားပြီဖြစ်၍
မှန်တင်ခုံရှေ့ ထိုင်လိုက်၏။

ဖီးဟယ်၊ လိမ်းဟယ်၊ အဝတ်
အစားလဲဟယ်နဲ့ ဆိုတော့ နာရီဝက်နီး
ပါး ကြာသွားတတ်သည်။

ဈေးသွားဖို့ပဲ ကျန်သည်။

အဲ... နေဦး မပြီးသေး။ ဈေး
ဆွဲခြင်းထဲ ရေဘူးထည့်ရမယ်၊ ရေဖြည့်
ရဦးမှ။ ပိုက်ဆံအိတ်၊ စာရင်းစာအုပ်က
ကျန်ခဲ့လို့မဖြစ်။ ဘီးလေးတစ်ချောင်းနဲ့

ကရင်းပတ်ဘူးကော ပါပြီပဲ။

အလှအပ မမက်သူဖြစ်ပေမဲ့
ကြည့်ပျော်ရှုပျော် တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်း
ရေးကတော့ ရှိမှ။

နံနက်အစောစာ (ဘရိတ်ဖွတ်
ဆိုလား) အတွက်ကိုတော့ စောစောချက်
ဖို့နဲ့ ချိုင့်ဆွဲသွားဖို့မလို။

စိတ်ထဲက ဓာတ်ကျတဲ့အစား
အစာ (အာဟာရကို) စဉ်းစားပြီး မူလ
တန်းကျောင်းသားတန်းကလို လက်ညှိုး
တစ်ချောင်း ထောင်လိုက်ရုံနဲ့ ပွဲတော်အုပ်
က ရှေ့တော်မှောက်အရောက် ခစားစေ။
နောက်မှ ကျသင့်တဲ့တန်ဖိုး ရှင်းပေးရုံပဲ။

ဈေးသည်ဘဝက အဲလို လက်
ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်နေတတ်သည်။
အိမ်ရာ၊ ခြင်ထောင်နဲ့ တိုလီမုတ်စ၊ ထတီး
အကျိတို့ကို စုပေါင်းနေရာပေးပြီး။

“ဈေးပြန်မှ” ဟု ချွေးသိပ်ကာ
အတွေးနှင့် အခန်းအပြင် ထွက်လိုက်
သည်။

“အတွား... သမီးသွားတော့
မယ်”

“ဪ... အေး”
အတွားထံမှ စကားနှစ်လုံးကြား

ရပြီးမှ အသံပေါ်လာသည်။

“မိသိန်းကြွယ်... ဘုရားဦးချ
သွားဦးဟဲ့”

“ဟာ... အဘွား နောက်ကျ
နေပြီ ရှေးမှပဲရှိခိုးတော့မယ်”

အိမ်တံခါးပိတ်သံ၊ ခြံဝင်းတံခါး
ပိတ်သံတို့ မရှေးမနှောင်း ကြားရသည်။
ထို့နောက် အိမ်တံခါးဖွင့်သံ ပေါ်လာပြန်
သည်။

“မိသိန်းကြွယ်”

“ရှိန်”

“ဘာကျန်ခဲ့လို့လဲ”

“မိနပ်လာလဲတာ”

“အို... ဒီကလေးမနယ်”

အဘွားခေါ်စာဥ၏ တဗျစ်
တောက်တောက် ပြောသံကို ကျောခိုင်း
၍ တစ်ခေါ်လောက်မဝေးသည့် ရွေးဖက်
သို့ ထွက်ခဲ့သောအခါ။

အစိနွေယု... အပမေယု...
အစိနွေယု... ဟု အဘွား၏ ဘုရားရှိခိုး
ဝတ်ပြသက လမ်းမပေါ်အထိ ပဲ့လွင့်နေ
သည်။

ရွေးဖက်တွင်တော့ ကားသံ၊
လူသံတို့ သောသောညနေသည်။

ရွေးကြီး၏ တစ်နေ့တာ ကပွဲ

ဝတော့မည်ပို့ နေရာပြင်ကြ၊ ဖျာခင်းကြ
နှင့် မအားလပ်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ဟော... လားရှိုးရွေးကြီး၏
ကတ္တီပါကားလိပ်ကြီး ဖွင့်လိုက်ပြီ။

xxx

အခန်း (၂)

လားရှိုးရွေးကြီးအနီး သုံးထောင်
လမ်းဆုံကိုကျော်၍ မုန့်ဟင်းခါးအိုးကြီး
တင်လာသော လက်တွန်းလှည်းကလေး
ဖြတ်ဝင်လာသည်။

အငွေ့တထောင်းထောင်း
ထွက်နေသော မုန့်ဟင်းခါးရနံ့က လမ်း
သွားလမ်းလာတို့ကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုရေခဲ”
ရိုးရာမုန့်ဟင်းခါး ဆိုင်ရှင် ကိုကံ
လှစကားကြောင့် စာရေးဆရာ ကိုရေခဲ
မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မဆိုင်းမတွပင်
ပြန်ပြောလိုက်၏။

“လားရှိုးကြီးကို သွားမလို့ရှိ”
စာရေးစာဖတ် ဝိသနာထံသည့်
ရိုးရာက ဆက်လိုက်ပြန်သည်။
“ဘာဝယ်ခဲ့လဲ မောင်ရေခဲ”

“မဝယ်နိုင်ပေါင် ရွေးကခေါ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ရေခဲ”

“အပျိုအအို မြင်သမျှ တောင်

ဘီဖင်ကျပ် အသားကပ် ဟားဟား”
“အမလေး”

စာရေးဆရာ ကိုရေခဲနှင့် ရိုးရာ
တို့ ဟာသလေမုန့်တိုင်း အပြိုင်တိုက်
ကြစဉ် ရိုးရာကတော် ရောက်လာသော
ကြောင့် လေငြိမ်သွား၏။

ရိုးရာကတော်နှုတ်မှ ဆီခေါ်
မုန့်သလို ပြောလိုက်သံ ကြားရ၏။

“ရိုးရာနဲ့ ရေခဲ တွေ့ရင်ထော
ရွေးရောင်းနောက်ကျပြီသာမှတ် ဟင်
ကမ္ဘောဇရွှေပြည် အဆွေ
ကောင်းကင်သည် ရှမ်းပျိုမလေးပါပြီ
ကဲ့သို့ နီရဲနေ၏။ အချို့ တိမ်တိုက်သ
ကား ကျောက်နီကိုးထားသော ဝိဇ္ဇာ
ကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ရောင်ခြည်တစ်ထောင် အထက်
ဆောင်သော နေမင်းက ရဲရဲနီကာ ရွှေ
ရင့်၍ ပေါ်လာသည်။

ဈေးသည်၊ ဈေးဝယ်တို့ကြီး
ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေသော
တောင်ပေါ်ရွေးခေါ် လားရှိုးကြီးရွေး

သည် လူးလွန်၍ နီးထလာသည်။

သည်။

မိသိန်းကြွယ်၏ ခပ်ဆတ်ဆတ်

“မာ့လယ်...မာ့လယ်...ခိုင်
ပေါပေါ”

“မိသိန်းကြွယ်...မိသိန်းကြွယ်”
“တော်”

စကားကြောင့် ခရမ်းချဉ်သီးသည် မထွေး
စိန်၏မျက်နှာသည် ရဲရဲနဲ့ ဆွေးရောင်သန်း
သွားသည်။

“ခိုင်...ခရူး”
“ဟတ်ပါ...အောင်လဲ”

“ဘာလဲ...ဘွားတော်”
“ခရမ်းချဉ်သီး တစ်သေတ္တာပို့

“ဟဲ့...ပေးနိုင်လို့ နှင့်ဆီကယူ
တာ ပိုက်ဆံပေးရင် ပေါလွန်းလို့”

လာပါ ရွေးပေါ့ပါတယ်ဟု ဆို၍
ရှမ်းစကားဖြင့် အော်ခေါ်ရောင်းနေသော
ရေခဲသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဘယ်ရေ
လဲ ငါးရာပါ ယူပါရှင်ဟု ရယ်ရယ်မော
မော ရောင်းနေ ဝယ်နေကြသော တောင်
ပေါ်သားတို့တွင် အပြုံးကိုယ်စီ ပေါ်နေ

ပေးဦး”
“ဟင်...အရင်ပတ်က ကြက်
သွန်နဲ့ အာလူးအိတ်ဖိုး ရှင်းဦးလေ ဘွား
တော်ရဲ့”
“အရင်ဟာပေးရင် နောက်ဟာ
ပေးမယ်”

မိသိန်းကြွယ်က ချိန်နေသော
ခရမ်းချဉ်သီးခြင်းတောင်းကို ဆောင့်ချ၍
မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။
“ဒီမယ် ဒေါ်ထွေးစိန် လက်ငင်း
ငွေပေးနိုင်ရင် ယူ။ မပေးနိုင်ဘဲ မပြောနဲ့

ဆွမ်းလောင်းရန်ချက်ပြုတ်ကြစဉ်

ဟင်။ သောက်ကြေးလည်းဝယ်သေး
အပေါ်သံနဲ့ သိန်းကြွယ်တို့က လားရှိုးကြီး
ဈေးလောကမှာ အံတိုနေပြီ”

“ကောင်မက တယ်”

“အောင်မာ...လာလေ ပါး
ကောင်းလို့ လက်ဝါးတောင်းတာပေါ့
လာခဲ့”

“ဟာ...တော်ကြပါကွာ တော်
တော့ အာရုံနောက်လိုက်တာ”

ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ရန်ပွဲလေးပြီး
သွားစဉ် စာရေးဆရာကိုရေခဲ ဈေးအတွင်း
တိုးဝင်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီး ဈေးဝယ်လာတယ်
ပေါ့”

“ဪ...အေး ဟုတ်တယ်”
ဟင်သီးဟင်ရွက်တန်းမှ တပည့်
မလေး ပုခင်တို့မိသားစုကို တွေ့ရပြန်
သည်။

“ဟဲ့...ပုခင် ကျောင်းပြီးပြီပေါ့”
“မပြီးသေးဘူးဆရာ ဒီနှစ်
နောက်ဆုံးနှစ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယံ ပညာ
လည်သင်ရင်း မိဘလည်း လုပ်ကျွေးရင်း
ကုသိုလ်ရတာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား ဟဲဟဲ”

ကျောင်းဆရာ တဖြစ်လဲ ကို
ရေခဲစကားကြောင့် ပုခင်၏အမေ ဒေါ်ခင်
မေ၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းလက်တောက်ပ
လာတော့သည်။

“ဒေါ်ခင်မေ အရောင်းအဝယ်
ကောင်းရဲ့လား”

“လည်တယ် ပူတယ် ပါပဲ
ဆရာရယ်၊ ရုန်းရင်းကန်ရင်းနဲ့ ကလေး
တွေ ကျောင်းထားတာ အမြတ်ပဲ။
ကျောင်းက ဟိုကြေး ဒီကြေးနဲ့ ကျူရှင်
ကို ဝင်ငွေဆောင်ကာ ပညာအမွေပေးနေ
ရတယ်”

“အဲဒါ ရန်သူ့မျိုးပါး ယဇ္ဇကုဆီ
နိုင်တဲ့ အမွေပဲဗျ”

“အဲဒီအတွက်တော့ မစိုးရိမ်ဘူး
ဆရာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လက်ထဲ
မှာ ပူအောင်တောင် မထားရဘူး ဟား
ဟား”

“ကဲသွားမယ်နော်”
“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”
လင်းလက်တောက်ပလာ

သော နေမင်းကြီးက လောကကြီးအား
အမှောင်ခွင်းခဲ့လေပြီ။
ဒေါ်ခင်မေဟူသော ဟင်းရွက်

သည်ကြီးကတော့ သားသမီးတို့အ
ပညာအမွေပေးကာ အမှောင်ခွင်း
အလင်းဆောင်နေဆဲပင်။

xxx

အခန်း (၃)

“ပေါ့ဆိမ့် ဝမ်း၊ ချိုဆိမ့် တု
ဘယ်ညာ ပါဆယ်ဆွဲမယ်”

ဈေးကြီးအတွင်းရှိ “အောင်မ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်” မှ စားပွဲထိုးတာထိ
၏အသံကို အဝေးမှ ကြားနေရသည်။

“နွဲ့ဆည်းဆာ” လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်ကလေး “သရဖူစားတော်ဆက်
အဖြစ် ကူးပြောင်းသွားသောအခါ လက်
ဖက်ရည်ဂျိုး၊ ကော်ဖီဂျိုးတို့ အောင်မ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကူးကြလေသည်။

“ဆရာကိုရေခဲနဲ့ ဦးရိုးရာ ဘာ
သောက်မလဲ”

“ဟာ...သောက်မလို့လာတာ
ပါ တာတီးရယ် ထိုင်ပါရစေဦး”

“အဟီး”
စားပွဲထိုးတာတီးအား ရိုးရာထ
ဟောက်လိုက်သဖြင့် ပြုံးစိစိလုပ်နဲ့
အခြားစားပွဲဘက် လှည့်သွားသည်။

ခရမ်းချဉ်သီးပွဲရုံပိုင်ရှင် ဦးသန့်
အေးသည် ရိုးရာတို့စားပွဲအား လှမ်းကြည့်
ပြီး နောက်လိုက်၏။

“ဒီမယ်တာတီး ငါ့ကိုမေး ရိုးရာ
တို့သွားမမေးနဲ့ ကြားလား။ ငါက
သောက်မှာ အဟဲ”

“ဦးသန့်အေး ဘယ်လိုသောက်
တာလဲ”

“ဟာ... ဒီကောင် နေ့တိုင်းကို
မမှတ်မိဘူးပေါ့ ဟင်၊ ငါထုလိုက်ရ”

“ဪ... သိပြီ သိပြီ ကျောက်
ပန်းတောင်း”

“တာတီး... ရိုးရာသောက်တာ
သိတယ်နော်”

“အင်း... ဂိတ်ဆုံး”

“ဦးသန့်အေးထက် သာအောင်
အော်မှာလိုက်စိမ်း ဂိတ်ဆုံးလို့”

စားပွဲထိုး တာတီးသည် မျက်စိ
စုံမိုက်၍ အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဝမ်းတီးချိုဆိမ့် ကျောက်ပန်း
တောင်း ဂိတ်ဆုံး ခွက်ကြီးတစ်ခွက်”

ဦးသန့်အေးစားပွဲသို့ စပယ်မြိုင်
နှံ့ဟင်းခါး ကိုဝင်းမောင်ရောက်လာပြီး
ဆိုင်လိုက်သည်။

“တာတီး ကိုဝင်းမောင်အတွက်
ငါတိုက်တယ်။ မှာလိုက်စိမ်း ရိုးရာထက်
သာအောင် တိုင်ဖက်ပက်လက်လန်လို့”

တာတီးသည် မျက်စိစုံမိုက်၍
အော်ပြောသည်။

“အော်လေကွာ”

“ဝမ်းတီးချိုဆိမ့် ကျောက်ပ
တောင်း ဂိတ်ဆုံး တိုက်ဖက်ပက်လက်
လန် နောက်တိုး”

“ဟား ဟား ဟား”

“တာတီး လာဦး။ ငါ့ဆရာ ကို
ရေခဲအတွက် ငါဒကာခံမယ်။ ဦးသန့်
အေးထက်သာအောင် အော်လိုက် “ရေ

မြောင်းထဲ ခေါင်းစိုက်လို့” အဟဲ။ အော်
လေကွာ တာတီး”

“တကယ်သောက်မှာနော်”

“ဟာ... သောက်မှာမို့ မှာတာ
ပေါ့ အော်”

“ဝမ်းတီးချိုဆိမ့် ကျောက်ပန်း
တောင်း ဂိတ်ဆုံး တိုက်ဖက်ပက်လက်
လန် ရေမြောင်းထဲခေါင်းစိုက် တစ်ခွက်

နောက်တိုး။ အမလေး မောလိုက်တာ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”
စားပွဲထိုးတာတီး၏ လျှာခလုတ်

တိုက်မှု အော်သံကြောင့် ကြားရသူတို့
ပြုံးကြလေသည်။

“လာ... ဆရာကိုရေခဲ ဦးဝင်း
မောင်တို့စားပွဲ ပေါင်းမယ်”

ရိုးရာနှင့် ကိုရေခဲတို့ ဦးသန့်
အေးနှင့် ကိုဝင်းမောင်တို့ စားပွဲပေါင်းထိုင်
လိုက်ချိန်တွင် ကိုအောင်မော်သည်
လက်ဖက်ရည်ဖျော်နေရာမှ လှမ်း၍
နှောလိုက်၏။

“စာရေးဆရာ... ဒီလူတွေ တစ်
ယောက်တစ်လှည့် ပို့နေကြရင်တော့

နာရေးကူညီမှုအသင်းကို ကြိုဖုန်းဆက်
ပေးမှ ဖြစ်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဘယ်သူ့ကို အရင်ပို့ပေးရမလဲ
ဆိုတာ မျက်စိလည်မှာစိုးလို့”

“ဟား ဟား ဟား”

ထိုအချိန်တွင် ကြက်သွန်ပွဲရုံပိုင်
ရှင် ကိုမြင့်ဝေ ရောက်လာ၍ အကြည့်က

သွယ်ဆောင်သွားပြန်ရာ။

“မြင့်ဝေ... မင်းကို အရင်ပို့ပေး
မလို့တဲ့ဗျ”

“ဘယ်သူက”

“နာရေးကူညီမှုအသင်းက

လေကွာ”

“ဝါးဟား ဟား ဟား”

ကိုမြင့်ဝေသည် မျက်စိပေါက်
မရှိအောင် ရယ်လိုက်ပြီးမှ ပြောလိုက်
သည်။

“ဪ... ဒီလမ်းကတော့ လူ
သားအားလုံးအတွက် ဆုံမှတ်ပဲလေဗျာ။
တကယ်တော့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တို့ ဖျော့
သမားတွေဟာ လက်ရှိအခြေအနေ၊

အဆင့်အတန်းထက် ပိုမိုအထက်တန်း

ကျရေးကို လိုလားကြပြီ။ လူသားတိုင်း

ဟာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို တောင့်တ

မျှော်လင့်ကြပေမယ့် သေရေးအတွက်

တော့ မတောင့်တ မမျှော်လင့်ကြဘူးဗျ။

နေတတ်ဖို့လိုသလို သေတတ်ဖို့အတွက်

ကြိုတင်ပြင်ဆင်ကြရမှာနော်။ သေရေး

အတွက် ကောင်းကျိုးချမ်းသာဘဝကို ရ

စေ ရောက်စေတဲ့ မျှော်လင့်ချက်များထား

ပြီး လုပ်ကြရမှာဗျနော် စာရေးဆရာ”

“ဟုတ်တာပေါ့”

ခရမ်းချဉ်သီး ပွဲရုံပိုင်ရှင် ဦးသန်း

အေသည် ရေနွေးကြမ်းကို ဂွတ်ခနဲမြည်

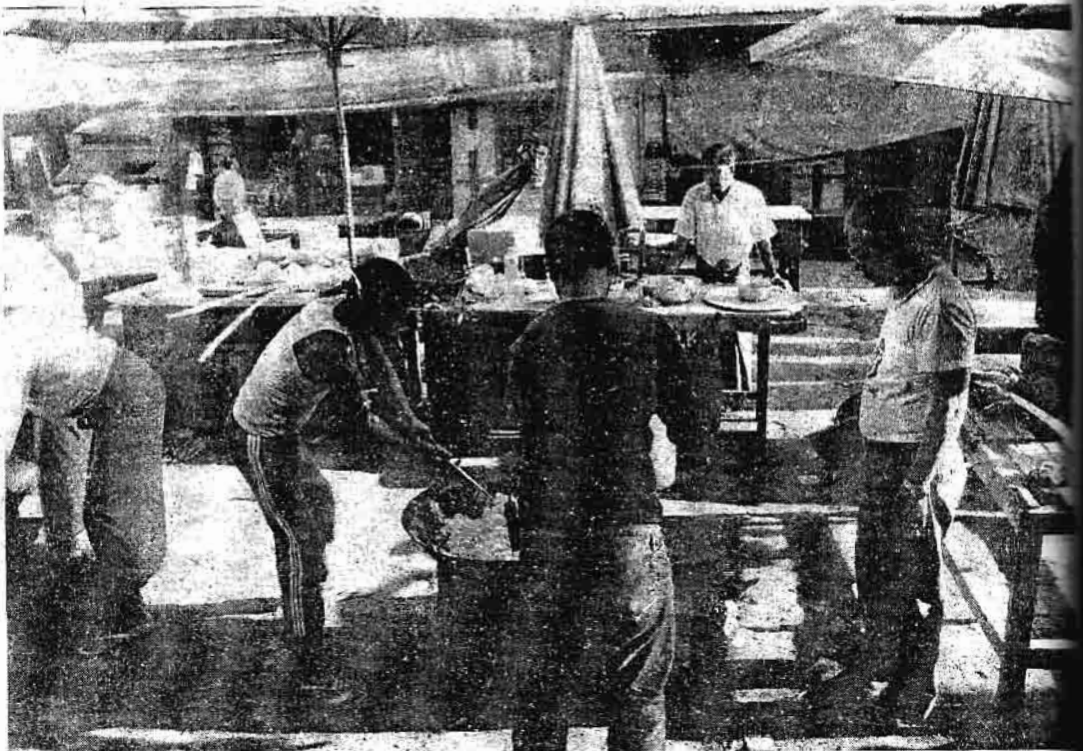
အောင် မော့လိုက်ပြီးနောက် မျက်မှန်ကို

ပင့်တင်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ငါအကြံရပြီဗျာ ငါ

ပြောမယ်။ တို့ရမ်းပြည်မှာက မိုးတွင်းဆို

တော့ မိုးက”

နေသူရေးသားများအရံဆွမ်းအတွက်ချက်ပြတ်နေကြစဉ်

“ဟာ...လိုရင်းကိုမရောက်
တော့ဘူး”

“မင့်အမေလင် ပြောမှာတောင်
ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့် ငနာတွေရဲ့။
ဪ...ဝါတွင်းကာလ လပြည့်လကွယ်
ဈေးပိတ်ရက်ကို သံဃာတော်တွေကို
အာရုံဆွမ်းလောင်းကြမယ်ကွာ။ ဈေးသူ၊
ဈေးသားတွေ စုပေါင်းကုသိုလ်ပေါ့ကွာ။
ဝါတွင်းဆိုတော့ ရှမ်းပြည်မိုးက ကြမ်း
တယ်။ အအေးအစိမ့်က ရိုးတွင်းချဉ်ဆီ
အထိ လိုက်တာ။ သံဃာတော်တွေ
အတွက် ဆွမ်းကွမ်း မပင်ပန်းမဆင်းရဲ
တော့ဘူး။ အရုဏ်ဆွမ်းဆိုတာ ထူးမြတ်
ပါပေမဲ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား ဦးသန်းအေး”

“မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်ကွာ။
ငါ ခေါင်းခံတယ်။ မင်းတို့ရော မပါဘူး
လား”

“ဟာ...ပါမှာပေါ့ လားရှိုးကြီး
သားတွေပဲ။ ဘယ်တော့ စမှာလဲဆရာ”

“အခုလာမယ့် ဝါဆိုလပြည့်
ဥပုသ်နေ့က စလောင်းမယ် ညီစေနော်”

“ညီမယ်...ညီတယ် ဟေး”

“ကဲလာ ဒါဆို အောင်မြင်မှု

အထိမ်းအမှတ် တစ်နှစ်သုံး ချီးယား”

ဤသို့ဖြင့် လပြည့်လကွယ်
အရုဏ်ဆွမ်းလောင်း ကုသိုလ်အလှူ
လေး စတင်ရန် လားရှိုးကြီးဈေးမိသားစု
နှုတ်ကတိ အုတ်မြစ်ချလိုက်ပြီး အပြုံး
ကိုယ်စီ ပီတိကိုယ်စီနှင့် လမ်းခွဲလိုက်
ကြသည်။

အခန်း (၄)

နယုန်မိုးသေး မြက်သားမွှေးဟု
ဆိုသော်လည်း သားသမီးမွှေးရံတင်မက
မြေ၊ မြစ်၊ တီ၊ တွတ်၊ ကျွတ်၊ ဆတ်
အထိ ပွားစီးလာလိုက်တာ စိမ်းစိုနက်
မှောင်၍ မြသားရောင်ပေါ်နေသည်။

ဝသာနံမိုးက နေတိုင်းလိုလို
ရွာနေသည်။

ဈေးအတွင်းရှိ ရေမြောင်းက
လေးများသည်လည်း အားသည်မရှိ။

တံစက်မြိတ်အောက်ရှိ အုတ်
မြောင်းကလေးများသည်လည်း နားရ
သည်မရှိ။ ထူထပ်သော မြက်ခင်းပြင်များ
သည်လည်း ခေါင်းငုံ့ကာ မိုးနေတွင်ရေ
နှစ်နေကြသည်။ ကျွန်တော် မိုးဖွဲ့ဖို့ကို

လက်ကာ၍ ဦးသန်းအေးပွဲရုံ တံစက်
မြိတ်အောက်ကို ဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟော...စာရေးဆရာ လာဖျာ
ထိုင်”

“အစ်ကိုကြီး...ဟိုနေ့က
အရုဏ်ဆွမ်း လောင်းကြဖို့ပြောတာ။
ကျွန်တော် တတ်စွမ်းသလောက်
ကုသိုလ်ပါချင်လို့”

“ဪ”

“သူတကာလို များများလည်း
မတတ်နိုင်ဘူး ရောအစ်ကိုကြီး”

ကျွန်တော် ငွေစက္ကူသုံးရွက်ကို
အိတ်မှာထည့်၍ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“စေတနာသာ အဓိကပါဗျာ”

“စေတနာဟာ ကံပဲဗျ၊ ညောင်
စေ့လောက်လှူပေမယ့် ညောင်ပင်ကြီး
လောက် ရတယ်ဆိုတာ ဒီစေတနာပဲ
မဟုတ်လား။ စေတနာသုံးတန် ပြတ်လှူ
ရင် အကျိုးကြီးပါတယ်”

ဦးသန်းအေးသည် ကျွန်တော်
ထံမှ စာအိတ်ကလေးကို လက်နှစ်ဖက်
ဖြင့် လှမ်းယူလျက် နှုတ်မှ တတွတ်တွတ်
ဆို၍ ဘီရိပေါ်တင်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ဈေးသမားဆိုတာ

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အနည်းနဲ့
အများ ရှိကြတာပဲ။ ဈေးသမားရဲလက်
ထဲမှာ မျိုးစေ့ကောင်းရှိပေမယ့် မစိုက်
ဘဲ ထားကြတာကို စာရေးဆရာရဲ့ မစိုက်
တော့ မပေါက်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒါကြောင့် ဒါန
ပါရမီ မျိုးစေ့ချစိုက်ဖို့ တိုက်တွန်းနေတာ။
နီးဆော်နေတာပဲ စာရေးဆရာ”

“ကောင်းတာပေါ့ အစ်ကို”

“ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့အတွက်
ပထမဆုံး သန့်ရှင်းရေးအလုပ်က ဒါနပဲ။
ဘုရားရှင်က ဒါနကို စစ်တိုက်ရခြင်းလို
ဟော်တော်မှုတယ်။ မိမိရဲ့ ချွေးနံစာနဲ့
ရှာဖွေထားရသော ဥစ္စာပစ္စည်းကို စွန့်
လွှတ်ရသည်မှာ လွယ်ကူသော အလုပ်
မဟုတ်ဘူးနော် စာရေးဆရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လောဘနှင့် ဣဿာ၊ မစ္ဆဒိယ
တို့က အမြဲကန်ကွက်နေကြတာ။ လော
ဘ၊ မစ္ဆေရ စတဲ့ သံသရာအောက်ဆွဲအား
များကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ရခြင်းမို့ ဒါန
ဟာ ပွဲဦးထွက်တိုက်ပွဲပဲလို့ ဗုဒ္ဓက ညွှန်
ပြတာ။ ကဲ...ဒါနအကြောင်း ဟောလို့
ပြောလို့တော့ အကောင်းသား ဗိုက်ဆာ
လာပြီ အောင်မော်ဆိုင် ယွန်းကြဖို့”

မိုးတိတ်သွားပြီမို့ ကျွန်တော်နှင့်
ဦးသန်းအေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖက်
ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟင်...ဦးလေးသန်းတို့ ဘယ်
လဲ”

“အောင်မော်ဆီ လက်ဖက်ရည်
သွားသောက်မလို့ဟ။ မိုးအေးအေးနဲ့
ညည်းတိုက်ရော”

“ဟိုဘက်”

မိသိန်းကြွယ်နှင့် မမြင့်ခင်တို့
ထီးကိုယ်စီနှင့် ရပ်၍ စကားပြောနေကြ
စဉ် ဈေးသန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမား ကလေး
က မနီးမဝေးမှ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ကလေး...ကလေးရေ”

“ရို့”

“ညနေ ဆိုင်စောစောသိမ်းပေး

ကြားလား၊ မင်္ဂလာဆောင်သွားစရာရှိလို့”

“အင်း...အင်း”

ဈေးအလုပ်သမား ကလေးသည်
မိသိန်းကြွယ်ကို စပ်ဖြူဖြူအမူအရာနှင့်
ကြည့်၍ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မိသိန်းကြွယ် ဘယ်လဲ”

“သေးသွားပေါက်မလို့”

“လိုက်ခဲ့ရမလား”

“သောက်ချင် လိုက်ခဲ့ ဟင်း”
မိသိန်းကြွယ်သည် ထီးကိုယ်
၍ မမြင့်ခင်အား ဆောင့်ပေးလျက် ဈေး
အိမ်သာအတွင်း ပြေးဝင်သွားလေတော့
သည်။

အခန်း (၅)

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဝင်ပေါက်
ဘေးတွင် ထောင်ထားသည့် ကြက်သွန်
အိတ်၊ ခရမ်းချဉ်သီးသေတ္တာတို့ကို ကြည့်
ရင်း အံ့သြသောမျက်နှာနှင့် မိသိန်းကြွယ်
မေးလိုက်၏။

“ဦးအောင်မော် ဒါတွေရော
ရောင်းသလား”

“ဘယ်ကလာ မိသိန်းကြွယ်
ရယ် နင်မသိဘူးလား။ တို့ဈေးသူဈေးသား
တွေ တတ်အားသရွေ့ စုပေါင်းပြီး ဝါတွင်း
လပြည့်လကွယ်နေ့တိုင်း အရုဏ်ဆွမ်း
လောင်းကြမလို့။ နင်ရော တတ်အား
သရွေ့ ပါဝင်လေ”

“ဟာ...ဦးလေးမော်ကလည်း
လာရှိကြီးဈေးသည် မိသိန်းကြွယ်ပါ လာ
ပြီးသား၊ ပါပြီသားပဲ ဟင်း”

ထိုစဉ် အထည်သည် ဦးတာ
ရောက်လာပြီး မေးလိုက်၏။

“မိသိန်းကြွယ်တို့ ဟိုနေ့က ပွဲ
ကြမ်းနေပါလား ဟ”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးတာ မိ
သိန်းကြွယ်တို့က မဟုတ်ရင် မခံဘူး
တော့။ မဟုတ်မဟုတ် အကြံအဖန်
သမားတော့ မလာနဲ့ လာထား အာဝါးပဲ
ဟား ဟား ဟား”

အထည်သည် ဦးတာသည် ဦး
အောင်မော်အနီး ထိုင်လျက် ထွက်ခွာ
သွားသော မိသိန်းကြွယ်၏ကျောပြင်ကို
ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“တို့ လာရိုးကြီးဈေးဟာ အင်
မတန် ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းတဲ့ ပယ်လယ်
သမုဒ္ဒရာကြီးနဲ့ တူတယ်ကွ အောင်မော်
ရဲ့”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ကိုတာ

ရှင်းစမ်းပါဦး”

“ကမ္ဘာမြေပြင်မှာရှိတဲ့ အမှိုက်
သရိုက်၊ အညစ်အကြေး၊ မကောင်းတာ
မှန်သမျှ ဘယ်ရောက်လဲ။ နောက်ဆုံး
ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲ ရောက်တာပဲ။ ပင်
လယ်သမုဒ္ဒရာက အင်မတန်သစ္စာရှိတာ
သစ္စာကြီးတယ်။ အမှိုက်သရိုက်၊ အညစ်
အကြေး၊ မကောင်းတာမှန်သမျှ ပင်
လယ်သမုဒ္ဒရာပြင်က လက်မခံဘူး။ လိုင်း

ထမနဲ့ဆွမ်းလောင်းရန်ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်နေကြစဉ်

အား လေအားနဲ့ အတင်းပုတ်ထုတ်တာပဲ။ နောက်ဆုံး မကောင်းတဲ့ အညစ်အကြေးမုန်သမျှ အထေးကမ်းစပ်မှာပဲ နှိပ်နားနေခွင့်ရတာကွ ဟုတ်လား။

အဲ . . . ကမ္ဘာမြေပြင်မှာရှိတဲ့ အဖိုးတန် ကျောက်၊ သံ၊ ပတ္တမြား စတဲ့ ရတနာတွေဟာ ဘယ်မှာစုသလဲ။ နောက်ဆုံး ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးရဲ့ အလယ်တည့်တည့် အနက်ဆုံးနေရာမှာပဲ စုဝေးကြတယ်။ အဲဒါ အံ့စရာကောင်းတဲ့ လောကအကြောင်းပဲ။ ဒီအတိုင်းပဲ အောင်မော်ရီ ဒီလားရှိုးကြီးဈေးကလည်း အရင်းမရှိဘူးလား လာခဲ့ပဲ။ အလုပ်မရှိဘူးလား ကြွပါတဲ့။ စားဝတ်နေရေး မပြေလည်ဘူးလား Welcome ဟဲ့ဟဲ့။ သူက သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ စိတ်ခေါ်ပြီသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်း ရှိဖို့တော့ လိုတယ်ကွ။ တစ်နည်းအားဖြင့် သစ္စာတရားပေါ့ကွာ။ မင်း တခြားမကြည့်နဲ့ ဟိုတလောက ခရမ်းချဉ်သီးဖိုး ကြက်သွန်ဖိုးတွေ မပေးဘဲ လိမ်သွားတဲ့ မရွေးကောင်မလေကွာ။ လေလုံးကြီးကြီးနဲ့ ဂန်းမ”

“ဪ...ဪ...သိတယ်”

“နောက်ဆုံး လားရှိုးကြီးက လွင့်သွားတာပဲ။ နောက်ဆုံး မကောင်းတဲ့ အညစ်အကြေးတွေ စုဝေးရာ ကမ်းစပ်ပဲ ဆိုက်ရတာပဲ။ အဲဒါ သူနဲ့တန်တဲ့နေရာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ ဦးတာ။ ဒါ တကယ့် အမှန်ပဲနော်”

ခရမ်းချဉ်သေတ္တာ၊ ကြက်သွန်အိတ်တို့ကြား ငဲ့ချည် ဆန့်ချည် စာရင်းမှတ်ကာ အလုပ်များနေသော ဦးသန်းအေးထံသို့ ဦးအောင်မော် လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဦးလေးသန်း...ဦးလေးသန်း”

“ဟေ . . . ဘာလဲဟာ အောင်မော်”

“ဒီမယ် ဦးတာတို့မိသားစုကလည်း အရုဏ်ဆွမ်းအတွက် အလှူငွေလာတည့်လို့”

“အေး အေး”

အတန်ကြာသောအခါ ဦးသန်းအေးရောက်လာပြီး ဦးတာနှင့် အနီးဆုံးထိုင်ခုံကို ဆွဲထိုက်လိုက်၏။

“ဈေးထဲကလည်း အမျိုးမျိုးဝေဖန်ပြောနေကြတယ် ဖြစ်ပါ့မလားတဲ့”

“ပြောကြပါစေဗျာ စိတ်ရှည်

သည်းခံရမှာပဲ။ သည်းခံမှ စုစည်းလို့တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့တွေ လုပ်သင့်တာလုပ်ပြီး မလုပ်သင့်တာရှောင်ရမှာပေါ့။ အဲဒါအခြေခံပဲဗျာ ဟဲ့ဟဲ့”

ဦးသန်းအေးသည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီး တွေးတွေးဆဆပြောလိုက်သည်။

“ဦးတာ ကျုပ်ပြောပြမယ် ကျုပ်သိသလောက်ပေါ့ဗျာ။ မလုပ်သင့်တာကို လုပ်တာရယ်၊ လုပ်သင့်တာကို မလုပ်တာရယ် အကျိုးအတူတူပဲဗျာ။ မလုပ်သင့်တာရယ်၊ လုပ်သင့်တာရယ် ခွဲခြားကြည့်ရအောင်ဗျာ။ အလုပ်တစ်ခုဟာ အကုသိုလ်ဖြစ်မယ်၊ ကုသိုလ်တွေ လေ့ပါးသွားမယ်ဆိုရင်။ ဒါ မလုပ်သင့်ဘူးဟုတ်တယ်နော်။ ကုသိုလ်တွေတိုးပွားပြီး အကုသိုလ်တွေ နည်းပါးသွားမယ်ဆိုရင်ကော”

“ဟာ . . . လုပ်သင့်တာဆိုဆရာသန်း”

“အဲဒါ အဖြေလေဗျာ ဟားဟားဟား”

ဦးသန်းအေး၊ ဦးတာအပါအဝင် ကြားမိလိုက်သော ဈေးသူ၊ ဈေးသား

၏ စိတ်ထဲ၌ အရက်ဆွမ်းလောင်းခြင်း သည် ကုသိုလ်အလုပ်ဟု ခွဲခြားသိမြင် ကာ ပီတိလှိုင်းတို့ ကြွတက်နေကြသည် မှာ အမှန်ပင်တည်း။

xxx

အခန်း (၆)

လရောင်သည် လားရှိုး-သိန္နီ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ပြေးဆော့နေလေသည်။
ဖြည်းဖြည်းညှင်းညှင်း သွားလာ တတ်သော လေနအေးသည် ကျွန်တော် တို့ဇနီးမောင်နှံအား တို့ထိကျီစယ်ခြင်း အမှု၌ ပျော်မွေ့နေပုံရ၏။

ကျန်းမာရေးအတွက် နံနက် စောစော အိပ်ရာထ လမ်းလျှောက်ကြ ရင်း ဈေးအနီးမှဖြတ်ကာ လေယာဉ်ကွင်း လမ်းဘက် ဦးတည်နေချိန်တွင် ဈေးထိပ် အသံချဲ့စက်၏ “ရေကင်းသံတီးလုံး” က သာယာနာပျော်ဖွယ် ကြားနေရသည်။

“ကိုကို...လေယာဉ်ကွင်းလမ်း အတိုင်း စလျှောက်ပြီး တိုင်းရုံးထဲတ ဖြတ်မယ်။ ပြီးမှ ဘူတာကကွေ့ပြီး လေ ယာဉ်ကွင်းလမ်းအတိုင်း ပြန်ကြမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ ခင်”

ကျွန်တော်ဇနီး ခင်က ကြော့ ကြော့မော့မော့ လမ်းလျှောက်ရင်း ပြော လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က သွေးတိုး နှလုံးသမားဆိုတော့ ဇနီးသည်ကို အမှီ လိုက်ရင်း လတ်ဆတ်သော လေနအေး ကို ရှိုက်ရသည်မှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေ ၏။

တိုင်းရုံးပတ်ဝန်းကျင်ရောက် တော့ စောစောကလို ဝိုင်းရံနေကြတဲ့ မရှိတော့သော်လည်း အလင်းသည် အမှောင်ကို ထိုးဖောက်ဖို့ ရှက်ရွံ့နေဆဲပင်။

ထို့နောက် ဘူတာလမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်ကာ လေယာဉ်ကွင်းလမ်းပေါ် ခြေချလိုက်ချိန်၌ ပျင်းရိချိန်မှာ ခုတ်မောင်း တော့မည့် လားရှိုး-မန္တလေးရထား ဥဩ သံ သဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။

လေယာဉ်ကွင်းလမ်းနှင့် တံတား ဖြူလမ်းထိပ်အရောက်တွင် တိုက်ပုံအင်္ကျီ ကို ပနံးထက်တင်၍ ချွေးသံတို့ဖြင့် လျှောက်လာသော ဦးသန်းအေးကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဆရာနဲ့ ဆရာမတို့ လမ်း လျှောက်ပြန်လာကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဦးသန်းအေး

သွေးတိုးရော၊ နှလုံးရောဆိုတော့ လေ ဖြတ်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေတာ။ ဆရာဝန် က လမ်းမှန်မှန်လျှောက်ပေးပါဆိုလို့ အဟဲ့။ ဒါနဲ့ ဦးသန်းအေးကရော ချွေးတွေ နဲ့ ဘယ်ကပြန်လာသလဲ”

ဦးသန်းအေးသည် မျက်နှာရှိ ချွေးတို့ကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သုတ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဆရာ မေ့သွားပြီလား။ ဆရာ အပါအဝင် ဈေးသူ၊ ဈေးသားတွေ စုပေါင်း လှူတဲ့ ဝါတွင်း အရက်ဆွမ်းလောင်းပြီး ပြန်လာတာပါ”

“ဟာ . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ အခုလိုအောင်မြင်တာ ဂုဏ်ယူပါတယ် ဗျာ”

ဦးသန်းအေးသည် လက်မတစ် ချောင်းထောင်လျက် အားမာန်အပြည့်နှင့် ပြောလိုက်သော အောက်ပါစကားကြောင့် ကျွန်တော် ကြက်သီးမွေးညင်းတို့ ထသွား လေသည်။

“ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တိုင်း ရင်းသားတွေဟာ အမျှဆိုတာနဲ့ သာဓု ခေါ်တဲ့ လူမျိုးတွေပါဗျ ဟဲ့ဟဲ့ဟဲ့”

ကျွန်တော် အားငယ်စွာနှင့် ဦး

သန်းအေးအေး ပြောလိုက်မိ၏။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာသန်းရယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းဖွင့်တာနဲ့ မန်ဆန်ကို အလုပ်တာဝန်နှင့် ပြောင်းရတော့ ဈေးဘက်ကို မရောက်ဖြစ်ဘူး။ ဝါတွင်းဆိုတော့ ဥပုသ်၊ တဒဂ် ကျောင်းပိတ်ရက်လေး လားရှိုးပြန်လာရတာ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်ဗျာ။ အဓိက စိတ်အာတ်ပါပဲ ဆရာကိုရေခဲရယ် ဟဲ့ဟဲ့”

ကျွန်တော် တံတွေးကို မနည်းမျို၍ သိချင်တာလေး မေးလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ဘယ်ကျောင်းတွေကို လောင်းလှူသလဲဗျ”

“အေတီ တပ်ဦးကျောင်းက

ကျောင်းရှိ သံဃာအကုန် (၉၈) ပါ။ ဗြိလယ် မန်ဆူကျောင်းက သံဃာအကုန် (၈၇) ပါ။ ပေါင်း (၁၈၅) ပါ။”

“ဪ...ဪ...ကောင်းတယ်ဗျာ သာဓုပါ သာဓုပါ”

“ဒီမယ် ကိုရေခဲ ခင်ဗျားကို လက်တုံပြောရဦးမယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဈေးကြီး ဆွမ်းလောင်းအသင်းအတွက် အိုးခွက်၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်က အစ အပြင်မှာ ငှားစရာမလိုတော့ဘူး ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ပြီးပြီ။ နောင်နှစ်တွေ လောင်းဖို့သာပြင်ပေတော့။ ဟို သီချင်း ခင်ဗျား ကြားဖူးမှာပေါ့။ နောင်နှစ်ကိုလည်း ဆက်ဆက်လှူမယ် ***မောင်ကြီး လှူပါမယ်***လှူပါမယ် ဟားဟား။ ကဲ...ကျုပ်သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

ပီတိဖုံးနေသော အပြုံးနဲ့ သီချင်းငြိုး ထွက်ခွာသွားသော ဦးသန်းအေးအေး ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်တော်မှလည်း တိုးတိုးလေး ဆိုမိနေပါသည်။

“အသည်းထဲကို * စိမ့်ဝင်သွားတာ *** သာဓုပါဗျာ။ ပီတိတွေ ရရှိနေတော့ *** သာဓုပါဗျာ...သာဓုပါဗျာ...။ (၂၀၁၃ ခုနှစ် လားရှိုးမြို့ ရပ်ကွက် (၁၂) လားရှိုးကြီးဈေးမိသားစု ပထမအကြိမ် ဝါတွင်း အာရဏ်ဆွမ်းလောင်းအောင်မြင်စွာ ရုဏ်ပြုရေးဖွဲ့ပါသည်။)

ပနန်မြေ-မောင်ရွှန်းတင် (လားရှိုး)

ဆရာမကြီး

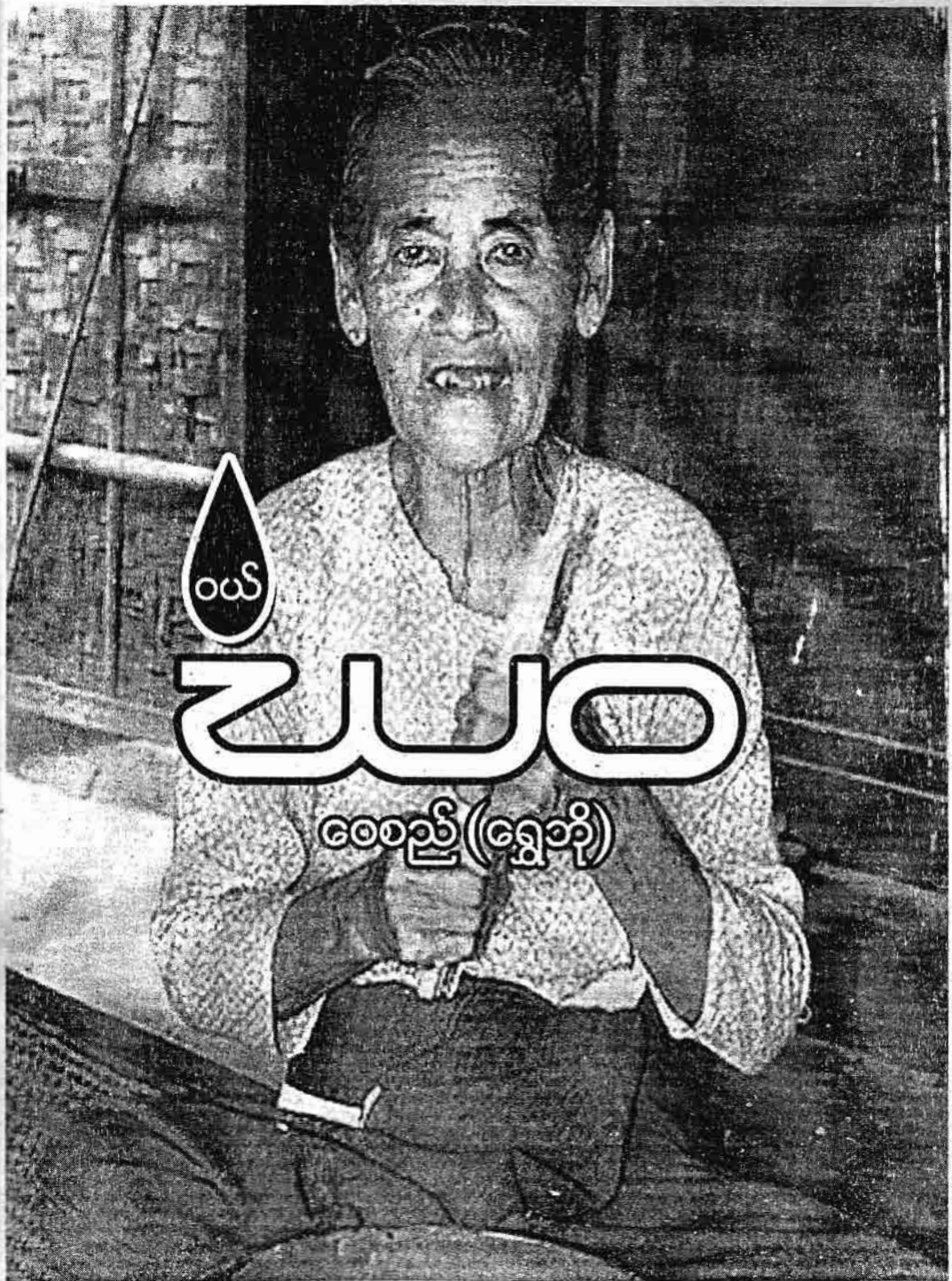
ဒေါ်ခင်နုမာ

တေးတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
 ဝိုင်းရင်းဆေးဝါးဇာတိသုတေသနဌာန - 0610Y008484

သမီးဖြစ်ရသည်ကို ဂုဏ်ယူမိပါသည်။ ကျေနပ်မိပါသည်။ ဤကဲ့သို့သော အမေ (မိခင်)မျိုး၏ သမီးဖြစ်သောကြောင့်သာ ကျွန်မသည် ထက်ထက်မြက်မြက် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရှိခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ပရပီတာလုပ်ငန်းများတွင် စိတ်ဝင်တစား လုပ်ကိုင်ခြင်းမှာလည်း အမေ၏ ဗီဇပါလာ၍ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကျွန်မတို့တွင် မောင်နှမနှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ကျွန်မအစ်ကိုနှင့် (၇) နှစ်ခြားပြီး ကျွန်မကို မွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မအစ်ကိုက ဆရာအတတ်သင်ကျောင်း ရောက်နေစဉ်မှာ ကျွန်မက သုံးတန်းကျောင်းသူသာ ရှိသေးသည်။ ကျွန်မအဖေက မြန်မာစာ ရေးတတ်ဖတ်တတ်ရုံသာ တတ်ပါသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက် ဖြစ်သဖြင့် ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်သာ အဖေရခဲ့ပါသည်။ ထိုခေတ်က မိန်းကလေးများ စာတတ်လျှင် လူပျိုနှင့် စာပေးလိမ့်မည်ဟုဆိုကြပြီး စာသင်မပေးကြချေ။ လတန်းကျောင်းလည်း မရှိသေးသဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းကသာလျှင် စာသင်ပေးရပါသည်။ တစ်ဖန် ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့်

မိန်းကလေးများ မအပ်စပ်ဟု ယူဆပြီး မိတာများက စာသင်ဖို့ ဆန္ဒမရှိခဲ့ကြသဖြင့် ကျွန်မမိခင်မှာ စာလုံးဝမတတ်ပါချေ။ စာမတတ်သောအမေက စာတတ်သော အဖေကို အလှူမင်္ဂလာ ဖိတ်စာကအစ ဖတ်ပြခိုင်းလေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်မ ကျောင်းစနေ၍ သူငယ်တန်းကြီး (ထိုစဉ်က သူငယ်တန်းလေး၊ သူငယ်တန်းကြီးဆိုပြီး) (၂) နှစ်နေရပါသည်။) ရောက်လျှင် အမေ့နာမည်ကို စာလုံးပေါင်းပြီး နှုတ်တိုက်ချပေးရာ။ အမေ “ဝရေးယသတ်ဝယ်”ဟု အလွတ်ဆိုတတ်လာပါသည်။ အမေ့အား ဝယ်ဟု ရေးတတ်အောင်ပါသင်ပေးလိုက်ရာ အမေ ရေးတတ်ပါသည်။

ကျွန်မ လေးတန်းရောက်သောအခါ အစ်ကိုက ဆရာဖြစ်သင်တန်းဆင်းပြီး ဒီပဲယင်းမြို့၏ အစွန်ဆုံးဖြစ်သော ရွှေအိုက်ရွာတွင် တာဝန်ကျပါသည်။ အမေအား ဝယ်ဆိုတာကို မှတ်မိနေအောင် ဘုရားခန်းပြတင်းပေါက်မှန်ပေါ်တွင် ထုံးနှင့် ဝယ်ဟု ရေးထားပေးလိုက်ပါသည်။ အမေ့နာမည်က မဝယ်ဖြစ်ပါသည်။

အမေက သူ စာမတတ်ခဲ့လို

စာမဖတ်နိုင်တာကြောင့် ကျွန်မတို့ အေနှစ်မအား စာတတ်ကြစေရန် ကျောင်းထားပေးပါသည်။ ထိုစဉ်က (အဆိုတော်မေလှမြိုင်ဟု ထင်ပါသည်။)

“ရှေးသုံးဗမာစကား ယောက်ျားတွေမှာ စာမတတ်လျှင် အကန်းနှင့်သူသတဲရှင်။ မိန်းမများ ရက်ကန်းမတတ်လျှင် အကျိုးနဲ့တူသတဲရှင်”

ဟု ဆိုထားလေရာ စာလည်းမတတ်၊ ရက်ကန်းလည်း မရက်တတ်ရှာသော အမေက...

“ဪ...အမေက စာလည်းမတတ်၊ ရက်ကန်းလည်း မရက်တတ်တော့ အကန်းနဲ့လည်းတူ၊ အကျိုးနဲ့လည်းတူနေတာပေါ့ နော်”

ဟု အားငယ်စွာ ပြောရာသည်ကို ယနေ့အထိ ကြားယောင်နေပါသည်။ အမေက စာမတတ်သော်လည်း သာသနာကို ဆုံးမရာတွင် အလွန်တော်လှကြောင်း (ကျွန်မ မိခင်နေရာရောက်မှ) သိရပါသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ စကားပါပန်းပင်များ ရှိလေရာ။ ကျွန်မအတွက် ပန်းသီပေးတိုင်း...

“သမီးလေး စကားပါပန်းကို သူ

ငယ်ချင်းတွေဖို့ပါ ယူသွားနော်။ ပန်းပျံရင်
လှသတဲ့”

ဟု ပြောပါသည်။

တစ်ခါက ကျွန်မ ကျောက်သင်
ပန်းလေး ကွဲသွားပါသည်။ တစ်ခုတည်း
ထိုင်သော သူငယ်ချင်းက မတော်တဆ
တိုက်မိမှာ ကျကွဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။
ကျွန်မက မေ့လျော့ပြီး အမေ့ကို မပြော
ဖြစ်သေးပါ။ ထိုညတွင် သူငယ်ချင်းနှင့်
သူ့အမေတို့ ကျောက်သင်ပန်းသစ်လေး
တစ်ချပ်ဝယ်လာပြီး ပေးပါသည်။ အမေ
က မယူလိုက်ပါ။ သမီးလေးရယ် ကွဲ
တတ်တဲ့ပစ္စည်းဆိုတာ ကွဲတာပေါ့ကွယ်။

သူငယ်ချင်းချင်း အလျော်အစား မလုပ်
ရဘူးနော်ဟု အမေ ပြောလိုက်ပုံမှာ သူ
ငယ်ချင်း၏အမေကပင် ပြန်ပြီးကျေရာ
ကျေကြောင်း ပြောရှာပါသည်။ နောက်
ဆုံး သူတို့က ကျောက်သင်ပန်းလေးကို
လက်ဆောင်အဖြစ် ယူပါဟု အကြိမ်
ကြိမ်ပြောလေမှ ကျောက်တံထည့်သည့်
လည်ပင်းဆွဲ အိတ်ရုံလှလှလေးကို လက်
ဆောင်ပြန်ပေးလိုက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်
ကျွန်မ၏ပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာ ကွဲသည်
ဖြစ်စေ၊ ပျောက်သည်ဖြစ်စေ၊ ဖြစ်တတ်
သည့်သဘာဝပဲလေဟု နှလုံးသွင်းတတ်

လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ လေးတန်းအောင်သော
အခါ ဗြိတိသျှကျောင်းသို့ ပြောင်းရပါသည်။
သွေးသားတော်စပ်မှုမရှိသော အမေသူ
ငယ်ချင်းအိမ်တွင် နေရလေရာ အမေ
အဆုံးအမအောက်တွင်၊ အသားကျခဲ့
သော ကျွန်မ အစစအရာရာ အလိုက်
တသိ နေတတ်၊ စားတတ်၊ အိပ်တတ်၊
ကူညီတတ်သော ကျွန်မအား တစ်အိမ်
သားလုံးက ချစ်ကြ၊ ခင်ကြပါသည်။
ကျွန်မအမေ၏ သူငယ်ချင်းက စာရေး
တတ်၊ ဖတ်တတ်ပါသည်။

သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်

ရက်တွင် ကျွန်မ ရွာပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်တွင် ရွှေဘိုမြို့ရှိ မြို့ဒေါင်း စေတီဘုရားပွဲတော်မှ ဝယ်လာခဲ့သော သင်ဖျူးများ၊ စကော၊ ဆန်ကာ၊ တောင်း ပလုံးများတွင် ယဝဟု ရေးထားလေရာ ဘာရေးထားတာလိမ့်ဟု သိချင်သဖြင့် အမေအား မေးလေသော်...

“ငါ့သမီး ရေးပြထားတဲ့ အမေ နာမည် ရေးထားတာလေ။ ဟိုပြတင်း ပေါက်မှန်ပေါ် ရေးထားတာကိုကြည့်ပြီး အမေက ရေးထားတာပေါ့ကွဲ့”

ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်မက “ဝယ်”ဟု ရေးပေးထားရာ အမေက မှန်၏အပြင် ဘက်မှကြည့်ပြီး “ယဝ”ဟု ရေးထားခြင်းဖြစ်ရာ စာမတတ်ရှာသော အမေအား အလွန်သနားသွားပါသည်။

ကျွန်မ အမေကို စာတတ်စေ ချင်ပါသည်။ အမေကလည်း စာဖတ်လို စိတ်၊ စာရေးလိုစိတ်၊ စာတတ်လိုစိတ် ရှိနေရာ၊ ထိုကျောင်းပိတ်ရက်တွင် “ဝ” (ဝလုံး)ကလေးကို စပြီး သင်ပေးလိုက် ရာ အမေက အားတိုင်း ရေးကျင့်နေပါ သည်။ ထိုစဉ်က ဝ၊ ထ၊ က၊ လ၊ သ သင်နည်း မရှိသေးပါ။ ဝလုံးမှ ကကြီးကို

ရေးတတ်အောင် သင်ရပါသည်။ ကျွန်မ ကျောင်းပိတ်ရက်များအတွင်း၌ အမေမှာ ဝ၊ က၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င စာလုံး (၆) လုံး ရပါပြီ။

ထိုနှစ်ပြီးနောက် တစ်နှစ်တွင် ကျွန်မအစ်ကိုက ကျွန်မတို့ရွာ မူလတန်း ကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရပြီဖြစ်ရာ အမေ အား စာသင်ပေးပါသည်။ အမေသည် အားချိန်တိုင်း စာဖတ်၊ စာရေး လေ့ကျင့် လေရာ သင်ပုန်းကြီး ကြေညက်သွားပါ တော့သည်။ ထိုမှ သူငယ်တန်း၊ ပထမ တန်း၊ ဒုတိယတန်း၊ တတိယတန်း၊ မတူတ္ထတန်း မြန်မာဖတ်စာအုပ်လေးများ ကို ကြေကြေညက်ညက် သွက်သွက် လက်လက် ဖတ်တတ်၊ ရေးတတ်လာပါ သည်။ အိမ်ရောက်လာသမျှ အလှူဖိတ် စာ၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာများကိုပါ ဖတ် နေပါသည်။

ထိုခေတ်က ပြဋ္ဌာန်းသော ကျောင်းသုံး ဗုဒ္ဓဘာသာသင်ခန်းစာများကို ဖတ်ပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် မိုးကုတ် ဆရာတော်ကြီး၏ တရားစာအုပ်များကိုပါ ဖတ်နိုင်လာပါသည်။ ပါဠိစာလုံးများ လုံး ဆင့်များပါ ဖတ်တတ်လာပါသည်။

ကျွန်မ တက္ကသိုလ်ရောက်သော အမေ့လက်နှင့် ရေးသောစာများ အလွမ်းပြေဖတ်ရပါသည်။ အမေက နာမည်ကို “ဝယ်”ဟု ရေးတတ်နေသေးလည်း ကျွန်မထံရေးသော စာများတွင် ချစ်စွာသောအမေ “ယဝ”ဟုသာ လေ့ရှိရာ ကျွန်မက မေးကြည့်လေသော် “အမေ စာမတတ်သေးသေး မှားရေးမိတာကို သတိတရရှိကုသင့်လို့ ဒီလို လေး “ယဝ” လို့ တမင်ရေးလိုက်တာပဲ သမီးရယ်”တဲ့။

ကျွန်မချစ်သော အမေ ကွယ်လွန်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း (၄၀) နီးနီး ရှိခဲ့ပါပြီ။ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်း အမေ့ကို သတိရ လွမ်းဆွတ်လျက်ပါ။

(ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်၏ “ခေတ်မီလောက” ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုအား သတိရပြီး အမေ့ကို တမ်းတလိုက်ခြင်း သာပါ။)

ဝေစည် (ရွှေဘို)

သောဝန်ထမ်းဘဝအမှတ်တရ

စိန်လည်ဆွဲလေးတွေသာဖြစ်ကြစေချင်

မေချို (ပျဉ်းမနား)

သားဖွားဆရာမ မြသီတာ အင်ကြင်းမြိုင်ရွာသို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ရောက်လာခဲ့သည်။ ရွာသည် မြို့နှင့် မိုင်(၂၀) ခန့်ဝေးသည်။ ရေလမ်းခရီးတစ်ခုတည်းသာရှိသော မြို့နယ်ကလေး၏ ကျေးလက်ဆေးပေးခန်းဖြစ်သည်။ ရွာသည် တောကြား၊ တောင်ကြားအတွင်းရှိ၍ ခြေလျင်၊ လှည်းများဖြင့်သာ သွားလာလှုပ်ရှားကြသည်။ ရွာတွင် စိုက်ပျိုးထားသော အသီးအနှံများနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ မြို့မှလာရောင်းသော ဈေးသည်များ ထံမှ ဝယ်ယူစားသုံးရသည်။ တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ် အသားပေါ်ခြင်၊ တောမှ ရှိ (ချေ) ဆတ်၊ တောဝက်၊ ယုန် စသော တောကောင်များထောင်၍ ရတတ်သည်။ အသားရလျှင် ရွာရှိ ကျောင်းဆရာများနှင့် သားဖွားဆရာမအတွက် ဟင်းစားပေးကြသည်။

ရွာလယ်တွင် သုံးပင်နှစ်ခန်း အိမ်ငယ်တစ်လုံးကို ဆေးခန်းဖွင့်ရန်နှင့် ဆရာမနေထိုင်ရန် ဆောက်ထားပေးသည်။ ဆရာမ ဟိုရွာ သည်ရွာသွားလျှင် အတူလိုက်ပါစေရန် ရွာမှ အသက်ငါးဆယ်ကျော် မုဆိုးမ ဒေါ်နန်းအား စီစဉ်

ထားသည်။ ညအိပ်ရန်အတွက် ရွာမှ အပိုလေးများဖြစ်သော မနီ၊ ဂွမ်းအီး၊ မဲပြာ၊ ဝင်းစိန်တို့ကို အဖော်ပြုစေသည်။ ရွာသားတို့သည် လယ်ယာများ စိုက်ပျိုးကြသည်။ ဆောင်းတွင် မြေပဲ၊ နှမ်း၊ ပဲအမျိုးမျိုး သီးနှံများစိုက်ပျိုးကြသည်။ စီးပွားရေး ပြေလည်ကြသည်ဖြစ်၍ မြို့နှင့်ဝေးသော်လည်း မြို့နှင့်အဆက်မပြတ်သဖြင့် အတွေးအမြင်ရှိကြသည်။ ဟညာရေးကား စတုတ္ထတန်းအောင်လျှင် ကျောင်းမှထွက်ကာ လယ်ယာအလုပ်သာ လုပ်ကိုင်ကြတော့သည်။ ဤမျှခေါင်သောဒေသတွင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသော တောရွာလေ့စရိုက်၊ ယဉ်ကျေးမှုအသွင်အပြင်များသည် ဆရာမကို နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုကြလေသည်။

သို့ပါသော်လည်း ရွာရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် စိတ်ပျက်ဖွယ်ကိစ္စတစ်ရပ် တွေ့ကြုံရသည်။ မြသီတာ အိပ်ရာမှထပြီးနောက် မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြု ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်းကပ်၍ အမျှဝေပါသည်။ ဘုရားဝေယျာဝစ္စအပြီး နိုးလင်းပြီးဖြစ်၍ တံခါးဖွင့်လိုက်ပါသည်။ အိမ်ရှေ့

ကပြင်ရှိ သောက်ရေအိုးအဖုံးပေါ်တွင် မီးထားသောစာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို တွေ့ရပါသည်။ ဖတ်စေလို၍ ထားသောစာရွက်တွင် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကို ဖော်ပြလိမ့်မည်ဟု တွေးမိကာ လှမ်းယူပြီး ဖတ်လိုက်ပါသည်။

“...မြို့...ရပ်ကွက်နေ ဉာဓွေး၊ ဒေါ်မြရီတို့၏သမီး သားဖွားဆရာမ မမြသီတာနှင့်...မြို့နယ်၊ မကျည်းပင်အုပ်စု၊ အင်ကြင်းမြိုင်ရွာနေ ဥူးညိုမောင်၊ ဒေါ်ခင်ထွေးတို့၏သား မောင်မိုးမြင့်တို့အား မိဘတို့၏ စောင့်ရှောက်အပ်သော ဝတ်တရားရှိသည့်အတိုင် ထိမ်မြှာပေးမည်ဖြစ်ပါသဖြင့် ပွဲနေပွဲထိုင် ကျွဲရောက်ပေပါရမ်း လေစာဆွာ ဖိတ်ကြပါသိ”

ဟု လက်ရေးမည်မညာ သတ်ပုံမှားယွင်းစွာ ရေးထားသည်ကို ဖတ်ရပါသည်။ ထိုစာကိုဖတ်ပြီး...

“သည်စာက ငါ့ကို နောက်ပြောင်တာပဲ။ ငါဟာ သူတို့ နောက်စရာ ပြောင်စရာ မဖြစ်စေရဘူး။ အလေးထားလေးစားရမယ့်သူအဖြစ် နေတတ်၊ ထိုင်တတ်၊ ပြောဆိုပြုမူရမယ်။ မောက်မာ

ထောင်လွှားမှုမရှိဘဲ ရွာသားနဲ့ ဆရာမ
နားလည်မှုရှိအောင် ငါ ဆက်ဆံသွားမှ
ဖြစ်မယ်။ ငါ့ စိတ်နေသဘောထားကို
လည်း အားလုံးသိအောင် လိမ္မာပါးနပ်
စွာ ဖြေရှင်းရမယ်”

ဟု တွေးမိပါသည်။ ထို့ကြောင့်
နောက်တစ်နေ့ ညနေပိုင်း လုပ်ငန်း
သိမ်းချိန်တွင် မိမိတာဝန်ထမ်း
ဆောင်ရမည့် အုပ်စုအတွင်းရှိ ဥက္ကဋ္ဌ၊
အတွင်းရေးမှူးများ အဖျိုခေါင်း၊ လူဖျို
ခေါင်း၊ ကျေးရွာခေါင်းဆောင်များကို
ဆရာမနှင့် မိတ်ဆက်ရန် အိမ်နီးနားချင်း
လည်းဖြစ် ကျေးရွာ သမဝါယမ အတွင်း
ရေးမှူးလည်းဖြစ်သော ဦးရိန်အား အကူ
အညီတောင်းခဲ့သည်။

ဖိတ်ကြားထားသည့်အချိန်သို့
ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ရွာမှ အောက်
လင်းမီး ထွန်းထားပေးသည်။ ဆေးခန်း
တွင် လူစုံတက်စုရှိသောအခါ မနီ၊ ဂွမ်း
အီး၊ မပြုံး၊ ဝင်းစိန် မိန်းကလေးများက
ရှေ့မှန်းကြမ်း၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ အမဲ
ခြောက်ဖုတ် ပန်းကန်များကို လိုက်ချပေး

ကြသည်။

“အေးဟေ့ . . . စားကြ။ တို့
တောသားတွေက အစားကြီးတယ်။ စား
စရာရှိလည်း စားမှာပဲ။ ဆရာမ ဟန်
မလုပ်တတ်ဘူးနော်။ ငါတော့ စားပြီဟေ့”

ရွာလူကြီးအဘညီက စစာသ
ဖြင့် ရောက်လာသောသူများလည်း စား
ကြပါသည်။

“စားကြပါ . . . အားမနာပါနဲ့။

ညီမလေးတို့ရေ ကုန်ရင်လည်း ထည့်ပေး
ပါဦး”

ဆရာမက ထပ်ထည့်ပေးရန်
ပြောပါသည်။

“အိမ်က ထမင်းစားပြီးမှ လာ
ကြတာမို့ ဒီလောက်နဲ့ရတာ ဆရာမရဲ့
မဟုတ်ရင် ဒီလောက် အစာဟာ နံ
ကြားထဲပျောက်သွားမှာ”

သို့နှင့် စကားတပြောပြောနှင့်
စားကြသောက်ကြသည်။ စားစရာများ
ကုန်သွားပြီးနောက်...

“ကဲ . . . စားသောက်ပြီးပြီ။
ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ အမဲခြောက်ဖုတ်
လည်း ကုန်သွားပြီဆိုတော့ စကားပွဲစ
လိုက်တာပေါ့။ မိတ်ဆက်ပွဲဆိုပေမယ့်
လည်း ဆရာမခေါ်မြသီတာကို သိပြီးဖြစ်
မှာပါ။ ဆရာမကသာ ရွာကလူကြီးတွေ
ကို မသိမှာ ကဲ...လူကြီးတွေနဲ့ မိတ်
ဆက်ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော့်အနားက
ဦးမဲခေါင်ကတော့ လက်ပံနံကပါ အုပ်စု
ဥက္ကဋ္ဌပါ။ ဦးမဲခေါင်ဘေးက ဦးကျော်မိုး
ဘေးက ဦးကျော်မိုး မန်ကျည်းပင်ရွာက
ပါ”

ဟု တစ်ဦးချင်းမီ မိတ်ဆက်ပေး

ပါသည်။ မိတ်ဆက်ပေးသူမှာ အင်ကြင်း
မြိုင်ရွာမှ သမဝါယမအတွင်းရေးမှူး ဦး
အိန်ဖြစ်သည်။ ကျေးရွာမှ မိတ်ဆက်ပေး
ပြီးနောက် ဆရာမခေါ်မြသီတာ ပြောပါ
သည်။

“ကျွန်မက ဒီအုပ်စုတွေမှာ
ကျန်းမာရေးတာဝန်ယူရမယ့် သားဖွား
ဆရာမ ခေါ်မြသီတာပါ။ ကျွန်မကို
ကိုယ်ဝန်ဆောင် စောင့်ရှောက်ဖို့နဲ့
ကလေးမွေးဖွားဖို့အပြင် အခြား ကျန်းမာ
ရေးကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်ရင်လည်း လာ
ခေါ်ပါ။ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စ ရှိရင်လည်း
လာခေါ်ပါ။ ကျွန်မ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီ
ပေးမှာပါ။ ငွေပေးစရာမလိုဘူး။ ကျွန်မ
ရွာတွေကို ယုံကြည်ပါတယ်။ အားကိုး
ပါတယ်။ ဒါက မိတ်ဆက်တာပါ။
နောက်တစ်ခုက ရွာတွေအနီးမှာ ခြံ
တွေ ရေအိုင်ရွာနက်တွေ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။
ရေအိုင်၊ ခြံတွေရှိတဲ့အတွက် ခြင်ကောင်
တွေ ပေါက်ဖွားနိုင်ပါတယ်။ ခြင်ကောင်
တွေကြောင့် ငှက်ဖျားရောဂါ၊ ဆင်ခြေ
ထောက်ရောဂါ၊ သွေးလွန်တုပ်ကွေး
ရောဂါတွေ ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်
ခြေနဲ့ သဲ၊ ကျောက်တွေကို ရေအိုင်တွေ

မှာ ဖို့ကြဖို့ အကြံပေးလိုပါတယ်။ နွား
လှည်းတွေလည်းရှိတော့ ချောင်းထဲက
သဲ၊ ကျောက်တွေ လှည်းနဲ့တိုက်ပြီး ဖို့
ကြမယ်။ မြေဖို့တဲ့နေရာမှာ ကျွန်မလည်း
ပါပါမယ်။ အခြား ရွာတွေမှာရှိရင်လည်း
ဒီလို လုပ်ကြပါလို့ အကြံပေးချင်ပါတယ်။
နောက်ပြီး ရွာအနီး အိမ်ဝင်းထဲက ခြံ
တွေရှင်းထားရပါမယ်။ ဒါမှ ခြင်တွေ မခို
အောင်နိုင်မှာ ခြင်မပွားနိုင်မှာ”

“ဆရာမ လိုက်စရာမလိုပါဘူး။
ကျွန်တော်တို့ ရွာသားတွေပဲ ဆရာမ
ပြောသလို လုပ်ကြပါမယ်”

အင်ကြင်းမြိုင်ရွာမှ ရယက
အတွင်းရေးမှူး ကိုကျော်တင့်က ထ
ပြောပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ။
ကျွန်တော်တို့ရွာတွေမှာလည်း ရေဗွက်
အိုင်တွေရှိရင် ဖို့ထားပါမယ်။ ခြံတွေ
လည်း ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းထားပါမယ်”

အခြားရွာမှ ခေါင်းဆောင်များ
ကလည်း ကတိပေးကြပါသည်။

“နောက်တစ်ခုကတော့ အုပ်စု
ရပ်ရွာတွေမှာ သားရေးနာရေးရှိရင်လည်း
ကျွန်မ ပါဝင်လုပ်ဆောင်ပါမယ်။ ကျွန်မ

နောက်ဆုံးတင်ပြချင်တာကတော့ မနေ့
က သောက်ရေအိုးစင်မှာ စာတစ်စောင်
တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မ ဖတ်ပြပါမယ်”

ဆရာမ စာကိုဖတ်ပြလိုက်
သည်။ ပြီးနောက်...

“သည်စာကိုတွေ့တော့ စာကို
ရေးပြီး လာထားတဲ့သူရှိလို့သာ ကျွန်မ
တွေ့တာပါ။ ဒါဟာ ကျွန်မကို နောက်
ပြောင်စော်ကားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မ
ငြိမ်ငြိမ်လေး မနေနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ”

“ဟာ...ဘယ်သူကများ လုပ်
လိုက်တာလဲကွာ။ လုပ်တဲ့သူကို အခြေ
ဖော်ထုတ်ပါ”

လူကြီးများထံမှ အံ့သြစွာ
စကားသံများ သံမြိုင်ထွက်လာပါသည်။
လူကြီးများ ခေါင်းချင်းဆိုင် ပြောဆိုကြ
လေသည်။

“ဆရာမဆီက စာကိုရေခွဲ
ထားတာ ဘယ်သူလဲဟေ့။ တစ်ဦးတည်း
တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ရှက်စရာကောင်း
လိုက်တာကွာ။ အသုံးမကျတဲ့ကောင်
တွေ ရွာသိက္ခာချတဲ့ကောင်တွေ မင်း
ကိုယ်တိုင်ဝန်ခံမလား။ ရံစမ်းပြီး အခြေ
ပေးရမလား။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ မလား”

သာဘူးနော့”

လူပျိုခေါင်း ကိုကျော်မောင် သည် အုပ်စုနှစ်ခုထဲတွင် ဖြစ်သည့် အတွက် ရှက်ခြင်း၊ ဆရာမအား အားနာ ခြင်းတို့ကြောင့် ဒေါသဖြင့် ကာလသား များကို မေးပါတော့သည်။

အင်ကြင်းမြိုင်ရွာမှ ထွေးမောင်၊ ညိုဝင်း မန်ကျည်းပင်ရွာမှ လူပျိုကြီး ကို ထွန်းမောင်၊ ပေပင်စုရွာမှ တင်ကျော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် လက်တို့ကာ ခေါင်းမောလာကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဆရာမကို စချင်၊ နောက်ချင်လို့ လုပ်မိပါတယ် ကိုကြီး ကျော့မောင်။ နောင်ကို ဒီလိုမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး။ အပြစ်ပေးလည်း ခံပါ မယ်”

“အေးပေးတွေ ဆရာမ ရောက် တာတောင်မကြာသေးဘူး။ စရ နောက် ရမယ့် အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ ရွာသိက္ခာ ထိ ခိုက်တယ်ဆိုတာရော သိကြရဲ့လား။ မင်း တို့က အကူအညီပေးရမှာကွ ထွန်းမောင် မင်းကွာ။ ဒီအထဲမှာ မင်းကအကြီးဆုံး ကလေးတွေ လုပ်မယ်ဆိုရင်တောင် မင်း က တားပေးရမှာ လူကြီးပြီး ချိန်သား

မစီးဘူး။ ဒီမှာ ကျေးရွာလူကြီးမင်းများ ခင်ဗျာ တရားခံကိုသိရပါပြီ။ ဒီကောင် တွေကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ခင်ဗျာ”

ကိုကျော့မောင်သည် မိမိတို့ ကာလသားများကြောင့် ရှက်ခြင်း၊ အား နာခြင်းဖြင့် လူကြီးများထံ တင်ပြလိုက် သည်။ ဥက္ကဋ္ဌ၊ အတွင်းရေးမှူးများ၊ လူ ကြီးများက တိုင်ပင်ကြပြီး အုပ်စုဥက္ကဋ္ဌ ဦးမဲခေါင်က...

“ကဲ...ဆရာမ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ကိုပြောပါ။ ဆရာမဆန္ဒအတိုင်း အပြစ် ပေးပါမယ်”

“ကျွန်မကတော့ ဒီလို အပြစ် မျိုး နောက်ထပ်မဖြစ်ရင်ဘဲ ကျေနပ်ပါ ပြီ။ ရပ်ရွာရဲ့ သာမူ၊ နာမူကိစ္စပါမကျန် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးများကို ဝန်ထမ်း များနှင့်ရွာသား အတူတကွ လုပ်ဆောင် သွားချင်ပါတယ်။ ကျွန်မ အပြစ်ပေးမယ် ဆိုတဲ့ ဆန္ဒမရှိပါဘူး”

“ဆရာမ အပြစ်မပေးပေးမယ့် ကျွန်တော်တို့က အပြစ်ပေးမှာပါ။ ထွေး မောင်၊ ညိုဝင်း၊ တင်ကျော်တို့ မင်းတို့ လှည်းနွာယူပြီး မြေကြီး ကျောက်၊ သဲ တွေနဲ့ မြေဖိုကြမယ် ရွာဘေးမှာရှိတဲ့ ခြံတွေကိုလည်း မင်းတို့ရှင်းရမယ်။ မနက် ဖြန် မနက်ကစလုပ် ဟုတ်ပြီလား။ ကျော့ မောင် မင်းက ကြပ်မတ်စစ်ဆေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဘကြီးညို”
ရွာမှ အများလေးစားသော ဘ ကြီးညိုက အပြစ်ပေးခြင်းကိုစီစဉ်၍ ကို ကျော့မောင်အား ကြပ်မတ်စေသည်။

“ကဲ...ဆရာမ ကျေနပ်ပါရဲ့ လား”

“ကျွန်မ မကျေနပ်တာမရှိပါဘူး။ ကျွန်မ နောက်ဆုံးပြောလိုတာကတော့ ကျွန်မဟာ လူအားဖြင့်ငယ်ပေမယ့် ဆရာမအဖြစ် တာဝန်ရှိ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အစိုးရက လွှတ်လိုက်တာပါ။ ကျန်းမာရေးနဲ့ပတ်သက်ရင် အချိန်မရွေး လာခေါ်ပါ။ ဆင်းရဲလို့ ပိုက်ဆံမရှိလို့ဆိုတာ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ကျွန်မရဲ့တာဝန်တွေကို ပျက်ကွက်ခဲ့ရင် တာဝန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျေးရွာက မကျေနပ်ရင် မြို့နယ် ဆရာဝန်ကြီးရုံး၊ တိုင်းရုံး၊ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ ရုံးချုပ်တွေမှာ တိုင်လို့ရပါတယ်။ ကျွန်မကို နောက်ခြင်း၊ ပြောင်ခြင်းနဲ့ အိမ်မိမ့်မယ့်စေတဲ့ အလုပ်တွေဆိုရင်တော့ ကျွန်မ သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း အားလုံးသိစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်မကို နှမတစ်ယောက်လို၊ တူမတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ဆက်ဆံပေးကြပါလို့ ကျွန်မ ကျေးရွာအုပ်စုအားလုံးကို တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ လာရောက်ပေးတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ ဒီလောက်ပါ။”

“ကဲ...ဘယ်သူတွေ ပြော

ကြဦးမလဲ”

အတွင်းရေးမှူးက ပေးပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ ပြောစရာမရှိတော့ပါဘူး”

“ကျွန်တော်တို့လည်း မရှိပါဘူး”

ဤသို့အားဖြင့် အစည်းအဝေးကို နိဂုံးချုပ်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာမဒေါ်မြသီတာ ဤရွာဆေးပေးခန်း၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်မှာ ကာလ အတန်ကြာခဲ့လေပြီ။ မြို့နှင့်အလှမ်းကွာဝေးခြင်း၊ တတ်ကျွမ်းနားလည်သူများမရှိရကား ကျန်းမာရေးနှင့် ဟတ်သက်လွှင့် ကိုယ်ဝန် ဆောင်မိခင်များ ကျန်းမာရေးနှင့် သားဖွားပေးခြင်းများ သာမက၊ ဖျားနာခြင်း၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခြင်းများကို အချိန်အခါ၊ ရာသီမရွေး နေရာမရွေး လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်။ အချို့ဆင်းရဲသော လူနာများ အဝတ်မရှိပါက အဝတ်များပေးခဲ့ရသည်။ အတူလိုက်ပါသော ဒေါ်နန်းအားလည်း မွေးဖွားခြင်းနှင့် ဟတ်သက်သည့် အတတ်များကို သင်ပေးခဲ့သည်။ မွေးဖွားခြင်းဆိုင်ရာ အန္တရာယ်

များကိုလည်း သိစေခဲ့သည်။ ဆရာမရွာ၌ မရှိသောအခါတွင် ကျေးရွာလူထုအတွက် ကူညီနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ တစ်သော ည (၇:၀၀) နာရီအချိန် တစ်အိမ်လုံးအိပ်နေကြပေပြီ။

“ဆရာမ...ဆရာမ”

အပြင်မှခေါ်သံကြောင့် ဆရာမနိုးလာပါသည်။

“ရှင်...ဘယ်သူလဲ ဘယ်ရွာကလဲ”

“ကျွန်မ ထွန်တုံးရွာက မအေးမိပါ။ ကျွန်မသားလေး နားထဲ ပိုးဟစ်ဝင်သွားလို့ လာခေါ်တာပါ။ လှည်းလည်း ပါပါတယ် ဆရာမ”

ရွာနှင့် တစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော ရွာဖြစ်သည်။ ဆရာမသည် ဒေါ်နန်းအားခေါ်၍ လာခေါ်သည့်လှည်းနှင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ ဖြစ်ပျက်ပုံကို လှည်းပေါ်ရောက်မှ မေးမိပါသည်။

“နားထဲ ဘယ်လိုဝင်တာလဲ ပြောပါဦး”

“အခုဖြစ်တဲ့အကောင်က ထမင်းနားအစွန်ဆုံးမှာ အိပ်တာပါဆရာမ။ သူတို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် တန်းစီခေါ်

နေကြတာပါ။ ပိုးဟတ်က ပြေးရင်းလွှားရင်း ကြုံကြုံဖန်ဖန် နားထဲဝင်တာပဲ ဆရာမ”

လှည်းဆရာသည် နွားကို အပြေးနှင်ခဲ့ပါသည်။ ရွာသို့ မကြာမီ ရောက်လာခဲ့သည်။

“အမလေး...နာကန်းပါပြီဗျ။ နာတယ်ဗျ။ အရိုးတင်ဆိုင်...အမေ ဆရာမသွားခေါ်တာ ကြာလိုက်တာဗျ။ အို...လုပ်ကြပါဦးဗျ။ နားကန်းတော့မယ် ဗျ”

ည၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွင် လူနာ၏ မခံမရပ်နိုင်သော ငြီးငြူသံများကို အိမ်သို့မရောက်မီ ခပ်ဝေးဝေးကပင် ကြားနေရပေသည်။ လူနာအိမ်ရှေ့ရောက်သော် ဆရာမ အမြန်ဆင်းကာ လူနာဆီသို့ သွားပါသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက် နားတစ်ဖက်ကိုပိတ်၍ လူးလိမ့်ကာ အော်ဟစ်နေပါသည်။ လူနာနားတွင် လူအချို့ ခိုင်းနေပါသည်။

“သားအောင်စိုး အမေ ဆရာမ ခေါ်လာပြီ။ သက်သာသွားမှာပါ သားဇယ်”

သား၏ဝေဒနာကို ကြားရသော မိခင်သည် ရင်တွင်းမချီသော အသံဖြင့် အားပေးပါသည်။

“ဆရာမ...နားထဲက အကောင်ကို ရအောင်ထုတ်ပေးပါနော်”

“ကဲ...ဆရာမ ကြည့်ပြီးထုတ်ပေးမယ်။ ဘေးဖယ်ကြပါဦး ကျွန်မကို ကူမယ့်သူဘဲ နေပေးပါ”

ဆရာမ ဖယ်ပါပြောမှ ဝိုင်းနေ

သောသူများ ဖယ်ခွာသွားကြသည်။

“ကဲ...မောင်အောင်စိုး နားပိတ်ထားတဲ့လက်ကို ဖယ်လိုက်ပါ။ မင်းနားထဲက ပိုးကောင်ကို ထုတ်ပေးတော့မှာ ငြိမ်ငြိမ်နေနော်။ နားအတွင်းကိုထိမှာရော၊ ပိုးကောင်ထုတ်ယူရင် မငြိမ်တော့ အချိန်ကြာမှာစိုးလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ မြန်မြန် ထုတ်ပေးပါ နာလှပြီ”

“ကဲ...ဟုတ်ပြီ။ ငြိမ်ငြိမ်နေနော် ဒေါ်နန်း ခေါင်းကိုထိန်းထားပါ”

ဆရာမသည် ဇာနည်အသေးလေးအား အရက်၊ ဂွမ်းများဖြင့် သန့်စင်စေပါသည်။ ဘယ်လက်ဖြင့် လူနာ၏ နားတစ်ဖက်ကိုကိုင်၍ ညာလက်ဖြင့် ဇာနည်လေးအား နားအတွင်းသို့ သွင်းလိုက်ပါသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအား အခြားတစ်ယောက်ကို ပြခိုင်းထားပါသည်။ သေးငယ်သော နားအပေါက်အတွင်းသို့ ဓာတ်မီး၏ အလင်းရောင် မဝင်သော်လည်း စိတ်၏အသံဖြင့် ပိုးကောင်၏ အစိတ်အပိုင်းကို မိမိရရ ညှပ်ကာ အပြင်သို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ ဆွဲထုတ်လိုက်ပါသည်။

“အမလေး...နာတယ် နာတယ်”

လူနာက ငြီးငြူပါသည်။

“ဟဲ့...နားကိုထိမယ် ငြိမ်ငြိမ်နဲ့။ အဲ...ပါလာပြီ ပါလာပြီ”

ဒေါ်နန်းမှ ငြိမ်ငြိမ်နေရန်ပြောသည်။ ပိုးဟတ်၏ ဝမ်းဗိုက်တစ်ဖက်နှင့် တောင်ပံတစ်ဖက်ပါလာသည်။

“မောင်ဖိုးအောင် ငြိမ်ငြိမ်နဲ့။ ကျန်သေးတယ် ထုတ်ပေးရဦးမှာ”

ဒုတိယအကြိမ် နားအတွင်းမှ ပိုးကောင်ကို ဆွဲထုတ်ပေးရပြန်သည်။ တောင်ပံတစ်ဖက်နှင့် ဝမ်းဗိုက်တစ်ပိုင်းပါလာသည်။

“ကဲ...ဒီမှာ ရပြန်ပြီ၊ နည်းနည်း ငြိမ်လိုက်ဦး မောင်လေး။ ဒီတစ်ခါတော့ အားလုံးပါအောင် ဆွဲထုတ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

ဆရာမသည် လူနာအား အားပေးရင်း နားရက်အတွင်း ကျန်နေသော ပိုးကောင်၏ အစိတ်အပိုင်းအား ဆွဲထုတ်ပေးသည်။

“အား...အားလုံးရုံပြီ၊ ခေါင်းကိုယ်၊ တောင်ပံ အားလုံးရုံပြီ၊ ကဲ...”

ခေါင်းစောင်းထား နားကို ဆေးပေးမယ် နာသေးလား”

“နားတစ်ခုလုံး ထူပူပြီး အူနေ

တယ် ဆရာမ။ နာလည်းနာတယ်”

“အေးပေါ့...နားအုံနေမှာပေါ့။

နားဆေးလည်း ထည့်ပေးမယ် မန်းဆေးနဲ့ အနာသက်သာဆေး တွဲပေးထားမယ်။ မနက်၊ နေ့လယ်၊ ည တစ်တွဲစီသောက်ပါ သုံးရက်ဆက်သောက်ပါ ပျောက်သွားမှာပါ”

သို့နှင့် လိုအပ်သည်များ ပြုလုပ်ခြင်း မှာကြားရန်ရှိသည်များကို မှာကြားပြီး ထိုရွာမှ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

နေ့တစ်နေ့၏ ညခုနစ်နာရီခန့်တွင် ဦးဖြူပင်ကျေးရွာမှ မွေးလူနာလာ ခေါ်ပါသည်။ ဦးဖြူပင်သည် အင်ကြင်မြိုင်ရွာနှင့် ခြောက်ဖာလုံခန့်ဝေးသည်။ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ လယ်ကွင်းများခြားနေ၍ လှမ်းမြင်နေရသည်။ အရှေ့ဘက် တောင်တန်းအခြေတွင်ရှိသည်။ ရှင်ပြုနားသ အလှူများရှိလျှင် ရတုရွတ်သံ၊ တေးသီချင်းဆိုသံများနှင့် ဇာတ်ပွဲကသံများ ကြား

ရသည်။ လာခေါ်သူများနောက်သို့ လက်စွဲတော် ဒေါ်နန်းနှင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ ရွာထိပ်တွင် ဇော်ဝင်း၊ တင်မြင့်၊ တင်အောင်၊ ဘာလွင် စသော ကာလသားတစ်သိုက်နှင့် တွေ့သည်။

“ဟား...ဆရာမနဲ့ ဒေါ်နန်းတို့ ပါလား။ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဟဲ့...ဇော်ဝင်း၊ တင်မြင့်တို့ ပါလား။ ဟိုဘက်ရွာက ဝင်းရွှေမိန်းမ ပြသင် ဗိုက်နာလို့ ဆရာမလာခေါ်တာနဲ့ ငါတို့ ဟိုဘက်ရွာသွားမလို့”

ဒေါ်နန်းက ပြောလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ငါတို့လည်း အဖော်ရအောင် နင်တို့ပါ လိုက်ခဲ့ကြပါလား။ မင်းတို့ အဲဒီရွာမှာ လည်ရတာပေါ့ မွေးပြီး လို့ ပြန်တဲ့အခါ ပြန်လိုက်ခဲ့ကြပေါ့”

ဆရာမသည် ရွာသားတို့အား ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ဆက်ဆံသည့်အနေနှင့် အတူလိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်လိုက်သည်။

“လိုက်ခဲ့မယ် ဆရာမ”

ရွာမှ လူပျိုလေးများ ဆရာမတို့နှင့်အတူ လိုက်လာကြသည်။ စကားတပြောပြောနှင့် ဦးဖြူပင်ရွာသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ရွာသို့ရောက်သောအခါ (ကာလ

သားများက ရွာရှိ အသိအိမ်များသို့သွားသည်။ ဆရာမတို့သည် လူနာအိမ်သို့လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်နားသို့ပရောက်မီပင်-

“အမလေး... နာလှချီနဲ့ အရပ်ကတို့ ကယ်ကြပါဦး။ ကိုထွန်းတင် တောကြောင့် ကျုပ်နာလိုက်တာတော် ကိုထွန်းတင်”

“ဟဲ့... ထွန်းတင် နှင့်မိန်းမက လာစေချင်တယ်နဲ့တူတယ်။ လာခဲ့ဦး”

အိမ်အောက်မီးဖိုထဲတွင် ရေနွေးအိုးတည်ရင်း ထိုင်ရမလို၊ ထရမလို ယောက်ယက်ခက်ကာ လမ်းလျှောက်နေသော လူနာ၏ယောက်ျားကား အပေါ်မှအသံကြောင့် လှေခါးသို့သွားကာ ပြေးတက်သွားသည်။

“အား... အား နာလိုက်တာတော်။ ဒင်းကြောင့် ဒီလိုနာရတာ ကိုထွန်းတင်။ ဒင်းကြောင့် ဒီလိုနာရတာ တော့မျက်နှာ မမြင်ချင်ဘူး။ သွား တက်မလာနဲ့ မွေးပြီးမှ တော်နဲ့တွေ့မယ် ဟင်းဟင်း”

မိန်းမစကားကြောင့် ကိုထွန်းတင် ပြန်ဆင်းလာသည်။ အောက်မှတက်လာသော ရှေ့ဆုံးမှ ဒေါ်နန်းနှင့်

လက်နှိပ်စာတ်မီးအလင်းရောင် ခပ်မှောင်မှောင်တွင် တိုက်မိပါလေသည်။

“ဟဲ့... တောက်ပလုပ်တုတ်။ ဟဲ့... ဟဲ့ မမြင်ဘူးလား။ နောက်မှာ ဆရာမပါသဟဲ့ ပြန်တက် ပြန်တက်”

“ဟုတ်... ဟုတ် အမနန်းလဲ ပါသကို။ အမလေး ဆရာမ ကျွန်တော် မိန်းမကို ကယ်ပါဦးဗျာ”

“ကဲပါ တက်မှာသာ တက်စမ်း

ပါ လမ်းပိတ်နေပြီ”

ဒေါ်နန်း ပြောပြောဆိုဆို တွန်းတွန်းထိုးထိုးနှင့် အပေါ်သို့တက်လာခဲ့သည်။ ဆရာမသည် လူနာ၏ ငြီးငြူပြောဆိုသံများနှင့် ကိုယ်စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ရယ်ချင်မိပါသည်။ မွေးလူနာများ၏ နာကျင်မှုကြောင့် ငြီးငြူသံများ လှုပ်ရှားမှုအမူအရာများကို အမျိုးမျိုးကွဲပြားခြားနားစွာ ကြားခဲ့၊ မြင်ခဲ့၊ တွေ့ခဲ့ရပေသည်။ မိခင်တို့သည် ရင်သွေးများကို ကိုးလလွယ်ပြီး မွေးဖွားရာတွင် ရင်သွေးငယ် အန္တရာယ်ကင်းစွာ အပြင်မထွက်မချင်း မချီမဆန် နာကျင်ဝေဒနာခံစားရခြင်း အန္တရာယ်အပေါင်းများစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ကာ အချို့မှာ မိခင်၏အသက်များပင် စတေးခဲ့ကြရသည်။ မည်သို့ပင် ပင်ပန်းဆင်းရဲ ဒုက္ခခံရစေကာမူ မိမိရင်သွေးငယ်၏ မျက်နှာလေးကို မြင်ရပါက အချိန်ကာလများစွာ မခြားသေးသော်လည်း ခုနက ခံစားခဲ့ရသော အပြင်းအထန်နာကျင်ခြင်း ဒုက္ခဝေဒနာများကို သတိမရတော့။ သူမနှင့် လားလားမျှ မဆိုင်သည့်နယ် အပြုံးပန်းတဝေဝေနှင့် ကမ္ဘာအလှဆုံး အပြုံးပိုင်

ရှင် မိခင်များကိုတွေ့ရသည်မှာ ဆွဲ
ဆောင်မှုအားကောင်းသော ဇာတ်လမ်း
တစ်ပုဒ်ကို ကြည့်နေရဘိသကဲ့သို့ ခံစား
ခဲ့ရသည်။ သို့နှင့် ဆရာမသည် လူနာ
အနားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“အမလေး ဆရာမရယ် လွန်ခဲ့
တဲ့ညကတည်းက နာတာပါတော်။ နေ့
တစ်နေ့လုံးလည်း နာသေးတယ်။ မွေးမှ
မွေးပါမလား ဆရာမရယ်။ အဲ...အဲ
နာပြန်ပြီ နာပြန်ပြီ လုပ်ပါဦးဆရာမရဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို အနီးရှိလူများ
၏လက်ကဲ့သို့ယူကာ သူမ၏ ဗိုက်ပေါ်သို့
တင်ပါသည်။ အတန်ကြာအောင်နာပြီးမှ
အနာနာသွားပါသည်။

“ကဲ...မမြသင် မနာတော့ဘူး
လေ။ လဲလိုက်ပါဦး။ ဆရာမ စမ်းပေး
မယ် မွေးတော့မှာပါ”

ဆရာမက လူနာအား အားပေး
ကာ စမ်းသပ်ပေးပါသည်။ မကြာမီ မွေး
ဖွားတော့မည်ဖြစ်သည်။ မွေးဖွား၍လွယ်
ကူစေရန် ဝမ်းချွဲပေးပါသည်။ မွေးဖွားရန်
အတွက် အခန်းသန့်ရှင်းရေးများ ပြုလုပ်
စေသည်။ ပစ္စည်းကိရိယာများကိုလည်း
ပိုမိုကင်းစေရန် ပြတ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ထား

သည်။ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး ကိုတွန်းတင်
မမြသင်တို့၏ သားရတနာလေးအား
ကောင်းမွန်ချောမွေ့စွာ မွေးဖွားပေးလိုက်
သည်။ မိခင်ရေး၊ ကလေးပါ ကျန်းမာ
သဖြင့် ရွာသို့ပြန်လာကြသည်။

ဆရာမသည် ဤဒေသတွင်
ကာလအတန်ကြာလာပြီဖြစ်၍ နေသား
တကျရှိလာပြီဖြစ်သည်။ ရပ်ရွာ၏ သာ
ရေး၊ နာရေး၊ ကျန်းမာရေး ကိစ္စရပ်များ
တွင်လည်း ဆရာမနှင့် ဒေသသူ၊ ဒေသ
သားတို့ တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း ရှိလာ
သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာမကို သူတို့ဒေသ
တွင် အမြဲရှိစေလိုသည်။ များစွာသော
ရွာသူ၊ ရွာသားတို့သည် မည်သည့်ဝန်
ထမ်း (ကျောင်းဆရာ/ဆရာ၊ သားဖွား
ဆရာမ) ကိုမဆို သူတို့ရွာက မခွာစေ
လို၍ သူတို့ဒေသသားများ ဖြစ်လာစေ
ရန် ကြိုးစားကြသည်ကို အပြစ်မဆို
လိုပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်
သိက္ခာအိန္ဒြေကိုလည်း ထိပါးရန် လွယ်
ကူလှသည်တော့ မဟုတ်ပါချေ။

ဆရာမသည် ၁၀ တန်းအောင်

ပြီးဖြစ်၍ တက္ကသိုလ်ပညာ သင်ယူလိုပါ
သော်လည်း အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီ
ဖြစ်သော မိဘများကိုငဲ့ညှာကာ သား
ဖွားသင်တန်း တက်ရောက်ခဲ့သည်။ မိမိ
အောက် မောင် ညီမများကိုလည်း ပညာ
တက် ဖြစ်စေလို၍ မိဘများထံ ငွေ
ထောက်ပံ့နေသည်။ သူနာပြုသင်တန်း
တက်ရန်လည်း ကြိုးစားနေသည်။ မိမိ
ရည်မှန်းချက်များ မလွဲချော်စေပဲ သတိ
အမြဲရှိစေရန်အတွက် ကာတွန်းပြင်သိန်း
၏ ကျော်ကြားလှသော နော်ကူးမ ကာ
တွန်းစာအုပ်မှ သရုပ်ပြဝတ္ထု မျက်နှာပုံ
ဖြစ်သော သူနာပြုဆရာမ နော်ကူးမပုံကို
ကူးဆွဲစေသည်။ လုံချည်အရောင်ကို
အပြာရောင် ခြယ်လိုက်ပါသည်။ ထိုပုံကို
မိမိဓာတ်ပုံနှင့်အတူ မှန်တင်ခုံတွင် ယှဉ်
တွဲထားပြီး “တစ်နေ့ သူနာပြုသင်တန်း
တက်ကိုတက်ရမည်”ဟု စာတမ်းလေး
ရေးကာ မိမိကိုယ်ကို သတိပေးထား
သည်။

တစ်နေ့သော ညနေခင်းတွင်
တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ “သူငယ်ချင်းလို့ပဲ
ဆက်၍ခေါ်မည်ခိုင်” ဝတ္ထုအား ဖတ်ရန်
စာအုပ်ကိုယူ၍ အိပ်ရာပေါ်လှဲလိုက်စဉ်

“ဆရာမကို ဘုရားပွဲမှာ မြင်
ကတည်းက ကျွန်တော် ချစ်နေမိပါပြီ”

ဟူသော အသံတစ်ခုကို လော်
စပီကာမှ ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအသံ
သည် ရွာမှ ဇော်ဝင်း၏ အသံဖြစ်သည်
ကို ဆရာမသိသည်။ ရွာတွင် ဆရာမ
သည် မိမိတစ်ဦးတည်းသာ ရှိသဖြင့် မိမိ
အား ပြောခြင်းဖြစ်သည်ကို သိပါသည်။
ရွာမှလည်း ဆရာမ မည်ကဲ့သို့ပြန်ကြား
မည်ကို သိလိုကြပေမည်။ ဆရာမသည်
မကြားသကဲ့သို့ ဝတ္ထုကိုသာ ဖတ်နေ
လိုက်သည်။ အိပ်ဖော် မိန်းကလေးများ
လည်း ဆရာမ အရိပ်အကဲကိုကြည့်ကာ
တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။

ယင်းအဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပြီး တစ်
ပတ်ခန့်ကြာသော ကာလတွင်ဖြစ်သည်။
တစ်နေ့သော နေ့လယ်စာကို အုန်းထမင်း
နှင့် ကြက်သားဟင်းချက်ပြီး ရွာမှ ည
အိပ်သော ကလေးမများနှင့်အတူ စား
သောက်နေကြသည်။ ဆရာမ အရင်
ထမင်းစားပြီးချိန် ဇော်ဝင်းသည် အိမ်နား
မှ ဖြတ်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မဂ္ဂမင်းအိရေ ဇော်ဝင်းကို ခေါ်
လိုက်ပါကွယ် ထမင်းကျွေးရအောင်”

“ကိုဇော်ဝင်းရေ...ဆရာမက
လာဦးတဲ့”

ဆရာမခေါ်၍ ဇော်ဝင်း တက်
လာသည်။

“ထိုင်...ဇော်ဝင်း”

“ငါတို့ အုန်းထမင်းနဲ့ ကြက်
သားဟင်းချက်စားတာမို့ မင်းကိုမြင်လို့
ကျွေးချင်လို့ ခေါ်လိုက်တာ ငါစားပြီးပြီ။
ကလေးတွေနဲ့ ဝင်စားလိုက် ချက်ထား

တာများတယ်”

ဇော်ဝင်း ထမင်းဝိုင်း ဝင်စားပါ
သည်။

“ဒါနဲ့ မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျွန်တော် အရှေ့ငါးက တင်
လှိုင်တို့အိမ်သွားပြီး ပဲကောက်သမ ရှာ
မလို့ဆရာမ”

“မင်းတို့မြေပဲ တော်တော်
ကောင်းတယ်ပြောတယ်။ ကဲ...စား
လည်းစား စကားလည်း ပြောပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ်...ဆရာမ ချောင်း
ဘေးအကွက်က တော်တော်ရမယ်”

“ကိုဇော်ဝင်းတို့က နှစ်တိုင်း
မြေပဲရော၊ စပါးရော တော်တော်ရတယ်
ဆရာမ။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ
လည်း လှူတာအများကြီးပဲ စာသင်
ကျောင်း ဆောက်တဲ့အထဲမှာလည်း
အများဆုံးလှူတာပဲ”

မပြုံးမှ စီးပွားရေးကောင်း၍
လှူနိုင်ကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ယင်း
သို့ဖြင့် ထမင်းစားအပြီး စကားစုံအောင်
ပြောပြီးသောအခါ ဆရာမက...

“ဒါနဲ့ ဇော်ဝင်း ဟိုတစ်နေ့က
ဦးတင်မောင်တို့အလှူနေမှာ လော်စပီ

ကာကနေ ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဘာ . . . ဘာပြောလို့လဲ။ ကျွန်တော် မပြောပါဘူး”

အထစ်ထစ်အငဲ့ငဲ့ဖြင့် ငြင်းဆိုပါလေသည်။

“ဆရာမကို ဘုရားပွဲမှာ မြင်ကတည်းက ချစ်နေပါပြီဆိုတာလေ”

“ဟာ . . . ဆရာမ ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး”

“ဇော်ဝင်းရယ် . . . မင်းအသံပါ။ သည်ရွာက ဘယ်သူ့အသံဆိုတာ ငါ မှတ်မိတာပေါ့။ ငါက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ ငါ့မှာ ဆွေမျိုး၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ၊ မိဘ ပါမလာဘူး။ မင်းတို့ရွာက လူတွေကို ဆွေမျိုးတွေလို အားကိုးတယ်။ ယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာတွေကိုပါ ယုံလို့ပါ ဇော်ဝင်း။ အဲဒီယုံကြည်ချက်ကို အသက်ထက်ဆုံး ယုံကြည်သွားချင်တယ်ကွာ။ ဒီရွာကို အရှေ့မြို့နယ်က ရွာသူရွာသားတွေ၊ မြောက်ဘက်မြို့နယ်က ရွာသူရွာသားတွေလည်း စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စတွေနဲ့ ကူးလူးဆက်ဆံနေကြတာ အတွင်းလူရိုသေမှ အပြင်လူ လေးစားတယ်ဆိုတဲ့ စကား

ပုံလည်းရှိတယ်မဟုတ်လား။ မင်းတို့ကမူ ငါ့ကို လေးလေးစားစား မဆက်ဆံရင် တစ်နယ်သားတွေကကော အပျော်အပျက် လုပ်ကြတာမှာပေါ့။ ငါကတော့ ငါနေတဲ့ အခုအချိန်အထိ မင်းတို့ သရော်ပြောင်စရာကိစ္စတွေ မလုပ်မိဘူးလို့ ထင်မိပါတယ်။ ငါ့ကို မင်းတို့ရဲ့ အစ်မတစ်ယောက်၊ နှမတစ်ယောက်လို ကူညီပေးပါလို့ ငါ တောင်ဆိုပါရစေကွာ။ မင်းစိတ်ညစ်သွားပြီလား”

“စိတ်မညစ်ပါဘူး ဆရာမ။ ကျွန်တော် အပျော်အပျက်သဘောနဲ့ ပြောမိတာပါ။ တကယ်တမ်းဆို ကျွန်တော်တို့ဆီကိုလာပြီး အကျိုးပြုပေးနေတဲ့ ဆရာမကို ကျွန်တော်တို့က စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်သင့်ပါဘူး။ နောင်ကို ကျွန်တော် အပါအဝင် ဒီနယ်က ကာလသားတွေ ဆရာမကို မနှောင့်ယှက်တော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောရဲပါတယ်။ ဆရာမ စာလို့လဲကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

“အေးကွယ် . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါ့မောင်ရယ်”

အထက်ပါ အကြောင်းများကို ပြောပြနေသော သားဖွားဆရာမသင်တန်းကျောင်းအုပ်ကြီး Sister ဒေါ်မေသိန်းသည် စကားပြောခြင်းကိုရပ်ကာ အာခြောက်လာသဖြင့် ရေတစ်ခွက်ကို ဖြေဆေးစွာ သောက်ပါသည်။

“ခွင့်ပြုပါ စစ္စတာ”
သင်တန်းသူတစ်ယောက်က ထပြီးခွင့်ပန်သည်။

“ပြောလေ သမီး”
“စစ္စတာ အဲဒီ သားဖွားဆရာမလေးဟာ သူတက်ချင်တဲ့ သင်တန်းကို ရေး၊ တက်နိုင်ရဲလား ရွာသားတွေနဲ့ရော ဘာဖြစ်သွားပါသလဲ”

စစ္စတာကြီးက ခွင့်ပြုသဖြင့် တပည့်သင်တန်းသူကလေးများက တစ်ပိုင်းတစ်စဖြစ်နေသော တတ်လမ်းကို သိလိုလှစွာ မေးလာကြပါသည်။

“အိုး . . . တက်ရတာပေါ့။ အဲဒီရွာမှာ နောက်ထပ် တစ်နှစ်ကျော်နေရသေးတယ်။ သည့်နောက် ရွာက ကာလသားတွေက ဆရာမကို တလေးတစား ဆက်ဆံလာကြတယ်။ အဲဒီရွာကနေ

သူနာပြုသင်တန်း တက်သွားတာ။
ဆရာမ သည်ရွာက ခွဲခွာတော့ ရွာသူ
ရွာသားတွေ ငိုယိုပြီးလိုက်ပို့ကြတာ အခု
ဆိုရင် သူဟာ ဆေးရုံကြီးတစ်ခုမှာ မေ
ထရွန် သူနာပြုဆရာမအုပ်ကြီးဖြစ်နေပြီ။
သွင်ပွန်းက တိုင်းဦးစီးအရာရှိ တစ်
ယောက်ပေါ့။ ကဲ...သမီးတို့ စစ္စတာက
သမီးတို့လေးတွေကို အခုပြောပြတဲ့
စစ္စတာ သူငယ်ချင်းဟာ ရည်မှန်းချက်
ကြီးတယ်။ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတယ်။ သူ့ရဲ့
ရည်မှန်းချက်ကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်
သွားတယ်။ စစ္စတာသိသလောက်တော့
ဘချို့ ဝေရာမလေးတွေက တာဝန်ကူတဲ့
ဇာတိမှာ တူသလား။ တန်သလားပြော။
ရပ်ရွာအပေါ်မှာလည်း မေတ္တာစေတနာနဲ့
ဆက်ဆံကြတာ။ အချို့ ရွာသားတွေက
ထည်း နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဆရာမတွေကို
ချည်းကပ်ကြတာ အနေနဲ့လို့ နီးစပ်သွား
ကြသလို မာနကြီးလို့ မာနအချိုးခံရတာ
ထည်းရှိတယ်။ သားဖွားဆရာမတွေ၊
ကျောင်းဆရာမတွေဟာ မိဘရင်ခွင်ထဲ
က ကျောင်းမှာစာသင်၊ ကျောင်းကနေ
သင်တန်းတက်ကြ လင်တန်းပြီးရင်
ဆုတ်ဝန်းခွင့်ဝင်ကြတော့ ပတ်ဝန်းကျင်

အတွေ့အကြုံ မရှိကြသေးဘူးလေ။ မိဝေး
ဖဝေး တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြရတော့
ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ သိမ်းသွင်းမှု၊ မိမိကိုယ်
တိုင် စိတ်ခိုင်မာမှု မရှိတာတွေကြောင့်
မဖြစ်သင့်တာတွေလည်း ဖြစ်ကြရရှာ
တယ်။ စစ္စတာတို့ မိန်းကလေးတွေဟာ
ရွှေပေါ့။ သမီးတို့ ရွှေဟာ သူ့ချည်းဆိုလည်း
တန်ဖိုးရှိတာပါပဲ။ ရွှေလက်ကောက်၊
ရွှေဆွဲကြိုးပေါ့။ သည်ရွာကိုပဲ တန်ဖိုးကြီး

တဲ့ နီလာ၊ ပတ္တမြား၊ စိန် စတဲ့ ရတနာ
တွေနဲ့ အဆင်တန်ဆာ ပြုလုပ်လိုက်တဲ့
အခါ နီလာလည်းခွဲ၊ ပတ္တမြားလက်
ကောက်၊ စိန်လက်ကောက်၊ စိန်လည်
ဆွဲဆိုပြီး တန်ဖိုးကြီးသွားတယ်လေ။
နောက်ပြီး တို့များ မိန်းကလေးတွေဟာ
အလုပ်သမားနဲ့ရ အလုပ်သမားမိန်းမ၊
သူဌေးနဲ့ရ သူဌေးကတော်၊ အရာရှိနဲ့ရ
အရာရှိကတော်ပါ သမီးတို့ ဒါဟာလည်း
လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကုသိုလ်ကံနဲ့လည်း
ဆိုင်ပါတယ်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း
ဖြစ်လို့တော့မရတူးပေါ့။ ဘာပဲဆိုဆို
စစ္စတာသမီးတွေကိုတော့ အိမ်ရှေ့ရှိတဲ့
မြန်မာမိန်းကလေးတွေဖြစ်ပြီး စိန်လည်
ဆွဲလေးတွေအဖြစ်နဲ့ တွေ့ချင်၊ မြင်ချင်၊
ကြားချင်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စစ္စတာ
တပည့်တွေဟာ စစ္စတာတပည့်ပါပဲ။ ကဲ
အားလုံး လိုအပ်ဆန္ဒပြည့်ဝပြီး ဘေး
အန္တရာယ်အပေါင်း ကင်းဝေးကြပါစေ
ကွယ်”

သင်တန်းဆရာမကြီးသည်
သင်တန်းဆင်း ဆရာကန်တော့ပွဲတွင်
မိမိတပည့်များအား နယ်များတွင် တွေ့
ကြုံရမည့် အခြေအနေများကို မဖြစ်သင့်

တာ မဖြစ်ရလေအောင် ပြောပြခြင်းဖြစ်
သည်။ ဆရာမကြီးသည် သင်တန်းကာ
လအတွင်း မိမိနှင့်သက်ဆိုင်သော ပညာ
ရပ်သင်ခန်းစာများအပြင် ကိုယ်အမူအရာ
ယဉ်ကျေးစေရန်နှင့် ကိုယ်ကျင့်တရား
စာရိတ္တ ကောင်းမွန်စေရန်လည်းကောင်း၊
မြန်မာ့တိုင်းရင်းသူများဖြစ်၍ တိုင်းရင်း
သားယဉ်ကျေးမှုများ လေးစားမြတ်နိုး
တတ်ရန်လည်း သင်ရင်းကြားရင်း ပြော
ဆိုဆုံးမခဲ့ပါသည်။ တပည့်များ၏ဘဝ
သာယာလှပသည်ကို မြင်ရ ကြားရ သိ
ရပါလျှင် သင်ဆရာတို့နှင့် နှစ်သက်စိတ်
ဖြစ်ရပါသည်။ တပည့်များဘဝ မလှပ
သည်ကို ကြားရ မြင်ရ သိရပါလျှင်

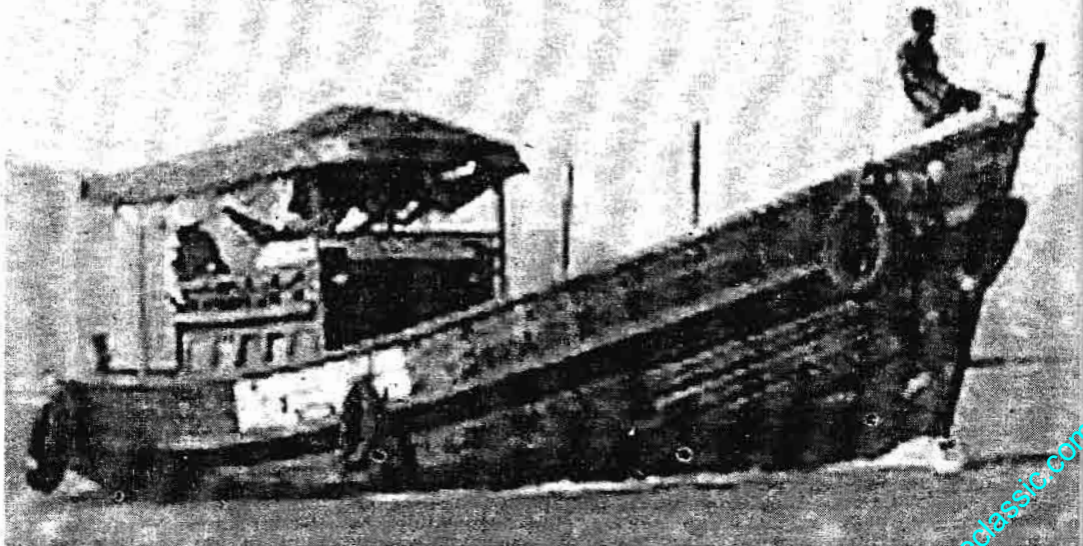
ဘဝင်မတွေ့ စိတ်မချမ်းမြေ့ရပါ။ သို့မဖြစ်
စေလို၍ သင်တန်းဆင်း ဆရာကန်တော့
ပွဲတိုင်း ပြောရ ဆိုရ ညွှန်ကြားပေးတတ်
ပါသည်။

မိမိပြောဆိုသင်ကြားမှုကို လူ
များစွာထံမှ အချို့သူတို့ လိုက်နာပါလျှင်
ဆရာမကြီး ကျေနပ်ဝမ်းသာရပါသည်။
ဆရာမကြီးတပည့်များ၏ ဆရာမမို့ပါ။
ဆရာမကြီး လောဘကြီးချင်ပါသော်
လည်း အများကြီး မျှော်လင့်မထားရဲပါ။
တပည့်လေးများ၏ ပင်ကိုယ်အရည်
အချင်းများနှင့် ကံတရားလည်း ရှိသေး
သည်မဟုတ်ပါလား။

အားလုံးကို စိန်လည်ဆွဲလေးပဲ

ဖြစ်စေချင်ပါသည်။
မှတ်ချက်။ ။ နယ်များတွင် တွေ့ကြုံခဲ့
ရသော သားဖွားဆရာမ၊
ကျောင်းဆရာမလေးများ
အား ကိုယ်ချင်းစာနာစွာ
ဖြင့် ဘဝခရီး တိုးတက်
မြှင့်မားအောင် ကြိုးစားစေ
လို၍ ဤဝတ္ထုကို ဘဝ
အဖြစ်မှန်အပေါ် အခြေခံ
၍ ရေးဖွဲ့ပါသည်။

မေချို (ပျဉ်းမနား)

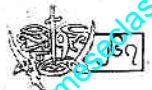

သမုဒယ

လွမ်းသံညဉ့်ဟောပြောခွင့်မသာ

ဘုန်းစင်ကြယ်

နွေကုန်းပြီဟု ပြော၍ရသည်။
သင်္ကြန်ကာလကျော်လျက် တန်ခူးလ
လည်း လွန်ခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် မိုးရိပ်မိုးခြေ
တို့က ကောင်းကင်တစ်ခွင် ဆင်လာလေ
ပြီ။ ထိုအတူ မိုးရေစက်တို့ကလည်း တစ်
မြောက်နှစ်မြောက် ကျဆင်းပြီးလေပြီ။

မိုးဥတုရောက်ပြီဟု ဆို၍ရသည်။
သို့သော် မိုးရေစက်တို့ ပီပီပြင်ပြင် မကျ
ဆင်းသေး။ ယခုကဲ့သို့ အချိန်တွင် သူမ
နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှတ်ရရ
ဆိုလျှင် ကဆုန်လ။ အင်း...ဟုတ်သည်။
ကဆုန်လ။ ဤလတွင် သူမ ရန်ကုန်မြေ
သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ရင်းနှီးမှုအတိုင်းအတာ
ခွန်အားမကြီးသေး။ စတင်ရင်းနှီးဖြစ်သည်
က ဝါဆိုလ။ မိုးတွေ သည်းလာပြီဖြစ်
သော ဝါဆိုလ။

ယခု သူမနှင့် ရင်းနှီးဖူးသော
ဝါဆိုလကို ရောက်ပြန်ပြီလေ။ သို့သော်
ယခင်နှစ်ကကဲ့သို့ မဟုတ်တော့။ ပြောင်း
လဲခဲ့ပြီလေ။ သူ တွယ်တာခဲ့ရသည်ဆို
သော ပုံရိပ်၊ သူ့မြတ်နိုးခဲ့ရမည်ဆိုသော
မျက်ဝန်းနှင့် သူဝေးကွာခဲ့ရလေပြီ။

ကံကြမ္မာကြောင့်လေလား။ သူ

စရိုက်ကြောင့်လေလဲလား။ သူ ဘာမှားနေ
ခြင်းကြောင့်လဲဆိုသည်ကို သူကိုယ်တိုင်
သိရှိနားလည်ခြင်း မရှိ။ သူ့ရင်ထဲမှ ခံစား
ချက်ကိုလည်း တစ်ပါးသူအပါအဝင် သူ
မြတ်နိုးစုံဖက်ရသူ သိရှိခြင်းမရှိပါလေ။

ခင်မင်ကြုံတွေ့ခွင့်ကြမ္မာ ကုန်
လေပြီဟု သူ မှတ်ယူမိသည်။ ဝေးကွာ
ခါစက သူ့နှလုံးသားသည် လှိုက်လှိုက်
ရှိက်ရှိက် ပူဆွေးစွာ ခံစားရသည်။ နှလုံး
သား ပူဆွေးကျွမ်းကျွမ်းဝေဒနာကို သူ
ခံစားရသောအခါ၌ သူ့ဘဝအတွေ့အကြုံ
သူ အသိတရားတို့နှင့် ထိန်းချုပ်နိုင်လိမ့်
မည်ဟု ထင်မိသော်လည်း ထိန်းချုပ်ရန်
ခက်ခဲခဲ့သည်။

ယဉ်အေးအပေါ်၌ သူ၏ချစ်ခြင်း
သည် မဟာထုထည်တမျှ။ ထို့ကြောင့်
သာ သူသည် သည်းရှိက်ရှိက် ခံစားရ
ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ခံစားရမှုတို့
ကို ယဉ်အေး သိရှိခြင်းမရှိ။

ချစ်သူ မနှစ်သက်ပါဘူးဟု
တားမြစ်ဖူးသော အရက်တို့ကို သူ
သောက်မိသည်။ ရိုးသားစွာ နေထိုင်မိပါ

သော်လည်း အနေအထိုင်တို့ တိမ်းယိမ်း
မိသည်။

ချစ်ရသူ ယဉ်အေးအား သူ
အခွံတိုက်ခြင်း မဟုတ်။ “ဦးသန့်နဲ့ မပတ်
သက်ချင်တော့ဘူး” ဟု ပြောသည့်နေ့
စ၍ သူ့ရင်တစ်ခုလုံး မွန်းကျပ်လှောင်ထိ
မိသွားသည်။ ထိုလှောင်ပိတ်ခြင်းတို့အား
ထွက်ပေါက်တစ်ခုဖြစ်စေရန် သူ့ လမ်း
ရှာမရ။ ယင်းကြောင့် သူထွက်ပေါ်
တစ်ခုအနေနှင့် အရက်သောက်ခံခဲ့ရသည်။
ဤသည်ကပင် ချစ်ရသူ၏အမုန်းကို
ထပ်ဆင့်ပွားစေလေတော့သည်။

“ဦးသန့်ကို လမ်းဘေးမှာ ရေ
မရောင်းစေချင်လို့ တားခဲ့ပြီပြီလေ။ ဦး
သန့် နားထောင်လို့လား။”

နှစ်သက်ရလေသော ငွေ့ရှည်
မျက်ဝန်းကို ထောင့်ကပ်ကြည့်လိုက်
လျက် ဒေါသရိပ်လွှမ်းသော မျက်နှာထဲ
လေးနှင့် ယဉ်အေးပြောသည်။ သူ့ရှင်
မြင်နေရသော ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းကြီး
ကို ငေးကြည့်လျက်...

“ဦးသန့် အခုလို ဒုက္ခခံမယ်လို့

တာကလည်း မီးငယ်လေးအတွက်ပါ။
နောက် ငါးနှစ်ကြာရင် ဦးသန့်ရှာထားတဲ့
စီးပွားနဲ့ မီးငယ်လေးကို တင့်တင့်တယ်
တယ် ထားချင်လို့ပါကွာ။ ဦးသန့်ကို နား
လည်ပေးပါ။”

ယုယုယယ သူပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ ဦးသန့် မီး
ငယ်စကားကို နားထောင်ဖြစ်သလား။
နားမထောင်ဖြစ်ဘူးလား။ ဒါပဲ မေးတာ”

“နားမထောင်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး မီး
ငယ်”

“ဒါဆို ရှင်းရှင်းလေးပဲ။ မီးငယ်
လည်း ဦးသန့်စကားကို နားထောင်စရာ
မလိုတော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် လက်သည်း
အရှည်၊ ခြေသည်းအရှည်ထားတာကို
လာမတာနဲ့တော့”

ထိုနေ့မှစလျက် သူနဲ့လုံသား၌
အက်ကွဲရာပေါ်ခဲ့လေပြီ။ သူ့ရင်ထဲမှ
စေတနာ၊ အကြင်နာတို့အား ချစ်သောသူ
မသိမမြင်။

အပြစ်စကားတို့ဆိုလျက် ပြော
ပြလိုက်ချင်သော်လည်း ငယ်ရွယ်သူ နှလုံး
သားနှုန်းအား သောကအရာမထင်စေလို့၊
ထို့ကြောင့် ပြဿနာတိုင်၌ သူနဲ့လုံသား

နာကြည်းဖွယ်ရာသာ ရှိချေတော့သည်။
ပြဿနာတို့၏ လမ်းအစသည်
သိပ်ကြီးကြီးမားမား မရှိဟု ထင်သည်။

သူနဲ့တမူ မီးငယ်ဟု တဖွေခေါ်နေသူ
ယဉ်အေးအေး၊ ပိုင်ဆိုင်လိုသောကြောင့်
သူ လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေသော စတိုးဆိုင်
လုံခြုံရေးမှ ထွက်လျက် လမ်းဘေးတစ်
နေရာ၌ စော့စော့ရောင်း၏။

ဤသည်ကို ချစ်သောသူ ယဉ်
အေး နားမလည်။ ခက်၏။ နားမလည်
ဟု ဆိုရမည်လား။ နားမလည်မှု မပေးဟု
ဆိုရမည်လား သူမသိ။

ဧကန်ကျေ သူ့အလုပ်ထွက်
သည့်နေ့မှစလျက် ယဉ်အေး သူ့အပေါ်
စတင်စိမ်းကားတော့သည်။ အစဉ် သူ
ထက် ဆယ်နှစ်ငယ်သည့် အရွယ်
ကြောင့်နှင့် အသိနဲ့သေးသောကြောင့်ဟု
သူ ထင်မိသည်။

သို့သော် သူ့ထင်မြင်ချက်တို့
မှားယွင်းခဲ့လေပြီကို အပြီးတိုင်ခွဲခွာကာ
နီးမှ သိရတော့သည်။ သူ့အပေါ်၌ ယဉ်
အေး မည်သည့်အချိန်ကတည်းက ငြီး
မာနိဖွဲ့ထားခဲ့လေသည် မသိ။

ယခုမှ သူမ၏အမုန်းတို့ကို တိ

တိလင်လင်း ကြော်ငြာတော့သည်။ ထို
နေ့ ထိုအချိန်မှစ၍ ချစ်သူမကြိုက်ပါဘူး
ဟု ပြောဖူးခဲ့သော အရက်တို့ကို သူ
သောက်ခဲ့သည်။

ဤလူနှင့် စကားပြောတာကို
မကြိုက်ပါဘူးဟု တားမြစ်ထားသည်ကို
လွန်ကျူးလိုက်သည်။ သည်ဒေသကို
မသွားနှင့်။ သည်စကားကို မပြောနှင့်
ဆိုသည်တို့ကို စည်းရုံးချီးပစ်လိုက်သည်။

သူ့ဘာလုပ်လိုက်သည်ကို သူ
စဉ်းစားမနေတော့။ အမှန်တကယ်အား
ဖြင့်ဆိုရလျှင် သူ့အစွဲတိုက်လိုက်ခြင်းပင်။
သူ၏ အစွဲတိုက်ခြင်းတို့က ချစ်သူ၏ကရ
ဏာကို မရရှိခဲ့။ မုန်းသည်။ စိမ်းစိမ်းကား
ကား မုန်းသည်။

ရင်နှင့်ကြောကွဲဖွယ်ရာကိုသာ သူ
ရင်ဝယ်ပိုက်မိတော့သည်။ ဤအခြင်း
အရာတို့ကို သိသူကား ထွန်းနိုင်ဦး တစ်
ယောက်သာ ရှိသည်။

“ငါ့ဘာလုပ်ရမလဲ မောင်ထွန်း
နိုင်ဦး”

သူ သက်ပြင်းချလျက် မေး

သည်ကို...

“ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး ဦးသန့်။ သူ့မှာ ရည်စားမရှိဘူးဆိုတာပဲ သိတယ်။ တခြားလည်း ဘာမှ မသိဘူး။ ဦးသန့်ကိုတော့ သူနဲ့ သဘောတူပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကျွန်တော် ကူညီပါမယ်”

ဟု ထွန်းနိုင်ဦး ဆိုသည်။

အမှန်တကယ်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ထွန်းနိုင်ဦးကိုလည်း ဤအကြောင်းတို့ကို မပြောပြလို။ သို့သော် မဖြစ်မနေဟု သတ်မှတ်လျက် အသည်းနှလုံး၏ဒဏ်ရာတို့ကို သူမ၏အစ်ကိုဖြစ်သူအား သူ့ကိုယ်တိုင် ရင်ဖွင့်ပြောပြမိတော့သည်။

ထိုအခါ၌ သူဝမ်းသာမိသည်မှာ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ အသာတကြည် လက်ခံစာနာပေးခြင်းပင်။

သို့သော် နှလုံးသား၏ဝေဒနာသည်ကား ဖြေရခက်ခက်။

xxx

“မီးငယ်နားကို မလာနဲ့တော့လို့ ပြောထားတာ နားမလည်ဘူးလား”

စိမ်းကာသည်ဆိုတော့ အတိုင်း

အတာထက် ကျော်လွန်လျက် စိမ်းစိမ်းကားကား သူမဆိုသည်။ ရင်တွင်း၌ နှင့်ခနဲ သူခံစားရသည်။ သို့သော် သူပြုံးလိုက်ရင်း...

“မီးငယ် ဝမ်းသာမယ့်စကားလေးပြောချင်လို့ပါ”

“မပြောနဲ့ မကြားချင်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ ခဏလောက်တော့ မီးငယ် နားထောင်ပေးပါ”

“မပြောနဲ့လို့ ပြောနေတယ်လေ”

အဆုံးစွန်ဆုံးသော စိမ်းကားရိုက်ကိုပြလျက် သူမပြောသည်။ သူပြောလိုသော စကားတို့ကို နှုတ်ပိတ်လျက် သူမအနားမှ သူ့ခွာလိုက်သည်။

အရာအားလုံးတို့ ပြီးဆုံးသွားလေပြီဟု သူမှတ်ယူလိုက်သည်။ ရင်တွင်း၌ ဖူဖူလောင်လောင်ဝေဒနာတို့သာ သူခံစားရသည်။

မိုးသည် သည်းကြီးမည်းကြီးရွာ၏။ လေပြင်းတိုတိုက်၏။ ပြင်ပ၌ မည်မျှပင် လေမိုးတို့ပြင်းပါစေ။ သူ့ရင်တွင်းမှ သောကလေမိုးတို့လောက် ပြင်းလိမ့်မည်မထင်။

သူ့အနေဖြင့် ဖြေဖျောက်သည်။ သို့သော် တစိုက်စိုက် တမြေမြေ ယခု ကြုံတွေ့ရသမျှတို့သည် ဘဝတစ်၏ ဝဋ်ကြွေးဆိုလျှင် ဤမျှနှင့်သာ ဇောပျက်ပါစေကြောင်း သူ့ဆုတောင်းမိသည်။

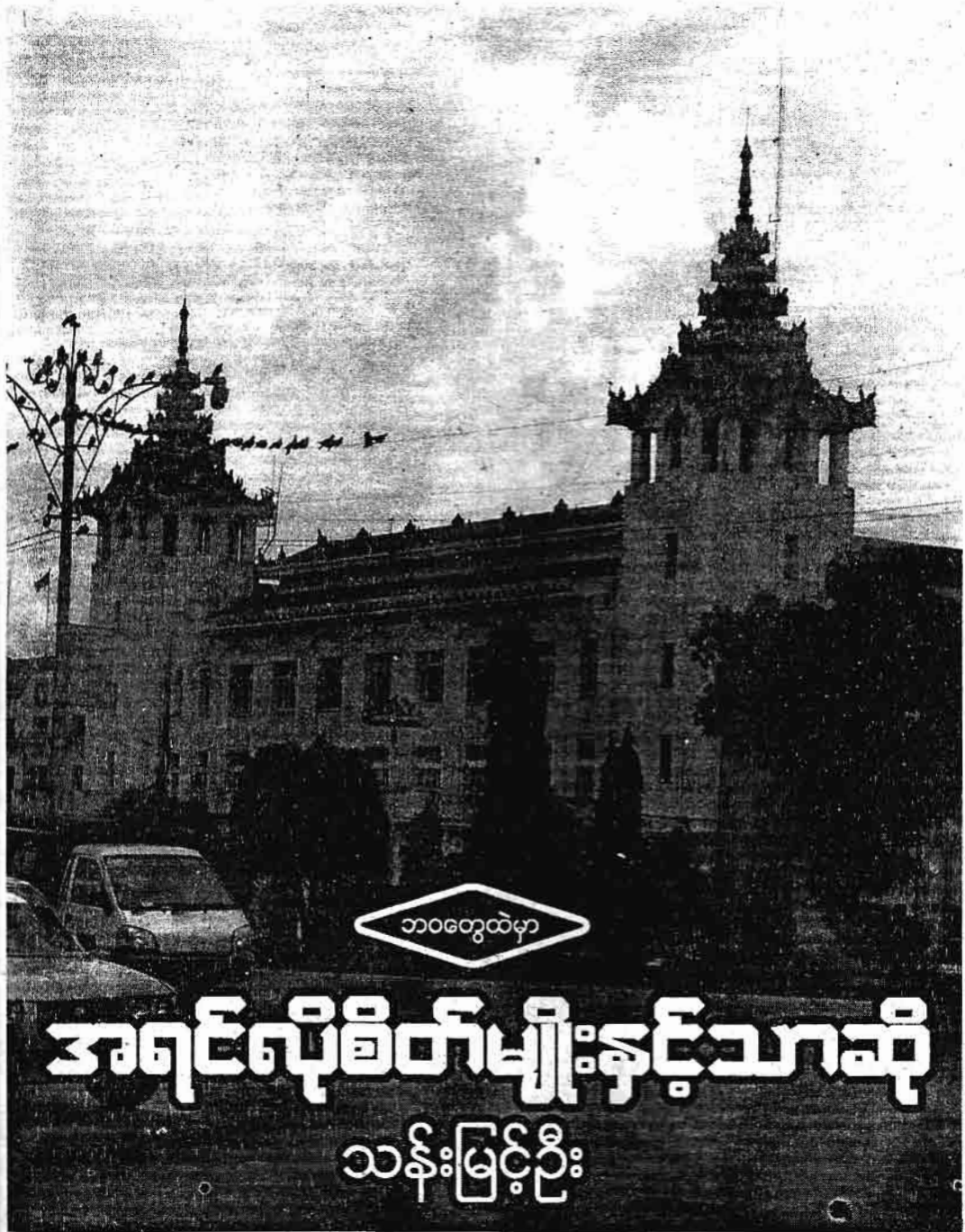
xxx

ကြေကွဲစရာတို့ တွေ့ကြုံပြီးလျှင် မှ သူမနှင့် မတွေ့ဖြစ်သည်မှာ အတော်ကြာသွားချေပြီ။ သို့သော် အသည်းနှလုံးနှင့် ပုံ၍ချစ်ခဲ့ရသူမို့ သူမကို သူမေ့မလေ။ ယခုကဲ့သို့ မိုးတွေ တဖွဲဖွဲကျနေစဉ် သူမနှင့် စတင်ရင်နှီးချိန်ကို လွမ်းမိသည်။ သတိရမိသည်။

သို့သော် လွမ်းသည်ကို လွမ်းသည်ဟု ပြောခွင့်မသာချေ။ သတိရသည်ဟု ပြောလျှင် နာကြားပေးမည်သူ မရှိ။ အလွမ်းကို မျှီသိပ်ရသည်။ သတိရစိတ်ကို ပျောက်ပစ်ရသည်။

ထိုအခါ အသည်းနှလုံးနာကျင်ရသည်ဟု ဆိုရတော့မည်သာ။ ။

ဘုန်းစင်ကြယ်

ဘဝတွေထဲမှာ

အရင်လူ့စိတ်မျိုးနှင့်သာဆို သန်းမြင့်ဦး

အခန်း (၁)

အိမ်က ထွက်လိုသောထွက်လာ ခဲ့ရသည်။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သောက်ခဲ့သည်မှလွဲ၍ တခြား မည်မည် ရရ ဘာအစားအစာမှ မစားခဲ့ရ။ အခု ရထားတွဲပေါ်ရောက်ပြီး စိတ်ချလက်ချ ထိုင်လိုက်မိတော့မှပင် ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ အစာတောင်းခံသလို တကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်လာ၏။

ဒေါ်သီသီသည် ထိုင်ခုံနောက် ကျော ဦးခေါင်းနီပြီး မျက်လုံးအနက်ကို မှေး ဖိုတ်ထားရင်း အသက်ကို ပြင်းစွာရှူနေ လိုက်၏။ အသက်အရွယ်လေး ရလာလို လားမသိပါ။ ဘာပဲလုပ်လုပ် မော့၍နေ သည်။ အသက်ရှူရသည်မှာလည်း ငယ် ငယ်တုန်းကလို ပြောင့်ပြောင့်တုန်းတုန်း မရှိချင်တော့။ အင်းလေ... ခြောက်ဆယ် ကျော် ရှိသည့်အသက်အရွယ်က ကြီးရင့် လာမှုကို။

အခိုက်အတန့်လောက် အနား ယူပြီးနောက် လွယ်အိတ်ထဲမှ စာရွက် ခေါက်ကလေးကို ထုတ်ယူဖြန့်ဖတ်ကြည့် မိဖြစ်သည်။

“အမေ

အမေသမီး မီးဖွားပြီးပြီ။ သား ယောက်ျားလေး မေမေ။ ဖြူဖြူတုတ် တုတ်နဲ့ တစ်သွေးတစ်မွေးကြီးပဲ။ အရမ်း လည်း ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ အဲဒါ မေမေ သားတို့ဆီကို လာခဲ့ပါဦး။ အိမ်မှာက ဇင်သူတို့ကို ကူညီမယ့် မိန်းမသားတစ် ယောက်မှမရှိတော့ သားအနေနဲ့ အခက် တွေနေတယ်။ အဲဒါ ကျေးဇူးပြုပြီး သား ဆီကို လာဖြစ်အောင်လာခဲ့ပါနော် မေမေ

သားကြီး မောင်မောင်သန်း” သည်စာကို တမြန်နေက ရခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ သားကြီး မောင်မောင်သန်း ဇင်သူတို့နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် အိမ်ခွဲထွက်သွားခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် စာချင်း အဆက်အသွယ်ရှိ သော်လည်း လူချင်းတော့ မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ ကြ။ မောင်မောင်သန်းကလည်း သူ့အိမ် ထောင်နှင့်သူ၊ မိမိမှာကလည်း ခင်ပွန်း ဖြစ်သူ ဦးကျော်လှ၊ သားငယ်ဖြစ်သူ မောင်မောင်သိန်းတို့၏ ဗာဟိုရဂုဏ်များ နှင့် အလုပ်ရုပ်နေခဲ့သည်။

ယခုတော့ ချွေးမဖြစ်သူ ဇင်သူ တ မွေးပြီး ဖွားပြီ ဆိုလေသောအခါကျမှ

သာ သားကြီးမောင်မောင်သန်းက သူ့ဆီ သို့ လာရောက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သလို မိမိ အဖို့မှာလည်း သားနှင့် ချွေးမဆီသွား ရောက်ဖို့ အခွင့်အလမ်း ကြုံခဲ့ရပါတော့ သည်။

ဒေါ်သီသီသည် စိတ်မောလှစော ဖြစ်သွားသလို ပင့်သက်တစ်ချက်ကို ချွတ် လိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း လက်ထဲမှ စာရွက်ကို လေးခေါက်ခေါက်၍ လွှယ် အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ထားလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်။ ရထားက စတင်ထွက်ခွာ၏။ ရထားက အရှိန်မြန်လာသည်နှင့်အမျှ ရထားဘီးနှင့်သံလမ်း ပွတ်ကျိတ်သံတို့ ကလည်း ပိုမိုဆူညံလာသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က မိမိ၏ ပခုံးကို လာ၍ထိတွေ့သည်။ ဒေါ်သီသီ ထိတွေ့သူတက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် သည်။ ဆံပင်ငုတ်တိုတို၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ပါးသိုင်းမွေးတို့နှင့် အသက်သုံးဆယ်ဝန်း ကျင်ခန့်ရှိမည့် လူတစ်ယောက် ငိုက်မျှော် ရင်း သူ့ဦးခေါင်းက မိမိ၏ပခုံးထက်သို့ လာ၍ထိတွေ့သည့်အဖြစ်ကို မြင်တွေ့ ရ သည်။ ညှင်းသိုးသိုးဖြစ်နေသည့် ထိုသူ

သွင်ပြင်ကိုကြည့်ပြီး နာခေါင်းရုံမိရာမှ ထို သူဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့် အသာတွန်းဖယ် လိုက်မိသည်။

အထိအတွေ့ကြောင့် ထင် သည်။ ထိုသူ၏ မျက်လုံးအစုံ ဆတ်ခနဲ ပွင့်သွားပြီး လက်ဝင်း ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေ ကိုလည်း သတိပြုမိသွားပုံရသည်။ နှုတ် ခမ်းထောင့်စွန်းတွင် ပေကျဲနေသည့် တံ တွေးတို့ကို လက်ခံဖြင့် အသာတိုသုတ် ရင်း ကိုယ်ကို တစ်ဖက်သို့ရွှေ့သွား၏။

ထိုမှပင် သတိထားမိသည်။ ထို သူသည် ရေမချိုးရသည်မှာ ကြာပြီလား မသိ။ ထိုသူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထား သည့် အဝတ်အစားတို့မှာ စုတ်ပြတ်နေ ရသည့်အထဲ ချေးအထပ်ထပ်၊ ဖားဥအစွဲ သားနှင့်၊ ထိုထက်မှ ထိုသူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ထွက်နေသည့် အနံ့အသက်တို့ကလည်း မကောင်းပါ။ ချဉ်စူးစူးနှင့် ထိုသူသည် တတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်မည်ပုံရ သည်။

ဒေါ်မိလိသည် ထိုသူနှင့် အသား ချင်းထိတွေ့ရမည်ကိုပင် စိုးရိမ်သလို ကိုယ် ကိုတစ်ဖက်သို့ ယှဉ်၍ ထိုင်လိုက်ရင်း လိုရာ ခရီးဆီသို့ မြန်မြန်လေး

ရောက်ပါစေဟု သာ စိတ်ထဲက ကျိတ်၍တောင်းဆိုပြု လိုက်မိသည်။

အခန်း (၂)

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ရထား အဆိုက်မှာပင် ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှုကလည်း အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရပါတော့၏။ သည်အတိုင်း ခရီးဆက်၍မဖြစ်တော့ပါ။ မိမိအနေဖြင့် သားကြီးရှိသော ဧလဆီသို့ရောက်ဖို့ သဘောတရားရဦးမည်။ သဘောဆီပ်သို့ ရောက်ဖို့ဆိုသည်ကလည်း နောက်ထပ် တစ်နာရီခွဲခန့်လောက် လျှောက်ရပေဦး မည်။ သည်အတိုင်း အစားမစားပဲ ခရီး ဆက်လိုက်လို့ကတော့ လမ်းခုလပ်မှာ တင် မူးမေ့လဲကျသွားမှာ သေချာသည်။ အင်းလေ...တစ်ခုခွဲခန့်စားပြီး ဝမ်းဗိုက် ဖြည့်တင်းထားမှ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ဘူတာရုံမှအဆင်း အခန့်သင့် တွေ့ရသည့် စားသောက်ဆိုင်တွင်သို့ ခြေ ချလိုက်မိသည်။

“အဒေါ်ကြီး ဘာများ သုံးဆောင် မလဲခင်ဗျာ”

စားပွဲပေါ်သို့ လွယ်အိတ်အချ

ထိုးထိုးစားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက် က အနုပညာလာပြီး မွန်ရည်စွာမေး သည်။

“အေးကွယ်...မုန့်ဟင်းခါးတစ် ပွဲထောက်ဆိုရင် တော်ပါပြီကွယ်။ ငရုတ် သီးတော့ မထည့်နော်”

“ဟုတ်တဲ့ အဒေါ်”

“ဪ...မုန့်ဟင်းခါး အဒေါ် အပေါ့သွားချင်လို့ အဲဒါ ဘယ်ကိုသွားရ မလဲကွယ်”

တစ်လမ်းလုံး အောင့်အညည်း လာ ခဲ့သမျှ ရှင်းထုတ်ချင်သောကြောင့် ခြောင် ပင် မရုတ်မကြောက် မေးလိုက်မိသည်။ သည်တော့လည်း စားပွဲထိုးလေးသည် ဆိုင်အနောက်ဘက်ဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန် ပြလျက် တစ်ဆက်တည်း။

“ဆိုင်အနောက်ဘက်မှာ အိမ် သာရှိတယ် အဒေါ်ကြီး”

“အေးကွယ် ကျေးဇူးပဲ။ အဒေါ် အတွက် မုန့်ဟင်းခါးကို ဒီမှာပဲချထား လိုက်နော်။ အဒေါ်လွယ်အိတ်ကိုလည်း ကြည့်ထားပေးပါဦး။ အဟင်း...လွယ် အိတ်ထဲမှာ အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်းတွေ တော့ မပါပါဘူးကွယ်။ ထတီးလေးတစ်

ထည်နဲ့ အင်္ကျီဟောင်းလေး နှစ်ထည်သုံး
ထည်လောက်ပဲ ပါတာပါ။”

ထို့နောက် ဒေါ်သီသီသည်
အပွဲသွားရန် စားပွဲထိုးလေး ညွှန်ပြလိုက်
သည့် စားသောက်ဆိုင် နောက်ဘက်ဆီ
သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ကိစ္စဝိစ္စတွေပြီ၍ စားသောက်
ဆိုင်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ရင်
ဆိုင်ရာအဖြစ်တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရ
သည်။

ရထားပေါ်တွင် ဆုံစည်းခဲ့ရသည့်
ကိုညင်းသိုး ထိုသူသည် မိမိလွယ်အိတ်
ချထားခဲ့သည့် စားပွဲခုံနောက်ရှိ ထိုင်ခုံတွင်
ထိုင်၍ မုန့်ဟင်းခါးကို အကျအနစ် စားနေ
ခဲ့ခြင်းပါဖြစ်ပါတော့၏။

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မျက်လုံး
ပြူး မျက်ဆံပြူး ဖြစ်သွားရသည်။ သည်
နောက်မှာတော့ ဒေါသထွက်သွားခဲ့ရ
သည်နှင့်အမျှ ထိုသူထံသို့ အပြေးကလေး
တိုးကပ်သွားမိသည်။

“ဟဲ့...နင် ဘာလုပ်တာလဲ။
ငါ့အတွက် မှာထားတဲ့မုန့်ဟင်းခါးကို
ဘာလိုဖြစ်လို့ စားနေရတာလဲ”

နှုတ်မပြောရင်း ထိုသူလက်ထဲမှ

မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို ဆွဲလှည့်လိုက်ရာ
အလွယ်တကူပင် ပါလာသည်။ ထိုသူ
သည် ဒေါ်သီသီအား မကျေမနပ်အကြည့်
ဖြင့်ကြည့်ရင်း တောက်တစ်ချက်ခေါက်
ပြီး ငွေရှင်းသည့်ကောင်တာဆီသို့ ထ
ထွက်သွား၏။ ဒေါ်သီလည်း ထိုင်ခုံတွင်
ထိုင်၍ မုန့်ဟင်းခါးကို စားမည်အပြုမှာ
ပင် စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက်က မုန့်
ဟင်းခါးပန်းကန်နှင့်အတူ ရောက်လာ
လျက်...

“ဒီမှာလေ အဒေါ်ကြီးမှာထား
တဲ့ မုန့်ဟင်းခါး၊ အဒေါ်ကြီးရောက်မလာ
သေးတာနဲ့ ဟိုလူကို အရင်ချပေးလိုက်
တာ”

“ဟောတော့”

ဒေါ်သီသည် နှုတ်မအလန့်
တကြား ရေရွတ်ရင်း ထိုသူကို လိုက်၍
ရှာကြည့်မိသည်။

မရှိပါလေတော့။ ထိုသူ စား
သောက်ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်သွားပါလေ
ပြီတည်း။

အခန်း (၃)

တောက် . . . ဒေါသထွက်ဖို့

ကောင်းလိုက်သည့်အဖြစ်။

ရထားပေါ်မှာတုန်းကတော့ မိမိ
ကို ရွံသလို၊ ရွံသလိုလို၊ နှာခေါင်းတန့်
ရွံနှင့် အသားချင်းထိတွေ့မှာတောင်
ကြောက်သလိုလို ပုံစံမျိုးနှင့်။ ဟင်း...
အစားအသောက်ကျတော့ မရွံမရှာနှင့်
အတင်းဝင်လှသွားသည်။ ဘယ်လောက်
တရားကျဖို့ ကောင်းလိုက်ပါသလဲလို့

သည်ကနေမှ ထောင်ကလွှတ်
လာလို့ ထောင်ထဲ ပြန်မဝင်ချင်တာနှင့်
စိတ်ကို ငွတ်အတင်းထိန်းခဲ့ရတာ။ အင်း
အရင်လိုစိတ်မျိုးနှင့်သာဆို သည်အတွက်
ကြီး မလွယ်ရေးချမလွယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ရေခွက်
တို့အတွက်ကတော့ ထောင်ထဲပြန်
ရောက်ဖို့ ဇာတာများပါလာသလား
မပြောတတ်။ ရှေ့လျှောက် အစစအရာ
ရာ ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် သတိထား
တော်ကာကျတော့မည် ထင်သည်။

သန်းမြင့်

စာ ဖတ် သူ တွေ ပျော် စေ ပို့

ပွေးမြူရေး

၂၀၁၃ခုနှစ်အောက်တိုဘာလအတွင်း (၇) ရက် ဘေးသမီးများအတွက်
'ဘင်္ဂါရှောင်လှီဆောင်ရမလဲ'

ဗေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၄၊ ၈)၊
- ရွှေထည်ပစ္စည်းဝင်သော်ကောင်း၏။
- အိုးအိမ်ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ ပြုလုပ်နိုင်သည်။
- ကျောင်းသားများ ဘောဂဗေဒ ဘာသာရပ်ဂရုစိုက်ပါ။
- လုပ်ငန်းများ မတိုးချဲ့သင့်ပါ။
- အဘိုးအရွယ်များကို လှူဒါန်းပေးလိုက်ပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- ကျန်းမာရေးမပေါ်ဆဲသင့်ပါ။
- လူလွတ်များ ကံကောင်းနိုင်သော်လည်း အိမ်ထောင်သည်များ ခလုတ်ကလေးများကြုံတွေ့မည်။
- ကျောင်းသားများ သိပ္ပံတွဲ ဂရုစိုက်ပါ။
- ခရီးယာယီထွက်သင့်ပါသည်။
- ဘာသာရေးအားကောင်းလျှင် ကုသိုလ်ကံအားကောင်းပါသည်။
- အမိကို လုံချည်တစ်ထည် ဝယ်ကန်တော့လိုက်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- အင်္ဂါသားသမီးများ အကြံအစည်တွေ လွဲချော်နေပေဦးမည်။
- ပျင်းရိစိတ်ကို ထုတ်ပယ်လိုက်ပါ။
- ခရီးမထွက်သင့်ပါ။
- ကျောက်၊ လက်ကောက်၊ ငွေ ပျောက်ဆုံးတတ်သည်။
- ကျောင်းသားများ သင်္ချာ ဂရုစိုက်ပါ။
- 'စဗေဝ' ဂါထာကို ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း ပုတီးစိတ်ပေးပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၂)
- ပင်ပန်းမှုများကို ခရီးထွက်ခြင်းဖြင့် ပြေဖျောက်နိုင်ပါသည်။
- အမြင့်မှ လိမ့်ကျတတ်သည်။
- လေရောဂါ ဂရုပြုပါ။
- ကျောင်းသားများ ရူပဗေဒဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။
- ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း 'အရဟံသိဒ္ဓိ' ပုတီးတစ်ပါးစိတ်ပေးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၁၊ ၄)
- ယခုလ နာရီမဝယ်သင့်ပါ။
- မိဘနှစ်ပါးကို ဘုရားဖူးပို့ပေးပါ။
- ကျောင်းသားများ အင်္ဂလိပ်စာ ဂရုစိုက်ပါ။
- ဆီးနှင့် ဝမ်းကို ဂရုစိုက်ပါ။
- ပဌာန်းရွတ်နိုင်သော်ကောင်း၏။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- သောကြာသားသမီးများ ရည်ရွယ်ချက်များ အောင်မြင်ပါပြီ။
- လက်တွဲဖော်မရှိသေးသူများ လက်တွဲဖော်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း လက်တွဲဖော်ရပြီးသူများ လမ်းခွဲဖို့ ကြုံပါလိမ့်မည်။
- ကျောင်းသားများ သမိုင်းဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။
- စက်ပစ္စည်းဝင်သော်ကောင်း၏။
- ခြေနှစ်ချောင်း အဝင်မတော်ပါ။
- အိမ်မှ အလုပ်သွားခါနီးတိုင်း 'သူရဇ္ဈအရဟံ သိဒ္ဓိဘဂဝါအောင်' ဟူ၍ (၃)ခေါက်ရွတ်ပေးပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

- ထိစပ်တူပေါက်ကိန်းရှိသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၅)
- ထိပ်ဆုံးရောက်နေသော လုပ်ငန်းများ ပြန်လည်ကျဆင်းလာမည်ဖြစ်သောကြောင့် အရှိန်ထိန်းထားရန်လိုသည်။
- ကျောင်းသားများ မြန်မာစာနှင့် ရှုပဗေဒ ဂရုစိုက်ပါ။
- ခြံမြေကွက်လွတ် ဝယ်ယူရန် မသင့်တော်ပါ။
- လူလွတ်များ သင့်မြတ်နိုင်သော်လည်း အိမ်ထောင်သည်တို့ ပဋိပက္ခကလေးများ ကြုံပေမည်။
- နဂါးစုံဘုရားတွင် 'ဘဂဝါ' ဂုဏ်တော်ကို ပုတီး (၁၀) ပါတ်စိတ်ပေးပါ။

ကုမ္ပဏီသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
ဗဟိုဘဏ္ဍာရင်း